

Bảy ngày đếm ngược

Tác giả: Cát Bốc Lặc

Minh họa: ooi choon liang

Dịch giả: Mỹ Linh - Đinh Đinh

AMAK

NHA XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Bảy ngày đếm ngược

Tác giả: Cát Bốc Lặc

Họa sĩ: ooi choon liang

Dịch giả: Mỹ Linh - Dinh Dinh

Phát hành: AMAK

NXB Hà Nội 03/2019

ebook©hotaru-team

31/05/2020

Credit

- Nguồn sách & Chụp pics: Hà Du
 - Soát lần 01: Lenamtran
 - Soát lần 02: Hà Du
- Đóng gói: Quỳnh Quỳnh

Tác giả: Cát Bốc Lặc

Người kể chuyện/ người bán sách/ người đọc sách, một sen yêu thích văn thơ, mắc bệnh yêu gấu, yêu mèo như mạng.

Họa sĩ: ooi choon liang

Chào mọi người! Tôi rất vui vì được vẽ minh họa cho cuốn tiểu thuyết “Bảy ngày đếm ngược” này! Vô cùng cảm ơn biên tập >< Không hiểu sao dạo gần đây tôi càng ngày càng thích chơi game đua xe! Ha ha, cảm giác gay cấn cực kì.

“... Sống và chết là điểm khởi đầu và kết thúc của mỗi người, là vòng tuần hoàn không thể nào trốn tránh...”

Nếu biết bản thân chỉ còn cách điểm cuối của sinh mệnh đúng bảy ngày đếm ngược, bạn sẽ làm gì?

Cô nghệ sĩ hết thời từng nổi danh như cồn, ôm trong lòng sự hối tiếc đối với tình thân;

Cô gái trẻ xuất thân trộm cắp vùng vẫy nơi đáy xã hội, khư khư ôm chặt ước mơ của mình;

Chàng dũng sĩ nhí cô độc lẻ loi chưa từng từ bỏ hi vọng, kiên trì tìm đến vòng tay của người thân;

Người thanh niên mắc chứng bạch tạng luôn bị kì thị xa lánh, cuối cùng sẽ chọn kết cục nào cho bản thân trên con đường đầy những sai lầm?

Tôi là Sơ Tam, quan sát viên của kế hoạch thử nghiệm này.

Việc con người nhận được Thông báo tử vong rồi cuộc sẽ khiến thế giới này trở nên tốt đẹp hơn, hay ngược lại, càng thêm tồi tệ?

MỞ ĐẦU:

THÔNG BÁO TỬ VONG

Tôi là Sơ Tam, làm việc tại Cục Tử vong của Thiên giới. Thực ra Thiên giới cũng giống như cơ quan Chính phủ ở Nhân gian, còn Cục Tử vong là đơn vị hành chính chuyên xử lý “chuyện sau khi tử vong” của con người. Phía dưới Cục Tử vong tổng cộng chia thành bốn bộ ngành: Ban Tử thần, Ban Cơ động, Ban Thẩm phán, Ban Văn thư. Tôi là một viên chức của Ban Văn thư, ghi chép lại cuộc đời của người đã khuất chính là chức trách của tôi.

Việc tôi cần làm là lắng nghe tiếng lòng sau cuối của vong linh. Giống như lúc này đây, tôi ngồi trong phòng cách âm vuông vức, đối diện là một ông chú trung niên, giữa chúng tôi có một chiếc bàn nhỏ, ông ta nói một thôi một hồi, rồi chợt thở dài thườn thượt, ánh mắt trôi về miền xa xăm, như đang nhớ lại cảnh tượng ngay trước khi cái chết ập tới.

“Thật... đột ngột quá, xe tải của tôi đột nhiên mất phanh, lao thẳng vào dải phân cách. “Ầm” một tiếng, tôi chẳng kịp phản ứng gì hết, tới khi hoàn hồn thì tôi đã đứng trong phòng cấp cứu của bệnh viện, thấy bác sĩ đang cấp cứu cho mình.”

Đây là trạng thái hồn lìa khỏi xác, một giai đoạn tất yếu khi người chết biến thành vong linh. Tôi gật đầu, nghe ông ta nói tiếp: “Sau đó... Cái máy kia kêu “Bípppp” một tiếng rất dài, tôi biết ngay là mình tiêu rồi, lần này mình chết chắc rồi, quả nhiên một giây sau tôi nhìn thấy Tử thần tới đón mình, quả là một người đẹp, các cô Tử thần đều xinh đẹp như vậy sao?”

“Cũng có người không đẹp. Chú à, chú đã kết hôn rồi, trong lúc này chú nên nghĩ về vợ mình mới phải chứ?”

“Tôi nào dám nghĩ! Tôi mất đột ngột thế này, bỏ lại cô ấy với hai đứa trẻ, cô ấy phải làm sao bây giờ...”

“Vợ chú mạnh mẽ hơn chú nghĩ nhiều, cô ấy sẽ chịu đựng được thôi.”

“Này cậu, cậu đang lừa tôi đấy à? Chúng ta có quen nhau đâu, sao cậu biết vợ tôi rất mạnh mẽ?”

“Chú à, tôi là cán bộ ghi chép của chú, chuyện của chú, tôi biết rõ hơn bất cứ ai.”

“Ồ? Thật hả?” Ông ta thoáng liếc chiếc laptop của tôi với vẻ nửa tin nửa ngờ.

Tôi đành quay màn hình laptop về phía ông ta.

“Đây là hồ sơ cá nhân của chú, có đầy đủ tư liệu từ khi sinh ra tới khi chết, tôi đã ghi lại toàn bộ bốn mươi bảy năm cuộc đời của chú rồi.”

“Thế à.” Ông ta lơ đãng ngó qua một chút, rồi lại đưa mắt nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lát sau ông ta mới bắt đầu lẩm nhẩm, giọng rất khẽ, tôi nghe không rõ, đành phải để bút ghi âm ghé sát bên miệng ông ta.

“Làm gì thế hả?” Ông ta phẫn nộ trợn ngược mắt, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Xin lỗi, mong chú nói to một chút, đây là những ghi chép cuối cùng về chú, tôi không thể bỏ sót bất kì câu nào.”

“Thực ra cũng không có gì hay mà nói, đã tới nước này rồi, nếu muốn nói gì... thì hẳn là nuối tiếc. Nếu tôi biết mình chết sớm thế này, tôi nên kiếm nhiều tiền hơn chút, để vợ con tôi được sống sung túc.”

“Chú à, chú đã rất vất vả rồi, ban ngày lao lực ở công trường, buổi tối lại lái xe giao hàng khuya, làm việc thâu đêm suốt sáng, vợ chú đều thấy cả.”

“Đúng vậy... Cô ấy thường nói tiền đủ tiêu là được, sức khỏe quan trọng hơn, dạo trước cô ấy bảo tôi bỏ việc giao hàng, lẽ ra tôi nên nghe lời cô ấy, nếu sớm biết đêm hôm đó sẽ xảy ra chuyện thì tôi thà xin nghỉ, kiểu gì cũng không đi giao chuyển hàng này, thật sự... quá đột ngột.”

Tôi hiểu tâm trạng của ông ta.

Với con người mà nói, cái chết luôn ập tới quá nhanh, là chuyện chỉ trong chớp mắt, trên đời này không ai có thể trốn tránh được.

“Tôi còn không có cơ hội gặp họ lần cuối, con trai tôi... con gái tôi... vợ tôi... Mà thôi! Giờ nói gì cũng muộn rồi.”

Tôi thấy ông ta vùi đầu vào đôi bàn tay thô ráp, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào truyền qua kẽ tay.

“Tôi quá bận rộn, lúc nào cũng bận kiếm tiền, rất ít khi có thời gian dẫn tụi nhỏ ra ngoài chơi. Vốn tôi còn định... Mấy hôm nữa nghỉ phép sẽ đưa họ đi biển chơi, nhưng giờ thì...”

Những câu nói thế này, những lời bộc bạch như vậy, tôi từng nghe không dưới mấy trăm lần. Mỗi câu, mỗi chữ, toàn là máu và nước mắt, toàn là đau thương, nuối tiếc.

Bất chợt, ông ta ngẩng đầu, nhìn tôi bằng nét mặt rất nặng nề và bất đắc dĩ.

“Này cậu, cậu có thuốc lá không?”

“Thiên giới không có thứ đó!”

“Ôi! Muốn hút thuốc quá, giờ mà được hút một điếu thuốc thì tốt biết bao...” Ông ta lại bắt đầu lẩm bẩm.

“Ting!” Máy tính giờ của phòng cách âm vang lên tiếng chuông báo lạnh lạnh. Thời gian đã hết, tôi

đóng laptop lại, cất bút ghi âm đi, chuẩn bị đi gặp vị vong linh tiếp theo.

“Cậu phải đi rồi à?” Ông ta lau mặt, nhìn tôi đứng lên.

“Đúng, đã hết giờ rồi. Lát nữa sẽ có cán bộ của Ban Thẩm phán tới dẫn chú tới Cục Luân hồi, xin chú hãy chờ ở đây một lúc.”

Dứt lời, tôi cầm laptop và bút ghi âm bước ra khỏi phòng cách âm, trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, tôi thấy ông ta lại vùi đầu vào lòng bàn tay.

Chú à, đừng khóc.

Tiệc nuôi của chú, tiếng lòng cuối cùng của chú, tôi đều sẽ ghi lại giúp chú.

Chú vất vả cả đời, từng giọt máu, từng giọt mồ hôi đều quý báu như ngọc.

Đời này chú sống không uổng phí.

Đóng cửa lại, tôi thở dài trong lòng, sau đó đi vào một phòng cách âm khác.

Vị vong linh này là một cụ ông chết già, cụ ông sống tới 76 tuổi, qua đời khi đang say giấc. So với những cụ già chịu cảnh ốm đau bệnh tật giày vò, cái chết của cụ ông này đã có thể xem là may mắn lắm rồi.

Thế nhưng, ngay cả ông ấy cũng có vô vàn tiếc nuối.

“Tôi không nên ngủ trưa, nào biết vừa nhắm mắt liền không tỉnh được nữa, đến tài sản còn chưa chia đây! Mấy đứa con bất hiếu kia của tôi, chắc giờ đang tranh cãi ầm ĩ...”

Tôi không dám cho cụ ông sốt ruột này biết rằng, gia sản mà ông ấy lao lực làm ăn suốt nửa đời đã bị một người con trai độc chiếm mất rồi.

Dù sao đó đều là chuyện sau khi ông cụ đã qua đời, dù có biết thì ông ấy cũng không làm gì được.

“Con trai út của tôi y như cậu đó, hiền lành ngoan ngoãn, tiếc là quá thật thà chất phác, chẳng biết toan tính gì cả, đâu không lại dám anh trai của nó, nếu còn vài hơi thở thì tôi rất muốn lo liệu cho nó nhiều hơn...”

Ông ơi là ông, con trai út của ông mới là ghê gớm! Núi vàng núi bạc của ông đều bị anh ta chiếm trọn cả rồi, đến cận cũng chẳng còn đâu.

“Ôi! Quá đột ngột... Tôi còn rất nhiều việc chưa dọn dẹp, nhất là...” Đang nói, ông cụ chợt ngừng lại, tựa như trong lòng có bí mật gì đó, không tiện nói ra.

Vì thời gian có hạn, tôi đành phải an ủi ông ấy.

“Chuyện về bà vợ thứ hai, ông cũng không cần bận tâm, họ sẽ tự lo liệu.”

“Sao cậu biết!” Ông cụ giật mình hoảng hốt, mở to mắt nhìn tôi chăm chăm.

Đây là phản ứng mà vong linh nào cũng có, tôi đã quen lắm rồi. Mỗi khi nói về quá khứ trên trần gian,

tôi vừa nhắc tới chuyện riêng của họ, đối phương đều tỏ ra cực kì kinh ngạc. Thế là tôi lại quay màn hình laptop về phía ông ấy. Chiếc laptop này đã ghi lại câu chuyện cuộc đời của vô số người, và cả những bí mật chôn sâu trong nội tâm của họ.

Ông cụ chăm chú nhìn vào màn hình, ông ấy xem rất lâu, sau đó bật khóc như mưa. Một đời của ông, từng chuyện xảy ra trong suốt bảy mươi sáu năm qua đều được ghi lại tỉ mỉ chi tiết trong bộ hồ sơ cuộc đời này.

Đương nhiên, cũng bao gồm người phụ nữ mà ông ấy yêu nhất trong đời: người vợ lẽ, mẹ của hai cô con gái ông.

“Tôi có lỗi với bà ấy... Để đỡ phải phấn đấu thêm vài năm, tôi đã lấy một tiểu thư nhà giàu, còn bà ấy... mãi mãi chỉ có thể tránh sau lưng tôi như một cái bóng, làm một người phụ nữ thầm lặng... Hai đứa con gái kia của tôi rất hiếu thảo, dù chỉ được sống thêm một hai ngày, chỉ cần cho tôi thêm một chút thời gian, tôi đã có thể lo liệu cho họ...”

Tiếc rằng trước cái chết, thời gian là thứ khó mong cầu nhất, muốn tranh thủ thêm từng giây từng phút cũng là một yêu cầu xa xỉ. Bảy mươi sáu năm lẻ năm tháng, tạo nên vô số huy hoàng, chất chồng biết bao tâm sự. Nhưng cuối cùng lại đặt dấu chấm hết trong cơn mộng mị. Vô số chuyện dang dở, tình cảm chưa dứt, hiện giờ đều trở thành nỗi tiếc hận không thể bù đắp.

Sự cảm khái của ông...

Lời trời trăng của ông...

Cuối cùng, chỉ có thể nói cho tôi và cây bút ghi âm nghe mà thôi.

Đóng lại cánh cửa gian phòng cách âm cuối cùng, công việc ngày hôm nay của tôi cũng xem như kết thúc.

Trên hành lang Ban Thẩm phán, tôi gặp được Qua Qua, đồng nghiệp của tôi, một anh chàng năm bắt tin tức cực kì nhanh nhạy.

Chúng tôi đều là cán bộ ghi chép của Ban Văn thư, bình thường tôi và anh ta cũng nói chuyện hợp nhau nhất.

“Tôi mệt chết đi được, những người chết đột ngột đều hay than ngắn thở dài, Tam Tự Kinh* mà hôm nay tôi phải nghe còn nhiều hơn cả năm vừa rồi, trong đó còn có một tên côn đồ bị đạn lạc bắn chết, còn mắng Sếp Lớn một trận.”

Sếp Lớn trong lời của Qua Qua chính là “Boss” tối cao của Thiên giới.

Một người đứng ở nơi chí cao, vô thượng như thế, yêu thương chúng sinh da diết, vậy thì bị mắng một trận chắc cũng chẳng lấy làm buồn bực đâu.

Chúng tôi rời khỏi Ban Thẩm phán “đầy máu và nước mắt”, trở lại Ban Văn thư chìm trong không khí

êm ả nhẹ nhàng, ai nấy cầm tài liệu ghi chép của mình ngồi xuống trước máy tính, chuẩn bị lập hồ sơ.

“Phải rồi Sơ Tam, cậu đã nghe nói chưa?” Qua Qua ngồi ngay bên cạnh, anh ta trượt ghế làm việc lại gần chỗ tôi.

“Nghe nói gì cơ?” Tôi mở máy tính, đầu ngón tay bắt đầu nhảy múa trên bàn phím.

“Tôi vừa nghe được một tin tức kinh thiên động địa từ Ban Thẩm phán, về quyết định cuối cùng của Sếp Lớn!”

“Quyết định gì thế?”

“Chính là quyết định về thứ đó - Thông báo tử vong.”

“Hả?!” Tôi ngây ra, “Sao bảo còn đang họp thảo luận cơ mà?”

“Cuộc họp đã kết thúc, sếp Lớn đã hạ lệnh rồi, quản lý của các ban ngành đều đang chuẩn bị rồi.”

“Trời ơi! Nếu vậy thì... Về sau bất kì ai trên thế gian này đều có thể nhận được Thông báo tử vong đúng không?”

“Hình như không phải ai cũng nhận được! Tôi nghe nói kế hoạch Thông báo tử vong này được tiến hành từ giai đoạn thử nghiệm, theo như tôi biết cấp trên đã chọn được vài người rồi.”

“Qua ơi, tôi không hiểu anh đang nói gì, anh nói lại rõ ràng hơn được không.” Tôi đã ngạc nhiên đến ngây ngẩn cả người, nhất thời còn chưa kịp hoàn hồn.

“Ý tôi là, kế hoạch mang tính thử nghiệm này sẽ trải qua vài đợt kiểm tra, mỗi đợt sẽ chọn ra vài người đặc biệt sắp qua đời, quan sát phản ứng và thành tựu của họ sau khi nhận được Thông báo tử vong, rồi dựa theo kết quả quan sát từng đợt để quyết định trong tương lai có nên để tất cả mọi người đều nhận được Thông báo tử vong hay không.”

Tôi hiểu rồi! Nhưng thật ra mà nói thì tôi không hề tán đồng kế hoạch thử nghiệm này.

“Ôi, Sơ Tam này, tôi hỏi cậu nhé! Nếu sinh mệnh của cậu sắp kết thúc, cậu có muốn nhận được Thông báo tử vong không?” Qua Qua nhìn tôi bằng đôi mắt to long lanh đầy tò mò của anh ta.

“...” Tôi bỗng nghẹn lời.

Tôi biết với rất nhiều người mà nói, đây là một cơ hội cực kì tốt.

Một người có thể nhận được Thông báo tử vong trước khi lâm chung cũng giống như hóa đơn được gửi trước về nhà, còn có thời gian để chuẩn bị tiền giao nộp vậy.

Nhưng nói thẳng ra thì Thông báo tử vong chính là tuyên án tử hình sớm cho một người.

Tôi...

Bài xích chuyện này, từ tận đáy lòng.

Tôi nhớ lại chuyện cũ, từng hình ảnh lướt qua não như đèn kéo quân.

Mỗi hình ảnh đều tựa như ngàn đao chém xuống, khắc cốt ghi tâm.

“Sơ Tam, cậu sao thế? Không khỏe à?”

“Không sao, ký ức quá nhiều thôi.” Tôi bị hồi ức công kích tới mức hoa mắt chóng mặt, đành quay mặt đi làm bộ như nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

“Sơ Tam thân mến, trước khi sinh mệnh sắp kết thúc, em có muốn nhận được Thông báo tử vong hay không?”

Aaaaa!

Đừng làm phiền tôi bằng đề tài này nữa!

Tôi nâng cặp mắt cá chết của mình lên khỏi màn hình, rồi nhìn chăm chăm vào chàng trai vừa chạy vào phòng.

Đó là Sơ Nhất, anh trai tôi.

Anh ấy là Tử thần, Phân đội trưởng của Phân đội 2 thuộc Ban Tử thần, vừa cao ráo lại đẹp trai, được coi là nam thần số hai của Ban Tử thần.

Nhưng hiện giờ tâm trạng của tôi đang rất tồi tệ, nam thần cũng chỉ như rơm rác.

Chẳng có chút hiệu quả an ủi tâm hồn nào cả.

“Sao hả? Có muốn không nào?” Thấy tôi im lặng không đáp, Sơ Nhất chưa bỏ qua mà vẫn truy hỏi.

“Không muốn!”

“Tại sao?”

Tại vì...

Ở lập trường của mình, tôi cho rằng không biết gì về cái chết thì sẽ hạnh phúc hơn.

Tôi đã quá hiểu nỗi tuyệt vọng khi bị tuyên án tử hình.

Dù sao tôi... cũng từng là một con người.

Ở Thiên giới, ngoại trừ sếp Lớn chí cao vô thượng của chúng tôi ra, các quản lý và viên chức khác đều từng là con người, đều từng sống, từng chết một lần.”

Khi hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ đang chạy qua não bộ tôi, thì Qua Qua chợt giơ tay hô to: “Tôi muốn! Tôi rất muốn!”

“Ồ! Vì sao?” Sơ Nhất hứng thú nhìn về phía anh ta.

“Sau khi nhận được Thông báo tử vong thì mới có thể mau chóng hành động! Tôi muốn đi gặp mỗi tình đầu của tôi lần cuối cùng, muốn tới đất nước hoa anh đào mà tôi vẫn hằng mơ về, ngày trước tôi có rất nhiều chuyện, rất nhiều ước mơ còn chưa kịp hoàn thành, tôi cũng là một người đáng thương có vô vàn tiếc nuối đó.”

Qua Qua càng nói càng buồn bã, nhưng anh ta cũng đã nói ra tiếng lòng của hầu hết mọi người.

Trong đời mỗi người, ít nhiều đều sẽ có những nỗi tiếc nuối khó quên.

Dù sao, trước phút lâm chung ai cũng muốn cứu vãn những người, những chuyện, những vật đã từng mất đi, bù đắp lại những điều không trọn vẹn đã bị phá hỏng.

Chỉ khi họ biến những tiếc hận ấy thành không còn gì để nuối tiếc, có lẽ họ mới có thể mỉm cười nhắm mắt.

Nhưng... vậy thì sao nào?

Cứ coi như đã cứu vãn được, bù đắp được, chết không hối tiếc rồi.

Con người có thể thoát khỏi nỗi sợ khi cái chết ập đến thật ư?

“À phải rồi, kiểu Thông báo tử vong này có thời hạn không?” Qua Qua thoát khỏi cảm xúc u buồn, đột nhiên lại tò mò hỏi.

Sơ Nhất vội nói thêm: “Sau khi nhận được Thông báo tử vong, con người chỉ còn có bảy ngày, bảy ngày qua đi cái chết sẽ tới.”

“Hả? Bảy ngày! Bảy ngày thì có thể làm được gì chứ?” Qua Qua kinh ngạc, tôi cũng vậy.

Kế hoạch thử nghiệm này có nghiêm túc không đó?

Sếp Lớn của chúng tôi có đùa không vậy!

Một Thông báo tử vong chỉ có thời hạn bảy ngày.

Rốt cuộc có thể làm được gì? Có thể cứu vãn được gì? Có thể bù đắp được gì?

Bảy ngày...

Bảy ngày đếm ngược...

Thời hạn ngắn khủng khiếp, nếu như vậy thì thà không thông báo gì hết còn hơn!

Con người nhận được Thông báo tử vong này thì mười người phải đến chính người khóc đến chết thôi?

Sơ Nhất nhìn tôi, khuôn mặt vẫn tươi rói như mọi khi: “Sơ Tam thân yêu à, cục trưởng hạ lệnh, đợt thử nghiệm đầu tiên sẽ bắt đầu tiến hành vào tuần sau đó!”

“Chuyện đâu liên quan gì đến em, em chẳng cần biết gì hết.”

Sơ Nhất lờ đi, nói tiếp: “Tiểu Tam Tam thân yêu, kế hoạch lớn lao quan trọng này cần một chuyên viên hỗ trợ, chịu trách nhiệm thông báo cho người sắp qua đời được chọn, quan sát hành vi của họ trong bảy ngày, mà cục trưởng đã quyết định rồi, người ấy chính là em đó.”

“Hả?! Sao lại là em? Em chỉ là một cán bộ ghi chép nhỏ bé mà thôi! Không thể gánh vác được trọng trách lớn như thế!”

“Chịu thôi, em được tiến cử nhiệt liệt, cục trưởng cũng đồng ý rồi.”

“Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào tiến cử thế hả!” Tôi nổi giận.

“Ừm... Là Sếp Lớn.”

“Xin lỗi, em rút lại câu nói vừa rồi.” Má ơi! Tôi vội vàng cúi đầu sám hối.

“Đi đi, cục trưởng đang chờ em đấy.”

Được rồi, tôi thừa nhận hiện giờ tôi đang rất muốn khóc.

ooo

Tâm trạng u uất.

Tôi bước ra khỏi phòng cục trưởng, ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc của sếp Lớn, muốn khóc mà không nặn ra được một giọt nước mắt nào.

Bởi vì lòng thương cảm nên họ quyết định cho con người một cơ hội nhận được Thông báo tử vong trước khi chết, mà tôi phải gánh vác kỳ vọng của sếp Lớn, đảm nhiệm vị trí quan sát viên vừa vất vả vừa xui xẻo này.

Quan sát xem rốt cuộc con người sẽ làm gì trong bảy ngày đếm ngược vội vã này?

Mà tất cả những điều họ làm, rốt cuộc sẽ khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, hay là tồi tệ hơn?

Và Thông báo tử vong sẽ sinh ra ảnh hưởng thế nào tới thế giới loài người?

Liệu con người có lợi dụng lòng cảm thương của ngài ấy hay không?

Con người... rốt cuộc có nên nhận được Thông báo tử vong hay không...

Nói thật, chính tôi cũng không biết nữa.

Ban đầu, tôi rất bài xích, nhưng hiện giờ tôi lại hoang mang.

Tôi xem danh sách người được chọn ở đợt thử nghiệm đầu tiên, tưởng tượng ra vẻ mặt khi họ nhận được Thông báo tử vong...

Trong lòng dâng lên một nỗi phiền muộn sâu sắc.

Tôi nhất định phải tuyên án tử hình cho họ, ở bên họ qua bảy ngày đếm ngược giày vò khôn kể.

Quan sát họ, từng ngày từng ngày, từng chút từng chút, đi về phía cái chết.

Bảy ngày này... Tôi sẽ thấy sự sợ hãi? Trốn tránh? Hay tích cực?

Nếu sinh mệnh sắp đi đến hồi kết...

Bạn, có muốn nhận được Thông báo tử vong hay không?

CHƯƠNG I: MÓN QUÀ

Đã tới lúc phải đi rồi.

Tôi đứng trước cổng vào Nhân gian, liên tục hít sâu.

“Đừng căng thẳng, cậu giống như một hồi chuông báo thức với người sắp qua đời, họ sẽ biết ơn cậu mà.”

Anh nói cái khi gì vậy!

Những lời vớ vẩn thế này cũng chỉ có tên khốn kiếp nọ mới thốt ra được.

Tôi quay người lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào chàng trai đang gặm hamburger.

Anh ta là Tiêu Bang, không phải Tiêu Bang* được xưng tụng là “Nhà thơ piano”, mà là “bang” trong “bang trợ”*.

Đại đội trưởng của Đại đội 1 thuộc Ban Tử thần, được coi là nam thần số một của Ban Tử thần.

Anh ta cao hơn Sơ Nhất, đẹp trai hơn Sơ Nhất, được yêu mến hơn Sơ Nhất.

Nhưng trong mắt tôi, dù vào lúc tâm trạng của tôi vui vẻ đến mấy thì anh ta cũng vẫn là một tên cặn bã, cặn bã từ đầu tới chân.

“Sơ Tam.”

“Gì?”

“Đừng nhăn nhó nữa.”

“Liên quan quái gì đến anh!”

“Sao lại không liên quan đến tôi. Kế hoạch dẫn dắt vong hồn lần này là do Đại đội 1 phụ trách đấy nhé!”

“Phân đội 2 cũng sẽ giúp đỡ, anh đừng ở đó mà ảo tưởng nữa.”

“Ơ kìa... Cậu phũ phê, làm tôi đau lòng quá, uống công tôi tới đây tiền cậu.” Một tay Tiêu Bang cầm hamburger, một tay ôm ngực, tỏ vẻ đã bị tôi làm tổn thương.

Diễn xuất quá tệ, cực kì tệ!

Tôi lườm anh ta một cái, không quay đầu lại mà đi thẳng qua Cổng thông quan để đến Nhân gian.

Để nhiệm vụ tiến hành thuận lợi hơn, tôi quyết định đi gặp người được chọn đầu tiên thật sớm.

Cung Thiên Nghi, năm nay 33 tuổi.

Một ngôi sao đã hết thời, một nữ diễn viên từng đứng trên đỉnh cao danh vọng.

Lần này những đối tượng được chọn đều không phải người mà tôi phụ trách ghi chép, bởi vậy tôi không

biết bất cứ điều gì về cuộc đời của họ.

Thế là tôi đứng trong ngôi biệt thự xa hoa của cô ta, lấy ra Ngân Hà Nhỏ - tức chiếc máy tính bảng nhặt nhèo của mình, bật máy lên rồi gõ mã đăng nhập, sau đó mở hồ sơ về cuộc đời của cô ta ra, lướt qua một lượt bằng tốc độ đọc nhanh thiên bẩm mà tôi vẫn luôn tự hào xưa nay.

Đột nhiên từ phòng khách truyền ra một tràng rửa xả không ngớt.

Tôi lờ đi, đứng ở thềm cửa tranh thủ đọc xong mấy dòng chữ cuối cùng.

“Đ!? Ranh con khốn kiếp! Dám mắng chị đây là đ!! Mày mới là đ!! Cả nhà mày đều là đ!!”

Rõ ràng cô gái này đang nổi trận lôi đình. Tôi đọc xong tài liệu, vội vàng cất Ngân Hà Nhỏ đi rồi vào phòng khách nhà cô ta xem xét tình hình, thế là tôi liền thấy được Cung Thiên Nghi đang mặc áo ngủ, ngồi trên nền nhà mắng chửi ai đó.

Trên bàn trà đặt một chiếc laptop, cô ta đang nhìn trừng trừng vào màn hình, ngón trỏ không ngừng kéo con lăn chuột, càng cuộn xuống dưới, tiếng mắng càng thêm giận dữ, căm tức.

Tôi rất tò mò vì sao cô ta lại giận dữ đến mức này, bèn đi vòng ra phía sau, ngồi trên sofa nhìn thử xem cô ta đang làm gì.

Màn hình laptop đang hiển thị trang hâm mộ của cô ta.

Tôi ngó qua, cuối cùng cũng hiểu tại sao cô ta lại tức giận như thế.

Dù là một nghệ sĩ đã hết thời, nhưng phần bình luận trong đó vẫn cực kì sôi nổi, hơn nữa còn muôn màu muôn vẻ.

Nhưng tiếc rằng, chê bai chửi rửa nhiều hơn là tán dương khen ngợi.

Đã là nghệ sĩ có lẽ đều không thể thoát khỏi tình cảnh bị ngàn người soi mói, thành cũng nhờ công chúng, mà bại cũng vì công chúng.

Chỉ bởi nhất thời hồ đồ đóng một bộ phim cực kì tệ hại, từ đó thân bại danh liệt, fan cứng cũng biến thành antifan.

Sự nghiệp diễn xuất tan tành trong phút chốc, vinh quanh xán lạn bỗng tắt lịm u ám.

“M k! Bà đây có lưu lạc đầu đường xó chợ cũng không bao giờ thềm đóng phim người lớn!” Cô ta mắng xong còn chưa đủ, lại giơ ngón giữa với màn hình laptop.

Được lắm! Đúng là một nữ chiến sĩ bất khuất kiên cường!

Tôi không kiềm lòng được mà tán dương cô ta, tiếc rằng lúc này tôi đang ẩn thân, cô ta còn chưa nhìn thấy tôi.

Song thời gian của cô ta có hạn, đã tới lúc tôi nên hiện thân rồi.

“Cô Cung, chào cô, tôi là Sơ Tam.”

“Áaaaa... Maaaa... a.”

Cô ta la lên thất thanh rồi liều mạng bò về phía cửa kính lớn trong phòng.

Tôi không trách cô ta, phản ứng này rất bình thường.

“Cô Cùng, tôi không phải ma, tôi là quan sát viên của cô.”

“Quan quan cái đầu cậu ấy! Tôi với cậu không thù không oán! Cậu đừng hại tôi!” Dứt lời, cô ta lại không ngừng bò về phía góc tường.

“Tôi sẽ không hại cô, tôi tới là để giúp cô.” Tôi đi về phía cô ta, lấy ra giấy chứng nhận Thiên giới, cố gắng chứng minh mình không phải là ma.

Thế mà cô ta chẳng thèm quan tâm, hất đầu một cái, nào thì Tam Tự Kinh, A Di Đà Phật, Hallelujah... đọc hết ra một lượt, nhưng lại chẳng chịu đối mặt với lời giới thiệu bản thân đầy chân thành của tôi.

Để tiết kiệm thời gian xã giao với nhau, tôi đành lấy ra chiếc điều khiển từ xa đây quển rũ, trước hết để cô ta bất động đã.

Chiếc điều khiển từ xa này là sản phẩm khoa học kỹ thuật được Cục Phát triển Kỹ thuật Thiên giới nghiên cứu phát minh trong một thời gian dài, chỉ có hai nút bấm: tạm dừng và khởi động.

Dù cả người ở trong trạng thái bất động nhưng chức năng của năm giác quan vẫn hoạt động bình thường, cô ta muốn mở miệng nói chuyện cũng được luôn.

“Cô Cùng, tuy có chút mạo muội nhưng tiếp sau đây, cô phải nghe cho kỹ từng câu nói của tôi.”

“...”

Đột nhiên bị tôi làm cho bất động, cô ta sợ tới mức nói không nên lời, mặt tái mét, hai mắt trợn trừng nhìn tôi.

“Cô Cùng, tôi rất lấy làm tiếc khi phải thông báo rằng sinh mệnh của cô chỉ còn bảy ngày nữa mà thôi.”

“Cậu nói gì cơ?!”

Cuối cùng cô ta cũng giải phóng yết hầu mình, gào lên như vậy.

ooo

Ai cũng vậy thôi, đột nhiên nhận được tin báo tử của mình đâu phải chuyện dễ dàng.

Tôi phải mất đúng hai tiếng đồng hồ để nói rõ mục đích và ý đồ của tôi khi tới đây, nhưng cô Cùng vẫn thà chết cũng không chịu tin nửa lời.

“Năm ngoái bà đây mới đi khám sức khỏe tổng thể chẳng bị làm sao hết thế mà cậu lại dám nói tôi chỉ sống được bảy ngày nữa?”

Rõ ràng không thể động đậy được, nhưng miệng lưỡi của cô ta vẫn nhanh nhạy lưu loát vô cùng. Nói

một đoạn dài dằng dặc mà đến dấu chấm câu ngắt nghỉ cũng không có.

“Ranh con! Rốt cuộc cậu đã dùng tà thuật gì với tôi thế hả? Mau thả tôi ra!”

“Đây không phải là tà thuật, đây là sản phẩm công nghệ cao của Thiên giới.”

“Cậu tưởng tôi là trẻ con 3 tuổi đấy à! Tôi thấy cậu tới để bắt người chết thay* thì có!”

Cứ nhập nhằng qua lại thế này cũng không ổn, tôi lấy Ngân Hà Nhỏ ra, cầm tay cô ta lên, kéo ngón cái của cô ta ra rồi đặt lên vòng tròn đỏ trên màn hình, nhập dấu vân tay của cô ta vào.

Xác nhận dấu vân tay thành công, màn hình máy tính bảng khô khan chớp lên một cái.

Tôi vội đặt Ngân Hà Nhỏ vào tay cô ta.

Sau đó ba mươi năm cuộc đời của cô Cung bắt đầu hiện ra trước mắt, tựa như một bộ phim phóng sự, lần lượt trình diễn hồi ức cuộc đời của cô ta.

Từ lúc sinh ra đến hiện tại, mỗi một màn, mỗi đoạn ngắn, đều sẽ thông qua thị giác truyền đến não bộ của cô ta, đánh thức từng tầng ký ức nông sâu trong đó.

Đôi khi con người rất hay quên, bởi vậy công tác chuẩn bị cực kì quan trọng, tránh việc bỏ sót bất kì giai đoạn nào trong cuộc đời những người được lựa chọn để thực hiện thử nghiệm.

Mười phút vừa qua, màn hình chớp lên một cái, mọi hình ảnh đều biến mất. Sau đó trên động mạch chủ ở cổ tay phải của cô ta chợt xuất hiện một chữ số Ả Rập phát sáng màu xanh lục: “7”.

Sau khi chớp sáng ba lần, con số bảy kia bắt đầu đếm ngược theo đơn vị thời gian “ngày, giờ, phút, giây”.

Cung Thiên Nghi ngây ngẩn cả người, nhìn tôi với vẻ cực kì hoảng hốt.

“Đây... Đây là gì?”

“Cô Cung, bắt đầu từ lúc này, sinh mệnh của cô chính thức bước vào bảy ngày đếm ngược.”

Ánh tịch dương khuất dần sau đường chân trời.

Đợi tới khi cô ta ổn định cảm xúc, tôi mới ấn nút khởi động.

“VẬY... Cậu là Tử thần? Cậu tới đón tôi?”

Rõ ràng đã có thể cử động thoải mái, nhưng cô ta vẫn co người trong góc không động đậy, như thể đến giờ phút này cô ta mới thật lòng tin tưởng tất cả những điều này.

“Không phải, tôi vừa nói rồi đấy, tôi là quan sát viên của cô, tới khi sinh mệnh cô đi đến điểm cuối cùng mới có Tử thần tới đón cô.”

“Ai thêm quan tâm cậu là viên gì đó, với tôi mà nói thì cậu chẳng khác gì Tử thần.”

Tôi không thể phủ nhận được lời chỉ trích của cô ta.

Tôi tới gặp cô ta với Thông báo tử vong, quả thật không khác gì Tử thần.

“Cô Cung, tôi hiểu cảm nhận của cô, mong cô...”

“Nếu cậu dám khuyên tôi nén đau thương, tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu. Cậu làm sao mà hiểu được tâm tình của tôi lúc này cơ chứ!”

“Đương nhiên là tôi có thể hiểu được, trước đây... Tôi cũng là con người, tôi cũng từng đối mặt với nỗi sợ cái chết.”

“...” Cô ta im lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Sao lại chết?”

“Xin lỗi, đây là việc riêng, tôi không thể cho cô biết.”

“Tôi không hỏi về cậu! Tôi hỏi về bản thân mình! Bảy ngày sau, sao tôi lại chết?”

“Rất xin lỗi, tôi chỉ phụ trách thông báo và quan sát, còn nguyên nhân cái chết của cô, thứ lỗi tôi không thể trả lời.”

“Đây là kiểu thử nghiệm quái quỷ gì thế hả, tự nhiên tôi lại bị chọn, còn không có tư cách biết về cái chết của mình?”

“Xin lỗi, quy định là như thế, tôi cũng chẳng thể làm khác được.”

“Nói vậy thì... bảy ngày sau, thực sự... sẽ có Tử thần tới đón tôi?”

“Đúng.”

“... Một bộ xương khô khoác áo choàng đen, tay cầm lưỡi hái?”

“Cô Cung, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, ngoại hình của Tử thần cũng giống như con người, bởi vì vị Tử thần nào cũng từng là con người.”

“Thế Tử thần sẽ đưa tôi đi đâu? Thiên đường? Hay là Địa ngục?”

Ừm... Đây là một quá trình phức tạp, sau khi chết đi thì đương nhiên cô ta sẽ phải trải qua một lượt.

Nhưng cô ta đã hỏi rồi, tôi không đáp thì lại sợ cô ta nổi giận, nên tôi đành phải nói một cách tóm lược.

“Sau khi cô chết, hồn lìa khỏi xác, linh hồn của cô sẽ được Tử thần đưa đến Ban Thẩm phán của Thiên giới, rồi Ban Thẩm phán sẽ căn cứ vào chuyện thị phi thiện ác trong một đời của cô, đưa ra phán quyết cô sẽ được đưa tới Cục Luân hồi để đầu thai chuyển kiếp, hay là bị đưa tới Địa ngục để chịu trừng phạt.”

“...” Nghe tôi nói xong, ánh mắt cô ta tối đi, dờ dảnh đứng lên từ trong góc, rồi lại dờ dảnh đi về phía sofa, sau đó ngồi bệt xuống sofa như một quả bóng cao su bị xì hơi.

“Cô Cung, sinh mệnh của cô đã bước vào thời gian đếm ngược, xin cô hãy tỉnh táo lại, mau ngẫm xem mình còn chuyện gì muốn làm hay không.”

Dường như cô ta không nghe thấy lời khuyên của tôi, cứ lăm bắm một mình: “Chắc chắn tôi... sẽ phải xuống Địa Ngục...”

Xuống Địa ngục?

Tôi ngẫm một lát mới lảng máng hiểu được hàm ý trong câu nói này của cô ta.

“Cô Cùng, xin cô đừng lo lắng, chắc chắn Ban Thẩm phán sẽ đưa ra phán quyết công bằng về những chuyện đúng sai trong cuộc đời cô.”

“Cậu có chắc không đấy? Sao tôi nhìn kiểu gì cũng thấy cậu như thực tập sinh mới vào nghề thế. Nhóc con, rốt cuộc cậu có đáng tin không đây?”

“Đây là lần đầu tiên tôi làm quan sát viên, đúng là chưa có kinh nghiệm gì cả, nhưng tôi đã từng làm Tử thần, còn là cán bộ ghi chép của Ban Văn thư, mong cô đừng sỉ nhục chuyên môn của tôi.”

“Cậu? Tử thần?” Cô ta khẽ giật mình, tỏ vẻ không mấy tin tưởng.

“Đúng, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.”

“...” Cô ta lại im lặng, rõ ràng là không có hứng thú với việc tư của tôi, cô ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

“Kính coong!”

Tiếng, chuông cửa chợt vang lên, cô ta vẫn chẳng có phản ứng gì hết mà tiếp tục ngẩn ngơ dờ dẫm.

Chẳng bao lâu sau, cửa nhà cô ta bị mở ra từ phía ngoài, một người đàn ông tóc húi cua bước vào.

Người đàn ông này hơi lùn, lại có chút mập, tay còn xách hai chiếc túi... Tôi nhìn qua, hình như là hoa quả và đồ ăn bỏ lò vi sóng.

Anh ta liếc nhìn cô Cùng đôi ba lần rồi lảng lạng lắc đầu, đi thẳng vào căn bếp được thiết kế theo phong cách mở, bỏ một túi đồ ăn vào tủ lạnh rồi lại xách một túi đồ đi về phía phòng khách.

“Đại Phụ, tôi sắp chết rồi...” Cô Cùng bỗng ngửa mặt lên trời, thở dài.

“Tháng trước cô cũng nói vậy đó.” Anh ta đặt túi đồ lên bàn nước rồi ngồi xuống ô ghế đơn ở một đầu khác của sofa.

“Lần này là thật đấy... Anh coi đi.” Cô ta đưa cổ tay ra, vẻ mặt như đưa đám.

“Này! Đừng bảo tôi là cô cắt cổ tay đấy nhé.” Gã đàn ông nọ phát hoảng, vội lại gần cầm lấy cổ tay cô ta, nhìn thật kỹ.

“Cắt cái đầu anh ấy! Tôi là loại người nghĩ quẩn như vậy đấy hả? Anh coi cho kỹ xem nào, tôi đang bị đếm ngược thời gian!”

“Đếm ngược thời gian? Là gì vậy?” Người đàn ông nọ nhìn chăm chăm vào cổ tay Cô Cùng với vẻ hoang mang.

“Cô Cùng, cô đừng phí công nữa, anh ta không nhìn thấy tôi, cũng không nhìn thấy thời gian đếm ngược trên cổ tay cô đâu.” Tôi đứng bên cạnh nhắc nhở.

“... Thôi kệ đi!” Cô ta thở dài, nhìn chăm chăm vào cổ tay mình, rồi lại rơi vào chuỗi suy tư hoảng hốt đầy tuyệt vọng.

“Chuyện... về hợp đồng quản lý, tôi muốn bàn bạc với cô.” Người đàn ông kia ngập ngừng cất tiếng.

Vừa nghe tới mấy chữ hợp đồng quản lý, cô ta lập tức ngồi thẳng dậy, cả người cũng có sức sống hơn.

“Gia hạn hợp đồng đúng không? Công ty sẽ gia hạn hợp đồng với tôi đúng không?”

“Ừm... Còn hai tháng nữa là hết hạn hợp đồng, công ty sẽ vẫn thực hiện các điều khoản theo hợp đồng đã ký, còn sau hai tháng thì...”

Người đàn ông kia kéo dài âm cuối, dường như muốn nuốt những lời cuối cùng vào trong bụng. Củng Thiên Nghi quá sốt ruột, liền bật dậy từ trên sofa.

“Không thể nào? Không lẽ công ty cũng vứt bỏ tôi?”

“Chịu thôi, bây giờ cô... không còn như trước nữa, quảng cáo, phim truyền hình, phim điện ảnh, tất cả đều không thể thương lượng được, chúng tôi cũng rất bất đắc dĩ, đợi tới khi hợp đồng hết hạn, cô hãy ra làm riêng đi!”

“Đại Phụ! Sao đến anh cũng nói với tôi những lời thế này, anh là quản lý của tôi, ngoại trừ anh tôi còn có thể hy vọng vào ai?”

“Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng công ty... không gia hạn là không gia hạn, tôi cũng chẳng thể làm gì được.”

Thật thảm thương. Vừa nhận được Thông báo tử vong từ tôi, giờ lại nhận được tin dữ công ty quản lý không tiếp tục gia hạn hợp đồng.

Tôi đoán rằng cô gái này tám phần là sẽ phát điên.

“Được lắm! Không gia hạn nữa thì thôi, dù sao Củng Thiên Nghi tôi đã đi đến nước này, đều là tự mình tìm lấy, không thể oán trách ai, anh về đi! Để tôi một mình yên ổn chết đi.”

Dứt lời, cô ta bỗng giật dỗi mở túi ra rồi ăn ngấu ăn nghiến.

“Cô đừng như thế, còn hai tháng nữa, cùng lắm thì nhân lúc này, tôi giúp cô xem xét công ty quản lý khác...”

“Khỏi cần! Bà đây không cần anh bán qua tay, dù sao bảy ngày nữa, chúng ta từ biệt nhau, không bao giờ gặp lại nữa.”

“Cô đang nói gì thế hả?” Người đàn ông nọ tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, rồi lại chẳng làm gì được cô ta.

“Khỏi cần để ý đến tôi, anh về mau đi, để tôi một mình là được rồi.”

“Thiên Nghi...”

“Về mau! Nếu anh không về, tôi sẽ khóc đấy!”

“Được được được... Tôi về đây, có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Người quản lý tên là Đại Phụ kia vừa ra về, Cung Thiên Nghi lại ừ ừ co người rúc vào sofa.

“Cô Cung...”

“Đừng nói chuyện với tôi, lúc này tôi... đang rất... Cậu biết đó.”

“Rồi. Tôi hiểu mà. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc cô, thời gian của cô đang bước vào giai đoạn đếm ngược, mong cô hãy trân trọng từng giây từng phút.”

Tiêu Bang nói rất đúng, sự tồn tại của tôi cũng giống như chuông báo thức của di động vậy, phải kêu hết lần này đến lần khác cho tới khi người ta tỉnh giấc thì thôi.

“Bảy ngày... Tại sao lại là bảy ngày? Nửa năm không được ư? Ba tháng không được ư, không thì mười ngày cũng được, tại sao lại chỉ có bảy ngày?”

Vấn đề của cô ấy, tôi cũng từng hỏi cục trưởng rồi.

Lúc này tôi chỉ có thể truyền đạt lại tất cả những lời của cục trưởng cho cô ta:

“Con người, hầu như đều có bản tính chây ì, chưa thấy quan tài chưa rơi nước mắt, thời gian kéo dài quá lâu các người sẽ đánh mất cảm giác nguy cơ, chỉ khi đứng trước một kỳ hạn khẩn cấp thì nhân tính và sức bật của các người mới được kích phát, đây cũng là một trong các trọng điểm mà chúng tôi muốn quan sát.”

“Ôi cho tôi xin! Chính anh tự vấn lương tâm rồi nói xem, bảy ngày thì có thể làm được gì cơ chứ?” Cô ta hét lớn.

Lương tâm của tôi cho tôi biết, e rằng nhiệm vụ lần này sẽ vô cùng phức tạp và khó khăn.

Dù gặp phải người già, phụ nữ hay trẻ nhỏ, đều không thể mềm lòng, chỉ có thể xử lý đúng theo quy định.

“Cô Cung, đây là quy định từ cấp trên, tôi không có quyền can thiệp. Tóm lại là chỉ có bảy ngày, không thể mặc cả thêm bớt.”

ooo

Ngày đã qua, phòng khách nhà Cung Thiên Nghi dần chìm vào bóng tối.

Tôi bật đèn nhìn cô ta, dò đoán trong lòng cô ta lúc này tám phần là đang ngập tràn u uất. Rồi không hiểu sao cô ta chợt lạnh lùng nhìn về phía tôi.

“Cậu đừng nhìn chằm chằm vào tôi mãi thế, mong có chữ ký của tôi thì cứ nói một tiếng.”

“Không, không phải... Nhiệm vụ của tôi chính là quan sát cô, mọi cử chỉ hành động của cô, tôi đều không thể bỏ sót.”

“Kể cả lúc tôi tắm rửa hay đi vệ sinh, cậu cũng phải nhìn chăm chăm hay sao?” Cô ta giận điên mà gào lên.

“Ngoài lúc tắm rửa, đi vệ sinh thì cô không thể rời khỏi tầm mắt của tôi.”

“Thế tức là sao? Coi tôi như tội tử hình? Sao cậu không làm nhiếp ảnh gia mà chụp lại toàn bộ bảy ngày của tôi cho xong!”

“Không giấu gì cô, đúng là như vậy đấy.”

“Gì cơ?!” Cô ta lại gào lên.

“Trong người của tôi có lắp đặt thiết bị chụp ảnh cỡ nhỏ, mọi chuyện cô làm trong bảy ngày này đều sẽ được truyền về Tổ Chuyên án của Cục Tử vong bằng phương thức truyền sóng trực tiếp, thông qua hai mắt của tôi.”

“Ý cậu là... Ngoài cậu ra thì còn có một đám người nữa... Không không! Còn có một đám chuyên viên đang giám sát tôi?”

“Đúng vậy, Cục Tử vong đã thành lập một Tổ Chuyên án phụ trách cho kế hoạch thử nghiệm này, mỗi thành viên trong Tổ đều là nhân vật xuất sắc nhất ở bộ phận của họ, nhiệm vụ của chúng tôi là...”

“Được rồi! Nói vớ nói vẩn ít thôi, giờ tôi muốn đi ra ngoài, cậu thích theo thì theo.” Dứt lời, cô ta đi vào phòng, dường như chuẩn bị đi.

Cuối cùng cũng xong! Tôi thở phào nhẹ nhõm, tôi còn tưởng cô ta sẽ ngồi chờ dẫn trong nhà cả đêm để thương thân tiếc phận chứ.

Nhưng hiển nhiên là tôi đã đánh giá quá thấp vị nữ chiến sĩ này.

Nửa tiếng sau, tôi thấy cô ta thay xong “trang phục chiến đấu” - một chiếc váy liền thoạt nhìn rất đắt tiền, chân đi đôi giày cao gót hình như cũng cực kì đắt đỏ, mái tóc dài buông xõa trên vai đầy phóng khoáng, gương mặt trang điểm đậm như thể sắp bước lên thảm đỏ chói lóa, từ đầu tới chân đều tràn đầy khí thế của một ngôi sao.

Cô ta không suy sụp, cũng không để bản thân ủ ê quá lâu.

Với một người nhận được Thông báo tử vong, khí thế mà cô ta thể hiện quả thực vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Không hổ là siêu sao từng đối mặt với sóng to gió lớn.

Giờ phút này tôi đột nhiên rất muốn đưa giấy bút ra để xin chữ ký của cô ta.

Nhưng điều làm tôi tò mò hơn cả đó là...

Cô ta định đi tới đâu?

Định gặp người nào?

Đi làm chuyện gì?

Cô Củng...

Vào thời khắc này, rốt cuộc điều mà cô quan tâm nhất là gì

ooo

Chiếc siêu xe sang chảnh của cô Củng dừng lại ở một góc trên con đường một chiều.

Đây là một khu biệt thự độc lập rất sa hoa, vẻ ngoài của từng căn biệt thự đều được trang hoàng giống nhau như đúc.

Hai chúng tôi tránh sau cây cột, nhìn một người phụ nữ trẻ đi từ đầu ngõ vào, bước thẳng tới cửa chính nhà mình. Cạch một tiếng, người phụ nữ dùng chìa khóa mở cửa ra, cô Củng lập tức theo sau, xông thẳng vào với khí thế mạnh như vũ bão. Khí thế của cô gái này chẳng khác gì đám đòi nợ thuê, không những làm tôi ngạc nhiên mà người phụ nữ kia cũng phải choáng váng.

Củng Thiên Hoa, em gái của cô Củng.

“Chị... chị tới làm gì?” Cô em gái vô cùng ngạc nhiên, thậm chí vẻ mặt còn thoáng có vẻ đề phòng.

“Sao lại khách sáo như thế, phải mấy năm rồi chúng ta không gặp nhau, đứng dịp chị đi ngang qua ghé vào thăm em một lát.” Cô Củng vừa nói vừa đi vào không khách, rồi thản nhiên ngồi xuống sofa như đang ở nhà mình.

“Mami! Mami!” Một bé trai khoảng 5 tuổi chạy ra, cái mông nhỏ để trần truồng, phía sau là một người đàn ông cầm theo cái quần đùi tí hìn đuổi theo.

“Tiểu Ngộ, đi vệ sinh xong thì phải mặc quần vào, con không mặc quần vào thì chim nhỏ sẽ bay đi mất đấy!” Người đàn ông kia đi tới phòng khách, vừa nhìn thấy vị khách không mời mà đến tiên sofa, nụ cười trên mặt lập tức ngưng lại.

“Mami ôm ôm!” Bé trai vừa cười vui vẻ vừa lao vào lòng cô em gái, rồi tò mò nhìn cô Củng: “Dì ơi, dì là ai?”

Không cho cô Củng cơ hội giới thiệu bản thân, em gái cô ta đã vội ôm lấy con trai đặt vào lòng người đàn ông kia, rồi nói với giọng rất dè dặt: “Anh bế Tiểu Ngộ vào trước đã.”

Người đàn ông kia gật đầu rồi bế con đi, quay người bước về phía cầu thang: “Nào, lên tầng tập vẽ nhà với ba ba nhé!”

Rõ ràng là người một nhà, nhưng lại tựa như người xa lạ.

Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại xa cách khôn cùng, tình cảnh này lọt vào mắt khiến nội tâm tôi cực kì nặng nề. Nhưng cô Củng vẫn mỉm cười, không hề bị ảnh hưởng.

Cô ta nhìn về phía đầu cầu thang, giọng nhẹ như gió thoảng: “Mới chớp mắt mà đã lớn vậy rồi.”

“Chị về đi! Nhà tôi không hoan nghênh chị.” Cô em gái vừa mở cửa chính vừa nói, ra vẻ “Thông thả mà đi, đây không tiền”.

Đường như cô Củng cũng không có ý định ở lại lâu, duỗi đôi chân dài dứt khoát đứng lên, rồi khẳng khái đi ra cửa.

“Không cần căng thẳng thế, chị chỉ định tới thăm em thôi.”
“Thật nực cười, trước đây muốn gặp chị một lần còn phải hẹn thời gian với quản lý của chị, hôm nay chị uống nhầm thuốc nên tự nhiên mới nghĩ tới chuyện đến thăm tôi?”

“Em biết đấy, mấy năm nay chị cũng chẳng thuận lợi lắm. Con người lúc xuống dốc thì hay tiếc nuối chuyện cũ.”

“Đáng đời! Đây là báo ứng của chị.”
“Chị cũng nghĩ thế. Ông cụ vẫn khỏe chứ?”
“Nhờ phúc của chị. Rất khỏe.”
“Chị về đây.”
“Không tiễn!”

Sau màn đấu võ mồm của hai chị em, cô Củng quay gót rời đi.
Ầm một tiếng, cánh cửa phía sau cũng đóng sầm lại chẳng chút nể tình.
Tôi đi theo sau cô Củng, nhìn bóng lưng cao gầy trước mắt, đột nhiên cảm thấy cô ta...
Rất mạnh mẽ, rất khí phách, nhưng tựa như một nữ quân nhân cô độc. Dù khi vinh quang hay lúc u ám thì cô ta vẫn chỉ có một mình.

ooo

Siêu xe ngừng bên bờ sông, trăng lười liềm soi trên mặt nước.
Cô Củng dút hai tay trong túi áo, nhìn nước sông phủ màu đêm đen, ánh mắt xa xăm, không rõ đang nghĩ gì.
“Sơ Tam, cậu đã xem hồ sơ về cuộc đời của tôi rồi đúng không?” Cô ta chột lên tiếng.
“Đúng vậy.” Tôi đứng bên cạnh, cùng cô ta tán gẫu, ngắm sông, tắm ánh trăng.
“Từ nhỏ chí hướng của tôi đã vô cùng kiên định, tôi còn từng thề với mặt trăng rằng, sau này lớn lên nhất định tôi phải trở thành một ngôi sao lớn.”
“Ừm, cô thành công rồi đó.” Tiếc rằng ngôi sao này sắp tắt lịm.
“Để đi trên con đường này, tôi đã vứt bỏ không ít người.”

“...” Tôi im lặng, vào giờ phút này tôi nên im lặng thì tốt hơn.

“Năm xưa khi tôi 20 tuổi, tôi giấu cha âm thầm đi quay một quảng cáo nội y, không ngờ quảng cáo đó lại nổi, tôi cũng nổi theo, nhưng tôi lại bị cha dùng roi mây đánh cho tới mức liệt giường, hai ngày sau tôi bỏ nhà ra đi.”

Tôi tiếp lời: “Em gái cô đưa hết toàn bộ số tiền mà mình có cho cô, còn giấu cha mẹ tìm giúp cô một căn phòng nhỏ.”

“Đúng. Nhưng tôi vẫn bỏ rơi cha mẹ mình, và cả con bé, để ký hợp đồng với Đại Phụ, bắt đầu sự nghiệp nghệ thuật không ngừng nghỉ, kể từ đó đoạn tuyệt quan hệ với gia đình.”

“Cha cô... nói ra cũng không ích gì, nhưng ông ấy không phải thật lòng muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn thấy không cam tâm, dựa vào đâu mà không làm theo lời ông ấy thì đều là sai trái, tôi có giấc mơ và mục tiêu của mình, tại sao tôi không thể thực hiện nó.”

Tôi trầm mặc, đây là vấn đề xảy ra trong biết bao gia đình, kỳ vọng của cha mẹ và giấc mộng của con cái thường không đi trên cùng một quỹ đạo.

“Sự nghiệp sau đó của tôi cũng xem như may mắn suôn sẻ, kiếm được không ít tiền, thế nhưng... đôi lúc nhớ đến gia đình, lại thành có nhà mà chẳng thể về.”

“Gần như một nửa số tiền cô kiếm được đều giao cho em gái cô, để hiếu kính hai cụ, thực ra mà nói cô cũng không tính là quá vô tình.”

“Nhưng ngày mà mẹ tôi lâm bệnh nặng phải nhập viện, tôi đang ở Pháp tham dự lễ trao giải, vì nhận giải thưởng khốn kiếp đó mà tôi... không kịp về gặp mẹ lần cuối. Cậu có biết trong tang lễ của bà ấy, cha tôi, em gái tôi, và cả họ hàng thân thích trong nhà đã mắng tôi thế nào không?”

Ôi! Tôi nhìn vầng trăng non, lẳng lặng mà hỏi trời xanh.

“Chẳng trách em tôi hận tôi như vậy, con bé âm thầm giúp đỡ tôi biết bao nhiêu, vậy mà tôi lại bỏ mặc gia đình cho một mình con bé lo liệu hết, vừa phải phụ cha tôi chăm sóc mẹ bị bệnh nặng, còn phải đi làm kiếm tiền, may mà... bạn trai con bé luôn quan tâm chăm sóc nó, em rể của tôi... chính là người đàn ông khi nãy đấy.”

“Ừm, hai người họ kết hôn vào ngày mà cô nhận một giải thưởng lớn khác, tiền mừng của cô được gửi tới nhưng người thì không có mặt, cô lại trở thành kẻ thù của cả gia đình.”

“Đúng thế! Tôi yêu cái cảm giác thành công khi bước lên sân khấu nhận thưởng, so với nó thì tình thân, tình yêu, tình bạn gì đó đều chỉ là mây bay, dù cuối cùng không thể tránh thoát cái chết thì tôi cũng phải ôm giải thưởng mà chết đi.”

Nghe vậy, tôi không khỏi trợn mắt lên.

Hỏi thế gian giải thưởng là chi, mà cô Cung nguyện thề sinh tử?

“Sơ Tam, tôi là một kẻ ích kỉ, tham lam và ngông cuồng như thế đấy. Cậu nói xem, một kẻ như tôi có đáng xuống Địa ngục hay không?”

Cô Cung...

Tôi không biết cô có xuống Địa ngục hay không.

Tôi chỉ biết rằng...

Sinh mệnh của cô sắp kết thúc rồi.

Mong rằng, dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải nắm bắt thời gian mấy ngày này để bù đắp phần nào những điều mà cô từng bỏ qua.

ooo

Ngày hôm sau, có lẽ Cung Thiên Hoa cũng không ngờ rằng sáng sớm ra ngoài mua đồ ăn đã bị chị gái mình chặn đường.

Hai chị em đứng ngoài cửa, mắt thấy lại sắp diễn ra một hồi đấu võ mồm.

“Rốt cuộc chị muốn làm gì hả?” Cô em gái không hề hạ thấp cảnh giác, theo cái nhìn của tôi thì sự tồn tại của người chị gái này khiến Cung Thiên Hoa cảm thấy bị uy hiếp nặng nề.

“Làm gì mà suốt ngày sợ sệt như kiểu chị sắp cướp của em không bằng, chị em với nhau, em không thể nói chuyện với chị một lúc được à?” Chẳng mấy khi cô Cung hạ mình và hỏi thăm với giọng điệu mà cô ta tự cho là khiêm tốn thế này.

“Nói chuyện gì nào? Sự nghiệp của chị xuống dốc tôi không giúp được gì, tình trường của chị thất ý tôi cũng chẳng thể giúp đỡ, ai bảo chị bị giải thưởng làm mờ mắt, đóng một bộ phim siêu tồi tệ chẳng ai hiểu cả, để rồi sự nghiệp tan nát; Thấm Vệ yêu chị đến thế lại bị chị đá không thương tiếc, nhưng vậy cũng tốt, sau khi rời khỏi chị, cuộc đời của anh ấy tốt hơn nhiều, tất cả những chuyện này đều do chị tự chuốc lấy.”

Aaaaaa! Thôi xong rồi xong thật rồi!

Tôi ôm đầu gào khóc, Cung Thiên Hoa giẫm phải bom thật rồi.

Tên của người đó có sức công phá còn mạnh hơn cả tên lửa đạn đạo!

Quả nhiên cô Cung tái mặt, lộ ra ánh mắt âm u như “trùm cuối” trong phim chuẩn bị “đại khai sát giới”.

“Đừng quên, hôn lễ long trọng linh đình của em và cả căn biệt thự này nữa, tất cả đều là tiền mà chị bán mạng đóng phim mới có được, em có thể hận chị, nhưng em không thể coi thường chị, tôn nghiêm của bản tiểu thư còn chưa tới lượt em giẫm đạp đâu.”

“Cung Thiên Nghi, chị đúng là hết thuốc chữa rồi, con người chị mãi mãi ích kỉ như vậy, số tiền mà chị

cho tôi - tôi không chiếm đoạt dù chỉ là một đồng một cắc, tất cả đều lưu trong tài khoản của cha, còn hôn lễ của tôi, biệt thự của tôi đều là tiền mà chồng tôi vất vả làm ra, tôi chưa từng ham muốn cái gì trên người chị!”

“Ồ? Thật hả?” Cô Cung khẽ nhướn mày, bước một bước về phía trước, dùng ưu thế chiều cao một mét bảy mươi lăm cộng thêm giày cao gót để liếc nhìn cô em gái thấp hơn cô ta mấy chục phân.

Nữ chiến sĩ nóng tính này lại định làm gì vậy?

Tôi đứng bên xem mà phát hoảng, mồ hôi lạnh túa ra.

“Chưa từng ham muốn cái gì trên người chị? Thế món quà mà chị tặng cho em được tính là gì? Em nâng niu lắm cơ mà? Suốt ngày ôm ấp trong lòng, chỉ sợ một ngày nào đó bị chị lấy lại...”

“Cung Thiên Nghi! Chị im miệng cho tôi!” Quả bom của cô em gái cũng nổ tung, bom nguyên tử đối đầu bom hạt nhân tạo ra một vụ nổ có tính hủy diệt trong chớp mắt.

“Đừng lo, quà mà chị đã tặng em thì chị sẽ không đòi lại đâu.”

“Cho dù chị muốn thì tôi cũng không trả, trừ khi chị bước qua xác tôi.”

Dứt lời Cung Thiên Hoa xách túi, cầm giận xô chị gái mình ra rồi bước đi như một tráng sĩ.

Cô Cung mỉm cười, cầm chìa khóa xe rồi đi về phía chiếc siêu xe đang đỗ gần đó.

“Đi thôi! Tôi thắng rồi.”

“Thắng gì vậy? Thắng bao giờ? Làm sao mà thắng được?” Tôi hoang mang bước theo.

Sau đó, trong đầu tôi chợt nảy ra một thứ!

Chuyện quan trọng nhất trong hồ sơ cuộc đời của cô Cung bỗng lướt qua đầu tôi...

Món quà?

Món quà!

Trời ạ! Cuối cùng tôi cũng hiểu được...

“Món quà” trong lời họ là gì!

ooo

Sau khi gặp em gái, cô Cung tới bệnh viện một chuyến, ký vào giấy đồng ý hiến tạng, cô Cung đã đồng ý hiến tặng tất cả các bộ phận khỏe mạnh và có thể sử dụng được trên cơ thể.

Tối đó, cô ta lại lên đồ nguyên cây hàng hiệu vừa thời trang vừa phong cách, lái chiếc siêu xe của mình đưa tôi đi khắp nơi thăm thú.

Có nhiều nơi là những điểm quay phim trước đây; có nhiều nơi là bí mật nhỏ không muốn ai biết của riêng cô.

Tôi đoán rằng, đây hẳn là một hành trình hồi ức.

Mỗi trạm dừng, mỗi địa điểm, đều là hồi ức mà đời này kiếp này cô ta khó lòng quên được.

Cho tới tận đêm khuya, siêu xe dừng trước một tòa nhà, vẽ lên dấu chấm hết cho hành trình hồi ức này.

Tôi thấy cô ta ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào một ô cửa trong tòa nhà.

Xài lớp xe mà nghĩ cũng biết, là anh - Thẩm Vệ, người đàn ông mà cô ta từng yêu, nhưng vẫn đá bay không thương tiếc.

Hiện giờ người đàn ông ấy đã có vợ rồi.

Trong xe chợt vang lên giọng hát nữ trong trẻo đầy bi thương, nhưng rất phù hợp với hoàn cảnh lúc này...

Có một nỗi đau gọi là muốn gặp mà chẳng dám gặp

Có một tình yêu còn chôn giấu trong tim em

Em chỉ có thể chôn giấu hình bóng anh trong tim mình

Nữ ca sĩ ấy đã hát lên tiếng lòng của cô Cung, hát lên cuộc tình đã tan biến của cô ta.

Khi tôi đang chìm đắm trong tiếng hát ấy thì cô Cung lên tiếng.

“Tôi gặp anh ấy khi đang ở thời kỳ đỉnh cao, hồi đó anh ấy chỉ là một đạo diễn nhỏ mới bắt đầu sự nghiệp, chúng tôi hợp tác trong một bộ phim điện ảnh, doanh thu phòng vé rất tốt, tôi nhận được một danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng anh ấy lại vượt mất danh hiệu đạo diễn xuất sắc nhất, dù vậy chúng tôi cũng giấu tất cả mọi người, yêu nhau như si như cuồng, nhưng cuối cùng... tất cả lại bị tôi phá hủy.”

“Tại sao đang yêu mà lại đột nhiên không yêu nữa?” Chuyện tình yêu tôi không hiểu, cũng nghĩ không thông.

“Không phải là không yêu, chẳng qua... Cậu biết đấy, tôi thích theo đuổi thành tựu hơn là tình yêu, hơn là hôn nhân, hơn là gia đình... Nhưng anh ấy lại chỉ muốn ổn định, năm đó tôi 27 tuổi, sự nghiệp diễn xuất đang ở thời kỳ đỉnh cao, nói kiểu gì cũng không chịu lấy anh ấy, nào có biết sau khi chia tay mới phát hiện... Mình đã mang trong mình một sinh mạng rồi.”

“Thế nên, cô mới lấy cớ đi du học nước ngoài để sang Anh sinh con?”

“Ừ.” Cô ta khẽ đáp một tiếng, nhẩn ga rồi lặng lẽ lái xe rời đi.

“Tại sao không cho anh ta biết cô đã mang thai con của anh ta?”

“Bởi vì... Đứa bé này, không thuộc về anh ấy.”

“Gì cơ? Cô... cảm sừng anh ta?”

“Cắm cái đầu cậu! Đứa bé là con của anh ấy, chẳng qua tôi có kế hoạch khác rồi!”

Phù... Làm tôi sợ chết đi được, còn tưởng câu chuyện sẽ vượt ra ngoài dự đoán.

“Kế hoạch gì?”

“Em gái tôi... Mãi mà không có thai được, bác sĩ nói rất khó có hy vọng, nên tôi muốn tặng đứa bé này cho nó.”

“Cô không hối hận ư?” Dù sao cũng là cốt nhục của mình.

“Trong từ điển của tôi chưa bao giờ có hai chữ hối hận, tôi vừa sinh xong, gọi một cuộc điện thoại quốc tế, em gái tôi liền bay sang Anh đưa đứa bé đi, tôi đã hứa với nó là đến chết cũng không nói ra bí mật này.”

“Vậy cũng tốt, hai vợ chồng họ đều coi Tiểu Ngộ như con một của mình, ít nhất thì cô... cũng đã làm một chuyện phúc đức.”

“Vì bản thân tôi đã vứt bỏ nhiều người như vậy, trong đó có cả con của mình, như vậy tính là phúc đức gì chứ?”

“Nhìn từ một góc độ khác thì những người bị cô vứt bỏ đều đang sống rất tốt.” Tôi rất kém khoản an ủi, nhưng tôi thực sự không nghĩ ra lời nào hay hơn để động viên cô ta.

“Sơ Tam, kể tôi nghe, Địa ngục... như thế nào vậy?”

“Cô Cung, những chuyện sai đúng của một người khi còn sống, sau khi chết sẽ tự có phán xét, giờ cô chưa cần nghĩ ngợi nhiều. Mấy ngày này cô tranh thủ về nhà thăm cha cô đi! Hoặc là... dành ra chút thời gian cứu vãn tình cảm với em gái cô.”

“Chỉ cần nhìn thấy tôi là cha tôi sẽ bị tăng huyết áp, còn em gái tôi... cậu cũng thấy rồi đó, nó sợ tôi muốn chết, tôi đã bảo là sẽ không giành con với nó rồi, nó còn hoảng hốt như thế, lần nào gặp tôi cũng nổi khùng.”

“Cô Cung, cho dù trong lòng họ hận cô đến mức nào, cô vẫn phải cố hết sức cứu vãn mối quan hệ, giảm nuôi tiếc xuống mức thấp nhất, nếu không sau khi cô chết đi, gặp được cán bộ ghi chép, chắc chắn cô sẽ khóc đến chết đi sống lại, hối hận vô ngần.”

Tôi đã có quá nhiều kinh nghiệm rồi, không thể không cho cô ta một lời khuyên chân thành.

“Sơ Tam, trong những ngày này, cậu sẽ luôn ở bên tôi, đúng không?”

“Đương nhiên rồi, tôi là quan sát viên của cô, tôi sẽ đi theo cô như hình với bóng.”

“Vì câu này của cậu, giờ tôi sẽ lái xe về quê.”

“Vội đến thế cơ à?!”

“Sơ Tam, theo lời cậu thì tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa.”

Dứt lời, cô Cung đưa cổ tay ra, để tôi xem thời gian đếm ngược của cô ta:

Chỉ còn lại năm ngày mười sáu tiếng.

Cô Củng...

Cố lên.

Tôi sẽ ở bên cô, cùng cô đi đến khoảnh khắc sau cuối. Chúng ta đừng lãng phí bất cứ giây phút nào nữa.

Đó là một ngôi nhà hai tầng kiểu Nhật, được bao quanh bởi hoa cỏ xanh rì.

Cô Củng mở cánh cửa thấp bằng trúc ra, nhón chân trên đôi giày cao gót, vụng trộm lén vào trong.

Tôi đi cạnh cô ta, cũng vô thức rón rén theo.

“Tại sao chúng ta phải mò vào trong như ăn trộm thế này?”

“Bởi vì chỉ cần nhìn thấy tôi là chắc chắn cha tôi sẽ lấy roi mây ra đánh tôi.”

“Cho tôi xin, cô từng đây tuổi rồi cơ mà!” Tôi không thể tin nổi.

“Ông ấy chẳng quan tâm tôi bao nhiêu tuổi, cứ nổi giận là đánh thôi.”

“...” Nóng tính như vậy, quả là cha nào con nấy.

“Sơ Tam, cậu có món bảo bối nào giúp tôi tàng hình không?”

“Cô tưởng tôi là Doraemon đấy à?”

“Khoa học kỹ thuật ở Thiên giới các người tân tiến lắm cơ mà? Có áo khoác tàng hình gì đó không?”

“Cô đừng ảo tưởng nữa, tôi chỉ phụ trách việc quan sát, cùng lắm là cho cô ý kiến ngoài miệng thôi, không thể nhúng tay vào việc gì, cũng không thể giúp đỡ đối tượng thử nghiệm.”

“Xì! Thế mà bảo là tới để giúp tôi.”

“Tôi tới để giúp cô đối mặt với cái chết, đón nhận cái chết, nhắc nhở cô...”

“Được rồi được rồi! Nói nhảm ít thôi, cậu đứng ở cửa canh chừng hộ tôi, tôi vào thắp nén hương rồi đi ra ngay.”

Dứt lời, cô Củng lấy ra một cái chìa khóa dự phòng dưới thảm lót, mở cửa hé hé rồi lách người đi vào.

Tôi đứng ở ngoài cửa, không thấy được cô ta làm gì trong phòng.

Đợi khoảng mười phút, đột nhiên tôi nghe thấy một đợt âm ỉ truyền ra từ trong phòng.

Một giây sau, tôi thấy cô Củng hoảng hốt tông cửa lao ra, cô ta bị một ông cụ cầm roi mây đuổi đánh ra ngoài.

“Mày còn mặt mũi mà quay về à! Mày cú ngay cho tao! Đừng để tao nhìn thấy mày nữa!”

“Lão già dở hơi! Tôi quay về để thắp hương cho mẹ tôi!”

“Thắp cái đầu nhà mày! Sáng ngày ra đã định làm tao tức chết! Cút đi! Không đi là tao thả chó cắn mày”

đấy!” Ông cụ hét lên một tiếng, thấy cô ta vẫn đứng nguyên tại chỗ hất cằm, đáng vè chết cũng không sờn, bèn đi thẳng ra sau nhà, dắt ra một chú chó săn hùng dũng hiên ngang, khí phách uy vũ.

Chết rồi! Tôi sợ nhất là chó!

Tôi vội lui lại vài bước, trốn sau lưng cô Củng.

“Đừng sợ, nó là Louis, thân nhất với tôi...”

“Gâu! Gâu! Gâu gâu gâu!” Chú chó sủa vài tiếng rồi đột nhiên giãy khỏi dây xích của ông cụ, vừa sủa vừa lao về phía chúng tôi.

Thân cái đầu cô! Tôi vội chạy mất dép.

Cô Củng cũng phát hoảng, chân đi giày cao gót mà chạy bán sống bán chết.

“Louis... Là tao đây! Mà không nhận ra tao à?”

“Gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Rõ ràng là Louis không nhận ra cô ta, vừa sủa ầm ĩ vừa truy sát phía sau.

Hai chúng ta chạy bạt mạng cuối cùng cũng chạy ra khỏi ngõ nhỏ, ai ngờ cô Củng thoáng loạng choạng rồi trượt chân ngã xuống đất.

Chú chó săn lập tức phi tới, nhào vào người cô Củng.

“Á a a a!” cô Củng hét lên.

Tiêu rồi! Tôi nhắm mắt lại không đành lòng chứng kiến thảm cảnh trước mặt.

Hả? Sao không còn tiếng gì nữa vậy?

Tôi thoáng ngây ngẩn, mở mắt ra nhìn thì thấy Louis đang nhào vào người cô Củng, vừa liếm vừa cọ, thoạt nhìn rất phấn khởi.

“Louis, Louis Louis Louis! Tao biết ngay mà! Tao biết ngay là mày sẽ không quên tao mà!” Cô Củng ngồi dưới đất, ôm chú chó lớn, vừa thơm vừa vuốt.

Cảm tạ trời đất... Tôi thở phào nhẹ nhõm, dè dặt lại gần bọn họ.

“Cô Củng, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Còn làm sao nữa, lão già xấu xa không muốn gặp tôi, tôi cũng chẳng muốn ép ông ấy, chúng ta dẫn Louis về rồi đi thôi.”

Cô Củng nói xong tôi mới nhận ra, hình như Louis đã lớn tuổi rồi, vì nhìn thấy cô Củng nên mới có động lực mà chạy như bay, nhưng sau một quãng chạy nhanh, lúc này nó đã mệt tới mức thở không ra hơi, nằm ì trong lòng cô Củng.

Sau đó chúng tôi lại quay về nhà của cô Củng, tôi đẩy cửa còn cô Củng bế Louis thở hổn hển ra sân sau, đặt nó xuống trước để nó uống nước.

“Gâu!” Sau khi uống mấy ngụm nước, Louis lại có sức sống, nó vẫy vẫy đuôi, quẩn tới quẩn lui quanh người cô Củng.

Tôi ngó xung quanh một lượt, không hề thấy ông cụ mặt mày sắt đá kia xuất hiện đánh đuổi nữa.

Giác quan thứ sáu nhạy cảm cho tôi biết, tình cảnh này có gì đó là lạ.

“Cô Củng, cha cô đâu rồi?”

“Chắc là ở trong phòng, không muốn gặp tôi thôi.” Cô Củng khẽ nhún vai, cúi đầu vuốt ve Louis mấy lượt.

“Grừ...” Louis chợt nâng chóp mũi lên, đánh hơi thấy điều gì đó lạ lùng trong không khí.

Sau đó chúng tôi thấy Louis lao đi, vọt thẳng qua cửa nhà đang khép hờ.

Hai chúng tôi không hề hoài nghi mà vội chạy theo nó vào trong phòng.

Quả nhiên, ông cụ Củng xảy ra chuyện rồi!

Ông cụ ngã trên sàn nhà phòng khách, đã hôn mê bất tỉnh.

Cô Củng hoảng hốt chạy tới, đỡ người cha ngất xỉu vào trong lòng.

“Cha! Cha...”

Tôi cũng phát hoảng.

Bởi vì...

Tôi nhìn thấy Tử thần, người đó đang đứng bên cạnh ông cụ Củng.

Là anh ta...

Tiêu Bang!

ooo

Ông cụ Củng được xe cấp cứu đưa tới bệnh viện, đi thẳng vào trong phòng cấp cứu.

Cô Củng hoảng hốt đứng trên hành lang, nhìn chăm chăm vào chiếc đèn báo “đang cấp cứu”, gương mặt tái nhợt, ánh mắt đầy kinh hoàng.

“Anh tới đây làm gì thế hả? Là ai? Anh tới dẫn ai đi? Ông cụ Củng ư?” Lòng tôi nóng như lửa đốt, trợn trừng nhìn Tiêu Bang.

Anh ta cười không đáp, tựa lưng vào bức tường trắng, đang ăn một thứ gì đó giống như là bánh hành khô.

“Trả lời tôi đi!”

“Đừng nóng, tôi còn đang quan sát đây.”

“Lẽ nào hôm nay... Là ngày ông cụ Cung...”

“Sơ Tam, bình tĩnh một chút, đối tượng mà cậu cần quan tâm là cô ta - Cung Thiên Nghi.”

“Tôi biết chứ! Nhưng người đang nằm trong phòng cấp cứu là cha cô ta!” Tôi gào lên với Tiêu Bang.

Bất chợt, chiếc tai nghe đeo trên tai trái của anh ta phát ra tín hiệu, ánh đèn chớp sáng màu đỏ đã biến thành đèn xanh.

Sau khi đèn xanh lấp lóe mấy lần thì sáng hẳn.

Đây là tín hiệu giải trừ cảnh báo tử vong.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, cả người lui lại mấy bước, ngã ngồi trên băng ghế trong hành lang.

“Sơ Tam, cậu vẫn chưa tiếp thu bài học sao? Khi đang thực thi hành nhiệm vụ thì không bao giờ được hành xử theo cảm tính.” Tiêu Bang thu lại vẻ mặt bông đùa, lạnh giọng cảnh cáo tôi.

“...!” Đồ tồi, khốn nạn, động vật máu lạnh!

“Ôi này! Cậu lại mắng tôi đấy à. Tôi thực sự không thể hiểu nổi tại sao cậu lại nghĩ xấu về tôi như thế?”

“...” Tôi cũng không thể hiểu nổi, vì sao anh chỉ cần nhìn ánh mắt là có thể đọc được suy nghĩ trong lòng tôi.

“A, toàn đội đang gọi tôi. Tôi phải đi rồi, gặp lại sau nhé, đừng nhớ tôi quá đấy.”

“Mang bánh hành khô của anh cút càng xa càng tốt!” Tôi mắng với theo bóng lưng cao lớn của anh ta.

Nhưng anh ta chẳng để ý đến tôi, đi mấy bước, bóng dáng từ từ biến mất ở cuối đường.

“Sơ Tam... Làm sao đây? Cha tôi, ông ấy...” cô Cung đi tới trước mặt tôi, bịch một tiếng, hai chân bỗng mềm nhũn, cả người ngã ngồi trên hành lang.

“Không sao nữa rồi cô Cung... Tin tôi đi, không sao nữa rồi.” Tôi vội đỡ cô ta dậy, rồi để cô ta ngồi xuống bên cạnh mình.

“Hóa ra... là cảm giác này...” Cô ta lẩm bẩm một mình.

“Sao cơ?” Tôi nhất thời không nghe rõ.

“Năm xưa em gái tôi và cha tôi... Đứng ngoài phòng cấp cứu đợi mẹ tôi... Chính là cảm giác này...”

“Cô Cung, cô đã làm rất tốt, nhờ chuyển ghé thăm hôm nay, cha cô mới có thể thoát chết.”

“Thật sao... Có thật... thật vậy không?”

“Thật đó. Tử thần vừa đi, cha cô đã không sao nữa rồi.”

“Ý cậu là... Tử thần từng tới đây?!” Cô Cung sợ đến ngây ngẩn.

“Ừ.” Hơn nữa còn là đẳng cấp Đội trưởng.

Thường chỉ có những nhân vật lớn qua đời, hoặc người chết có liên quan tới sự kiện trọng đại thì Tử thần đẳng cấp Đội trưởng mới xuất hiện.

Lần này Tiêu Bang đích thân xuất hiện, thực sự rất lạ lùng, rốt cuộc là nguyên nhân gì cần phải phiên tới đại Đội trưởng như anh ta làm nhiệm vụ?

Lẽ nào bởi vì, đối tượng tham gia thử nghiệm có thể vô hình trung thay đổi vận mệnh của những người khác.

Cho nên... cấp trên phái anh ta tới xác nhận?

Điều này rất có khả năng xảy ra.

Nếu không có cô Cùng, hôm nay chính là ngày mất của ông cụ.

“Sơ Tam... cảm ơn cậu. Tôi không biết phải nói gì hơn... Tóm lại... Cảm ơn cậu.”

Tôi thấy cô Cùng đan mười ngón tay vào nhau đặt bên môi, lầm bầm tựa như đang cảm ơn tôi, lại như đang cầu nguyện.

Giờ phút này tôi chợt thấy lòng mình rối như tơ vò.

Thực ra ban đầu, tôi không tán thành kế hoạch thử nghiệm này.

Tôi luôn cảm thấy việc đem Thông báo tử vong tới chỉ có thể mang đến kết cục đầy bi kịch mà thôi.

Song hiện giờ...

Dường như tôi đã bị sự bi quan của chính mình đắm cho một cú nặng nề.

Cô Cùng...

Đừng cảm ơn tôi...

Chính cô đã cứu cha của mình.

Hơn nữa còn thay đổi vận mệnh của ông ấy, giúp ông ấy có cơ hội cải tử hoàn sinh.

ooo

Khoảng chiều tối, tuy ông cụ còn khá yếu nhưng đã tỉnh táo lại, sau khi tình hình ổn định, giường bệnh cũng được chuyển từ phòng quan sát sang phòng bệnh bình thường.

Gia đình ba người nhà Cùng Thiên Hoa vừa nhận được thông báo của cô Cùng, trước buổi trưa đã vội tới rồi.

Hai chị em, con rể và cháu ngoại đều ở bên giường bệnh, trông nom ông cụ vừa trở về từ cõi chết.

“Cha, cha làm con sợ chết đi được, sáng sớm nhận được điện thoại của chị, con sợ đến mức hồn bay phách lạc.”

“Tất cả là tại đứa con gái bất hiếu này... Đang yên đang lành tự nhiên tới làm gì, hại tao tăng huyết áp, suýt nữa thì trúng gió rồi...”

“Nếu không có con thì cha đã... Thôi, cha thích mắng thì cứ mắng đi, dù sao cũng chẳng mắng được mấy bữa nữa.” Cô Củng giận dỗi nói.

“Chị đừng có nói gở!” Củng Thiên Hoa hiểu lầm, mắng chị gái mình ngay tại trận.

Cô Củng hờ hững cười, nhìn người cha nằm trên giường bệnh, ánh mắt vui mừng.

Ít nhất thì vào giờ phút này, ông cụ cũng không đuổi cô ta ra ngoài.

Tôi thấy tay của cô vẫn luôn nắm chặt lấy tay cha mình, mâu thuẫn giữa hai cha con dường như cũng đã tan thành mây khói.

Tối hôm ấy, cả gia đình họ sum vầy trong phòng bệnh.

Mà thời gian của cô Củng...

Chỉ còn lại bốn ngày hai mươi ba tiếng..

ooo

Hai ngày sau, ông cụ Củng xuất viện.

Dưới sự kiên trì của Củng Thiên Hoa, ông cụ dẫn theo cún cưng Louis - tạm thời chuyển tới ở nhà con rể.

“Trời cao trong xanh, mây trắng bay nhanh, ông mặt trời đang mỉm cười...”

“Chim nhỏ đầu cành kêu chirp chirp, cá dưới mặt nước nhảy vọt lên...”

Tiểu Ngộ hát một đoạn, cô Củng liền hát tiếp đoạn sau, hai mẹ con hiếm khi có cơ hội ở chung với nhau thế này.

Tiếc rằng quãng thời gian đó chỉ có ba mươi phút ngắn ngủi.

Mà Tiểu Ngộ cũng không hề hay biết - thực ra người dì cả xinh đẹp này chính là mẹ ruột của mình.

Từ trường mẫu giáo về nhà, Tiểu Ngộ lập tức vui mừng hơn hờ chạy vào trong nhà.

“Louis! Tao về rồi nè! Ông ơi cháu về rồi nè! Mẹ ơi con về rồi nè!”

“McDonald’s?” Củng Thiên Hoa trừng mắt nhìn chiếc túi giấy trong tay con trai gương mặt nghiêm lại, lập tức trừng mắt nhìn về phía chị gái mình.

“Tiểu Ngộ muốn ăn, nó ngấm ngấm rồi lại công khai ra hiệu bằng ánh mắt, nước miếng sắp tràn bờ đề rồi, sao chị cự tuyệt được cơ chứ.” Cô Củng khẽ nhún vai rồi cầm suất McDonald’s của chính mình, cùng nhóc con ngồi xuống sofa thưởng thức.

“Em đang nấu bữa tối, mấy người ăn McDonald’s làm cái gì!” Cô em gái tức muốn chết, đoạt lấy đũa

đồ ăn nhanh rác rưởi trong tay hai mẹ con, giận dữ mà quăng lên bàn ăn.

Ông cụ Củng thoáng liếc túi giấy, nhân lúc con gái út đi vào bếp chuẩn bị bữa tối, vội lén đi tới chỗ bàn ăn, âm thầm lấy mấy sợi khoai ăn cho đỡ thèm.

“Ông ơi cháu cũng muốn ăn.” Tiểu Ngộ thì thầm xin xỏ.

“Gâu.” Bốn cún cũng muốn ăn!

“Suyt!” Ông cụ Củng lấy một nhúm khoai, âm thầm bón cho cháu ngoại và cún cưng.

Cô Củng thì quang minh chính đại hơn nhiều, đi thẳng ra cầm lấy suất McDonald’s của mình, ăn no bụng rồi tính tiếp.

“Củng Thiên Nghi, vào đây làm giúp em!”

“Không rảnh, chị đang bận!”

Rõ ràng là cô Củng rất si mê món hamburger, ăn thêm mấy miếng rồi mới đi vô bếp giúp em gái mình.

“Gâu! Gâu gâu!” Louis vẫy vẫy đuôi, thân thiết chạy về phía tôi.

Tôi sợ chết khiếp, vội trốn vào bếp cầu cứu cô Củng.

Tên nhóc nhát chết này!

Cô ta liếc nhìn tôi rồi lại tiếp tục rửa rau, hai chị em vừa làm vừa trò chuyện, cười nói không dứt.

Tôi thấy dường như cô ta không có ý định giúp mình, đành phải trốn tới trốn lui giữa phòng khách và phòng bếp, cho tới khi bị Tiểu Ngộ gọi đi thì Louis mới buông tha cho tôi.

Tới giờ ăn tối, cha Tiểu Ngộ cũng về nhà, cả gia đình quây quần quanh bàn cơm, cùng hưởng thụ niềm hạnh phúc sum vầy.

Khổ nỗi di động của cô Củng lại đột nhiên đổ chuông.

Di động của cô ta đặt trên bàn ăn, tôi và cô ta đồng loạt nhìn chăm chăm vào màn hình báo người gọi đến, là quản lý của cô ta Đại Phụ.

Cô Củng do dự vài giây, cuối cùng lựa chọn phớt lờ cuộc điện thoại này.

Tôi đoán rằng trong lòng cô ta chắc chắn cũng có đôi chút hy vọng, hy vọng cuộc điện thoại này có thể mang tới tin vui nào đó, dù rằng cô ta đã chẳng còn bao nhiêu thời gian.

Di động đổ chuông một lúc, ngừng mấy phút rồi lại rung lên.

Người gọi tới vẫn là Đại Phụ, có thể thấy được cuộc gọi này khẩn cấp tới mức nào, có lẽ là tin vui mà cũng có thể là tin buồn.

Cô Củng bắt đầu đứng ngồi không yên, gắp một đĩa rau xanh rồi dờ dẫm mà bỏ vào trong miệng.

“Chị không nghe điện à?” Thấy dáng vẻ muốn nghe lại không dám nghe của cô ta, cuối cùng em gái cô ta cũng hỏi ra miệng.

“Kệ xác anh ta! Dù sao có chị hay không thì công ty cũng chẳng ảnh hưởng gì, chuyện đã đến nước này rồi, chị cũng không còn chờ mong gì nữa.”

“Chưa chắc mà, biết đâu có kỳ tích xảy ra thì sao, có khi là có công việc tìm đến chị đấy.” Em rể cô Củng nói với thái độ lạc quan.

Cô Củng nghe vậy liền đặt bát đĩa xuống ngay tắp lự, ngờ đâu vừa cầm di động lên thì tiếng chuông lại ngừng.

“M! Đùa đấy à?” Cô ta đặt di động xuống, tiếp tục ăn cơm.

“Củng Thiên Nghi! Ở nhà em thì không được chửi bậy!” Em gái cô ta cảnh cáo.

Ăn cơm xong cả gia đình ngồi trong phòng khách trò chuyện, ăn hoa quả.

Tiểu Ngộ đột nhiên lấy sổ liên lạc ra, hưng phấn chạy đến chỗ cô Củng.

“Dì cả, dì ký tên giúp cháu đi.”

“Được, ký ở chỗ nào?”

“Chỗ này! Dì ký lớn vào nhé!”

“Ký cho ai?”

“Ký cho cô Emily.”

“Nhóc con, tí tuổi đầu đã biết khoe khoang rồi.” Cô Củng cười mắng, ký một chữ đầy nghệ thuật vào sổ liên lạc, nhưng trong mắt tôi chẳng khác gì gà bới.

Song có lẽ đây là lần duy nhất, cũng là lần cuối cùng cô ta ký tên cho con mình.

Không phải với tư cách một người mẹ, mà với tư cách một ngôi sao.

Tôi thấy ông cụ Củng, em gái và em rể cô ta đều lộ ra ánh mắt đầy cảm khái, thế nhưng bản thân cô ta lại chẳng bận tâm, còn vẽ một khuôn mặt cười rất đáng yêu bên cạnh chữ ký.

“Ui, mẹ xem này! Là chữ ký của dì cả đó.”

“Oa, tuyệt quá! Mau cất ngay đi, ngày mai mang cho cô Emily xem.”

Tốt quá rồi, cả gia đình tươi cười vui vẻ, cố gắng quên đi hiềm khích ngày xưa.

Tôi thấy mừng thay cho cô Củng.

Lúc này, di động của cô ta lại đổ chuông.

Lần này cô ta không do dự quá lâu, chuông kêu một tiếng liền nhận điện.

Nhưng tôi thấy sắc mặt cô ta cứ là lạ thế nào, không biết Đại Phụ đã nói gì mà cô Củng càng nghe càng im lặng, nói tới cuối cùng, liền đáp qua loa vài câu rồi chào tạm biệt quản lý của mình.

“Sao thế? Chuyện công việc...?” Em gái cô ta dè dặt hỏi thử.

“Là Thẩm Vệ, anh ta đang chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh, muốn tôi tới thử vai.”

“Thế thì tốt quá rồi! Ai thêm quan tâm anh ta là ai, khó khăn lắm mới có cơ hội tìm đến, sao chị lại từ chối?” Em gái cô ta rất tiếc nuối.

“...” Cô Cung không đáp lời, gương mặt mang nét cười nhưng ánh mắt lại bay đi xa xăm.

Trong đầu của tôi lại vang lên bài hát nọ.

Mà bài hát nọ, đã nói lên tiếng lòng của cô Cung:

Có một nỗi đau gọi là muốn gặp mà chẳng dám gặp

Có một tình yêu còn chôn giấu trong tim em

Em chỉ có thể chôn giấu hình bóng anh trong tim mình

Nỗi đau muốn gặp mà chẳng thể gặp ấy

Khiến em ngày càng nhớ anh da diết

Thế nhưng em chỉ có thể giấu hình bóng anh trong tim mình...

ooo

Khi chúng tôi quay lại biệt thự của cô Cung thì Đại Phụ đã chờ ở trong phòng khách, vừa thấy cô Cung, anh ta vội cầm kịch bản xông tới.

“Tại sao lại từ chối, uống công Thẩm Vệ còn chỉ đích danh cô...”

“Đại Phụ, hiện giờ thứ tôi không cần nhất chính là sự thương hại của anh ấy.” Cô Cung mệt mỏi nói.

“Đó không phải là sự thương hại, tôi đã đọc kịch bản rồi, đúng là nhân vật này rất hợp với cô, nên Thẩm Vệ mới nghĩ tới cô đầu tiên.”

Cô Cung nở một nụ cười gượng gạo, lười nhác mà ngồi vào sofa.

“Đại Phụ, trên đời này... Không có nhân vật nào chỉ tôi mới đóng được.”

“Ý cô là sao?”

“Tôi không phải một đứa con gái hiếu thuận, cũng không phải một người mẹ có trách nhiệm, may mà tôi còn có một cô em gái, có thể đảm nhiệm tốt hai vai trò này; còn bộ phim điện ảnh của Thẩm Vệ, dù tôi không đóng thì cũng có diễn viên khác đảm nhiệm được vai diễn ấy. Tôi nghĩ thế giới này... Không có tôi cũng không sao cả.”

“Sao tự nhiên lại nói những lời ử ê như thế, khí phách của cô đâu rồi? Ý chí của cô đâu rồi?”

“Đại Phụ, có câu này tôi vẫn chưa có cơ hội nói với anh, mười mấy năm qua... Xin cảm ơn anh.”

Cô Cung như đang nói lời trăng trối, Đại Phụ càng nghe càng hoang mang.

“Cùng Thiên Nghi, cô đừng dọa tôi, cô làm sao thế? Cô phê thuốc à?”

“Tôi chỉ đang... thổ lộ tiếng lòng mà thôi.”

Nụ cười của cô Cùng trông thật cay đắng.

Theo thời gian đếm ngược cạn dần, tôi nghĩ trong lòng cô ta...

Chắc chắn là cực kì day dứt, cực kì đau khổ.

Chỉ còn hai ngày, cô ta sẽ sống thế nào đây?

“Thiên Nghi, bí mật của cô tôi sẽ luôn giữ kín, tôi và cô quen biết nhau rất lâu, đều là những người bạn thân niên, cô hãy nghe một lời này của tôi, quá khứ thì hãy để cho nó qua đi, trừ khi tận thế, nếu không đừng bao giờ chịu thua. Cô là Cùng Thiên Nghi, là Cùng Thiên Nghi đánh không chết, dọa không ngã, sóng gió qua đi, rạng đông sẽ tới, tôi tin rằng cô có thể làm được.”

“Thế nhưng Đại Phụ à, tôi đã... Thôi, không kịp nữa rồi. Phía Thẩm Vệ, anh từ chối giúp tôi, cứ nói là tôi... quyết định lui về nghỉ ngơi.”

“Sao cơ?! Cô đang đùa tôi đấy à? Lần này Thẩm Vệ tìm tới công ty, khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được sếp tiếp tục ký hợp đồng với cô, giờ cô lại bảo tôi là cô muốn lui về nghỉ ngơi?”

Đại Phụ lo lắng như kiến bò chảo nóng, đi qua đi lại quanh phòng khách.

“Đúng thế, tôi muốn lui về nghỉ ngơi, gửi thông báo cho truyền thông giúp tôi, chiều mai tổ chức họp báo.”

“Cùng Thiên Nghi!”

“Đại Phụ... Xin lỗi, nhưng tôi mệt mỏi rồi... Tôi muốn dừng lại ở đây, nhân lúc tôi còn có thời gian, tôi muốn chính thức nói lời từ biệt với điện ảnh.”

ooo

Đêm hôm đó, cô Cùng vẫn không thể ngủ được.

Tôi đứng bên khung cửa kính, thấy cô ta trần trọc khó ngủ.

Nỗi hoảng sợ và day dứt trong lòng cô ta - không biết tỏ cùng ai, cũng không ai hiểu được, đành ngồi dậy trút bầu tâm sự với tôi.

“Sơ Tam, tôi xin cậu đấy, hãy cho tôi biết, ngày cuối cùng tôi sẽ chết ở đâu? Vì sao lại chết?”

“Xin lỗi cô Cùng, tôi thực sự không thể trả lời, vì đến chính tôi... cũng không biết.”

“...” Cô ta chửi thề một tiếng, thở dài nằm vật ra sau. “Cục Tử vong của Thiên giới các người thật vô trách nhiệm, trò thử nghiệm này thực chất là để giày vò người ta, dù gì cũng phải cho tôi biết tôi chết thế nào thì tôi mới đề phòng được chứ.”

“Cô Củng, cô vẫn chưa hiểu ư? Thông báo tử vong không phải là để phòng cái chết, mà để cho cô thời gian chuẩn bị, giảm sự nuối tiếc xuống nhỏ nhất. Chết thế nào không quan trọng, quan trọng là bảy ngày này cô sống như thế nào.”

“Cho nên... Trong khoảnh khắc thời gian đếm ngược trên cổ tay tôi về đến số 0, tôi cũng sẽ chết, đúng không?”

“Tôi cũng không thể biết chắc được, tôi chỉ biết là vào ngày cuối cùng, khi Tử thần xuất hiện thì cô có thể ra đi bất cứ lúc nào.”

“...” Cô ta im lặng nhìn chăm chăm lên trần nhà, dường như bị bóng ma tử vong bao phủ.

“Cô Củng, xin cô đừng lo, tới lúc đó... Tử thần sẽ chỉ dẫn cho cô.”

“Được rồi... Cho vài anh đẹp trai cao to đến nhé, tốt nhất là xếp hàng nghênh đón, như thế thì tôi chết cũng nhắm mắt được rồi.”

“Đừng có mơ, điều khoản quy định về việc dẫn dắt linh hồn có nói rõ, mỗi một lần chỉ có thể để một Tử thần dẫn dắt linh hồn.”

“Thế hả...Ở thì phải một mỹ nam đến đây đi.”

“Việc này không thể chọn lựa được.”

“Sơ Tam... Tôi thực sự... không muốn chết...”

Cuối cùng cô Củng bật khóc.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta - một con người mạnh mẽ ngang ngạnh - rơi nước mắt.

Cô Củng...

Tâm tình của cô, tôi có thể hiểu được.

Tôi cũng từng khóc, từng oán, từng tuyệt vọng.

Từng đau khổ dằn vặt trước cái chết.

Thế nhưng...

Ai cũng vậy thôi.

Sinh có hạn.

Tử có thời.

Vận mệnh rất công bằng, nhưng cũng rất tàn khốc.

Khi thời điểm tới thì không ai có thể trốn thoát được...

Chiều hôm sau, buổi họp báo được cử hành đúng hẹn, các đơn vị truyền thông đều đã có mặt.

Cô Củng không giải thích nhiều, đối mặt với các câu hỏi sắc bén, đều chỉ đáp lại qua loa dăm ba câu.

Thế là buổi họp báo diễn ra trong một giờ với vô số tiếng than đầy kinh ngạc, sau đó chính thức kết thúc.

Sự nghiệp nghệ thuật mười ba năm của Củng Thiên Nghi cũng được đặt dấu chấm hết.

Cuối cùng, cô ta được một nhóm vệ sĩ hộ tống tới xe bảo mẫu chín chỗ ngồi đầy xa hoa, quản lý của cô ta cũng đi cùng, quay về công ty quản lý, đạt được thỏa thuận chung với công ty, hủy bỏ hợp đồng sớm hai tháng.

Sau đó, cô ta lái chiếc siêu xe màu trắng đi thẳng tới biệt thự của Củng Thiên Hoa.

“Củng Thiên Nghi! Chị đúng là điên rồi, em ngày càng không thể hiểu nổi chị, chị tự coi đi, tin chị muốn lui về nghỉ ngơi đã chiếm cứ toàn bộ Facebook và các trang báo lớn rồi đây này.”

“Cho nên mấy hôm nay chị chẳng đi được đâu hết, cho chị ở nhờ chỗ em để tránh tạm nhé.”

“Chị làm sao thế hả, con đường mà năm xưa cố sống cố chết đi cho bằng được, giờ đột nhiên đòi ngừng lại?”

“Mệt rồi, không đi nổi nữa.” Cô Củng mặc đồ ngủ, ngồi trên sofa ăn hamburger và pizza.

Hai thứ đồ ăn mà cô ta yêu nhất trên đời - thứ nhất là Filet-O-Fish, thứ hai là pizza.

Tôi đoán rằng chắc chắn là trước khi chết cô ta muốn ăn đủ hai thứ đồ ăn nhanh độc hại này mới thôi.

Củng Thiên Hoa nhìn cô ta bằng ánh mắt “em phải làm gì với chị bây giờ”, nhưng cũng hết cách với cô chị gái tùy hứng này của mình.

Cha cô ta còn thú vị hơn, rót luôn hai cốc bia mà chén tạc chén thù ăn mừng với cô con gái đã quy ẩn giang hồ.

Kính coong! Tiếng chuông cửa vang lên.

Em gái cô ta nhìn qua ô mắt mèo, vừa nhìn một cái liền vội vã lùi về phía sau.

“Ai thế? Phóng viên à?”

“Không, không... không phải phóng viên...” Em gái cô ta ấp úng.

“Không phải phóng viên thì là ai?”

“Là, là... Thẩm Vệ.”

ooo

Dưới nắng chiều, bên bờ đê, một nam một nữ lặng lẽ nhìn nhau.

Tôi nhìn hai người họ mà chợt cảm thấy mình như con kì đà cản mũi, thảo nào Thẩm Vệ nói gì cô Cung cũng chẳng đáp lại lời nào.

“Tiểu Tam, lúc này thì em không cần chuyên nghiệp quá đâu.” Sơ Nhất chợt xuất hiện, kéo tôi qua một bên.

“Nhưng mà...”

“Em có thể quan sát nhưng không cần lắng nghe. Em cứ đứng đó thì Cung Thiên Nghi sẽ bối rối lắm đấy.”

“Cũng phải...”

“Sao rồi, đã quen với nhiệm vụ lần này chưa hả?” Sơ Nhất quan tâm hỏi.

“Chưa quen, thấy cô ta đau khổ như vậy, em cũng không vui về gì.”

“Để mềm lòng như thế, thảo nào không thể làm Tử thần.” Sơ Nhất chợt gõ một cái vào sau đầu tôi.

“Này! Tự nhiên nhắc đến chuyện Tử thần làm gì!” Tôi xuýt xoa mấy tiếng, tiếp tục nhìn chăm chú vào cô Cung và Thẩm Vệ.

Ồ! Quả nhiên không có tôi ở đó, cô Cung nói như súng liên thanh.

Tuy không nghe thấy cô Cung nói gì, nhưng trông nét mặt của cô Cung cực kì...

Tôi không thể nói rõ được, nhưng nếu phải miêu tả, thì nét mặt ấy tựa như cầu vồng vắt ngang bầu trời trong trẻo sau cơn mưa, trong sáng, tươi đẹp và phóng khoáng.

Cho tới khi mặt trời ngả về Tây, tôi thấy Thẩm Vệ lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong túi rồi đưa cho cô Cung.

Sau đó anh ta mỉm cười rời đi.

Cô Cung mở hộp ra, sau một thoáng ngây ngẩn, dường như không thể đứng nổi nữa, đột nhiên ngồi xuống, ôm mặt khóc lớn.

Tôi vội đi tới lẳng lặng ngồi xuống bên cô ta, muốn cho cô ta một chỗ để dựa vào.

“Anh ấy... Anh ấy đến nói lời cáo biệt...”

“Ừ.” Tôi cũng đoán vậy, một người đã kết hôn, một người lui về nghỉ ngơi, những quyến luyến giữa hai người họ cũng nên chấm dứt.

“Đây là... Chiếc nhẫn mà ngày trước anh ấy cầu hôn tôi...”

“...” Tiếc rằng cuộc tình này cuối cùng vẫn bị phụ bạc. Tôi nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay cô ta mà không biết nên nói gì cho phải, đành không ngừng vỗ về cô ta, cho cô ta một chút an ủi.

Bóng dáng của Thẩm Vệ xa dần, cuối cùng sẽ quay về bên một người phụ nữ khác...

Cô Cung gào khóc, quỳ gối dưới đất nhìn theo bóng người đã đi xa, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Đã từng yêu như thế...

Cuối cùng lại chỉ là một hồi ly biệt, mãi mãi chia xa.

Tôi nhìn cổ tay của cô Củng...

Không khỏi chua xót trong lòng.

Thời gian của cô ta...

Chỉ còn lại hai mươi tư giờ nữa mà thôi.

ooo

“Dì cả đừng khóc...” Tiểu Ngộ chui vào lòng cô Củng, cho cô ta một cái ôm đầy tình yêu.

Cô Củng ôm con, khóc đến mức cả gương mặt đều đỏ bừng.

Khóc vì Thấm Vệ hay khóc vì ngày mai đây?

Có lẽ, khóc vì cả hai.

Vẫn hồi được tình thân, nhưng không thể bù đắp khiếm khuyết trong tình yêu.

Mắt thấy sinh mệnh đang trôi đi...

Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ khóc đến sức cùng lực kiệt.

“Ôi! Ai bảo chị... em cũng chẳng biết mắng chị thế nào nữa, một người tốt như thế mà không biết quý trọng, giờ người ta cũng kết hôn rồi, sắp làm cha tới nơi rồi, chị có khóc chết đi sống lại thì anh ấy cũng chẳng quay về bên chị đâu.” Em gái cô ta ngồi bên giường lắc đầu than thở.

“Bà đây chẳng cần anh ta quay về bên mình! Chị chỉ không cam tâm... Mới chia tay năm năm mà anh ấy đã yêu người khác rồi, còn chị... đến scandal còn chẳng có!” Dứt lời, cô Củng rút hai hai tờ khăn giấy xì nước mũi.

Đánh mất Thấm Vệ hẳn là nỗi thống hận nhất trong cuộc đời cô Củng.

Cho dù cô ta luôn bướng bỉnh nói: *”Trong từ điển của bà đây không có hai chữ hối hận.”*

Nhưng trong mắt tôi thì sự bướng bỉnh ấy chỉ là một lớp vỏ phòng hộ để lừa mình dối người mà thôi.

“Dì cả đừng khóc, nước mắt là ngọc trai, sau này con lớn con sẽ kết hôn với dì.” Những lời trẻ con ngây ngô của Tiểu Ngộ chọc cười hai người mẹ ngay tại trận.

“Đi ngủ sớm đi, đừng nghĩ ngợi lung tung.” Cô em gái bế con trai cưng rời khỏi phòng khách, để cô Củng tự điều chỉnh tâm trạng.

Tới nửa đêm, cả nhà cô Củng đều đã ngủ, bên giường chỉ còn tôi và Louis.

“Sơ Tam... Ngày mai... Chính là ngày cuối cùng...”

“Đừng sợ, tôi sẽ ở bên cô tới giây phút cuối cùng.”

“Không thể như thế được... Đang yên đang lành sao tự nhiên lại chết được?” Nhắc đến chuyện đau lòng, cô ta lại khóc như mưa.

Đúng thế...

Tôi cũng nghĩ không ra, ngày mai... rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

“Lòng quá đi mất! Có phải cỡ tay của tôi đâu...” Cô Củng vừa khóc, vừa mắng, vừa tự đeo nhẫn cho mình.

Lại nghĩ tới ba mươi năm tuổi hoa của cô ta sắp đi tới điểm cuối.

Tôi chợt thấy mắt mình mờ đi, mũi hơi cay cay.

Cô Củng...

Nếu có kiếp sau, chỉ mong cô có thể mạnh mẽ quyết tâm, toàn tâm toàn ý mà yêu lại từ đầu.

Hôm sau trời vừa sáng, Cô Củng đã đi xuống nhà với đôi mắt sưng húp, sau một đêm không ngủ trông cô ta vừa tiều tụy vừa thảm thương.

“Cha đâu?”

“Ra công viên tập Thái cực quyền rồi.”

“Tiểu Ngộ đâu?”

“Trần Hoảng đưa đi học rồi.”

Em gái bưng một bát cháo trắng đặt trước mặt cô ta.

Cô Củng thở dài, coi cháo trắng như rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Ảnh của Tiểu Ngộ... ảnh từ lúc mới sinh cho đến bây giờ... có thể cho chị xem được không?”

“Được chứ, em còn đang nghĩ khi nào thì chị mới hỏi em đây!”

Em gái cô ta đi lên tầng, cầm xuống hai cuốn album rất dày.

Cả ngày hôm đó hai chị em đều ngồi trong phòng khách xem album ảnh, xem video ghi lại quá trình trưởng thành của bé con.

Cô Củng khi khóc, khi cười, thấy con dần dần lớn lên, cười lên lộ ra hai chiếc răng cửa nho nhỏ, học bò, học đi, lần đầu tiên cất tiếng gọi mẹ, đáng vẻ đáng yêu trong lần đầu tới lớp...

Giai đoạn trưởng thành quan trọng nhất của một đứa trẻ mà cô ta đã bỏ qua toàn bộ, lại được một người mẹ khác thay thế.

Cuộc đời của cô Củng là một chuỗi dài chìm đắm trong sự truy đuổi danh lợi, vinh quang, thành tựu.

Đến cuối cùng, tình yêu, hôn nhân, gia đình, con cái, những điều quý giá nhất của một người phụ nữ, toàn bộ hành trình nhân sinh, đều bị thay thế rồi.

Giờ phút này, theo từng giây từng phút đếm ngược, tôi đoán rằng sự dẫn dắt trong nội tâm của cô ta đã lên tới đỉnh điểm.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong đời cô ta.

Tôi mong mỗi từ tận đáy lòng rằng cô ta có thể ra đi mà không oán trách, không hối hận.

“Sắp tan học rồi, chị đi đón Tiểu Ngộ đây...”

“Em đi cùng với chị! Tiện thể đi dạo một chút cho đầu óc thoải mái, trông chị thế này em thấy lo lắng.”

Hai chị em cùng ra khỏi nhà, cùng đi tới trường mẫu giáo. Tôi cũng đi theo, trái tim đập thình thịch đầy bất an.

Trước cổng trường đã có không ít phụ huynh đứng chờ, có vài người phụ nữ tinh mắt không ngừng đưa ánh mắt ngạc nhiên về phía này.

Củng Thiên Hoa vội kéo cô ta ra sau một hàng cây ven đường.

“Chị cứ chờ ở đây đã, em vào dẫn Tiểu Ngộ ra.”

“Được.” Cô Củng gật đầu, tựa vào thân cây, vẻ mặt lơ đãng bần thần.

Tôi đang định lên tiếng an ủi cô ta mấy câu, đột nhiên bị kéo mạnh ra nơi khác: Là Tiêu Bang!

“Lại là anh! Làm gì thế hả! Thả tôi ra!”

“Nhiệm vụ của cậu sắp kết thúc rồi, cấp trên hạ lệnh, phái tôi tới giám sát.” Tiêu Bang giữ chặt cánh tay tôi, kéo tôi lên không trung.

Không ngờ tôi lại nhìn thấy hai Tử thần đồng thời xuất hiện gần đó.

Hai Tử thần?!

Da đầu tôi tê buốt.

Một người tới đón cô Củng!

Vậy... Người còn lại thì sao?

“Là ai? Em gái cô Củng? Hay là... Tiểu Ngộ?” Tôi cố gắng tránh thoát khỏi Tiêu Bang, nhưng anh ta vẫn lạnh lùng giữ chặt tôi, dù tôi hỏi thế nào, giãy giụa ra sao, anh ta vẫn lạnh lùng thờ ơ.

Kétttt!

Đột nhiên, tôi nghe thấy một âm thanh chói tai vang lên.

Đó là một chiếc xe tải nhỏ mất lái, lao từ phía ngã tư đường tới.

Sau đó tôi thoáng thấy Tiểu Ngộ chạy theo bạn học ra khỏi Cổng trường mẫu giáo.

Mà chiếc xe vận tải nhỏ mất lái kia đang lao về phía Tiểu Ngộ.

Thời gian như chậm lại...

Mọi cảnh tượng trước mắt tôi đều như quay chậm...

Tôi thấy hai người mẹ, Cô Củng và em gái cô ta...

Cùng đời bước, liều mình lao về một phía.

Dù vậy, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cô Củng vẫn đẩy em gái mình ra, rồi ôm Tiểu Ngộ vào lòng, lấy thân thể của mình để bảo vệ con trai.

Ầm!

Cuối cùng một tiếng động lớn kết thúc hết thảy.

“Aaaa”

Khi đang ngạc nhiên đến ngây ngẩn cả người, tôi bị một tiếng hét chói tai làm cho bừng tỉnh.

Khi tôi hoàn hồn thì cô Củng đã ngã trên mặt đất.

“Chị ơi...! Tiểu Ngộ...” Củng Thiên Hoa vội bò dậy, chạy thẳng về phía hai mẹ con đang ngã trên đường.

Cô Củng chậm chậm mở mắt rồi từ từ buông hai cánh tay ra.

Tiểu Ngộ vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn bình yên nằm trong lòng cô ta.

Máu tươi không ngừng tràn ra khỏi miệng cô Củng, tôi cũng không thể kìm nén đau thương mà khóc thành tiếng.

“Chị... Chị ơi... Chị cố gắng lên... Ai giúp tôi với... Xin hãy giúp tôi...”

“Cô ơi cô đừng động vào người bị thương, chúng tôi đã gọi cấp cứu rồi!”

“Chị ơi... Em xin chị... Xin chị hãy cố chịu đựng...”

“Thiên Hoa... Chị... không có gì cần dằn dò... Chị biết... Em luôn có thể... làm rất tốt...”

“...” Củng Thiên Hoa khóc như mưa, đón lấy con trai từ trong lòng chị gái, ôm chặt vào lòng mình.

“Thiên Hoa... Cảm... Cảm ơn em...”

Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy cô Củng mỉm cười, rồi nhắm hai mắt lại.

Sau đó Tử thần của phân đội 1 đi tới bên cạnh cô ta, dẫn linh hồn đã rời khỏi thể xác của cô ta tới trước mặt tôi.

“Đồ ngốc, khóc gì chứ?”

“Cô Củng...” Tôi khóc đến nhòa lệ, tầm mắt hoàn toàn mờ đi, không thể thấy rõ gương mặt xinh đẹp của cô ta.

“Sơ Tam, cảm ơn cậu đã ở bên tôi trong bảy ngày qua. Tôi... Không còn bất cứ nuối tiếc gì.”

Dứt lời, cô Củng lưu luyến nhìn về phía em gái và con trai của cô ta...

Sau đó từ từ bay về phía Thiên giới theo sự chỉ dẫn của Tử thần.

“Là ai...? Cô Củng... đã cứu mạng ai?” Tôi vẫn chưa chịu bỏ qua.

“Con trai của cô ta.” Cuối cùng Tiêu Bang cũng buông tôi ra, cho tôi được tự do.

Tôi khịt khịt mũi, nước mắt lại không ngừng tràn ra khỏi khóe mi.

Không những cứu sống cha của mình.

Mà còn cứu sống con trai của mình nữa.

Bảy ngày này của cô... Không lãng phí bất cứ giây phút nào, sống tuyệt vời hơn bất cứ ai.

Tôi nhìn về phía chân trời, nhìn theo bóng lưng luôn phóng khoáng của cô Củng.

Chợt nhớ ra cô ta từng nói...

“Chúng ta từ biệt nhau, không bao giờ gặp lại nữa...”

Cô ta sống theo ý mình, phóng khoáng, tùy hứng suốt một đời, rồi cứ thế mà kết thúc.

Nhưng Củng Thiên Nghi đã để lại cho mọi người rất nhiều tác phẩm điện ảnh, khiến người ta nhớ mãi không quên.

Để lại cho Thẩm Vệ một cuộc tình day dứt khôn nguôi.

Để lại cho em gái một bảo vật quý giá vô ngần.

Để lại cho cha một tuổi già có cháu ngoại kề bên.

Để lại cho con trai một gia đình hoàn chỉnh.

Cô Củng, cô đã ra đi...

Nhưng cô để lại rất nhiều món quà.

Mà bản thân cô, chính là món quà tuyệt vời nhất.

CHƯƠNG 2: KẺ TRỘM

Nơi đây là một nhà sách cỡ lớn tên gọi “Bất Dạ Thành”. Trong không khí, hương cà phê lãng đãng không dứt.

Như một kẻ si tình cuồng dại, tôi lẻo đẻo đi theo người được chọn thứ hai trong danh sách tử vong...

Phạm Nhạn Tư, 23 tuổi. Trước khi gặp cô ta, tôi đã xem hồ sơ cuộc đời của người này.

Ngân Hà Nhỏ nhắc nhở tôi, không thể coi thường cô gái trẻ họ Phạm này. Cho nên tôi còn chưa có ý định hiện thân.

Trước khi tiến hành công tác chuẩn bị, tôi muốn tranh thủ chút thời gian để quan sát thật kĩ đặc điểm kỹ năng của cô ta.

“A! Xin lỗi, tôi vô ý quá...” Cô ta tay nâng hai cuốn sách, bất cẩn va phải một người đàn ông trung niên vừa thanh toán xong, khiến sách trên tay đối phương rơi hết xuống đất cô ta tỏ vẻ áy náy, làm bộ như muốn ngồi xuống nhặt giúp.

“Không sao, tôi tự nhặt cũng được.” Người đàn ông kia cúi người nhặt sách, sau đó đứng lên mỉm cười với cô ta.

Cô ta cũng mỉm cười đáp lại, nụ cười vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, còn lễ phép vẫy tay tạm biệt đối phương.

Đúng là một chiêu cao tay!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà một chiếc ví da đã rơi vào tay cô ta. Tiếc rằng từ đầu chí cuối chỉ có tôi thấy được cảnh tượng đó.

Phạm Nhạn Tư có ngoại hình xuất chúng, bảo cô ta là mỹ nhân thì sẽ chẳng ai phản đối hết. Trước mặt gái xinh sức phòng ngự của đàn ông đều buông lỏng, bởi vậy đối tượng bị cô ta theo dõi hầu hết là đàn ông, đàn ông có tiền.

Tôi cứ tưởng rằng cô ta sẽ cầm chiếc ví da vừa trộm được rồi ngoan ngoãn đi đến quầy thanh toán, nhưng tôi đúng là quá ngây thơ rồi.

Cô ta là Phạm Nhạn Tư, là Phạm Nhạn Tư trộm cắp quen tay. Trong phương thức sinh tồn của cô ta hiển nhiên không tồn tại việc tính tiền.

Sau đó, tôi thấy cô ta nhanh nhẹn rút hết tiền giấy trong ví ra, chỉ lấy tiền giấy, chẳng màng đến tiền xu. Xong xuôi cô ta thản nhiên như không bỏ tiền vào túi áo rồi nhét ví vào khe giá sách.

Hôm nay là ngày nghỉ, trước quầy thanh toán người đợi tính tiền xếp thành một hàng dài, lối ra vào cũng không có nhân viên kiểm tra.

Phạm Nhạn Tư ôm vài cuốn sách, cố gắng tránh camera theo dõi, thông dong lượn qua lượn lại. Chỉ trong chớp mắt, mấy cuốn sách trên tay cô ta đã biến mất, tất cả đều bị cô ta bỏ vào trong túi xách rồi.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của tôi, cô ta ung dung bước ra khỏi nhà sách.

Tối cuối tuần, trên đường người qua kẻ lại tấp nập, là thời cơ tốt để cô ta kiểm chác.

Tôi đi theo sau, thấy cô ta chỉ chọn “dê béo” để xuống tay, chỉ đi một đoạn đường ngắn ngủi mà cô ta đã lấy được thêm năm chiếc ví.

Thảo nào cô ta chỉ ra phố vào cuối tuần, ngày thường toàn nằm lì ở nhà “xây dựng giấc mơ của cô ta”.

Phạm Nhạn Tư.

Một cô gái được huấn luyện thành kẻ trộm từ nhỏ.

Một đứa trẻ có nhân sinh quan lệch lạc từ ấu thơ.

Mà những người một tay huấn luyện cô ta lại chính là cha mẹ ruột...

Mỗi người trên thế gian này đều giống nhau, khi ra đời chúng ta đã không thể chọn lựa cha mẹ cho mình, cũng không thể chọn lựa hoàn cảnh sinh ra. Không phải ai cũng được ngậm thìa vàng từ khi lọt lòng.

Phạm Nhạn Tư cũng thế. Cuộc đời và vận mệnh của cô ta đã bị định hình từ thời thơ ấu. Cha là một tên cướp có tiền án tiền sự, mẹ là một kẻ móc túi, cũng đầy tiền án tiền sự. Thế là dưới sự “đào tạo” nghiêm túc bài bản của cha mẹ, cô ta tinh thông mọi trò trộm cướp lừa gạt.

Chỉ nhờ vào mấy kỹ năng đặc biệt này mà từ cấp ba đến khi tốt nghiệp đại học, cô ta không phải lo cơm ăn áo mặc. Các bạn học khác vừa tốt nghiệp, hầu như đều phải gánh vác khoản nợ học tập lên đến mấy trăm ngàn, bước vào xã hội đón nhận muôn vàn thử thách, trên vai là gánh nặng nợ nần. Còn cô ta chỉ cần nằm nhà nhúc nhích ngón tay, gõ gõ bàn phím là đủ để sung sướng thoải mái trong thế giới mạng.

“Cô ơi, mua cái kẹo cao su nhé...” Một ông cụ ngồi xe lăn nâng hộp nhựa lại gần cô ta.

Tôi thấy Phạm Nhạn Tư rút ra vài tờ tiền giấy giá trị vài ngàn rồi cẩn thận bỏ vào tay ông cụ:

“Ông ơi, ông cất tiền đi, đừng làm mất nhé.”

Ông cụ vô cùng kinh ngạc, khóe mắt ửng đỏ, hai tay run rẩy nâng cả hộp kẹo cao su lên. Nhưng cô ta từ chối, đeo túi lên rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đã tới lúc xuất hiện rồi!

Tôi đi cạnh cô ta, lặng lẽ hiện thân.

Bấy giờ cô ta mới nhận ra mình đang bị theo dõi, liếc nhìn tôi với vẻ cảnh giác, bước chân nhanh hơn một chút.

“Chào cô Phạm, tôi là Sơ Tam.”

“Xì! Tôi còn là Sơ Nhị đây này!”

Sơ Nhị...

Trái tim tôi chột đau nhói, nhưng vì đang làm nhiệm vụ, tôi cố kìm nén nỗi đau giày vò thấu xương kia.

“Sơ Tam là tên của tôi, hơn nữa, tôi không tiếp cận để làm quen với cô.”

“Đừng trách tôi ảo tưởng, nhìn kiểu gì thì cậu cũng giống người tiếp cận để làm quen với tôi... Khoan đã! Cậu là ai? Sao lại biết tôi họ Phạm?” Cuối cùng cô ta cũng dừng bước, nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ đề phòng.

“Cô tên là Phạm Nhạn Tư, năm nay 23 tuổi, cả cha và mẹ cô đều đang ở trong tù, còn phải ngồi tù mười năm nữa mới được thả ra, cô còn có...”

Chưa đợi tôi nói xong, cô ta nhân lúc tôi cho tay vào túi lục tìm thì đột ngột đẩy vai tôi ra rồi chạy bạt mạng.

Tôi chẳng muốn đuổi theo, định bụng lấy ra chiếc Ngân Hà Nhỏ của mình để xác nhận lại tư liệu về nhà ở của cô ta...

Hả?

Tôi thoáng ngây ngẩn, cổ mò trong túi áo của mình...

Vậy mà trống không.

Chết tiệt!

Ngân Hà Nhỏ của tôi bị cô ta móc mất rồi!

ooo

May mà trí nhớ của tôi cũng không tệ lắm, nhờ chút ấn tượng còn sót lại trong đầu, cuối cùng tôi cũng tìm được sào huyệt của cô ta.

Cô ta sống ở một căn nhà gỗ trong con hẻm nhỏ.

Tôi đi vào phòng, nhìn một vòng, thấy cô ta đang nghiên cứu Ngân Hà Nhỏ của tôi.

“Của hãng nào thế không biết? Sao lại không có logo nhỉ?” Cô ta ngồi trước bàn học, nhìn chăm chăm vào Ngân Hà Nhỏ tiên bàn với vẻ bức bối.

“Máy tính bảng của tôi không cần thứ ý tưởng hư vinh như logo.”

“Á!” Cô ta giật mình: “Sao... Sao cậu vào được đây?”

“Đi vào thôi.”

“Hả? Sao có thể thế được!” Cô ta không tin, đi ra cửa xác nhận lại: “Tôi đã cài cả năm bộ khóa an toàn rồi, sao cậu vào được thế hả?”

Tôi chẳng muốn phí lời với cô ta, tranh thủ lấy ra chiếc điều khiển từ xa chỉ về phía cô ta, rồi ấn nút

tạm dừng.

“Cậu... tôi... cậu làm gì tôi thế này? Sao tôi lại không cử động được? Rốt cuộc cậu là ai? Tới để làm gì?”

Đột nhiên bị một người xa lạ vào nhà rồi làm cho bất động, chắc chắn là cô ta đang cực kì sợ hãi, đành bắn ra một đồng câu hỏi để công kích tôi.

“Để công tác chuẩn bị được tiến hành dễ dàng, tôi phải tạm cho cô bất động trước đã. Tôi là Sơ Tam, quan sát viên của cô. Tôi đến để thông báo cho cô, sinh mệnh của cô chỉ còn bảy ngày nữa mà thôi.” Cô ta hỏi sao thì tôi đáp vậy.

“Gì cơ? Cậu... nói tiếng nước nào thế hả? Cậu nói tiếng Trung có được không?”

Thời gian đâu mà giải thích!

Tôi cầm lấy Ngân Hà Nhỏ, nắm tay cô ta lên, tách ngón cái đặt lên vòng tròn nhỏ ở giữa màn hình để nhập vân tay cô ta vào.

Nhận dạng vân tay thành công, màn hình máy tính bảng lóe lên một cái.

Tôi vội đặt Ngân Hà Nhỏ vào tay cô ta.

Cô ta mở to mắt, nhìn chăm chăm từng đoạn phim ngắn về cuộc đời mình đang chạy như đèn kéo quân trên màn hình, nét mặt bàng hoàng.

Mười phút hồi tưởng ký ức vừa kết thúc, ánh sáng chớp lên, hình ảnh trên màn hình tự động biến mất.

Sau đó trên động mạch chủ ở cổ tay phải của cô ta từ từ hiện lên một con số Ả Rập phát sáng màu xanh lục: “7”.

Con số bảy kia chớp sáng ba lần, rồi bắt đầu đếm ngược theo đơn vị thời gian “ngày, giờ, phút, giây”.

Cô ta ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm vào cổ tay của mình, rồi lại tròn mắt nhìn về phía tôi, sau đó lại nhìn chăm chăm vào cổ tay mình, rồi lại tròn mắt nhìn về phía tôi.

Cứ tròn mắt nhìn tới nhìn lui như vậy mấy lần, cuối cùng... cô ta gào lên đầy thảm thiết.

Trong khi cô ta đang bất động, tôi cố gắng nói rõ mục đích mình tới đây, với tốc độ nhanh nhất có thể.

Phạm Nhạn Tư là một người thông minh, cô ta không phí quá nhiều thời gian để nghi ngờ tôi.

Nhưng tôi nghĩ hẳn là vì rất trùng hợp, tôi đang đứng quay lưng lại với một tấm gương toàn thân.

Trong gương chỉ phản chiếu dáng vẻ ngạc nhiên và hoảng hốt của cô ta, còn hình ảnh của tôi thì không hề hiện lên. Chỉ điều này thôi đã có đủ sức thuyết phục rồi.

Tôi ấn nút khởi động, trả lại tự do cho cô ta. Cô ta lập tức ngồi phịch xuống đất, dờ dẩn nằm nhoài trên sàn nhà.

“... Báo ứng... Đây nhất định là báo ứng của tôi...” Nước mắt hoảng hốt tuôn trào từ đôi mắt ánh lên vẻ

tuyệt vọng và bất lực.

Tôi hoàn toàn có thể thấu hiểu cảm xúc của cô ta lúc này.

Tuy nói sống và chết là điểm khởi đầu và kết thúc của mỗi người, là vòng tuần hoàn không thể nào trốn tránh trong kiếp người.

Nhưng khi đối mặt với cái chết, phần lớn mọi người vẫn sợ hãi, cho dù lý do là gì đi chăng nữa.

Ánh mắt sợ hãi kia tôi đã thấy không dưới mấy trăm lần rồi.

Khi tôi vẫn là còn Tử Thần...

Đó là ánh mắt bị nỗi sợ chiếm trọn, tràn đầy hoảng hốt tuyệt vọng. Mà tôi, rất sợ ánh mắt ấy.

Cho nên cô Phạm à, xin đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Tôi cũng giống như cô...

Cũng sợ cái chết.

ooo

Trời khuya đêm vắng, vạn vật tĩnh lặng.

Đầu hẻm chợt truyền tới một hồi tiếng chó kêu nghe như sói tru, uuu...u uuu...u hú mãi không ngừng.

Tôi vô thức mở cửa sổ ra, kéo một cái ghế rồi bình tĩnh thản nhiên ngồi xuống bên bàn đọc sách của cô ta.

“Sao hả? Nhìn cái gì mà nhìn?” Cô ta bực bội lườm tôi một cái, ngữ khí rất nặng nề.

Tôi không trách cô ta, đột nhiên nhận được Thông báo tử vong, chắc chắn tâm trạng của cô ta lúc này vô cùng tồi tệ.

“Tôi là quan sát viên của cô, theo dõi giám sát cô vốn dĩ là công việc của tôi.”

Bất chợt cô ta nheo mắt lại đầy lạnh lùng, xoay bánh lăn của ghế rồi đột ngột đẩy ghế về phía tôi.

Ô kìa nam nữ thụ thụ bất thân, tôi vội ngửa cổ nghiêng người ra phía sau.

“Con mắt của cậu trông rất bình thường, bên trong có chứa máy quay cỡ nhỏ thật sao?” Cô ta vừa nói vừa đứng lên, dựa vào rất gần, nhìn chăm chăm vào hai mắt tôi, dường như muốn tìm ra manh mối từ bên trong.

“Thật đó, tôi có gạt cô đâu.” Tôi đành sử dụng một tư thế đi ngược lại tính chất cơ thể, ra sức mà ngửa ra sau để tránh động chạm vào... ngực... ngực của cô ta.

“...” Cô ta lại ngừng nói, lảng lảng quay ghế, sau đó bánh lăn trượt đi, quay về trước bàn đọc sách, nhìn chăm chú vào bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

“Đừng ngây người ra như thế, cô nên làm gì đó cho bảy ngày này chứ nhỉ?” Tôi tốt bụng khuyên bảo.

“Có bảy ngày thì làm được gì nào?” Cô ta khịt mũi đầy khinh bỉ,

“Bảy ngày có thể làm được rất nhiều việc, trước cô có cô Củng...” Không được, tôi vội nuốt lại lời vào trong bụng.

Nhiệm vụ quy định, không thể nhắc tới đối tượng thử nghiệm khác với đối tượng thử nghiệm hiện tại, để tránh làm ảnh hưởng tới hành vi và suy nghĩ của người đó trong bảy ngày này.

“Ày, tôi có thể nói chuyện này cho người thân của mình biết hay không?” Cô ta chợt hỏi với vẻ nghiêm nghị.

“Không thể, Thông báo tử vong là kế hoạch thử nghiệm cơ mật, cô không thể tiết lộ cho bất kì ai, để tránh gây ra khủng hoảng xã hội không cần thiết.”

“Cái quái gì vậy! Tôi không thể nói cho người khác biết, cũng không thể hỏi nguyên nhân cái chết, quá không công bằng! Bốn tiểu thư khinh cái trò thử nghiệm này, cậu làm thứ quái quỷ trên cổ tay tôi biến mất rồi cút về Thiên giới của cậu đi, cùng lắm thì bảy ngày sau tôi tự sinh tự diệt, chẳng cần cậu phải quan sát đâu.”

“Không được, thứ lỗi cho tôi không thể làm theo ý cô.”

Cậu...” Cô ta lại im lặng, hăm hăm nhìn tôi, còn tặng cho tôi một ngón giữa thể hiện sự phẫn nộ.

Tôi thản nhiên nhún nhún vai, dù sao Tổ Chuyên án của Cục Tử vong cũng có một đám nhân tài đang chăm chú theo dõi, ngón giữa phẫn nộ này xem như là quà thăm hỏi họ đi!

“Cậu bảo cậu tên là Sơ Tam đúng không?”

“Đúng.”

“Trông cậu sần sần bằng tôi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tuổi tử vong là 20, tuổi thực tế là 50, làm cha cô cũng được rồi.”

“Hả! Nói thế thì trước đây cậu cũng là con người?”

“Đã từng.”

“Thế sao cậu lại chết?”

“Không thể trả lời.”

“Xì! Ai thèm quan tâm!” Cô ta hừ lạnh một tiếng, lấy lại tinh thần rồi bật laptop lên, bắt đầu xây dựng giấc mộng vĩ đại của mình.

Thực ra Phạm Nhạn Tư là một người rất thú vị.

Nghề phụ là trộm vặt, nghề chính là tác giả online.

Cô ta đã đăng vài tác phẩm cực kì được yêu thích trên một diễn đàn tên là “Lạc Độc”.

Bút danh Nhị Tam Lang, là một nhân vật nổi tiếng có máu mặt trong giới văn học mạng.

Dù sao cô ta cũng không lập chí làm một tên trộm vặt từ nhỏ, đi tới bước đường này đều là vì hoàn

cảnh bức ép, bất đắc dĩ mà thôi.

Tôi hiểu rất rõ rằng cô ta cũng có ước mơ, muốn làm một nhà biên kịch, viết kịch bản cho phim truyền hình, phim điện ảnh.

Tiếc rằng ước mơ này đã bị hủy hoại bởi Thông báo tử vong mà tôi mang tới.

“Cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại như thế, cho cậu biết nhé, tôi bị dọa nạt từ nhỏ tới lớn rồi, xã hội đen, cảnh sát, cho vay nặng lãi, tôi đều quen mắt rồi, Cục Tử vong thì sao nào? Bảy ngày thì sao nào? Chỉ cần còn một hơi thở thì đừng ai mong cướp đi ước mơ của bốn tiểu thư.” Cô ta vừa nói vừa mở ra một trang word, quay màn hình laptop về phía tôi như dâng báu vật.

Tôi thoáng nhìn, rồi lập tức bị thu hút.

Là tác phẩm phá án mang tên “Phá kén bay ra” - kịch bản điện ảnh mà cô ta đang biên soạn.

“Giải thưởng kịch bản điện ảnh Hoa Văn, tôi muốn mang nó đi dự thi, bốn tiểu thư đã nhắm chắc số tiền thưởng hai trăm ngàn dành cho người đạt giải nhất rồi.”

“Cô chỉ còn bảy ngày thôi.” Tôi không thể không nhắc nhở. “Dù có giành được giải nhất thì cô cũng chẳng xài được hai trăm ngàn kia.”

“Hỗ chết lưu da, người chết lưu danh. Ít nhất thì tác phẩm của tôi cũng lưu lại trên cõi đời này.”

Hay lắm, tôi ngày càng thương thức cô ta. Tạm thời không bàn việc cô ta là một tên móc túi, trộm vặt, dùng thủ đoạn bất chính để ăn cắp những thứ không thuộc về mình.

Nhưng chỉ sự khí phách dám dốc hết sức cho cuộc đời mình, cũng xứng đáng được tán thưởng rồi.

Tôi đã xem hồ sơ cuộc đời cô ta, nỗi khổ tâm, sự bất đắc dĩ của cô ta, tôi hiểu rõ hơn bất kì ai.

Cô ta đã từng thử cố gắng tránh đi, thoát khỏi những người, những chuyện, những vật bất hợp pháp xung quanh mình.

Tiếc rằng...

Một bước sai, vạn bước sai.

Cô ta sống dưới một bóng đen u ám, bị khống chế bởi một bàn tay dơ bẩn, đã không thể quay đầu được nữa rồi.

Phá kén bay ra...

Từ tận đáy lòng mình, tôi hy vọng trong bảy ngày này cô có thể phá kén bay ra, như loài bướm bướm, dũng cảm, kiên định, như chưa từng bị ràng buộc, hoàn toàn thoát ra, tung cánh bay cao.

ooo

Ba giờ sáng Phạm Nhạn Tư vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, liên tục gõ chữ.

Nhưng dường như đêm nay cảm hứng sáng tác của cô ta chẳng mấy dồi dào, rõ ràng là đã chịu ảnh hưởng của tâm trạng u uất buồn rầu.

Tôi thấy cô ta chỉnh chỉnh sửa sửa cả đêm, nhưng vẫn chẳng được như ý.

“Những lúc thế này thì nên tạm dừng lại, đợi tâm tình bình tĩnh rồi mới tiếp tục.” Tôi không khỏi dùng kinh nghiệm của một tiền bối thâm niên để nhắc nhở cô ta.

“Không thể dừng lại, tôi chỉ còn bảy ngày... Không đúng! Tôi chỉ còn sáu ngày mười tám tiếng, nếu dừng lại thì không thể viết xong được.”

“Tôi dám cược với cô là nếu cô không nghỉ ngơi thì có viết đến khi trời sáng, cô cũng chẳng viết ra được cái gì hay ho đâu.”

“Xì! Cậu thì biết cái gì!” Cô ta khịt mũi khinh thường, ngang nhiên lườm tôi.

“Cô Phạm, trước khi Thiên giới phái tôi đi làm nhiệm vụ lần này, công việc của tôi tại Cục Tử vong chính là cán bộ ghi chép, chuyên sử dụng văn tự để ghi lại cuộc đời của người đã khuất, nói đúng hơn thì tôi cũng là một tác giả văn học.”

“Ôi! Thảo nào!”

“Thảo nào gì cơ?”

“Trông cậu rất nhã nhặn, có khí chất của một thanh niên văn nghệ...”

“Quá khen, vì tính chất công việc nên viên chức ở Ban Văn thư chúng tôi hầu như đều nhã nhặn.”

“Đúng thế! Vậy tức là cậu viết văn rất hay đúng không?”

“Tôi không muốn quá kiêu ngạo, nhưng đúng là tôi viết văn khá ổn, dù sao muốn làm việc ở Ban Văn thư thì không thể viết văn quá tệ.”

“Tốt quá rồi! Nào nào nào, cậu xem giúp tôi đoạn này, sao tôi nghĩ mãi mà không biết viết tiếp ra sao, có phải có chỗ nào có vấn đề không?” Cô ta chột kéo lấy cổ áo sơ mi của tôi rồi lôi tôi về phía màn hình laptop.

“Ừm, về cơ bản là không có vấn đề gì lớn, thế nhưng tính xung đột quá thấp, không thể tạo ra cộng hưởng... khoan đã!” Tôi phân tích tới một đoạn nữa, đột nhiên giật mình hoàn hồn.

“Sao thế? Thầy ơi thầy giảng tiếp đi, em đang nghe mà!”

“Không được. Tôi không thể giúp cô.” Tôi hất tay cô ta ra, nghiêm túc mà ngồi lại xuống ghế.

“Tại sao?”

“Nhiệm vụ của tôi chỉ là phụ trách quan sát, cùng lắm là cung cấp ý kiến ngoài miệng, không thể ra tay can thiệp, cũng không thể giúp đỡ đối tượng thử nghiệm.”

“Tôi chỉ đang hỏi ý kiến cậu thôi mà! Mau mau mau! Biên tập Sơ Tam, tôi cần sự chỉ đạo chuyên

nghiệp của cậu!”

“Không được. Nội dung ý kiến của tôi không bao gồm việc tư quan trọng của đối tượng thử nghiệm.”

“Xì! Gì thế không biết! Đồ keo kiệt!” Thấy tôi kiên quyết không chịu, cô ta đành xoa xoa mũi, ngoan ngoãn tự dựa vào bản lĩnh của mình để mà chỉnh sửa.

Có lẽ là một lời của tôi đã đánh thức cô ta khỏi giấc mộng u mê, sau khi được tôi chỉ bảo vài câu, cô ta không những càng sửa càng thuận lợi, mà còn viết thêm hai ngàn chữ với khí thế muốn ngừng mà chẳng được.

“Trời sắp sáng rồi, cô vẫn nên ngủ một lát thì hơn.”

“Ừm, tiến độ hôm nay tới đây đã, cảm ơn nhé - Biên tập Sơ Tam.”

Cô ta đóng laptop lại rồi đi đánh răng, sau đó nằm lên giường.

“Cậu... kể cả lúc tôi ngủ cậu cũng phải giám sát tôi à?” Bắt gặp ánh mắt của tôi, cô ta thoáng bối rối hỏi.

“Đúng thế. Cô không cần bận tâm, cứ coi tôi như đèn bàn là được, cô cứ yên tâm ngủ đi.”

“...” Cô ta dè dặt nhìn tôi vài lần rồi mới quay người ra chỗ khác, thà quay mặt vào trong tường cũng không chịu đối mặt với tôi.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, tôi không chắc cô ta đã ngủ chưa, hay là... vốn không dám ngủ.

Với người nhận được Thông báo tử vong thì từng giây từng phút đều cực kì quý giá.

Giấc ngủ trở thành một thứ vô cùng xa xỉ.

Thế nhưng cố gắng thức thì làm được gì chứ?

Thời gian vẫn cứ trôi đi, sẽ không dừng lại vì bất kì ai.

Cuộc sống vốn là một phép trừ.

Theo thời gian trôi đi từng giây từng phút, sinh mệnh cũng chết dần từng phút từng giây.

Tôi nhìn chăm chăm vào lưng cô ta, loáng thoáng nghe thấy tiếng sụt sịt.

Cô ta khóc rồi...

Lặng lẽ rơi nước mắt thường khiến người ta thương cảm hơn là gào khóc thảm thiết.

Bởi vì những giọt nước mắt lặng lẽ thường phải gánh chịu sức ép của khổ đau.

Tuy lặng lẽ nhưng cực kì nặng nề.

Tuy tĩnh mịch nhưng lại xuyên thấu tâm can.

Tại sao con người lại có thói quen lặng lẽ rơi nước mắt?

Tôi nghĩ, có lẽ là vì...

Dù có khóc thành tiếng, cũng sẽ chẳng có ai an ủi.

Phạm Nhạn Tư...

Cô cứ khóc đi thôi.

Đêm nay quá nặng nề.

Hơn bất cứ ai, cô có quyền khóc cho thỏa nỗi lòng.

ooo

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đột ngột đánh thức Phạm Nhạn Tư mới ngủ được vài tiếng.

Cô ta bỗng bật dậy khỏi giường như cương thi.

“Toi rồi!” Cô ta vội vàng mở ngăn kéo, lấy ra một tờ tiền giấy trị giá ngàn đồng, rồi không dám chậm trễ một giây nào mà vội vàng ra mở cửa.

Năm chiếc khóa an toàn vừa mở ra, một người đàn ông nồng nặc mùi rượu đá bay cửa rồi xộc thẳng vào trong phòng.

Vừa thấy gương mặt đó, tôi lập tức nghĩ tới một người: Anh trai cùng cha khác mẹ của Phạm Nhạn Tư, Phạm Sĩ Kiệt.

Trên đời có này có ba loại người tồi tệ nhất: Con bạc, con ma men, và con nghiện.

Mà Phạm Sĩ Kiệt chính là ba hợp làm một, là loại người tồi tệ nhất.

“Mẹ mày! Tiền đâu?” Vừa đi vào nhà, Phạm Sĩ Kiệt liền cho em gái anh ta một cái bạt tai rất mạnh.

Tôi hít sâu một hơi, cố kìm nén cảm xúc phần nộ đang dâng lên trong ngực.

“Em đưa anh cầm trước bảy ngàn, còn lại em đưa sau...”

“Mẹ! Bảy ngàn cái đầu mày! Mày muốn ăn đòn hả?” Dứt lời lại đập cho em gái anh ta một cước.

Tôi nổi giận thật rồi.

Khi anh ta định cho em gái một bạt tai nữa thì tôi giữ được tay của anh ta.

“Sơ Tam...” Phạm Nhạn Tư hoảng sợ, không chỉ bởi tôi đột nhiên vì nghĩa quên thân.

Mà còn vì bàn tay tôi đang bắt đầu bốc khói.

Mùi khét theo đó mà lảng đảng trong không khí.

“Mẹ! Mày là ai hả?” Phạm Sĩ Kiệt lắc lắc đầu, mở đôi mắt mơ hồ nhìn tôi.

Tôi mặc xác anh ta, cố nén cơn đau như thiêu đốt nơi lòng bàn tay, kéo thẳng anh ta ra cửa rồi quay lại phòng, đẩy mạnh một cái, năm chiếc khóa an toàn đều cài chặt lại.

Tên khốn kiếp này chính là lý do cho sự tồn tại của năm chiếc khóa an toàn.

“Sơ Tam... tay của cậu...” Phạm Nhạn Tư ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm vào tay trái của tôi, hoảng tới mức nói không nên câu.

Đúng, bàn tay tôi đang cháy khét, vừa cháy vừa đen, so với thường ngày thì giờ nó trông y như một cục than củi.

“Tam Ngổ ời là Tam Ngổ! Cậu đúng là không khôn lên được.” Một giọng nói đầy nhạo báng vang lên, tiếp theo một bóng dáng cao lớn cũng xuất hiện trong nhà Phạm Nhạn Tư.

Là anh ta. Tiêu Bang.

“Áaaaaa!” Phạm Nhạn Tư tận mắt nhìn thấy nam thần... Không phải! Tận mắt nhìn thấy Tử thần xuất hiện, sợ tới mức đứng tại chỗ gào lên thất thanh.

“Tốt quá, mỗi lần tôi xuất hiện thì đều có âm báo này.” Tiêu Bang cắn một miếng sandwich, tiện thể quăng cho cô gái xinh đẹp đang gào rú một ánh nhìn quyến rũ.

“Nói bậy ít thôi! Cứu tôi mau lên!” Không cấp cứu ngay thì tay trái của tôi sẽ đi tong mất.

ooo

“Cậu nói là... Anh đẹp trai vừa cấp cứu giúp cậu... chính là Tử thần?”

“Ừ. Là Tử thần đẳng cấp Đội trưởng.”

Khi đối tượng thử nghiệm xảy ra chuyện ngoài ý muốn không dự đoán được, Đại đội trưởng sẽ phải đích thân xuất hiện một chuyến.

Thế nhưng chuyện ngoài ý muốn lần này là do tôi gây ra.

Tôi không nên hiện thân trước mặt người ngoài, càng không nên ra tay can thiệp vào chuyện giữa hai anh em nhà này.

Cho nên tay tôi bị đốt cháy, đây là cảnh cáo.

Cảnh cáo mỗi viên chức thần tiên không được vượt quyền mà can thiệp vào chuyện của con người.

Chuyện cảnh cáo như vậy cũng đã xảy ra mấy lần khi tôi còn là Tử thần.

Lần nghiêm trọng nhất, suýt nữa thì hồn phi phách tán...

“Sơ Tam, tay cậu cháy đến mức ấy rồi, còn xài được nữa không?”

“Không sao. Băng lại rồi, nhanh nhất là ngày mai có thể khôi phục được, cô không cần lo lắng.”

Nói vậy thôi, chứ may mà Tiêu Bang xuất hiện đúng lúc, cứu viện kịp thời, nếu không sau này có lẽ tôi chỉ có thể gõ chữ bằng tay phải.

Ôi! Tôi thực sự chẳng muốn nợ ân huệ của anh ta...

“Cảm ơn cậu đã giúp tôi, xin lỗi vì đã làm hại đến cậu.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn năm dấu tay đỏ lừ trên gương mặt trắng ngần của cô ta, lửa giận lại dâng lên một cách khó hiểu.

“Sao cô không tránh đi? Phạm Sĩ Kiệt khi mê còn nhiều hơn khi tỉnh, cô có thể trốn luôn khỏi thành phố này cho rồi.”

“Ngày xưa... anh ấy không như thế này... Hồi tôi còn rất nhỏ, làm việc không tốt sẽ bị cha đánh cho một trận, cơm cũng không cho ăn, lúc nào cũng là anh ấy... âm thầm giấu đồ ăn cho tôi...”

“Cô mắc chứng “Tập quán chim non”* đấy à? Ai tốt với cô, cô liền theo người đó cả đời?”

“Đúng! Tôi mắc chứng đó thì sao! Sao hả! Mẹ tôi không hề thương tôi, cha tôi cũng chỉ lợi dụng tôi thôi, trong nhà chỉ có anh trai tôi là chăm lo cho tôi, giờ anh ấy nghiện, sao tôi có thể bỏ mặc anh ấy được!”

“Anh ta nghiện là do bản thân anh ta, chẳng liên quan gì đến cô, cô không thể vì anh ta mà làm ăn trộm cả đời được!”

“Sơ Tam, anh ấy không những nghiện mà còn nợ chứng khoán, tôi cần khoản tiền thưởng hai trăm ngàn kia chính là để trả nợ giúp anh ấy.”

“Phạm Nhạn Tư, cô đúng là quá ngốc nghếch.”

“Chẳng sao cả, nhìn thoáng ra thì... tôi cũng sắp được giải thoát rồi.”

Dứt lời, cô ta nhìn chăm chăm vào cổ tay phải của mình, rồi nở một nụ cười như có như không.

Vẻ mặt ấy khiến tôi nhớ tới Sơ Nhị.

Một Sơ Nhị vừa cực kì ngốc nghếch, vừa lương thiện hiền lành...

ooo

Chiều tối, trên con phố lớn đông người qua lại, suốt dọc đường Phạm Nhạn Tư mãi mê tìm “dê béo” để ra tay và lần nào cũng đắc thủ. Tôi đi theo cô ta, thấy cô ta trưng ra vẻ mặt “một ngày bội thu” mà tôi đột nhiên cảm thấy... phản nộ! Cực kì phản nộ!

Tôi không thể chịu nổi nữa, chẳng nói chẳng rằng mà quay đầu bỏ đi.

“Sơ Tam? Cậu muốn đi theo tôi cơ mà? Cậu định đi đâu thế?” Cô ta đuổi theo tôi với vẻ hoang mang.

Tôi phớt lờ cô ta, vẫn đi thẳng về phía vắng người.

“Sơ Tam, cậu làm sao thế?” Cô ta kéo lấy cánh tay tôi.

“Đừng chạm vào tôi!” Tôi hất tay cô ta ra, suýt nữa thì buột miệng: *Đừng chạm vào tôi bằng bàn tay dơ bẩn của cô!*

Dù không thốt ra miệng nhưng nét mặt của tôi đã để lộ suy nghĩ trong lòng mình.

Cô ta là một người thông minh, mắt nhìn lại tinh tế, chắc chắn cô ta đã nhận ra sự căm ghét lộ liễu trong mắt tôi.

“Nếu cậu không thích phương thức sinh tồn của tôi, khinh thường lối sống của tôi, cậu có thể rời đi, quay lại Thiên giới rồi báo với Cục Tử vong, xin họ phái một chuyên viên khác tới đây.”

“Phạm Nhạn Tư, một người không thể lựa chọn xuất thân của mình, không thể lựa chọn gia đình mình sinh ra, thế nhưng có thể lựa chọn cuộc sống mình muốn theo đuổi! Cuộc đời cô lẽ ra không cần bước tiếp con đường này, cô có thể chọn kháng cự, tôi biết cô từng kháng cự rồi!”

“Vì từng kháng cự nên tôi mới càng hiểu rõ, dù có vùng vẫy thế nào chẳng nữa cũng chỉ phí công thôi. Tôi cũng muốn tìm một công việc ổn định, kiếm tiền cho đàn ông, nhưng tiền lương hai mươi lăm ngàn một tháng, không đủ để anh trai tôi chi tiêu. Đánh bạc, mua ma túy, vay nặng lãi... đều là tiền, dù tôi làm việc ở đâu thì anh trai tôi, những tên côn đồ cho vay nặng lãi, đều sẽ tìm tới tận cửa để đòi tiền tôi, liên tục hăm dọa, đánh chửi, uy hiếp... cậu biết cảm giác đó chứ? Cái cảm giác khi bị ông chủ nghi ngờ, bị quản lý hện gập phê bình, bị đồng nghiệp kì thị, tôi đã chịu quá đủ rồi! Thay vì sống một cách hèn kém như vậy, tôi thà sống bằng sở trường của mình, dù sao cũng kiếm được nhiều hơn.”

“...” Tôi không đáp lời, nhân sinh quan của đứa trẻ này đã lệch lạc hoàn toàn rồi.

“Sợ Tam, tôi không sợ sau khi chết phải xuống Địa ngục, tôi chỉ sợ khi còn sống, vô duyên vô cớ phơi xác đầu đường, không thấy được mặt trời ngày mai.”

Đến mức độ này, tôi không những không còn gì để nói, mà còn cảm thấy rất bất lực.

Cuộc đời của cô ta...

Vận mệnh của cô ta...

Đã bị hoàn cảnh dơ bẩn nhuộm đen hoàn toàn rồi.

Cô ta...

Có thể phá kén bay ra thật ư?

Hay là...

Chỉ có thể bị vây nhốt một cách bất hạnh, cho tới khi thối rữa?

“Tiểu Tư...” Sau lưng chúng tôi chợt vang lên một tiếng gọi khẽ, có ý thăm dò.

Tôi quay người nhìn lại, đó là một cô gái trẻ, trạc tuổi Phạm Nhạn Tư.

“Lượng Lượng.” Phạm Nhạn Tư khẽ đáp một tiếng rồi đi về phía cô gái kia.

Tôi lập tức tìm kiếm thông tin có liên quan tới cô gái này trong đầu...

Lượng Lượng...

A, có rồi!

Uông Tử Lượng.

Người bạn tốt nhất, thân thiết nhất của Phạm Nhạn Tư.

ooo

“Cậu siêu thật đó, chưa gì đã viết được nhiều thế này rồi.” Uông Tử Lượng ngồi trước bàn đọc sách của Phạm Nhạn Tư, xem tiến độ của “Phá kén bay ra”, ánh mắt lộ vẻ khâm phục.

“Lượng, cậu xem giúp tớ có chỗ nào cần phải sửa không?”

“Được rồi.”

Hai cô gái ngồi trước bàn đọc sách, vui vẻ thảo luận nội dung tác phẩm.

Tôi tựa vào cửa sổ, lẳng lặng quan sát hai người họ.

Uông Tử Lượng...

Cũng là tác giả online trên diễn đàn “Lạc Độc”, bút danh Tiểu Thập Nương.

Xét về mức độ được yêu thích thì cũng ngang bằng Nhị Tam Lang của Phạm Nhạn Tư, nhưng tác phẩm của Nhị Tam Lang có chiều sâu hơn một bậc.

Uông Tử Lượng là một cô bé may mắn, sinh ra trong một gia đình trọn vẹn, hạnh phúc.

Cô ta và Phạm Nhạn Tư là chị em thân thiết từ thời cấp ba, vì có chung sở thích nên hai cô gái gần gũi, thân thiết với nhau.

Điều khiến tình bạn này càng thêm bền vững, ấy là Uông Tử Lượng chưa bao giờ khinh bỉ gia cảnh của Phạm Nhạn Tư.

Tính cách của Phạm Nhạn Tư cũng giống như chim non, ai tốt với cô ta, cô ta sẽ đối xử với người ấy hết lòng hết dạ.

Thế là tình bạn bảy năm này vững như bàn thạch, đến tranh cãi ngoài miệng cũng chưa từng xảy ra.

“Chỗ này cứ là lạ, tớ thấy tính xung đột quá mãnh liệt, xoay chuyển tình thế ngay tắp lự, có vẻ như quá đột ngột.” Uông Tử Lượng đọc tới mấy trang cuối cùng, nói ra suy nghĩ của mình.

“Thật ư?” Phạm Nhạn Tư âm thầm liếc nhìn tôi.

Vì phần mà Uông Tử Lượng thắc mắc chính là phần mà tối qua tôi gợi ý cho Phạm Nhạn Tư.

Tôi khẽ nhún vai, muốn cô ta cứ làm theo ý mình.

Đây là kịch bản của cô ta, gặp khó khăn thì cô ta phải tự giải quyết.

Tối buổi tối, Uông Tử Lượng ra về rồi, Phạm Nhạn Tư ngồi trước laptop, tiếp tục chong đèn thức đêm.

Tôi rất hiểu kỳ, không biết cô ta sẽ sửa thế nào?

Rốt cuộc cô ta nghe Uông Tử Lượng, hay là nghe tôi?

Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của tôi, đó là cô ta chẳng nghe theo ai hết, cô ta dùng khả năng của mình để sửa chữa tình tiết càng thêm đặc sắc cảm động.

Tôi chăm chú nhìn vào gương mặt tập trung làm việc của cô ta, đột nhiên nảy sinh ảo giác...

Dường như Phạm Nhạn Tư đang tỏa sáng, cả người lấp lánh rực rỡ, như được một vầng hào quang bao phủ.

Giờ phút này tôi mới chợt nhận ra.

Cô ta thích viết văn, sáng tác tiểu thuyết, có lẽ là vì...

Trong tác phẩm của mình, cô ta có thể khống chế hết thảy.

Trong thế giới mà cô ta sáng tạo ra, mỗi nhân vật đều được cô ta trao cho dũng khí và nghị lực.

Dù quá trình có gian nan khổ cực tới đâu, nhân vật chính dưới ngòi bút của Phạm Nhạn Tư đều dũng cảm bất khuất, chống lại vận mệnh, ngược gió mà bay.

Không như cuộc sống thực của cô ta: mộng tưởng khó với, vây khốn trăm bề.

“Sơ Tam, cậu cứ chờ xem, chắc chắn tôi sẽ viết xong, chắc chắn tôi sẽ viết xong nó.”

Phạm Nhạn Tư...

Cố lên.

Nếu “Phá kén bay ra” chính là tâm nguyện duy nhất mà cô muốn hoàn thành trong bảy ngày này.

Vậy thì xin cô hãy sử dụng cho tốt những ngày cuối cùng này, để nhân vật trong kịch bản có thể giống như dự định của cô, vượt qua muôn vàn gian khổ, phá kén bay ra.

Cũng giúp chính cô, thoát khỏi ràng buộc, phá kén bay ra.

ooo

“Cô bảo hẹn ở đâu cơ?”

“Siêu thị đối diện cục Cảnh sát.”

Thông minh quá!

Tôi nhìn Phạm Nhạn Tư mà không thể không sinh lòng thán phục với cô ấy.

“Đây là lần cuối cùng, sau khi đưa cho anh ấy số tiền này, tôi sẽ tập trung vào việc viết kịch bản.”

“Đúng! Vậy là tốt rồi, chỉ còn bốn ngày thôi, cô phải sống vì bản thân mình.”

“Sơ Tam...” Cô ấy chợt dừng bước.

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, trước cửa siêu thị, Phạm Sĩ Kiệt đang đứng cạnh một chiếc máy Gashapon*, bên anh ta có hai người đàn ông, nhìn là biết không phải người đàn ông hoàng.

“Là đám côn đồ cho vay nặng lãi...” Phạm Nhạn Tư hít sâu một hơi, đeo túi xách lên rồi đi về phía siêu thị.

Tôi có dự cảm chẳng lành, dù cục Cảnh sát gần trong gang tấc, cũng không thể xua tan dự cảm này.

“Chỗ này có năm mươi ngàn, anh cầm tạm trước đã, số còn lại mấy hôm nữa em sẽ đưa cho anh.” Cô ấy lấy ra một cái túi giấy rất dày, đưa cho Phạm Sĩ Kiệt.

Hắn vừa đưa tay ra đón lấy, số tiền kia lập tức bị gã đàn ông bên cạnh đoạt mất.

“Mấy hôm nữa là mấy hôm? Em gái à, đừng có giở trò với bọn này! Nếu không kết cục của anh trai mày...” Nói đoạn, gã đàn ông quăng thuốc lá xuống đất rồi giẫm thật mạnh, lời nói hành động đều đầy vẻ dọa dẫm.

“Cho tôi thêm năm ngày nữa, tôi cần thời gian để chuẩn bị tiền, lần sau tôi sẽ mang tới nhiều hơn.” Phạm Nhạn Tư thản nhiên đáp.

Trong lòng tôi cũng hiểu, cô ấy nói năm ngày, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, đợi tới ngày thứ năm thì cô ấy đã không còn trên cõi đời này nữa.

Từ nay trở đi, món nợ của Phạm Sĩ Kiệt cũng không còn liên quan gì tới cô ấy nữa.

“Được, lần sau ít nhất phải là hai trăm ngàn, nếu không ông đây sẽ đem mày đi bán.” Người đàn ông kia vừa đe dọa vừa nhìn Phạm Nhạn Tư một lượt từ trên xuống dưới, như đang xem xét, ước lượng xem có thể bán cô gái này với giá cao hay không.

Đúng lúc này có mấy cảnh sát chuẩn bị ra ngoài tuần tra, hai tên côn đồ vội cầm lấy tiền rồi quay người rời đi.

“Chỉ có năm mươi ngàn, mày làm ăn kiểu gì thế hả!” Phạm Sĩ Kiệt gằn lên một cách yếu ớt, cả gương mặt sưng vù, rõ ràng vừa bị hai tên côn đồ đập cho một trận.

Phạm Nhạn Tư lẳng lặng nhìn anh ta một lát, quay người chuẩn bị rời đi, không ngờ có hai tên côn đồ đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt cô ấy.

“Đây là em gái mày à! Trông được lắm! Xinh phết!” Một tên côn đồ tóc vàng cổ nạm lấy tay Phạm Nhạn Tư, lại bị cô ấy đẩy ra.

“Hôm nay tao không có tiền mua thuốc, tui bay dừng phí thời gian nữa.” Phạm Sĩ Kiệt một tay ôm bụng, một tay chống vào máy Gashapon, không đứng vững nổi nữa.

“Không có tiền à, thế thì bảo em gái mày chơi với bọn tao một đêm, hai ống này, mọi người tặng miễn phí cho mày.”

Tên côn đồ tóc vàng hẳn là kẻ buôn thuốc, tôi vừa thấy tình hình bất thường liền nhỏ giọng gọi:

“Phạm Nhạn Tư! Cô còn đứng ngây ra đó làm gì! Chạy mau đi!”

Cô ấy nghe vậy, vội quay người về phía Cục Cảnh sát, thế nhưng không may lại chậm một bước.

Tên côn đồ tóc vàng đã nắm lấy tay cô ấy, đe dọa ngay tức thì: “Nếu mày dám kêu một tiếng thì anh trai mày xong đời.”

“Anh định làm gì?” Cô ấy xoay cổ tay, thử tránh ra, lại bị đối phương giữ chặt hơn.

Tên côn đồ tóc vàng cười đầy đe dọa, kéo Phạm Nhạn Tư vào một con hẻm tối tăm gần đó.

Tôi đang chuẩn bị theo sau, lại bị một thứ gì đó giữ chặt tay.

Tiêu... Không phải!

Lần này người tới là Sơ Nhất.

“Buông em ra, Phạm Nhạn Tư đang gặp nguy hiểm! Em nhất định phải cứu cô ấy!”

“Cậu đứng yên đây cho anh, không được đi đâu hết!” Sơ Nhất cắn răng, giữ chặt lấy tôi.

“Sao đến anh cũng như thế! Đứa nhỏ ấy... lẽ nào muốn em trơ mắt nhìn đứa nhỏ ấy bị...”

Tôi không thốt nên lời, đột nhiên thấy thật đau khổ, thật bất lực.

Thế giới này có quá nhiều góc u ám, đang diễn ra những bi kịch thảm thương, vô vàn vụ làm nhục và sát hại.

Nhưng không có ai, không có một vị “thần” nào đi giúp những người bị bị hại đáng thương kia.

Họ...

Rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Tại sao...

Lại cứ bị đối xử như vậy?

Một luồng cảm phẫn dâng lên từ đáy lòng tôi, không biết tôi lấy đâu ra sức mạnh, đột nhiên đẩy Sơ Nhất ra.

Khi tôi đang chuẩn bị lao vào hẻm tối thì Phạm Nhạn Tư chột xông ra khỏi đó, khoe miệng vương tơ máu, một tay túm lấy tôi rồi hô to:

“Sơ Tam! Chạy mau!”

Tôi vốn định đi cứu cô ấy, cuối cùng lại bị cô ấy kéo chạy đi, tôi không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại mấy lần, trong lúc tôi đang ngạc nhiên vì sao không có ai đuổi theo...

Thì bóng dáng của Tiêu Bang chợt xuất hiện trước mắt tôi, tôi thấy anh ta đi về phía Sơ Nhất.

Sau đó hai người họ cùng biến mất.

“Còn phải hỏi à! Bị mắng rất thảm, cục trưởng đang nổi giận kia kìa!” Về mặt và giọng nói đầy khoa trương của Qua Qua truyền ra từ màn hình Ngân Hà Nhỏ.

“Hai người họ... không sao chứ?” Tôi rất lo lắng.

“Làm trái với điều lệ “Hạn chế Nhân gian”, đương nhiên là không thể bỏ qua được rồi, nghe nói Tiêu Bang suýt nữa thì bị giam lại, may mà Ban trưởng của Ban Tử thần nói giúp cho anh ấy.”

“Thế... Sơ Nhất thì sao?”

“Anh trai cậu bị tính một lần phạm lỗi còn Tiêu Bang bị tính hai lần phạm lỗi, ai bảo anh ta ra tay đánh tên côn đồ kia đến mức bầm dập, chỉ bị tính hai lần phạm lỗi đã xem như khoan hồng rồi.”

Cảm tạ trời đất, tôi thực sự sợ hai người họ sẽ bị giáng cấp đổi việc giống như tôi lúc trước.

“Qua Qua, giúp tôi một chuyện, tôi muốn tìm đọc hồ sơ của một người, nhưng tôi không có quyền hạn, anh có thể giúp tôi hỏi xem, ai phụ trách Phạm Sĩ Kiệt, có thể chuyển hồ sơ cuộc đời anh ta cho tôi hay không?”

“Được, không thành vấn đề, ngày mai là có.”

Tôi kết thúc cuộc gọi video với Qua Qua, vừa đúng lúc Phạm Nhạn Tư cũng tắm xong và ra khỏi nhà tắm.

“Tởm chết đi được, kì cọ mãi mà vẫn còn mùi của tên khốn kia.”

“Hắn ta không đạt được ý đồ, là nhờ nhân tố tâm lý của cô quấy rối.”

Thấy Phạm Nhạn Tư vừa tránh được một kiếp nạn, tôi không khỏi mừng thay cô ấy.

“Nói cũng lạ, khi nãy tên khốn kia giống như bị ma nhập ấy, đột nhiên gào thét ầm ĩ, hết đập đầu vào tường lại ngã ra đất lăn lộn, vậy nên tôi mới có cơ hội chạy trốn.

Đó là vì cô gặp may.

Chẳng mấy khi hai vị Đội trưởng Tiêu Bang và Sơ Nhất đều không ngại làm trái luật lệ để cứu người.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu không có họ thì lúc này người đang bị giam giữ chính là tôi.

Có lẽ hai người họ đến đây vì tôi, họ đã che chở cho tôi trước khi tôi phạm sai lầm.

Tự ý thay đổi số mệnh của con người là sai lầm nghiêm trọng nhất trong khi làm nhiệm vụ, mà tôi là một đứa chẳng bao giờ rút được kinh nghiệm.

“Sơ Tam, anh trai tôi... sẽ không sao chứ?”

“Phạm Nhạn Tư, cô không còn nhiều thời gian nữa, cô cứ lo cho bản thân mình là được.”

Cô ấy thở dài ngồi xuống bàn đọc sách, mở file “Phá kén bay ra”, rồi đột nhiên hai mắt sáng lên, quay

sang hỏi tôi một vấn đề:

“Sơ Tam, sau khi con người chết đi, ngoài việc tiếp nhận phán quyết - luân hồi hoặc xuống Địa ngục thì còn lối thoát nào khác không?”

“Cô hỏi vậy làm gì?”

“Tôi hâm mộ cậu đó, phải làm như thế nào mới có thể đảm nhiệm chức vụ cán bộ ghi chép ở Ban Văn thư của Cục Tử vong?”

“Thực ra... ban đầu tôi cũng không phải cán bộ ghi chép ở Ban Văn Thư.”

“Hả? Sao lại thế?”

“Tôi vốn dĩ... cũng là một Tử thần, vì sai lầm trong khi làm nhiệm vụ nên mới bị điều đến Ban Văn thư.”

“Sai lầm? Cậu đã làm gì?”

“Nói ra thì dài lắm.” Xin đừng hỏi tôi, chuyện bị mất đi công việc trước đây vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng tôi.

“Thế... công việc của cán bộ ghi chép có giống như viết tiểu thuyết không?” Cô ấy lại tò mò hỏi.

“Khá giống, đều là ngày ngày ngồi trước máy vi tính, ghi lại một cách chi tiết rõ ràng toàn bộ cuộc sống của một người từ khi sinh ra đến khi chết đi, và phán quyết dành cho người đó sau khi chết, giống như viết một câu chuyện về cuộc đời của một người.”

Nói đúng hơn là mỗi người trên thế gian này đều có một cuốn truyện ký viết về cuộc đời của mình.

Có vài cuốn truyện ký nhân sinh vô cùng đặc sắc, thậm chí không thua gì truyền kỳ của vĩ nhân.

Khác biệt chỉ nằm ở việc những bản ghi chép cuộc đời này luôn khác xa với các bản truyện ký xuất bản trên thị trường.

Mà độc giả trung thành của những cuốn truyện ký này mãi mãi chỉ có Sếp Lớn của chúng tôi.

Ông ấy yêu thương tất cả mọi người trên thế gian này, mỗi bản ghi chép cuộc đời đều được ông ấy trân trọng gìn giữ.

Nhưng trong những cuốn truyện ký này thường xuất hiện hối hận và nuối tiếc.

Là sự hối hận không kịp sửa chữa khi vẫn còn sống.

Là những nuối tiếc không thể bù đắp khi đã chết đi.

Thế nên Sếp Lớn của chúng tôi mới sinh lòng thương cảm, quyết định cho con người một cơ hội.

Một cơ hội để nhận được Thông báo tử vong trước khi lâm chung.

“Thế nên... tôi cũng có một cuốn truyện ký nhân sinh đúng không?”

“Đúng, cán bộ ghi chép của cô là một bác gái rất nghiêm túc, khi bác ấy còn sống... từng gặp rất nhiều

điều bất hạnh giống như cô, cho nên hồ sơ cuộc đời của cô khiến bác ấy rất xúc động, bốn ngày sau là cô có thể gặp được bác ấy.”

“Tôi cũng muốn làm cán bộ ghi chép, thế nhưng... Chắc Thiên giới sẽ không chọn một người như tôi đúng không?”

“Những người mà Thiên giới tuyển cũng phải vượt qua vòng phỏng vấn, nếu cô được người của Cục Nhân sự coi trọng thì đương nhiên sẽ có cơ hội được phỏng vấn.”

“Xin hỏi... Điều kiện tuyển người của Cục Nhân sự Thiên giới là gì...?”

“Tôi không rõ lắm.” Tôi khẽ nhún vai, không thể trả lời một vấn đề thâm sâu như vậy được.

“Không sao, ít nhất thì thế giới sau khi chết không còn hư vô mờ mịt như trước, ít nhất thì vẫn còn chút hy vọng.” Cô ấy nói, rồi chợt thấy tinh thần phấn chấn, bắt đầu tập trung viết kịch bản của mình.

Việc con người còn có “lối thoát” sau khi chết, rõ ràng là đã dấy lên đốm lửa hy vọng trong lòng cô ấy. Cái chết, dường như cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

Phạm Nhạn Tư...

Tuy cuộc đời của cô tối tăm hỗn loạn, nhưng cô không hề cô độc.

Khi sinh mệnh của cô kết thúc, cô sẽ bước lên một lối thoát khác.

Cuộc đời ngắn ngủi này của cô không thể tránh khỏi thị phi sai đúng, cô cũng sẽ nhận được một phán quyết công bằng hợp lý ở Ban Thẩm phán.

Cho nên...

Xin hãy trân trọng từng phút, từng giây, sống và bước tiếp trên con đường của cô.

Trong thời hạn gấp gáp này, đừng hoảng hốt nữa, cũng đừng phạm sai lầm nữa.

ooo

Chiều hôm sau, tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vào màn hình của Ngân Hà Nhỏ, lại mở to mắt nhìn chăm chăm vào Qua Qua, quả thực không thể tin vào tai mình.

“Qua, anh vừa nói gì cơ?!”

Phạm Sĩ Kiệt...

Uông Tử Lượng...

Trời ơi!

“Sơ Tam, hứa với tôi, cậu không thể tham gia vào nữa, nếu không cậu...”

“Tôi biết, tôi đã bị tính hết ba lần phạm lỗi rồi, không còn cơ hội để mắc sai lầm nữa.”

“Biết là được rồi! Tôi gửi hồ sơ của Phạm Sĩ Kiệt cho cậu, cậu đừng làm hỏng chuyện đấy nhé, nếu không tội cũng sẽ bị xử phạt mất thôi.”

Qua Qua dặn dò xong, kết thúc cuộc gọi video, tôi vội tại hồ sơ rồi đọc qua tài liệu mà anh ta gửi cho mình.

Nói thật, tôi không thể ngờ rằng, trong hồ sơ cuộc đời Phạm Sĩ Kiệt lại xuất hiện con người này, Ưông Tử Lượng.

Tạm thời không bàn tới tên khốn Phạm Sĩ Kiệt, nhưng cô gái tên Ưông Tử Lượng này vốn là một con sói đội lốt người.

Thảo nào! Thảo nào tôi lại nảy sinh trực giác “mặt người dạ thú” khi thấy cô ả.

“Cậu làm sao thế? Sao vẻ mặt trông như táo bón thế này?” Phạm Nhạn Tư đi vệ sinh xong, trông cả người khoan khoái dễ chịu.

Tôi nhìn cô ấy, trong đầu bỗng trở nên trống rỗng.

Không ngờ di động của cô ấy lại đổ chuông, cô ấy vừa nhận điện, tôi chỉ cần nghe thấy cuộc đối thoại cũng biết người gọi chính là Ưông Tử Lượng.

“...Ừ, tớ gửi cho cậu, cậu xem giúp tớ nhé... Còn phần kết nữa thôi, cố viết thêm là xong rồi...”

Không thể nào?!

Tôi vừa nghe thấy da đầu liền tê rần.

Khi cô ấy vừa kết thúc cuộc điện thoại, tôi vội thăm dò truy hỏi: “Anh trai cô có bạn gái chưa?”

“Hình như ngày xưa có quen một người, tôi cũng không chắc lắm, nếu tôi nhớ không lầm thì hẳn là từ trước khi tôi lên cấp ba rồi.”

“Thế... cô biết người đó là ai không?”

“Không biết, lúc đó tôi học lớp tám, anh tôi học lớp mười hai, hồi ấy anh tôi vẫn còn rất bình thường, hơn nữa còn là thành viên của đội bóng rổ, vừa cao vừa đẹp trai, được bao nhiêu nữ sinh theo đuổi.”

Thế cô có biết, Ưông Tử Lượng cũng từng theo đuổi anh trai cô không?

Tôi rất muốn hỏi rất vấn đề này, nhưng tôi không mở miệng được.

Phạm Sĩ Kiệt từng yêu Ưông Tử Lượng, ngờ đâu Phạm Sĩ Kiệt bội tình bạc nghĩa, quen được nửa năm liền đá Ưông Tử Lượng.

Vì thế mà Ưông Tử Lượng ôm hận trong lòng, khổ nỗi, lên cấp ba, cô ả lại gặp em gái của Phạm Sĩ Kiệt.

Bạn thân...

Tình như chị em...

Tất cả đều là giả dối, tất cả đều chỉ là tình cảm đơn phương của Phạm Nhạn Tư mà thôi.

Đánh chết tôi cũng không tin Ưông Tử Lượng thật lòng thật dạ với tình bạn này.

Điều khiến tôi lo lắng hơn cả ấy là:

“Cô gửi bản thảo “Phá kén bay ra” cho Ưông Tử Lượng?”

“Đúng thế, cậu có góp ý giúp tôi đâu, tôi đành phải nhờ cô ấy làm biên tập bản thảo cho tôi thôi!”

Chết mất thôi!

Đúng là công rắn cắn gà nhà!

“Lẽ ra anh trai tôi sẽ được cử đi học ở Đại học Thể dục Quốc lập, ngờ đâu lại bị tai nạn giao thông, dây chằng bị đứt, không thể chơi bóng rổ được nữa, nên mới hận đời mà thành ra thế này.” Phạm Nhạn Tư nhớ lại nói.

Tôi rất muốn hô lên: Vụ tai nạn giao thông đó không phải là ngẫu nhiên! Mà là một âm mưu, là âm mưu của một cô ả điên sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn xấu xa nhất!

Là cô ả, chính cô ả cắt đứt dây phanh trong xe đạp của Phạm Sĩ Kiệt!

Nhưng tôi không thể nói ra, tôi không thể tham gia vào vận mệnh của cô ấy, làm thay đổi cuộc đời cô ấy.

Phạm Nhạn Tư...

Chuyện cha mẹ cô đều phải vào tù, lẽ ra là cơ hội tốt để cô thoát khỏi bế khổ, thế nhưng...

Anh trai cô chộc phải một cô gái tàn nhẫn độc địa, hủy hoại cuộc đời của chính anh ta, cũng làm liên lụy đến cuộc đời của cô.

“Sơ Tam, cậu sao thế, sao sắc mặt cậu còn tệ hơn cả gặp ma thế này!”

“...” Tôi nhìn cô ấy, không biết nên nói sao cho phải.

Phạm Nhạn Tư, cô phải làm sao đây?

Giấc mộng của cô...

“Phá kén bay ra” của cô...

Và cô của ba ngày sau đó...

Phải làm sao để thoát khỏi ràng buộc giữa những tội nghiệt nhân quả này - phá kén bay ra?

ooo

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

“Phạm Nhạn Tư! Mày ra đây cho tao!”

Tiếng đập cửa kèm theo tiếng gào thét, cắt ngang bóng đêm yên tĩnh.

Phạm Sĩ Kiệt lại tới đòi tiền, tiền đánh bạc, tiền uống rượu, tiền hút ma túy, tiền trả vay nặng lãi...

Hết khoản nợ này tới khoản nợ khác, mấy trăm ngàn, mấy triệu... Anh ta tựa như cái động không đáy, không bao giờ có thể lấp đầy.

Tôi thấy Phạm Nhạn Tư nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào màn hình laptop với vẻ quả quyết dứt khoát, bịt tai làm ngơ, tiếp tục sáng tác phần kết của tác phẩm.

Phạm Nhạn Tư là một cô gái dũng cảm.

Tiếc rằng vận mệnh tàn khốc đã không đối xử với cô ấy một cách tử tế.

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

“Phạm Nhạn Tư! Mày mở cửa ra cho tao! Tao biết mày có tiền, mày đừng có giả chết với tao nữa! Mau ra đây cho tao!”

Tiếng gào thét của Phạm Sĩ Kiệt đã làm phiên hàng xóm lảng giềng.

“Ầm!” Có ông chú mở cửa sổ ra, gào lên với anh ta: “Ranh con! Ông đây báo cảnh sát rồi, có giỏi thì mày đừng chạy!”

Vừa nghe thấy có người báo cảnh sát, Phạm Sĩ Kiệt chửi thề vài câu rồi mới giận dữ bỏ đi.

Tôi thở phào, quay đầu lại từ cửa sổ, nhìn về phía Phạm Nhạn Tư.

Từng giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên má, cô ấy nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, mười ngón tay vẫn gõ trên phím không ngừng.

Cho tới khi nước mắt làm mờ tầm nhìn của mình, cô ấy mới bưng bình đưa tay lên, dùng ống tay áo lau qua loa. Sau đó tiếp tục viết, dốc sức mà viết. Như thế cả thế giới chỉ còn lại “Phá kén bay ra” mà thôi. Tiền, cái chết, Phạm Sĩ Kiệt. Hết thấy đều không tồn tại.

Tôi chợt nhớ đến một câu nói:

“Một đứa trẻ không có ô, buộc phải lao nhanh trong mưa gió.”

Phạm Nhạn Tư...

Chạy đi!

Cắn răng, nuốt máu và nước mắt, cố gắng chạy đi!

Đích đến...

Đang chờ cô ở rất gần thôi.

Dù đích đến có như cô mong đợi hay không.

Cũng xin cô đừng nản lòng.

Cô không thể khống chế kết thúc của số mệnh.

Nhưng cô có thể khống chế kết cục của “Phá kén bay ra”.

Xin cô hãy cố gắng đến giây phút cuối cùng, cho nhân vật trong câu chuyện của cô có thể phá kén bay ra.

Cũng để cho chính cô, có một kết cục không hối hận, không nuối tiếc.

ooo

Chiều hôm sau, cuối cùng Phạm Nhạn Tư cũng viết xong “Phá kén bay ra”.

“...” Ưông Tử Lượng nhìn chăm chăm vào nội dung kết cục, lộ ra vẻ mặt khó mà hình dung được.

Tựa như khâm phục, lại tựa như đổ kị.

Đó là một vẻ mặt khiến tôi lạnh đến thấu xương.

Cô gái này còn khiến người ta sợ hãi hơn cả Phạm Sĩ Kiệt. Tôi thực sự không thể hiểu nổi, tại sao một cô gái lớn lên từ một gia đình đủ đầy lại có tâm địa ác độc đến thế.

“Sao vậy? Tớ viết không ổn à? Lượng, sao cậu lại không nói gì?” Phạm Nhạn Tư thấp tha thấp thỏm đứng bên, không hề nghi ngờ người bạn thân thiết chân thành nhất này của mình.

“Cậu viết tuyệt lắm! Tiểu Tư, tớ thấy kịch bản của cậu rất có hy vọng!”

“Thật không?”

“Ừm, nhưng có nhiều chỗ cần trau chuốt lại, cậu gửi nốt cho tớ mấy chương cuối này đi đi, tớ biên tập lại thật cẩn thận cho cậu.”

“Được, nhưng mà phải nhanh lên nhé! Tớ... không còn nhiều thời gian nữa.”

“Sao thế được, còn mười ngày nữa mới hết hạn nộp tác phẩm dự thi, cậu còn đầy thời gian mà!”

“Mười ngày... tớ không có nhiều thời gian như thế.” Phạm Nhạn Tư thoáng nhìn cổ tay của mình, ngày mai chính là ngày cuối cùng của cô ấy.

“Vội như thế cơ à?”

“Lượng à, tớ thực sự rất vội, tối nay tớ nhất định phải chỉnh sửa xong tác phẩm này, tớ định gửi tác phẩm dự thi cho phía ban tổ chức vào ngày mai.”

“Thế à, được thôi, tớ về xem xong rồi sẽ gửi lại ngay cho cậu.” Khi hoàng hôn buông xuống, Ưông Tử Lượng rời đi với lời hứa hẹn.

Tôi rất lo lắng, nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Đây là “Phá kén bay ra” của Phạm Nhạn Tư, là một kịch bản “liều mạng” đúng nghĩa.

Còn Ưông Tử Lượng, rốt cuộc cô ta đang toan tính điều gì?

Đạo văn?

Sao chép?

Hay là...

Có âm mưu khác?

Nhân lúc Phạm Nhạn Tư đi tắm rửa, tôi lại gọi video cho Qua Qua.

“Qua ơi, nhờ anh giúp tôi một chuyện, tôi cần hồ sơ cuộc đời Uông Tử Lượng, gấp lắm rồi, tôi cần ngay bây giờ, anh mau gửi cho tôi đi.”

“Đợi tôi một lát, tôi cần xác nhận cán bộ ghi chép của cô ta là ai đã.”

Khoảng mười lăm phút sau, Qua Qua báo lại.

“Sơ Tam, cán bộ ghi chép của Uông Tử Lượng là Tiểu Tất, Tiểu Tất bảo hiện tại phần đã ghi chép không có bất kì manh mối nào, chỉ biết là cô ta lưu trữ toàn bộ kịch bản của Phạm Nhạn Tư trong máy vi tính, không hề chỉnh sửa lấy một từ.”

“Thế... cái chết của Phạm Nhạn Tư có liên quan gì đến cô ta không?” Tôi lại hỏi tiếp.

“Tôi vừa xem hồ sơ cuộc đời cô ta, hoàn toàn chưa ghi chép đến phần đó, có lẽ vì sự việc còn chưa xảy ra nên Tiểu Tất vẫn chưa nhận được tư liệu.”

“Được rồi, anh nhờ Tiểu Tất gửi hồ sơ cuộc đời Uông Tử Lượng cho tôi nhé.”

“Sơ Tam, giúp cậu chuyện này không khó, nhưng cậu không thể tham gia vào đâu nhé! Đừng quên số mệnh của con người chỉ chính họ mới có thể thay đổi được, chúng ta tuyệt đối không được tham gia tác động, nếu không sẽ thay đổi cuộc đời của tất cả những người có liên quan, gây ra hiệu ứng cánh bướm*.”

Tôi biết rõ, hiệu ứng cánh bướm gây ra phản ứng dây chuyền, tôi hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

Đó là một hiện tượng hỗn loạn mất kiểm soát dây chuyền, mức độ liên lụy rất rộng.

Tôi đã từng làm sai một lần, gây ra hậu quả nghiêm trọng không thể cứu vãn.

Cho nên lần này, tôi chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn chứ không thể tham dự vào.

Phạm Nhạn Tư, xin lỗi.

Số mệnh của cô...

Sắp đi tới khúc gập ghềnh cuối cùng.

Còn tôi...

Lực bất tòng tâm.

Phạm Nhạn Tư cứ gốc ghếch mà đợi đến tận nửa đêm, nhưng không hề nhận được hồi âm của Ưông Tử Lượng.

Gọi tới di động của cô ta, cuộc gọi chuyển thẳng vào hộp tin nhắn thoại.

Gọi tới điện thoại bàn ở nhà thì không ai nghe máy.

Không ngừng nhắn tin cho cô ta, nhưng luôn là chưa đọc, không đáp.

Phạm Nhạn Tư nhìn chăm chăm vào hòm mail cả đêm, không ngừng nhắn tin, nhưng kết quả đều như nhau.

Lời hứa hẹn hồi đáp của Ưông Tử Lượng giống như đá chìm vào biển lớn.

“Làm thế nào đây, Sơ Tam, Lượng Lượng không trả lời tôi...” Phạm Nhạn Tư nhìn chăm chăm vào di động, nhất thời hoảng loạn vô cùng.

Tôi không dám chắc Ưông Tử Lượng sẽ làm thế nào, nhưng tôi đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp tồi tệ nhất.

“Đây là tác phẩm của cô, cô phải có lòng tin, dù cô ta không hồi âm thì cô vẫn có thể gửi nó cho ban tổ chức giải thưởng.”

“Nhưng mà... tôi không dám chắc... còn chỗ nào... thực sự cần sửa hay không...”

“Phạm Nhạn Tư, Ưông Tử lượng không phải ban giám khảo, cô có câu chuyện thuộc về chính mình, bản thân cô hiểu rõ điều này nhất, hãy gắng bình tâm, xem cổ tay cô kìa, cô đã bước vào hai mươi tư giờ cuối cùng trong đời, không còn thời gian để do dự nữa.” Tôi bắt đầu kêu lên những tiếng cảnh báo khẩn cấp như chuông báo thức điện thoại.

Nghe vậy, cô ấy nhìn chăm chăm vào cổ tay mình, ngồi dờ dẩn trên ghế, chìm vào trạng thái khủng hoảng sợ hãi.

Phạm Nhạn Tư...

Cô không thể gục ngã vào lúc này, xin đừng phí hoài tâm huyết của mình mấy hôm nay.

May mà cô ấy không sầu muộn quá lâu. Tôi thấy cô ấy thở dài một tiếng rồi lấy lại tinh thần, điều chỉnh cảm xúc, sau đó bật laptop, mở mạng, tìm tới trang web chính thức của ban tổ chức giải thưởng.

Cô ấy nhập tư liệu đăng ký của mình với tốc độ nhanh nhất rồi lập tức tải hồ sơ “Phá kén bay ra” lên.

Sau khi hoàn thành thủ tục đăng ký, cô ấy nhấp nút “Khẳng định lưu trữ” tại cuối trang web.

Không ngờ, trên màn hình chợt xuất hiện một cửa sổ nhắc nhở:

Tên gọi tác phẩm mà bạn đăng ký đã có người dự thi đăng ký

Xin hỏi có muốn đăng ký với tên gọi tương đồng hay không (Yes), hoặc đặt tên gọi khác (No).

“Sao có thể như vậy được?” Phạm Nhạn Tư vô cùng kinh ngạc, vội mở lại phần đầu trang web, tìm

phần link liên kết tác phẩm dự thi rồi ấn vào để xác nhận.

Giải thưởng có mức thưởng lên tới hai trăm ngàn, đương nhiên thu hút vô số cao thủ tham gia tranh tài. Tác phẩm đăng ký dự thi cực kì nhiều, tay Phạm Nhạn Tư run lên, nhìn chăm chăm vào các tác phẩm dự thi trên màn hình, kéo xuống xem từng chút một.

Sau đó chúng tôi cùng nhìn thấy hai dòng chữ.

Tác phẩm dự thi: Phá kén bay ra

Họ tên người dự thi: Ưông Tử Lượng

Phạm Nhạn Tư ngây ngẩn cả người, đờ ra trước laptop, dường như ba hồn bảy vía đều bị lôi đi rồi. Tôi chưa từ bỏ hy vọng, cướp lấy chuột rồi ấn vào “Phá kén bay ra” mà Ưông Tử Lượng đăng ký. Vì tôi muốn xác nhận tận mắt, “Phá kén bay ra” của Ưông Tử Lượng có giống hệt với tác phẩm của Phạm Nhạn Tư không.

Nếu Ưông Tử Lượng thay đổi một phần nội dung và tình tiết, thì cùng lắm là mang hai bộ “Phá kén bay ra” này ra so sánh.

Nhưng khủng khiếp thay, hành vi của Ưông Tử Lượng không phải là sao chép bắt chước, mà là cướp đoạt toàn bộ tác phẩm, hoàn toàn chỉnh chỉnh, không sai một chữ.

Thật ra mà nói, trước việc Ưông Tử Lượng sẽ đâm Phạm Nhạn Tư nhát dao này, tôi không hề thấy bất ngờ.

Thế nhưng Phạm Nhạn Tư chắc chắn không thể chịu đựng được sự đả kích như vậy, sự phản bội như vậy.

Tình bạn đào tim móc phổi suốt bảy năm qua, tình cảm vững như bàn thạch ấy, hoàn toàn tan vỡ, sụp đổ ngay tức khắc, bởi một tác phẩm “Phá kén bay ra”.

“Sơ Tam... Tôi không nhìn lầm đúng không...”

“Phạm Nhạn Tư, tỉnh táo lên, mau đăng ký dự thi đi.”

“Sao có thể như vậy được... Chuyện đến nước này rồi... Tôi lấy gì ra mà dự thi?”

“Đó là “Phá kén bay ra” của cô, bởi vậy cô có tư cách đăng ký dự thi hơn bất cứ ai!”

“Hai bộ “Phá kén bay ra” giống nhau như đúc cùng đăng ký dự thi, mà ngày mai tôi cũng chết rồi... Cuộc đấu này, tôi đã thua rồi.”

“Trước tiên bỏ qua chuyện thắng thua, điều quan trọng là cô phải hoàn thành cho xong, mới không phí hoài tâm huyết mấy ngày nay của mình.”

“Hoàn thành cho xong...” Cô ấy ngơ ngác nhìn tôi.

“Đúng, hoàn thành bước cuối cùng đi, gửi “Phá kén bay ra” của cô cho họ.”

“...” Cô ấy im lặng, nghiêng đầu, mở to mắt nhìn màn hình laptop, không biết đang nghĩ gì.

“Phạm Nhạn Tư!” Tôi không khỏi kêu thật to, cố gắng đánh thức cô.

“Sơ Tam... Hình như tôi... đã hiểu rồi...”

“Gì cơ?”

“Tôi là một kẻ trộm, từ nhỏ tới lớn tôi vẫn luôn là một kẻ trộm... Tôi trộm tiền tài vật dụng của rất nhiều người, biết đâu trong số đó có những số tiền mà người ta muốn dùng vào việc rất gấp, hoặc là tiền mồ hôi nước mắt mà người đó khổ sở kiếm được, thế nhưng... lại bị tôi trộm mất. Cho nên hiện giờ, báu vật quan trọng nhất của tôi, kết tinh tâm huyết mà tôi liều mạng sáng tác trước khi chết... mới bị trộm đi. Sơ Tam, đây là báo ứng dành cho tôi, mà cái chết, chính là kết cục của tôi.”

“...” Giờ phút này, tôi chợt ghen hòng trần trối.

Nếu như đúng là báo ứng, thì không khỏi quá tàn nhẫn. Nhưng tôi có tư cách gì bảo thế là tàn nhẫn. Trộm cắp, vốn là tội nghiệt.

Mà Phạm Nhạn Tư từ nhỏ đã lầm lạc trong tội nghiệt này dù là bất đắc dĩ, dù là bị ép buộc, đều không thể thay đổi sự thật là cô đã phạm tội.

Suốt cả đêm, cô ấy ngồi chờ dẫn trước bàn đọc sách, nhìn chăm chăm vào màn hình hiển hiện tác phẩm dự thi, ngơ ngác nhìn hai hàng chữ kia, chẳng nói chẳng rằng. Đường như đang tiễn đưa “Phá kén bay ra” của mình vào vòng tay Ưông Tử Lượng.

Những gì nên nói tôi đều đã nói rồi, những lời có thể khuyên tôi cũng đã khuyên rồi. Chuyện tới nước này, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy chìm vào vực thẳm trong từng giây từng phút đếm ngược.

Cho tới khoảng ba giờ sáng, di động của cô chợt đổ chuông.

Cô không thèm xem là cuộc gọi của ai, vội vàng nhận điện.

“Lượng Lượng! Tại sao cậu...” Đường như cô ấy bị đối phương ngắt lời, tôi thấy cô ấy càng nghe càng im lặng, sắc mặt cũng ngày càng tái nhợt.

Kết thúc cuộc trò chuyện, sau khi đặt di động xuống, ánh mắt cô ấy bỗng trở nên cực kì kiên định.

Quá kiên định, kiên định tới mức làm tôi thấy sợ.

“Là ai? Ưông Tử Lượng à?” Tôi không kìm lòng được mà hỏi cô.

“Không phải.” Cô ấy đứng lên, lấy ra một cái tuốc nơ vít rồi ngồi xổm xuống đất, cạy một tấm ván gỗ lấy ra một tập tiền giấy từ lớp tường kép rỗng ruột.

Tôi áng chừng tập tiền mặt kia ít nhất cũng phải một trăm ngàn.

Đây hẳn là số tiền mà cô ấy tiết kiệm từ rất lâu.

“Anh trai tôi... bị đám côn đồ cho vay nặng lãi bắt đi rồi.” Cô ấy hờ hững nói.

“Hai tên lần trước ư?”

“Không phải, anh trai tôi không chỉ nợ một bên cho vay nặng lãi, đám người này... còn tàn ác hơn hai tên lần trước”

“Cho nên cô... muốn mang tiền tới đó?!”

“Đúng, nếu tôi không mang tiền tới thì họ sẽ chặt tay anh tôi.”

“...” Trời ơi!

Phạm Nhạn Tư đã bước vào hai mươi tư tiếng cuối cùng, có nghĩa là trong khoảng thời gian này, cô ấy có thể... chết bất cứ lúc nào. Nếu tôi đoán không lầm, cô ấy đến đó thì chỉ có đường chết.

“Sơ Tam, tôi biết cậu đang nghĩ gì, bởi vì tôi... cũng nghĩ giống cậu, đi là chỉ có đường chết.”

“Phạm Nhạn Tư...” Tôi nắm chặt lấy tay cô trong vô thức, chính tôi cũng không biết tại sao, nhưng tôi luôn cảm thấy chỉ cần giữ chặt lấy cô ấy là có thể giữ lại điều gì đó, bảo vệ thứ gì đó.

Song trong lòng tôi hiểu rất rõ, dù có giữ chặt đến mấy, cũng không thể giữ được gì cả, cũng không thể bảo vệ được gì hết.

Đây là số kiếp, là vận mệnh của cô ấy, tôi cũng lực bất tòng tâm.

Cô ấy nhìn tôi, cố nở một nụ cười đau khổ, sau đó đứng lên, mở ngăn kéo của tủ đầu giường, lấy ra một con dao ngắn.

“Tôi không biết ngoài việc đòi tiền thì đám người kia còn định làm gì nữa, tôi chỉ có thể dùng thứ này để tự vệ, Sơ Tam... xin hãy đi cùng tôi, có cậu ở bên cạnh, tôi nghĩ... mình sẽ không quá sợ hãi.”

“Phạm Nhạn Tư, tôi sẽ luôn ở bên cô, không rời dù chỉ nửa bước.” Tôi cam đoan, sẽ luôn ở bên cô không rời dù chỉ nửa bước.

“Sơ Tam, xin hãy cho tôi biết, nếu... Nếu tôi cầm một trăm ngàn tệ này và trốn chạy một mình, bỏ mặc anh trai tôi, liệu số mệnh của tôi có thể thay đổi hay không?”

“Tôi không biết, Phạm Nhạn Tư... chuyện số mệnh, tôi còn mông lung hơn cả cô.”

“Không giấu gì cậu, hiện giờ tôi rất muốn trốn chạy, giống như cậu từng nói mấy hôm trước, rời xa thành phố này, thế nhưng tôi... không thể bỏ rơi người anh trai từng bảo bọc tôi ngày bé, người anh trai từng lén cho tôi ăn cơm khi tôi bị đánh đập tàn tệ tới mức mình đầy thương tích.”

Phạm Nhạn Tư...

Cô thật ngốc...

Trước mắt tôi là một biển sương mù, khi tôi ý thức được ấy là nước mắt thì chúng đã tràn ra khỏi khóe mi.

“Sơ Tam, đừng khóc. Tôi nghĩ... đây chính là số mệnh.”

Bốn rưỡi sáng, xe taxi đi dọc theo quốc lộ, chạy thẳng tới ngoại ô thành phố, cuối cùng dừng trước đầu một con hẻm nhỏ nằm cạnh một trạm xe bus.

Sau khi trả tiền taxi, tôi cùng Phạm Nhạn Tư xuống xe đi vào con hẻm tối tăm mù mịt kia.

Phạm Nhạn Tư bật đèn flash của di động lên, cố gắng tìm ra địa điểm mà đối phương chỉ định.

Nên báo cảnh sát mới phải, nhưng cô ấy không dám.

Đối phương đe dọa trong điện thoại hung hăng như vậy, là vì biết chắc một cô gái trẻ tuổi như Phạm Nhạn Tư không đủ can đảm đối đầu với thế lực tàn ác này.

Cuối hẻm là một căn nhà ba gian kiểu cũ, thoát nhìn âm u cũ kĩ.

Phạm Nhạn Tư hít một hơi thật sâu, nắm chặt lấy túi đeo chéo rồi đi về phía trước vài bước.

Thế nhưng một giọng nói trầm thấp chặn phía trước chúng tôi, giọng nói ấy rất nhỏ: “Đừng động đây.”

Đó là một người đàn ông cao lớn, dưới ánh trăng mờ mịt, hắn tóm được tay của Phạm Nhạn Tư, đồng thời cẩn thận ngó quanh bốn phía, dường như đang xác nhận xem Phạm Nhạn Tư có tới một mình hay không, sau đó mới kéo cô ấy vào phòng trong căn nhà ba gian.

“Anh Bưu, người đến rồi.” Tên kia vừa dứt lời, ánh đèn trong phòng cũng sáng lên.

Tôi quan sát một lúc, có bảy tên côn đồ, trong đó có hai tên đang giữ Phạm Sĩ Kiệt bị đánh đến mặt mũi bầm dập, sống dờ chết dờ, còn hai tên khác thì đang đứng ở cửa canh chừng.

Một gã đàn ông trung niên miệng ngậm điếu thuốc, ngồi trên một băng ghế cũ nát, bên cạnh gã là hai tên mặc đồ đen cao lớn.

“Bé con, có ngoan ngoãn nghe lời không đấy, chắc là không báo cảnh sát đâu nhỉ?” Gã đàn ông trung niên vút đầu lọc đi, thông dong đứng lên.

“Không...” Phạm Nhạn Tư khẽ lắc đầu, vì sợ hãi nên sắc mặt tái nhợt.

“Tao biết mày cũng chẳng có gan ấy. Tiền đâu?”

“Tôi chỉ có một trăm ngàn...” Tay cô ấy run rẩy, móc ra một tập tiền từ trong túi xách.

“Một trăm ngàn?” Gã đàn ông được gọi là anh Bưu kia lấy xấp tiền từ tay cô, cười lạnh một tiếng: “Anh trai mày nợ tui tao năm triệu, mày trả lời tui tao kiểu mông lung như thế, mày định trả nợ đến bao giờ?”

“Anh Bưu, xin anh rủ lòng thương, tôi sẽ trả lại tiền, xin anh cho tôi mấy tháng để chuẩn bị, có thể... thả anh trai tôi ra trước được không?”

“Bé con, tao thấy mày đừng hành nghề móc túi nữa, theo ông đây luôn cho xong, tao sẽ chẳng bạc đãi

mày đầu.” Gã đàn ông kia vừa nói vừa đưa tay ra, ý đồ vuốt cằm của Phạm Nhạ Tư, lại bị cô nghiêng đầu tránh đi trước mặt tất cả mọi người.

Tôi cần răng, siết chặt năm đấm, không ngừng cảnh cáo bản thân hết lần này tới lần khác: Không được ra tay, tuyệt đối không được ra tay!

Đây là số mệnh của cô ấy, tôi không thể tự ý thay đổi số mệnh của Phạm Nhạ Tư.

“Bé con, ông đây để mắt đến mày là phúc phận của mày, đừng có thân lừa ưa nặng.” Người đàn ông kia buông lời đầy uy hiếp, ánh mắt thâm độc.

“Anh Bưu, đừng phí lời với cô ả nữa, cứ tiêm cho cô ta vài xịch, rồi nhốt mấy ngày, tới khi cô ta lên cơn chịu không nổi nữa, đừng nói là đi theo anh, bảo cô ta đi bán thân cũng được.” Tên côn đồ đứng chặn ở cửa nói, mấy gã đầu trâu mặt ngựa khác cũng trộm cười theo.

“Có nghe không hả, mày định ngoan ngoãn nghe lời hay định để ông đây dùng thuốc dạy dỗ mày?”

Nguy rồi! Tôi thầm kêu than.

Rõ ràng là gã đàn ông này đã ủ mưu từ lâu, ý đồ là vừa lấy được tiền vừa thu được người.

Đương lúc tôi không thể nhẫn nhịn được nữa, định bụng kéo Phạm Nhạ Tư đi thì chợt nhìn thấy một bóng đen mờ hồ xuất hiện trong góc.

Tôi ngưng mắt nhìn kĩ, không phải Tiêu Bang, cũng không phải Sơ Nhất, mà là Đội phó Đại đội 1 của Ban Tử thần - Kinh Phong.

Tử thần xuất hiện rồi!

Không lẽ Phạm Nhạ Tư...

Tôi vội ngoảnh đầu nhìn lại, cô đã rút con dao giấu trong người ra, kề lên cổ mình.

Đám côn đồ cười nghiêng cười ngả, rõ ràng không tin cô dám tự sát.

Nhưng tôi biết, cô ấy dám.

Cú sốc từ việc “Phá kén bay ra” bị trộm đi đã đẩy Phạm Nhạ Tư xuống vực sâu tuyệt vọng, thay vì bị làm nhục ở nơi này, với tính cách cứng cỏi của mình, cô thà chọn tự sát.

“Phạm Nhạ Tư cô đừng làm vậy! Tự sát là tội rất nặng! Xin cô đừng tự sát!” Tôi cố ngăn cô ấy lại, nhưng lại bị một sức mạnh kéo ra.

“Sơ Tam! Đừng làm bậy!”

Tôi ngoảnh đầu lại, là Đội phó Phân đội 2 - Hòe An, cấp dưới của Sơ Nhất.

“Hòe An, buông tôi ra! Tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy tự sát được!”

“Biết ngay là cậu sẽ như thế mà, cho nên cục trưởng mới phái tôi tới để ngăn cản cậu.”

“Phạm Nhạ Tư! Không được! Tôi xin cô đấy! Đừng làm chuyện ngốc nghếch!” Tôi liều mạng gào to

dưới sự chế trụ của Hòe An.

“Sơ Tam, kiểu gì cũng phải chết, sinh mệnh của tôi, tôi muốn tự làm chủ.” Cô ấy lại lộ ra ánh mắt kiên định kia, kiên định tới mức làm tôi sợ hãi.

Trong khoảnh khắc này, tôi chợt hiểu ra.

Khi cô ấy lấy ra con dao nói dùng để tự vệ, thì cũng đã chuẩn bị xong tư tưởng tự sát rồi.

Cô lựa chọn *Phá kén bay ra...*

Tự sát, để thoát khỏi cuộc đời âm u nghiệt ngã của mình.

“Được! Có giỏi thì mày đâm xuống đi, mày làm được thì ông đây sẽ thả anh mày ra ngay.” Gã đàn ông kia mỉm cười nhìn cô ấy, như đang nhìn một cô bé nghịch dao nhựa, chẳng làm nên trò trống gì.

Phạm Nhạn Tư cũng cười, nụ cười kiên định và lạnh lùng, cười tới mức làm tôi run lên bần bật.

“Anh Bưu, anh nói thì phải giữ lời.”

Dứt lời, cô cầm cán dao, nâng tay đâm mạnh vào trái tim mình.

“Đừng!” Tôi hô to, nhưng không kịp nữa rồi.

Phạm Nhạn Tư...

Phạm Nhạn Tư!

Tôi cố tránh thoát khỏi Hòe An, đỡ lấy Phạm Nhạn Tư trước khi cô ấy ngã xuống đất.

“Anh Bưu, làm sao bây giờ?”

“Đệch! Mặc xác ả, dẫn Phạm Sĩ Kiệt đi!”

Đám côn đồ mắt thấy xảy ra chuyện lớn, vội dẫn Phạm Sĩ Kiệt bầm dập chạy bạt mạng.

“Phạm Nhạn Tư, cô thật ngốc! Cô đúng là... quá ngốc!”

“Sơ Tam... Tôi mệt rồi... Cuộc đời kiểu quái quỷ gì thế này... Tôi chán lắm rồi...”

Cô ấy ngã vào ngực tôi, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương, nhuộm đỏ áo của cô ấy.

Phạm Nhạn Tư...

Sống mũi tôi cay xè, nước mắt cứ ngây ngốc tràn ra khỏi khóe mi.

Bướm bướm phá kén bay ra...

Cuối cùng, cũng chẳng thể bay qua bể khổ.

Phạm Nhạn Tư, cô ấy gãy cánh giữa đường.

Cô ấy đã dùng cách thức tàn nhẫn nhất để chôn vùi bản thân mình.

Ba ngày sau, phiên tòa xét xử Phạm Nhạ Tư bắt đầu.

Tôi ngồi ở dãy ghế dự thính, lẳng lặng chờ đợi kết quả phán xét cô ấy.

Nếu nói Ban Thẩm phán chính là cơ quan pháp luật tối cao của Thiên giới, vậy thì phiên tòa phán xét chính là tòa án của Thiên giới.

Mỗi vong linh tới nơi này, mọi đúng sai, thiện ác đều bị vạch trần hoàn toàn.

Người phụ trách phiên tòa lần này chính là vị thẩm phán có thâm niên lâu nhất trong Ban Thẩm phán - Đồng tiên sinh.

Đồng tiên sinh không bao giờ hùng hổ hăm dọa, nhưng ông ta luôn có cách để khiến người ta cúi đầu nhận tội, hối hận day dứt.

Ngoài Đồng tiên sinh là nhân vật cốt cán trong Bồi thẩm đoàn, thì thành viên của tổ chuyên án “Kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong” cũng gia nhập đội ngũ Bồi thẩm đoàn.

Cuối phiên tòa, Đồng tiên sinh nhìn Phạm Nhạ Tư đứng trước vành móng ngựa bằng ánh mắt sâu xa và bình thản.

“Tội trộm cắp, cô đã phải trả giá một cách đau đớn khi còn sống, vì bản tính của cô là hướng thiện nên tòa án quyết định xử lý khoan hồng.”

“Vâng... tôi xin sám hối nhận tội, sẵn sàng tiếp nhận mọi sự trừng phạt.”

“Phạm Nhạ Tư, ngoài tội trộm cắp, cô có biết tự sát là tội rất nặng không?”

Cô gật đầu, nhưng không lên tiếng đáp, chỉ khẽ run run bờ vai, chờ đợi phán quyết của tòa án.

“Sinh mệnh rất đáng quý, nhưng cô lại đích thân kết liễu nó, không khác gì sát hại sinh mệnh của chính mình, cho nên nhất định phải bị đày xuống Địa ngục, tới khi thời gian chịu hình phạt qua đi, cô hãy đến Cục Nhân sự báo danh.” Đồng tiên sinh nói, chăm chú nhìn cô ta.

“Gì cơ?!” Phạm Nhạ Tư sửng sốt vì kinh ngạc, tôi cũng hoang mang choáng váng.

Tới Cục Nhân sự báo danh, tức là có cơ hội được phỏng vấn. Nói đúng hơn là Phạm Nhạ Tư đã được toại nguyện rồi! Đồng tiên sinh mỉm cười, nói đầy hàm ý: “Cán bộ ghi chép của Ban Văn Thư, ghi lại cuộc đời của vô số người, vô số vận mệnh, tôi và bồi thẩm đoàn đều đồng thuận nhất trí là cô rất phù hợp với chức vụ này. Ngoài ra, “Phá kén bay ra” của cô cực kì xuất sắc, tuy không may bị trộm mất, nhưng nó vẫn thuộc về cô, là tác phẩm mà cô đích thân hoàn thành, đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi, chỉ mong sau này, cô có thể dùng ngòi bút của mình để góp sức cho Thiên giới.”

“Vâng!”

Phạm Nhạ Tư mừng rỡ gật đầu thật mạnh.

Không hổ là Đồng tiên sinh.

Có biện pháp để một tên tội phạm sắp phải xuống Địa ngục lại cười vui vẻ như vậy.

Với Phạm Nhạn Tư thì đây là sự sắp xếp tốt nhất.

Sau khi hình phạt chuộc tội hoàn thành, có vô vàn cuộc đời đang đợi cô ghi lại.

Kết cục của số mệnh, cuối cùng cũng xem như không bạc đãi chú bướm đáng thương bị gãy cánh này.

Cô đã được giải thoát.

Cũng đã tự do rồi.

Thân thể đầy bi kịch, mọi ràng buộc với cha mẹ và anh trai, cõi đời phong ba bão táp kia, đã không còn can hệ gì đến cô nữa.

Bướm bướm không thể bay qua bể khổ...

Cuối cùng đã tìm tới hạnh phúc viên mãn trong vườn hoa của mình.

ooo

Hai tháng sau, “Phá kén bay ra” không phụ sự mong đợi của mọi người mà đạt được giải nhất.

Giải thưởng kịch sù hai trăm ngàn tệ đã lọt vào túi Uông Tử Lượng một cách nhẹ nhàng.

Hôm đó tôi tới Nhân gian một chuyến, nhìn thấy một chồng sách cao cao trong nhà sách mà lần đầu tôi gặp Phạm Nhạn Tư.

“Phá kén bay ra” xuất bản thành sách đã được xếp ở ngay lối vào của sảnh, giống như một tòa thành lộng lẫy.

Tác phẩm của Phạm Nhạn Tư cuối cùng cũng được truyền lưu trên cõi đời, tác phẩm đã khiến rất nhiều người rung động tâm can, cổ vũ tinh thần cho vô số người, cũng sắp được quay thành phim điện ảnh.

Tuy tên tác giả bị để dưới cái danh Uông Tử Lượng, nhưng đúng như lời Đồng tiên sinh nói: Dù sao “Phá kén bay ra” vẫn là tác phẩm mà Phạm Nhạn Tư đích thân hoàn thành, đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi.

Còn về Uông Tử Lượng...

Niềm vui trước mắt, vinh dự trước mắt, dù sao cũng chỉ là tạm thời.

Loại con gái như cô ta, dù có sống trên đời cũng như sống dưới Địa ngục.

Về sau...

Tương lai...

Tôi tin rằng gieo gió thì sẽ gặt bão.

Nhân quả tuần hoàn, thiện ác hữu báo*, không phải là không có báo ứng, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Khi báo ứng tới gõ cửa, chính là lúc phải trả giá thích đáng.

Sẽ có một ngày...

Nhất định sẽ có một ngày như vậy.

CHƯƠNG 3: HOA NỞ HOA TÀN

Ôi chao...

Tôi đúng là quá bất cẩn rồi!

Chưa cài đặt xong chế độ của cổng di chuyển mà đã xuất hiện luôn trong phòng khách của người được chọn thứ ba.

“Gâu gâu! Gâu!” Một chú chó Labrador màu trắng bơ vừa nhìn thấy tôi lập tức thè lưỡi xông tới.

“Xùy xùy! Xùy!” Tôi né bên này tránh bên nọ, cố gắng thoát khỏi nó, không ngờ chú chó này quá thân người, tưởng tôi đang chơi với nó bèn nhào cả lên người tôi.

Cứu! Tôi! Với!

Tại! Sao! Chứ!

Rõ ràng là tôi sợ chó tưởng chết, nhưng chó lại yêu tôi tha thiết, đây rốt cuộc là đã tạo nghiệp gì?

“Gâu gâu!” Chú chó lớn đây ngã tôi xuống sofa, liên tục vẫy đuôi, dùng mũi cọ cọ vào tôi.

“Mày...” Khoan đã, nó tên là gì?

Bị nó nhiệt tình lao vào lòng như vậy, tôi sợ tới mức quên cả tên nó, vội lấy ra Ngân Hà Nhỏ rồi đọc lại hồ sơ cuộc đời Tổng Dịch Đằng một lần nữa.

A, có rồi.

“Tướng Quân tránh ra! Tướng Quân không được thế!” Tôi liều mình giãy giụa, liều chết không theo, ngờ đâu nó vẫn cố xông tới, tiếp tục nhào cả lên người tôi, hết cọ rồi lại ngửi má tôi, vô cùng thăm thiết.

Anh! Tổng! Ồi!

Cứu! Tôi! Với!

Cạch một tiếng, cửa phòng nào đó mở ra.

Tướng Quân lập tức nhảy xuống khỏi người tôi.

Ồ... tôi có cảm giác như bị vắt chanh bỏ vỏ...

Ồi, trên mặt toàn là nước bọt của Tướng Quân.

Tôi đứng lên từ sofa, rồi lấy tay áo sơmi để lau mặt.

Thế rồi tôi đột nhiên bị người ta kéo một cái từ phía sau, đối phương ra tay rất nhanh gọn, không cho tôi thời gian để phản ứng, sau đó lại sử dụng một chiêu bẻ tay, ghì chặt tôi ngay tại trận.

Đau đau đau đau đau...

Tôi nhú mày ngoảnh lại, là Tổng Dịch Đằng.

“Cậu là ai? To gan thật đấy! Dám xông vào nhà tôi!”

“Tổng Tổng Tổng Tổng Tổng Dịch Đằng tiên sinh... Á đau quá! Tôi là Sơ Tam, tôi không phải người xấu!”

“Ranh con! Sao cậu lại biết tên tôi hả?” Anh ta buông tay rồi lại xách cổ áo tôi lên, nhấc cả người tôi khỏi mặt đất.

Đúng là quá mất mặt...

Dù sao tôi cũng cao một mét bảy mươi, nhưng trước một người đàn ông cao tới một mét chín, tôi bỗng biến thành người Hobbit*.

“Anh Tổng, anh thả tôi xuống trước đã, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.” Đứng dưới mái hiên ấy mà, tôi không thể không cúi đầu.

Đôi mắt sắc lạnh của anh ta nheo lại, nhìn tôi tỏ ý cảnh cáo rồi mới buông tay thả tôi ra.

Nhân lúc anh ta thả tôi xuống dưới, tôi vội rút ra chiếc điều khiển mini, ấn nút tạm dừng để làm anh ta bất động.

“Khốn kiếp! Cậu làm gì tôi thế hả? Tướng Quân! Cẩn cậu ta!” Anh ta không thể động đậy, đành găm khế.

Mắt thấy Tướng Quân lại sắp nhào vào người mình, tôi vội nhảy một cái để cả người trôi nổi trên không trung.

Tổng Dịch Đằng đã nói không nên lời, mắt trợn trừng miệng há hốc, ngẩn ngơ mà nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tổng Dịch Đằng, tôi là Sơ Tam, anh đừng hiểu lầm, tôi không phải ma.”

“Thế cậu là cái gì?!” Nét mặt của anh ta rất trấn tĩnh, nhưng giọng nói lại lộ ra sự kinh hãi.

“Tôi là quan sát viên của anh, tôi đến báo cho anh biết, sinh mệnh của anh chỉ còn bảy ngày cuối cùng mà thôi.”

ooo

Tổng Dịch Đằng, 30 tuổi, là cảnh sát phòng cháy chữa cháy, chưa kết hôn...

Khoan đã, nói chưa kết hôn thì cũng không đúng lắm.

Nói một cách nghiêm túc thì là sắp kết hôn.

Tổng Dịch Đằng có một vị hôn thê, hai người họ yêu nhau suốt mười năm, cho tới tận tháng trước, cuối cùng Tổng Dịch Đằng cũng cầu hôn thành công. Cuộc đời của đôi trẻ sắp bước sang giai đoạn quan trọng tiếp theo.

Không may, tôi lại tìm tới cửa với Thông báo tử vong, chẳng khác nào con quạ đen xui xẻo.

“...”

“...”

Nghe xong ý định và mục đích của tôi khi tới đây, anh ta im lặng, tôi cũng không nói gì, bầu không khí căng thẳng bao quanh hai chúng tôi.

Đây là khoảnh khắc mà tôi sợ hãi nhất.

Những lúc thế này tôi luôn có ảo giác mình là một tên khốn kiếp.

Tổng Dịch Đăng ngồi trên sofa, cúi đầu, lẳng lặng nhìn cổ tay phải của anh ta - đơn vị thời gian đang bắt đầu đếm ngược.

Tôi im lặng, ngoan ngoãn ngồi ở một góc khác, cố giữ vững lập trường khách quan công bằng, để đợi anh ta bình ổn cảm xúc.

Đây là lần làm nhiệm vụ thứ ba của tôi, trước khi xuất phát, tôi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Lần này dù có thế nào cũng không được mềm lòng nữa. Không mềm lòng, không ra tay, không tham dự.

Không sai! Chính là như vậy đấy!

Tôi phải có ý chí sắt đá!

Hai lần trước đều là con gái, đều hại tôi khóc đến chết đi sống lại.

Lần này là nam giới, là đồng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tôi nghĩ nước mắt của tôi hẳn là sẽ không rơi tràn lan như hai lần trước nữa.

“Cũng có lẽ...”

“Hả?”

Tổng Dịch Đăng đột nhiên thốt lên một câu không đầu không đuôi, khiến tôi hoàn toàn không hiểu anh ta đang “có lẽ” chuyện gì?

“Trước đây cũng có một thầy đoán mệnh bảo tôi không thể sống quá 30 tuổi...” Anh ta rầu rĩ nói, đưa tay xoa xoa đầu Tướng Quân.

“Tổng Dịch Đăng, tôi rất lấy làm tiếc, chỉ còn bảy ngày, xin anh hãy quý trọng thời gian.”

“...” Anh ta lại im lặng cúi đầu, nhìn chú cún cưng của mình, không biết là đang nghĩ gì.

Sau khi được hồi tưởng ký ức, anh ta sa vào trạng thái ngẩn ngơ, dờ dẫm.

Tôi nghĩ tâm trạng của anh ta lúc này chắc chắn là cực kì phức tạp.

Thông báo tử vong...

Tuy rằng có thể giúp người ta chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng cũng có chỗ tàn khốc riêng của nó.

Với một người sắp nghênh đón cuộc sống mới, nhất là người chuẩn bị kết hôn, đột nhiên nhận được thông báo rằng mình sắp chết quả thực là một chuyện rất tàn nhẫn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu chẳng biết gì hết thì sẽ hạnh phúc hơn sao?

Đột nhiên, tôi lại thấy hoang mang...

Lạch cạch một tiếng, có người mở khóa cửa đi vào trong nhà.

Tôi quay đầu nhìn, là một cô gái xinh đẹp.

Theo trực giác của tôi thì đó hẳn là vị hôn thê của Tổng Dịch Đằng, Liễu Vân Sinh.

Quả nhiên cô gái xinh đẹp này vừa vào nhà liền đi tới ngồi xuống ngay bên cạnh Tổng Dịch Đằng, thơm “chụt” vào má anh ta một cái.

“Sao thế? Trông mặt như sắp tận thế rồi ấy.”

“Vân Sinh... anh... chúng ta... thôi, không có gì đâu.”

“Tổng Dịch Đằng! Không được nói, một nửa rồi thôi như thế! Anh có tâm sự đúng không? Khai thật ra đây!”

“Không có gì đâu, thật mà.” Tổng Dịch Đằng nghiêng người qua hôn lên gương mặt của vị hôn thê.

Á...

Quá đau mắt...

Vừa đau mắt vừa khó xử...

Tôi cảm thấy mình như con kì đà cảm mũi, nhưng lại không thể không làm tròn chức trách mà ngoảnh mặt đi.

Đôi tình nhân người ta đang thân mật, tôi lại ngượng ngùng đứng đó nhìn chăm chăm, tôi thực lòng cảm thấy mình nên đeo kính râm mới phải.

“Gâu!” Tướng quân sủa một tiếng về phía tôi, tôi vội đuổi cả tứ chi, dang cả hai chân hai tay cố gắng ngăn cản nó lại nhào về phía mình.

“Ái u! Cục cưng của mẹ!” Rõ ràng là Liễu Vân Sinh đã hiểu lầm, cho rằng Tướng Quân cũng muốn được thơm, bèn nâng đầu chú cún rồi hôn lên đó mấy lần.

Tổng Dịch Đằng nhân cơ hội này liếc nhìn tôi, dùng ánh mắt ám chỉ tôi mau cút đi.

Nhưng tôi đành lắc đầu nguây nguậy, làm tròn trách nhiệm công việc.

“Vân Sinh, anh đói rồi.”

“Em đi nấu mì, đợi em một lát.”

Liễu Vân Sinh vừa đi vào bếp, Tổng Dịch Đằng liền túm cổ áo sơ mi xách cả người tôi lên, sau đó mở cửa chính rồi quăng tôi ra ngoài.

Ầm! Cánh cửa lạnh lùng đóng sập lại ngay trước mắt tôi.

Ồi chào! Tôi bị đuổi ra ngoài rồi.

Sau ba lần thực hiện nhiệm vụ, lần đầu tiên tôi bị đối tượng thử nghiệm đuổi ra khỏi cửa.

Đàn ông quả nhiên là cứng rắn hơn phụ nữ nhiều.

Được lắm!

Cứ đợi đấy Tổng Dịch Đằng.

Lần này chắc chắn tôi sẽ không rơi nửa giọt nước mắt vì anh.

ooo

Hừ! Nếu bị đuổi ra khỏi cửa mà ngoan ngoãn quay về Thiên giới cáo trạng, vậy thì tôi đã không tên là Sơ Tam!

Nhiệm vụ lần này có ý nghĩa trọng đại, tuyệt đối không thể vì độ phối hợp của Tổng Dịch Đằng không tốt mà gián đoạn.

Tôi lại bay vào trong nhà, trôi nổi giữa không trung - vì đứng trên mặt đất thì Tướng Quân sẽ chạy theo tôi - xem Tổng Dịch Đằng và Liễu Vân Sinh ăn bữa tối, trò chuyện, xem TV, tiến hành một vài hoạt động thân mật gây đau mắt thường nhật, sau đó hôn đến hôn đi, chuẩn bị hôn tới phòng ngủ.

Có điều bay trên không trung cũng có một khuyết điểm, đó là tôi không thể thấy được ánh mắt và nét mặt của Tổng Dịch Đằng.

Mà ánh mắt và nét mặt thường là trọng điểm khi quan sát, dù sao đó cũng là điểm mấu chốt bộc lộ tâm trạng.

Tôi do dự một lúc, cuối cùng đành cắn răng, nhắm mắt nhắm mũi mà hạ xuống nền phòng khách.

“Gâu! Gâu gâu gâu!” Cậu xuống đây đi! Xuống chơi với tôi, chơi với tôi, chơi với tôi!

Trời ơi...

Sao tôi lại khổ thế này...

Tướng Quân dán vào chân tôi, vẫy vẫy đuôi, ra sức lấy lòng tôi.

Tôi lườm nó một cái, vuốt ve vài lần rồi mau chóng đi về phía Tổng Dịch Đằng.

“Cậu đừng có quá đáng nhé!” Tổng Dịch Đằng chợt dừng bước, quay người trên hành lang, hung hãn mà trợn mắt gầm khê: “Đến chuyện chúng tôi ngủ cậu cũng phải giám sát sao?”

“Không phải là giám sát, mà là quan sát.” Tôi liên tục nhấn mạnh.

“Tôi không quan tâm cậu quan sát hay giám thị, tóm lại là cậu cúi ngay cho tôi, đừng để tôi phải nhìn thấy cậu nữa.”

“Tổng Dịch Đằng, anh yên tâm, tôi vừa báo lại với tổ chuyên án, vì tình huống của anh khá đặc biệt, nên cấp trên cho phép, lúc hai người đi ngủ, tôi có thể không cần đứng bên cạnh quan sát, để tránh việc làm phiền hai vị, buổi tối tôi sẽ ở lại phòng khách đợi làm nhiệm vụ, anh cứ yên tâm đi ngủ đi!”

“...” Tổng Dịch Đằng lẳng lẳng lườm tôi, nhỏ giọng mắng một câu: “Dai như đĩa đói!” Nói xong mới quay người đi vào phòng ngủ.

Tôi đâu có dai như đĩa đói cơ chứ?

Tôi chỉ làm tròn chức trách thôi. Ok?

Người đàn ông này vô cùng cứng rắn, chỉ khi ở trước mặt vị hôn thê, anh ta mới giống một người đàn ông ấm áp dịu dàng như nước.

“Gâu! U...Gâu gâu!” Dường như Tướng Quân đang do dự, không biết nên vào phòng với cậu chủ hay ở lại phòng khách làm phiền tôi.

“Đi đi cục cưng, đừng vì anh mà thay đổi thói quen của cưng. Ngoan nào, hãy là chính mình đi nào.” Tôi vỗ vỗ đầu nó, cố gắng dỗ nó vào trong phòng.

“Gâu!” Thế thì hẹn ngày mai gặp lại nha! Cuối cùng Tướng Quân cũng lựa chọn đi vào cùng cậu chủ, nó dùng chân trước đẩy ra một khe cửa nhỏ rồi vui vẻ đi vào phòng.

Tôi ở ngoài phòng suốt đêm như một kẻ xa lạ bị phớt lờ.

Dù sao tôi cũng rảnh, tôi đi về phía tường treo đầy ảnh, thưởng thức chúng để giết thời gian.

Cuộc đời của Tổng Dịch Đằng đều được ghi lại trên bức tường ảnh này.

Mỗi bức ảnh là một câu chuyện.

Lúc xem những bức ảnh này, hồ sơ cuộc đời của Tổng Dịch Đằng cũng hiện lên trong đầu tôi.

Sau đó ánh mắt tôi ngừng trên một bức ảnh chứa đầy kỷ niệm.

Tổng Dịch Đằng 8 tuổi được một người đàn ông mặc trang phục cảnh sát phòng cháy chữa cháy công trên vai.

Đó là cha của anh ta, người cha mà anh ta luôn lấy làm tự hào - ngài Tổng Quan Kiệt.

Ngài Tổng Quan Kiệt cũng là một cảnh sát phòng cháy chữa cháy, không may hy sinh khi làm nhiệm vụ cứu người bị nạn trong một vụ hỏa hoạn.

Cú sốc bi tráng này khiến mẹ của Tổng Dịch Đằng đau khổ rất lâu, sau đó bà nằm bệnh liệt giường, bệnh nặng không thể gượng dậy nổi.

Tổng Dịch Đằng là một người con có hiếu, khi mẹ ốm triền miên trên giường bệnh, anh ta không những phải chăm sóc người mẹ đau ốm của mình, còn phải cố gắng phấn đấu, chăm chỉ học hành, tối ngày phải chạy qua chạy lại giữa trường học và bệnh viện.

Năm Tổng Dịch Đăng 18 tuổi, mẹ anh ta qua đời vì ốm bệnh.

Nhờ vào tiền phúng viếng, Tổng Dịch Đăng thanh toán số viện phí và tiền mai táng không lỗ.

Cuối cùng, trong hoàn cảnh vừa học vừa làm, Tổng Dịch Đăng nối nghiệp cha, thi đỗ vị trí cảnh sát phòng cháy chữa cháy cấp ba.

Trong mấy năm làm việc cần mẫn chăm chỉ, anh ta đã trở thành một cảnh sát phòng cháy chữa cháy có thành tích nổi bật xuất sắc.

Cảnh sát phòng cháy chữa cháy vốn là một công việc vô cùng nguy hiểm, cũng có tỷ lệ hy sinh khi làm nhiệm vụ rất cao.

Tôi có thể dự đoán được, bảy ngày sau, hẳn là Tổng Dịch Đăng cũng qua đời vì công việc. Thế nhưng... vị hôn thê của anh ta phải làm sao bây giờ? Tướng Quân phải làm sao bây giờ?

Hôn lễ của đôi tình nhân trẻ đang được chuẩn bị, mắt thấy một cuộc tình sắp đơm hoa kết quả rồi, vậy mà sinh mệnh của Tổng Dịch Đăng lại phải kết thúc.

Vận mệnh luôn trở trêu là thế. Nhân sinh cũng thăng trầm là vậy. Bàn tay của số phận khi thì tàn nhẫn, lúc lại dịu dàng. Đôi khi khê khàng vuốt ve má bạn, chẳng khác gì gió xuân ấm áp, dành cho bạn những điều tốt đẹp nhất. Đôi lúc lại cho bạn một bạt tai thật mạnh, đánh thức bạn từ trong giấc mơ hạnh phúc, khiến bạn choàng tỉnh ngộ ngàng.

Tôi tin rằng mỗi người tiên đời này đều từng được ve vuốt, cũng từng chịu bạt tai như vậy.

Có lẽ... Đây chính là số mệnh, là điểm công bằng. Bất kể nghèo hèn hay phú quý, bất kể nam nữ già trẻ. Trước cái chết, tất cả đều bình đẳng.

ooo

Chiều hôm sau, Tổng Dịch Đăng phải chấp hành một nhiệm vụ cứu hỏa nguy cấp.

Đường dây điện trong một hộ gia đình bị chập, phát sinh hỏa hoạn, nguy hiểm là toàn bộ khu dân cư quanh đó đều không có lối thoát hiểm chống hỏa hoạn. Ngọn lửa từ giữa mau chóng lan ra hai bên, ba hộ gia đình đều chìm vào biển lửa.

Sau khi đội cứu hỏa có mặt ở hiện trường, họ mau chóng triển khai công tác cứu hỏa khẩn cấp. Một giờ sau, đám cháy bị dập tắt một cách thuận lợi.

Trận hỏa hoạn này tổng cộng khiến ba người chết, năm người bị thương, một lính cứu hỏa bị tổn thương phổi vì hít phải khói độc, tuy đã được đưa đi bệnh viện cấp cứu, nhưng sáng sớm nay tình trạng đột nhiên chuyển biến xấu, cuối cùng không thể cứu chữa được nữa.

Người hy sinh khi làm nhiệm vụ này tên là Từ Trí Cần, đàn em khóa dưới của Tổng Dịch Đăng, cũng là

thành viên trẻ tuổi nhất trong đội cứu hỏa của Tổng Dịch Đẳng.

Các đồng đội đứng ngoài chờ đợi tại trung tâm cứu trị bỏng đều cực kì đau xót. Sau đó tôi thấy Từ thần xuất hiện, chuẩn bị dẫn Từ Trí Cần đi.

Trước khi rời đi, Từ Trí Cần tới trước mặt Tổng Dịch Đẳng, cúi chào anh ta một lần, đầy cảm kích mà nói: “Sư huynh, cảm ơn sự chỉ bảo của anh, mọi người đều cố hết sức rồi, là tại em sơ suất nên mới gây ra chuyện tiếc nuối như vậy.”

Đương nhiên Tổng Dịch Đẳng không nhìn thấy cũng không nghe thấy, chỉ có thể đứng tựa vào tường, lẳng lặng kiềm nén tâm trạng bi ai của chính mình, nhìn người thân và bạn gái của Từ Trí Cần gào khóc nức nở.

Chiều hôm ấy, Tổng Dịch Đẳng về đến nhà, rõ ràng là đã lĩnh ngộ sâu sắc hơn về nỗi sợ trước cái chết. Tôi thấy anh ta ngồi lặng người trên sofa, nhìn chăm chăm vào thời gian đếm ngược trên cổ tay phải của mình, trầm tư suy nghĩ, im lặng rất lâu. Từ ánh mắt kiên quyết lạ thường của anh ta, tôi thoáng nhận ra... dường như anh ta đã đưa ra quyết định gì đó. Đến Tướng Quân cũng cảm nhận được tâm trạng bất thường của anh ta, ngoan ngoãn nằm bên chân anh ta, không dám làm phiền.

Chiều tối, Liễu Vân Sinh đi đến, mang theo một tấm thiệp cưới, vui vẻ ngồi cạnh anh ta, rồi cầm giấy và bút, thảo luận xem nên gửi thiệp cưới cho bạn bè thân thích nào.

Lúc này, Tổng Dịch Đẳng đột nhiên nói: “Sáng nay, Trí Cần đã hy sinh khi làm nhiệm vụ.” Chiếc bút trong tay Liễu Vân Sinh khẽ run rẩy, sau đó Liễu Vân Sinh không thể kiềm nén nỗi xót thương trong lòng, khóe mắt đỏ lên, nhìn gương mặt cương nghị của Tổng Dịch Đẳng, ghen ngào hỏi: “VẬY... Thiên Phân thì sao? Thiên Phân phải làm thế nào đây?”

Tổng Dịch Đẳng im lặng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Anh không muốn nói với em về Thiên Phân. Điều anh muốn nói là... Về sau hai chúng ta nên làm thế nào?”

“Tổng Dịch Đẳng, em biết anh định nói điều gì. Trước đó chúng ta đã thảo luận vấn đề này hơn trăm lần rồi, em vẫn chỉ muốn nói một câu, nếu em không chuẩn bị tâm lý kĩ càng mười mười thì em sẽ không nhận lời kết hôn với anh. Cho nên vấn đề giữa hai chúng ta không cần thảo luận thêm nữa.”

“Vân Sinh, em nghe anh nói này...”

“Lúc này chắc hẳn Thiên Phân đang rất đau khổ, em đi an ủi cô ấy.” Rõ ràng là Liễu Vân Sinh chẳng muốn nghe dù chỉ một từ, cô ấy đứng lên, bỏ số thiệp cưới trên bàn uống nước vào hộp giấy rồi cất trong ngăn kéo tủ phòng khách, cô đưa tay lau nước mắt, rồi cứ thế lẳng lặng đi thẳng.

“U...” Tướng Quân chạy theo tới cửa, ngóng theo bóng dáng buồn bã xa dần của cô chủ, kêu lên một tiếng ghen ngào.

Tôi đứng trước cửa kính lớn, thấy được toàn bộ sự việc, nhất thời càng không thể nói thành lời.

“Chúng tôi không thể kết hôn... Cô ấy còn trẻ như vậy, tôi không thể hại cô ấy ở góa được.” Tống Dịch Đằng chăm chú nhìn tôi, nói với giọng đầy cương quyết.

Tôi vẫn chẳng thể nói nên lời, tất cả những gì đang hiện lên trong đầu lúc này đều là dáng vẻ cay đắng bi thương của Tống Dịch Đằng và những giọt nước mắt u uất của Liễu Vân Sinh khi rời đi.

Một cuộc tình sắp đơm hoa kết trái đã tan vỡ trước mắt tôi, bởi một vụ hỏa hoạn... Cảm giác này tựa như thấy hoa nở hoa tàn, phồn hoa tan biến, nỗi ưu thương này không thể miêu tả thành lời.

Tôi mang tới Thông báo tử vong, vốn là muốn giảm bớt sự nuối tiếc. Thế nhưng giờ phút này, nó đã biến thành một thanh đao, thanh đao ấy bắt đầu dùng sự sắc bén của nó để chia cắt một đôi tình nhân hạnh phúc.

“Sơ Tam, tôi vốn đang bứt rứt khó chịu, ban đầu thấy cậu tôi cực kì bức bối, thế nhưng hiện giờ... tôi lại rất biết ơn cậu.” Tống Dịch Đằng vừa nói vừa đứng lên đi về phía bức tường ảnh.

Tôi nhìn bóng lưng của anh ta, tâm trạng cũng trở nên nặng nề khôn kể.

“Tống Dịch Đằng, đừng cảm ơn tôi, nếu thực sự muốn cảm ơn... thì hãy cảm ơn Sếp Lớn của tôi, kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong là do ông ấy quyết định, kể cả người được chọn tham gia kế hoạch cũng do đích thân ông ấy tìm kiếm.”

“Có lẽ tôi đã hiểu được, tại sao sếp Lớn của cậu lại chọn tôi.” Tống Dịch Đằng đưa bức ảnh của cha anh ta cho tôi với vẻ tự hào.

Tôi ngắm bức ảnh, trong ảnh tiên sinh Tống Quan Kiệt nổi bật oai hùng, cũng dần vững tâm.

Tiên sinh Tống Quan Kiệt đã anh dũng hy sinh vào năm 30 tuổi.

Để lại một vợ một con trai, qua đời trong vinh quang.

Khiến mẹ con Tống Dịch Đằng phải trải qua những năm tháng đau khổ nhất dưới bóng đen u uất của cái chết ấy.

Mà hiện tại, Tống Dịch Đằng cũng chuẩn bị bước lên con đường anh dũng thấy chết không sợ, bất chấp hiểm nguy.

Hồi ức ngấm lại mà đau thương, đường cùng lại tái diễn bi kịch.

Trong khoảnh khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, cũng chính là khoảnh khắc thử thách nhân tính.

Tống Dịch Đằng...

Khi ngày đó tới, liệu anh có dám lao vào giữa đám cháy, bất chấp hiểm nguy như tiên sinh Tống Quan Kiệt hay không?

Hay là, anh sẵn sàng từ bỏ vinh quang anh dũng mà anh gánh trên vai, vì Liễu Vân Sinh?

Trong khoảnh khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc ấy, Tống Dịch Đằng, anh...

Rốt cuộc anh sẽ lựa chọn thế nào?

ooo

Lịch trực ban công tác của Tổng Dịch Đăng là “làm một nghỉ một”.

Đi làm hai mươi tư tiếng, nghỉ ngơi hai mươi tư tiếng.

Trong hoàn cảnh bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, đôi tình nhân trẻ đang giận dỗi càng không có cơ hội để ngồi xuống bình tĩnh mà bàn luận về sự việc.

Khi Tổng Dịch Đăng được nghỉ thì thời gian của anh ta chỉ còn lại bốn ngày mười hai tiếng.

Chiều hôm ấy, Tổng Dịch Đăng mệt mỏi rũ rùi, ngủ một mạch đến ba giờ chiều mới dậy.

Vừa bước ra khỏi phòng, anh ta liền nhìn thấy Liễu Vân Sinh đang bưng một đĩa cơm rang, âu sầu đặt nó lên bàn.

“Mau ăn đi, anh ăn xong em sẽ bàn với anh về từng vấn đề chi tiết trong lễ cưới.”

“Anh đã nói rồi, không có lễ cưới, không có vấn đề chi tiết, những chuyện này không cần bàn bạc thêm nữa.”

“Tổng Dịch Đăng, em biết chuyện của Trí Cần ảnh hưởng rất lớn đến anh, nhưng anh không thể đối xử với em như vậy được, quá tàn nhẫn.”

“Vân Sinh, những năm qua chúng ta đã phải đi dự biết bao tang lễ, tiễn đưa biết bao đồng đội, em có muốn anh kể lại cho em từng người một hay không?”

“Không cần, em cũng làm việc ở Cục Phòng cháy chữa cháy, tuy ở đơn vị khác nhưng tỷ lệ cảnh sát phòng cháy chữa cháy hy sinh khi làm nhiệm vụ, em còn biết rõ hơn cả anh.”

“Vậy hẳn là em cũng biết, tâm tình người nhà của các đồng chí đã hy sinh không thể bình phục trong ngày một ngày hai, anh là người từng trải qua rồi, nỗi đau khổ giày vò ấy anh đã phải chịu đựng rồi, em không thể chịu nổi đâu.”

Tổng Dịch Đăng hờ hững nhìn Liễu Vân Sinh, ánh mắt và giọng nói đều lạnh lẽo vô cùng. Còn Liễu Vân Sinh, vẻ mặt cô ấy vẫn cương quyết, giống như tính cách kiên cường dũng cảm của cô ấy vậy.

“Tổng Dịch Đăng, em không muốn tranh cãi với anh, cũng không muốn khơi lại chuyện cũ, anh nói xem, chúng ta đã giận nhau rất nhiều lần vì khúc mắc này rồi, lần này em chẳng muốn cãi nhau với anh nữa, tóm lại là lễ cưới của chúng ta không thể hủy bỏ được.”

“Nếu anh kiên quyết muốn hủy bỏ thì sao?”

“Anh... tại sao chứ? Tại sao em đã nhượng bộ đến mức này rồi mà anh vẫn muốn hy sinh lễ cưới của chúng ta?”

“Bởi vì anh không muốn em kết hôn với anh, bởi vì anh mệt mỏi rồi, thay vì phải chịu nỗi sợ cái chết, suốt ngày nơm nớp lo sợ, thà cương quyết một chút, chấm dứt tất cả, anh nói thế em đã hài lòng chưa?”

“...” Khóe mắt Liễu Vân Sinh ửng đỏ, nhưng cô ấy hít một hơi thật sâu, dáng vẻ như đánh chết cũng không để nước mắt rơi xuống.

“Hiện tại ngừng lại vẫn còn kịp, đừng ép anh bỏ rơi em ngay trong lễ cưới.”

Dường như sợ bản thân còn chưa đủ tàn nhẫn, Tống Dịch Đằng lại nói thêm một câu cay nghiệt, chẳng khác nào dội máu chó còn đổ thêm a xít. Nếu tôi là Liễu Vân Sinh, tôi sẽ cho anh ta một cái tát ngay tắp lự.

Thế nhưng cô - Liễu Vân Sinh dịu dàng xinh đẹp, Liễu Vân Sinh kiên cường dũng cảm - không hề làm như vậy. Tôi thấy cô ấy thở dài, nhìn Tống Dịch Đằng bằng ánh mắt thương xót.

“Thôi, dù sao còn một thời gian nữa mới tới lễ cưới, em không ép buộc anh nữa, cùng lắm lùi lịch tổ chức lễ cưới, để anh an tĩnh suy ngẫm một thời gian, khi nào anh nghĩ thông rồi, thoải mái rồi, chúng ta sẽ tiếp tục sau.”

“Liêu Vân Sinh, em bị lãng tai hay bị ầm đầu vậy hả, anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới hiểu được thế! Không có lễ cưới! Hai chúng ta, đã kết thúc rồi!” Tống Dịch Đằng cố kìm nén tình cảm nuối tiếc với Liễu Vân Sinh, kêu lên từng chữ từng chữ rất rõ ràng, đến tôi còn thấy sống mũi cay cay hướng chỉ là Liễu Vân Sinh.

“...” Cô ấy cố gắng hít thật sâu, nhưng nước mắt vẫn không nghe lời mà trào khỏi khóe mắt.

“Hu...” Tướng Quân vội chạy tới, dùng hai chân trước tựa vào trên người Liễu Vân Sinh, như an ủi lại như ủng hộ.

Tôi cũng không kìm lòng được mà đi về phía cô ấy, dành cho cô ấy sự ủng hộ và cổ vũ về mặt tinh thần.

Tống Dịch Đằng thấy tôi và Tướng Quân lâm trận phản chiến, liền nhanh chân hơn, đi về phía phòng khách giả vờ ngủ, không để ý đến chúng tôi nữa.

“Anh... cương quyết muốn chia tay với em, đúng không?” Liễu Vân Sinh mở to mắt nhìn gáy của Tống Dịch Đằng, chưa từ bỏ mà tiếp tục hỏi.

“...” Tống Dịch Đằng chẳng đáp lấy một lời, giả chết cực kì triệt để.

“Được! Nếu anh đã tuyệt tình như vậy thì em sẽ cho anh được toại nguyện.”

Dứt lời, liền thấy Liễu Vân Sinh lao vào phòng ngủ của họ, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, đã thấy cô ấy kéo vali hành lý đi ra phòng khách, đặt trước một cái tủ thấp, thu dọn một đồng vật dụng hàng ngày của cún.

“U... Gâu... Gâuuu...” Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Tướng Quân rất tinh ý, thấy tình cảnh này là cũng đoán được kết cục của mình rồi, vội kêu lên từng tiếng ghen ngào cầu xin với Tổng Dịch Đằng đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tướng Quân! Lại đây!” Liễu Vân Sinh ra lệnh, Tướng Quân nào dám không nghe, nó ngoan ngoãn đi về phía cô chủ, để Liễu Vân Sinh đeo vòng cổ dây xích cho nó.

“Ú... Gấuu...” Người ta ứ muốn đi... Tướng Quân cố gắng nằm bò ra đất làm nũng, nhưng Liễu Vân Sinh rất cương quyết, không hề xao động.

“Mama với papa chia tay rồi, con ngoan nào, về nhà với mama.”

“Ú...” Sao lại chia tay... Chú cún vô tội tiếp tục kêu rên.

Liễu Vân Sinh nâng đầu Tướng Quân lên, thử dùng ánh mắt để cảm hóa chú cún thông minh này.

Cuối cùng Tướng Quân đứng lên, ngoan ngoãn bước theo Liễu Vân Sinh.

Lần này thì tiêu rồi. Tôi đứng ở một bên, hoàn toàn không thể tham gia cuộc chia tay đậm chất drama này.

Thế là tôi thấy Liễu Vân Sinh trừng trừng nhìn vào gáy Tổng Dịch Đằng, đưa ra lời tuyên bố chia tay cuối cùng:

“Nếu anh đã cương quyết như vậy thì em nghĩ anh cũng không cần Tướng Quân nữa rồi, em muốn dẫn đứa bé này đi, cho anh yên tĩnh một mình. Tổng Dịch Đằng, anh là một kẻ nhát gan, một kẻ nhát gan muốn yêu mà không dám yêu, loại người như anh chỉ ở một mình là tốt nhất. Chúc mừng anh, anh lại quay về thời kỳ độc thân rồi, cũng chúc mừng chính em, độc thân muôn năm, hai chúng ta bye bye nhau như thế nhé, cả đời này cũng không cần nhìn mặt nhau nữa đâu.”

Dứt lời, Liễu Vân Sinh một tay nhắc vali hành lí, một tay dắt Tướng Quân, xách túi lớn túi nhỏ, vất vả khó khăn đi ra khỏi cửa.

Ôi chết mất thôi!

Tôi muốn đuổi theo, nhưng vì đang làm nhiệm vụ nên tôi thực sự không thể đi được.

“Tổng Dịch Đằng, nếu anh không đuổi theo thì anh sẽ phải hối hận đấy!” Tôi không đành lòng kêu lên.

“...” Tổng Dịch Đằng phớt lờ tôi, tiếp tục giả vờ ngủ.

Quả nhiên, không thể đánh thức người vờ say ngủ. Tôi giận dữ vô cùng, hai tay cầm lấy cổ áo anh ta, muốn xách cả người lên, khổ nỗi lại không xách nổi.

Ai bảo tôi là một người thanh lịch nhã nhặn, người gầy sức yếu, không thể kéo được tên to con này dù chỉ chút xíu.

Đúng lúc tôi chuẩn bị từ bỏ thì anh ta chợt mở mắt ra, nhìn tôi chăm chăm mà cười như có như không.

“Thay vì ở đây đối phó với tôi, chi bằng thay tôi tiễn cô ấy một đoạn đường.”

“Anh tưởng tôi không muốn à? Khổ nỗi đối tượng quan sát của tôi không phải là cô ấy, nếu không tôi đã lao ra từ lâu rồi! Còn cần anh nhắc nữa sao!”

Tống Dịch Đằng im lặng một lát, cuối cùng đành phất cờ đầu hàng, anh ta nhắc cặp chân dài của mình lên rồi mau chân đuổi theo.

Tôi đi theo anh ta, rõ ràng thấy anh ta sắp đuổi kịp Liễu Vân Sinh, cuối cùng chỉ dừng lại cách cô ấy một đoạn, rồi như một kẻ si tình vụng trộm bám theo suốt đường đi.

“Tại sao không đuổi theo cô ấy, cầm lấy tay cô ấy rồi xin cô ấy ở lại, xin cô ấy đừng đi nữa?” Tôi nóng vội kêu lên.

Hai người họ đang đóng phim thần tượng, nhưng lại khiến một “nhiếp ảnh gia nghiệp dư” như tôi lo chết đi được.

“Mãi tôi mới hạ quyết tâm nói ra được những lời cay nghiệt để buộc cô ấy rời đi, không thể hủy hoại hết thảy vào thời điểm quan trọng này được.”

“Tống Dịch Đằng, anh chỉ còn bốn ngày thôi, lẽ nào anh định chia tay như thế này thật ư?”

“Đây là kết cục tốt nhất. Sơ Tam, cậu biết rõ là tôi không thể cưới cô ấy, cũng không có tư cách để cưới cô ấy mà.”

Trời ơi...

Thông báo tử vong mà tôi mang tới, cuối cùng đã biến thành một con dao hai lưỡi, chém đứt một cuộc tình.

Sau đó Tống Dịch Đằng đi theo Liễu Vân Sinh suốt dọc đường đi, qua hai con phố, đi theo cô ấy vào một khu nhà nhỏ, cho tới khi tầng hai truyền ra tiếng đóng cửa, anh ta mới yên tâm rời khỏi đó để quay về nhà.

Vừa về tới nhà, mùi của Tướng Quân vẫn vấn vương trong không khí.

Ôi...

Tôi bắt đầu thấy nhớ chú cún nghịch ngợm ấy rồi.

Tống Dịch Đằng buồn bã ngồi xuống sofa, dờ dẫm nhìn lên trần nhà.

Trên tay anh ta là chiếc gối mà Tướng Quân thích tựa vào để ngủ nhất - Quý Ngài Xương Nhỏ, rồi anh ta chợt bật cười: “Thực ra Tướng Quân là cún của cô ấy chứ không phải của tôi.”

Chuyện này thì tôi biết rồi. Tôi đã đọc hồ sơ cuộc đời của Tống Dịch Đằng, đương nhiên cũng đã đọc về Liễu Vân Sinh. Hai người họ là hai cá thể cộng sinh, tôi đã nghiên cứu lịch sử tình cảm của họ từ trước khi xuất phát rồi.

Thật lòng mà nói thì hai người họ rất xứng đôi.

Tình cảm mười năm, vượt mưa ngược gió, đồng cam cộng khổ.

Còn Tướng Quân, vốn là một chú cún con lang thang, khi mới mấy tháng tuổi thì được Liễu Vân Sinh tốt bụng giữ lại, mang về nhà cho ăn cho ngủ, sau đó giống như quả bóng bay, càng nuôi càng lớn.

Có lần, Tống Dịch Đằng và Liễu Vân Sinh bất đồng quan điểm, giận nhau rất lâu.

Lần đó Liễu Vân Sinh cương quyết vô cùng, chiến tranh lạnh với Tống Dịch Đằng suốt ba tháng ròng.

Cuối cùng Tống Dịch Đằng không chịu nổi, cúi đầu chịu sai... Hết tặng hoa tươi rồi lại xếp bóng bay vô cùng lãng mạn ngoài phòng làm việc của Liễu Vân Sinh mới khiến người ta mềm lòng, rốt cuộc đôi tình nhân trẻ cũng hòa hảo như xưa.

Sau lần đó, vào một mùa đông nọ, nhân lúc Liễu Vân Sinh ra nước ngoài nghiên cứu huấn luyện nửa tháng, Tống Dịch Đằng hợp tình hợp lý mà dẫn Tướng Quân về nhà mình chăm sóc, mượn danh nghĩa chăm sóc để tiến hành mua chuộc lấy lòng, ngày ngày cho Tướng Quân ăn thịt thượng hạng, đồ hộp thượng hạng, khiến Tướng Quân ngoan ngoãn nghe lời, từ đó không muốn về nhà với Liễu Vân Sinh nữa.

Có Tướng Quân làm “con tin”, những ngày sau đó dù đôi tình nhân trẻ có ra sao, cãi nhau giận nhau thế nào, Tống Dịch Đằng cũng không sợ Liễu Vân Sinh quyết tâm rời xa anh ta.

Đôi tình nhân giận giận dỗi dỗi, ly ly hợp hợp, chớp mắt mà đã mười năm trôi qua rồi.

Không ngờ hiện tại, lại vì một khúc mắc tương tự mà tranh cãi tới mức tuyệt giao chia tay. Mà giọt nước cuối cùng làm tràn ly, chính là Thông báo tử vong mà tôi mang tới.

Chỉ còn lại bốn ngày...

Tống Dịch Đằng.

Dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải giành lại tình yêu của mình. Đừng để mâu thuẫn giữa hai người trở thành nỗi tiếc nuối cuối cùng của anh.

ooo

Có những người vì không yêu, nên chỉ muốn đẩy đối phương ra xa.

Có những người vì quá yêu, nên không thể không đẩy đối phương ra.

Tống Dịch Đằng là trường hợp thứ hai, hơn nữa còn dùng phương pháp góc nghềch và tồi tệ nhất - hủy hôn.

Anh ta thà hy sinh một lễ cưới, phụ bạc một cuộc tình, cũng không muốn Liễu Vân Sinh phí hoài thanh xuân trong những tháng năm sống góa. Thay vì để lễ cưới một tháng sau không có chú rể, kết thúc mơ hồ, để lại đau khổ. Chi bằng anh ta đích thân đặt một dấu chấm hết cho tất cả từ bây giờ.

Tôi có thể hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng anh ta, và cả việc anh ta nghĩ một đằng nói một nẻo, thế nhưng...

Khi tình yêu đã bước tới bên bờ vực, vào lúc mà người với người phải mãi mãi chia xa, không lẽ chỉ có thể chọn lựa buông tay? Chú chim với đôi cánh cùng bay, nếu mất đi một nửa, liệu có thể giương cánh bay lên nữa hay không?

Tôi nghĩ không thông, cũng ngẫm không thấu.

Có lẽ tình yêu chính là vấn đề nan giải nhất, không bao giờ có đáp án chính xác.

Sáng hôm ấy, khi “kẻ bạc tình” đang chuẩn bị ra về, một đồng nghiệp vội xông tới, ngăn anh ta trên cầu thang.

“Trung đội Nhân ái gọi điện tới, báo Vân Sinh ngất xỉu trong phòng giám sát, vừa mới đưa đi bệnh viện, cậu mau tới đó đi!”

Nghe vậy, Tống Dịch Đằng hồn xiêu phách lạc, hoảng hoảng hốt hốt lao thẳng ra bãi đỗ xe.

Xe vừa khởi động liền lao đi như đạn bắn.

“Từ từ thôi, từ từ thôi, từ... Tống Dịch Đằng! Anh mà còn lái kiểu ba lung tung như thế thì khỏi cần đợi đến ngày mai, chỉ lát nữa thôi là anh có thể gặp Tử thần rồi!”

Ông trời chứng giám, nếu không có tôi liên tục nhắc nhở trên đường đi, hẳn là tên mãng phu này đã sớm lên Thiên đường báo danh rồi.

Vừa tới bệnh viện, Tống Dịch Đằng không dám chậm trễ lấy một giây, vội chạy về phía phòng cấp cứu.

Sau đó, vấn đề xuất hiện rồi!

Liễu Vân Sinh không hề nằm ở phòng cấp cứu, mà nằm trong phòng bệnh ở khoa Phụ sản.

Khoa Phụ sản?

Tôi thoáng ngây ngẩn, ồ, tha hồ mà tưởng tượng nhé.

Lúc này Tống Dịch Đằng không những hồn xiêu phách lạc, mà đầu óc cũng bốc hơi rồi, ngơ ngác đứng như trời trồng ngoài phòng bệnh của Liễu Vân Sinh, giống như một người bằng gỗ.

Tôi vội đẩy anh ta một cái, nhờ vậy anh ta mới hoàn hồn, ngơ ngác bước vào bên trong.

Liễu Vân Sinh nằm trên giường bệnh, đang nói chuyện với bác sĩ phụ sản, vừa thấy kẻ bạc tình đi vào, sắc mặt vốn tái nhợt lập tức bị cảm xúc phẫn nộ nhuộm thành màu đỏ như gan heo.

“Anh Lan, lôi tên khốn này ra ngoài hộ tống đi!”

“Tên khốn này là cha của đứa bé đấy, muốn lôi thì cậu tự đi mà lôi!” Nữ bác sĩ nọ xỏ hai tay trong túi áo blouse, khi đi qua người Tống Dịch Đằng, còn tiện tay vỗ vỗ vai anh ta, sau đó mỉm cười rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian riêng tư cho đôi tình nhân trẻ.

“Em... biết từ bao giờ thế... tại sao... lại không cho anh biết?” Tống Dịch Đằng ngồi bên giường bệnh, ấp úng hỏi.

“Em có cơ hội để nói ra không? Anh có cho em thời gian để nói ra không? Hôm trước anh đối xử với em thế nào?”

Không hỏi thì thôi, hỏi một cái là Liễu Vân Sinh càng điên tiết hơn, mắng Tống Dịch Đằng một trận như sấm liên thanh.

Tống Dịch Đằng cũng rất biết điều, không dám cãi một chữ, còn không sợ chết mà đưa tay chạm vào bụng của Liễu Vân Sinh.

“Ra ngoài! Không được động vào em! Đồ hèn nhát vô lương tâm! Còn lâu em mới thừa nhận anh là cha của đứa bé!”

“Được rồi được rồi được rồi, tất cả là lỗi của anh, em đừng nổi nóng như thế...”

“Vốn là lỗi của anh! Không lẽ là lỗi của em à? Tất cả là tại anh! Hại em giận đến ngất xỉu!”

“Vân Sinh, anh...” Tống Dịch Đằng cầm lấy tay Liễu Vân Sinh, chưa kịp thốt nên lời, bất đắc dĩ liếc nhìn tôi.

Tôi khẽ lắc đầu, ám chỉ anh ta không được phép nói ra, về Thông báo tử vong, không thể tiết lộ dù chỉ một chữ. Tôi biết anh ta không kịp chuẩn bị, nhưng thế sự vô thường. Thứ mà người ta gọi là bất ngờ, thường nằm ngoài dự đoán. Hôm trước mới chia tay, hôm nay lại biết Liễu Vân Sinh có thai.

Con của họ, một sinh mệnh mới đang được thai nghén trong bụng của Liễu Vân Sinh. Có sự ràng buộc là đứa bé, quan hệ giữa anh ta và Liễu Vân Sinh càng không thể kết thúc một cách nhanh chóng.

Nhưng ngày mai, sinh mệnh của anh ta sẽ bị đặt dấu chấm hết. Tống Dịch Đằng, anh sẽ làm thế nào đây? Anh sẽ lựa chọn thế nào đây?

Đó là một vấn đề rất nan giải, không phải là một kiểu nan giải mà dăm ba mươi phút có thể quyết định được. Anh ta cần thời gian bình tâm, cần thì giờ suy ngẫm, nhưng khổ nỗi thứ anh ta thiếu thốn nhất lại chính là thời gian. Giờ phút này, việc đưa ra quyết định hoàn toàn dựa vào cảm xúc, cảm tính, đã không còn thời gian để đắn đo suy nghĩ.

Tôi thấy anh ta chăm chú nhìn vào đôi mắt của Liễu Vân Sinh, dù Liễu Vân Sinh có mắng thế nào chẳng nữa, anh ta cũng không thốt ra một lời. Tôi không thể xác định được anh ta đang nghĩ gì, chỉ biết rằng ánh mắt anh ta lúc này đây cương quyết.

“Vân Sinh, trong lễ cưới vào một tháng sau, anh không thể cùng em bước vào giáo đường, đừng hỏi anh tại sao, anh không thể nói ra nỗi khổ tâm của mình, nếu em vẫn còn đồng ý lấy anh, vậy thì chiều nay chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Liễu Vân Sinh ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không hiểu gì cả, ngơ ngác mà nhìn anh ta.

“Tổng Dịch Đằng, anh đang đùa em đấy à? Lúc thì đòi chia tay, lúc thì muốn đăng ký kết hôn? Anh đang đùa bỡn em sao?”

“Vân Sinh, anh không muốn em giẫm lên vết xe đổ của mẹ anh, nếu không có đứa bé thì anh cũng sẽ không kết hôn, nhưng hiện giờ... anh không thể để con của chúng ta biến thành một đứa trẻ ngoài giá thú.”

“Em không hiểu, rốt cuộc anh đang giấu em chuyện gì? Tại sao lúc nào cũng như chúng ta không còn ngày mai nữa vậy?”

Đừng hỏi nữa... Vân Sinh, đừng hỏi gì hết, anh thực sự... không còn nhiều thời gian nữa.”

“Tổng Dịch Đằng! Trong lòng anh đang có chuyện gì đó mà đến em anh cũng không thể nói ra sao?”

Đối mặt với chất vấn của Liễu Vân Sinh, Tổng Dịch Đằng chỉ có thể cắn răng, chôn giấu tâm sự xuống tận đáy lòng.

“Liễu Vân Sinh, anh đồng ý lấy em làm vợ. Em thì sao? Em có đồng ý gả cho anh hay không?”

ooo

Chiều hôm nay, hai người họ đã đi đăng ký kết hôn.

Đây là ngày nghỉ cuối cùng của Tổng Dịch Đằng, cũng là lần gặp nhau cuối cùng của hai người họ.

Bảy ngày này, với Tổng Dịch Đằng mà nói thì cực kì ngắn ngủi.

Bỏ qua bốn ngày làm việc, thực tế là thời gian anh ta và Liễu Vân Sinh được ở bên nhau chỉ có ba ngày.

Chia tay vội vã mà kết hôn cũng vội vã.

Vào cái đêm trước khi sinh mệnh bước vào thời gian đếm ngược cuối cùng mới biết mình có con, tuy là một niềm vui bất ngờ, nhưng cũng là sự giày vò.

Đứa trẻ vừa sinh ra đã không có cha, mà Tổng Dịch Đằng, thậm chí không được gặp con lấy một lần...

Đôi lúc tôi luôn cảm thấy, số mệnh thật sự rất trớ trêu. Bạn đã đưa ra quyết định chắc chắn, nhưng khổ nỗi quyết định của bạn lại không bắt kịp với sự thay đổi đột ngột của nó.

Ngày mai... sinh mệnh của Tổng Dịch Đằng sẽ bước vào hai mươi tư giờ đếm ngược cuối cùng. Sau ngày mai, Liễu Vân Sinh sẽ phải làm gì để đối mặt với tất cả mọi chuyện?

Tôi đứng trước cửa bằng kính, ngắm nhìn mặt trời đang ngả về Tây, lại quay người nhìn Liễu Vân Sinh đang ngồi trên sofa với vẻ mặt hoang mang ngơ ngác, chắc hẳn trong đầu của cô ấy đang có cả tá câu hỏi.

Song cô ấy hỏi rồi, mà vẫn không có được câu trả lời. Cuối cùng đành ôm hoài nghi mà đi theo Tổng Dịch Đằng, nói đến thì đến, nói đi thì đi, không có lựa chọn nào khác.

Đột nhiên tôi thấy rất khâm phục cô ấy.

Nếu không yêu sâu đậm, yêu không hối tiếc, thì không thể nào phối hợp được tới mức này.

“Vân Sinh, em phải nhớ kĩ, dù đứa bé là trai hay gái, cũng phải đặt tên là ‘Tổng Diên Hy’, nghĩ là ‘nỗi dài niềm hy vọng’.” Tổng Dịch Đằng ôm vợ vào lòng, hai người ngồi trên sofa, cùng trải qua cái ôm nồng nàn cuối cùng.

“...” Liễu Vân Sinh lặng lẽ gật đầu rồi lại vùi đầu vào ngực Tổng Dịch Đằng, không hỏi thêm dù chỉ nửa câu.

Giờ phút này đột nhiên tôi rất hy vọng, ngày mai đừng bao giờ tới nữa.

Hãy để thời gian ngừng lại ở thời khắc đẹp đẽ nhất này.

Không hiểu sao tôi chợt thấy chân mềm nhũn, nhất thời đứng không vững.

Tôi đi về phía một đầu khác của sofa rồi từ từ ngồi xuống.

Ánh tịch dương chầm chậm biến mất nơi chân trời, đêm đen sắp bao trùm hết thảy.

Cho tới khi bị Tướng Quân liếm mặt thì tôi mới ý thức được rằng...

Hóa ra tôi lại không thể kìm nén dòng nước mắt.

Hoa nở hoa tàn, cuối cùng sẽ kết quả.

Không hẳn là chẳng còn lại gì.

Khi tình yêu đã bước tới bên bờ vực, vào lúc mà người với người phải mãi mãi chia xa,...

Thực ra, có thể không cần buông tay.

Mà tay trong tay, cùng bước tới cuối con đường.

ooo

Ra ngoài, rồi về nhà.

Với rất nhiều người mà nói thì đó là chuyện rất hiển nhiên, là chuyện tất yếu trong sinh hoạt thường ngày. Nhưng với Tổng Dịch Đằng mà nói, hôm nay anh ta ra ngoài rồi... sẽ không về nhà được nữa.

Bởi vậy tôi hoàn toàn có thể hiểu được, tại sao hôm nay anh ta lại dậy rất sớm, đầu tiên là cùng vợ mới cưới xuống bếp ăn bữa sáng với nhau, rồi lại chơi với Tướng Quân nửa tiếng đồng hồ, để tiếng cười tràn ngập căn nhà.

Tôi biết anh ta muốn ghi nhớ hình bóng gia đình. Trước khi ra đi, lưu lại ký ức tốt đẹp nhất.

“Em còn chóng mặt không?”

“Cũng bình thường, chủ nhiệm Lưu xin nghỉ giúp em nửa ngày rồi, bảo em buổi trưa hãy đi làm.”

Trước khi đi, Tổng Dịch Đằng nhìn Liễu Vân Sinh, ánh mắt đầy lưu luyến.

Liễu Vân Sinh kiễng chân lên, giúp anh ta sửa sang lại cổ áo sơ mi.

“Gâu!” Tướng Quân nhào lên người Tổng Dịch Đằng, há to miệng, lộ ra nụ cười ngây ngô ngốc nghếch của nó.

“Nhóc con, còn chưa chơi chán à?” Tổng Dịch Đằng nâng đầu chú cún cưng lên, nhẹ nhàng xoa một chút.

“Hôm nay tan tầm em mua chân giò về được không? Tự nhiên rất muốn ăn.”

“Được, tiện thể mua cả mì nữa nhé, anh muốn ăn mì chân giò.”

“Thế ngày mai tan làm anh về sớm chút nhé, em sẽ phần mì cho anh.”

“... Được.”

Một tiếng “được” này, Tổng Dịch Đằng nói ra đầy hàm ý. Lọt vào trong tai tôi, chỉ một từ nhưng nặng tựa ngàn cân. Tôi và anh ta đều hiểu rõ trong lòng. Anh ta chỉ có hôm nay, không có ngày mai.

“Tiểu Hy, ba ba phải đi rồi. Con phải ngoan nhé, không được bướng, phải nghe lời mẹ đấy nhé.” Tổng Dịch Đằng cúi xuống hôn cái bụng còn phẳng của vợ, bàn tay thô ráp khẽ vuốt ve, nói chuyện với con bằng giọng nói rất dịu dàng tràn đầy tình yêu của người cha.

Tôi tin rằng những điều mà anh ta muốn nói, không chỉ có vậy. Thế nhưng thời khắc này, dù có ngàn vạn lời muốn nói, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể nghẹn lại nơi cuống họng.

Vợ của anh ta, con của anh ta, Tướng Quân, gia đình... tất cả rồi sẽ biến thành hồi ức khi anh ta còn sống, theo sự ra đi của anh ta ngày hôm nay.

Tôi không thể tưởng tượng nổi, với tâm tình lưu luyến khôn cùng, anh ta cần bao nhiêu dũng khí mới có thể bước ra khỏi ngôi nhà này. Thế nhưng anh ta vẫn đặt một nụ hôn lên môi Liễu Vân Sinh rồi cúi người thơm và xoa đầu Tướng Quân giống như thường ngày.

Hôm nay, là lần cuối trong cuộc đời mình, anh ta bước ra khỏi nhà.

Tôi rất mừng vì anh ta có được một lời từ biệt tuyệt vời.

ooo

Khoảng sáu giờ chiều, nhà hàng Đế Đô nổ khí gas dẫn đến hỏa hoạn.

Sau khi nhận được thông báo, Cục Phòng cháy chữa cháy lập tức phái xe cứu hỏa đi tới hiện trường.

Nguyên nhân vụ cháy được cho là do tầng hai xảy ra hiện tượng nổ khí gas, ngọn lửa mau chóng lan lên trên.

Càng tệ hơn là chuông báo cháy và máy phun nước đều không hoạt động, lại thêm khói đặc ngập tràn, tiếng nổ mạnh truyền ra, trong phút chốc cả nhà hàng chìm trong biển lửa, dẫn đến việc khách thuê trọ từ

tầng ba trở lên không thể thoát ra.

Khi tôi theo đại đội cứu hỏa tới hiện trường, ngẩng đầu nhìn lên...

Không xong rồi!

Đại đội Tử thần số 1, phân đội Tử thần số 2 đều được huy động. Không những thế, đến đội cơ động cũng xuất hiện.

Chỉ khi chiến tranh, thiên tai, nhân họa xảy ra thì Cục Tử vong mới điều động tới đội cơ động. Đội Tử thần và Đội Cơ động đều xuất hiện, cho thấy vụ hỏa hoạn do nổ khí gas này sẽ gây ra không ít thương vong.

Dưới sự chỉ huy của Đội trưởng Đội Phòng cháy chữa cháy, Tổng Dịch Đằng và các đồng đội lập tức lao vào trong đám cháy, chuẩn bị triển khai cứu viện.

Tôi theo sát Tổng Dịch Đằng, qua lại giữa nhà hàng chìm trong biển lửa. Đột nhiên không biết từ phương hướng nào truyền ra một chuỗi tiếng nổ rung trời. Tôi nghe thấy rất nhiều tiếng khóc than, rất nhiều tiếng kêu gào, da đầu tôi tê buốt.

Trong quá trình cứu viện, thậm chí tôi còn nhìn thấy những thi thể bị cháy co cuộn lại trong góc.

Có quá nhiều người qua đời trước khi được cứu viện. Tình trạng bi thảm tới mức này, tôi không thể nghĩ ra bất kì từ ngữ nào khác để hình dung ngoài “mất thấy tâm đau”.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, ngoài lính cứu hỏa không ngừng ra ra vào vào, còn có Tử thần chấp hành nhiệm vụ và đội cứu hộ cơ động. Nhất thời tôi như chìm vào địa ngục trần gian, đầu óc trống rỗng, chẳng thể nghĩ được gì hết.

“Sơ Tam, cậu còn ngây người ra đó làm gì! Bám sát Tổng Dịch Đằng đi chứ!”

Dường như tôi nghe được giọng nói của Sơ Nhất, nhưng giữa không gian mù mịt khói, tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Tôi loáng thoáng nghe được Sơ Nhất đang làm nhiệm vụ ở gần đó, thế nhưng Tổng Dịch Đằng...

Tổng Dịch Đằng, anh đang ở đâu?

Tôi chột hoàn hồn, vội lấy Ngân Hà Nhỏ ra, dùng chức năng định vị để tìm ra vị trí của Tổng Dịch Đằng.

Khi tôi lao lên tầng sáu thì cả tầng lầu đã biến thành một biển lửa. Tôi thấy Tổng Dịch Đằng đang công một cụ bà thấp bé chạy qua người tôi, tôi vội đuổi theo anh ta.

Sau khi cứu được cụ bà ra ngoài, Tổng Dịch Đằng lại lao vào đám cháy, xông thẳng lên tầng sáu. Nghe nói tầng năm là tầng lầu có tỷ lệ hộ dân sinh sống cao nhất, còn có rất nhiều cư dân đang gặp nguy hiểm, chờ được cứu viện. Bởi vậy hầu hết lính cứu hỏa đều tập trung ở tầng năm.

Đột nhiên ầm một tiếng, trước mắt tôi bùng lên một ngọn lửa. Sau đó là thế lửa cháy phừng phừng.

Tổng Dịch Đằng suýt bị lửa đốt vào người, nhưng tôi thấy anh ta nhanh nhẹn nhảy qua, chạy thẳng tới cuối căn nhà. Sau đó tôi nghe thấy tiếng khóc của trẻ nhỏ. Không phải một mà ít nhất có ba bốn đứa bé.

Giờ tôi mới nhận ra... Căn phòng mà Tổng Dịch Đằng sắp vào cứu viện có trẻ em.

Một làn khói đặc xộc tới, trước mắt tôi toàn là khói mù, tầm nhìn rất ngắn. Một giây sau, tôi thấy Tổng Dịch Đằng bế hai đứa trẻ, mau chóng lao ra ngoài.

Hai đứa trẻ đều cầm khăn ướt bịt miệng, chúng được Tổng Dịch Đằng bế thẳng xuống tầng năm. Cửa sổ tầng năm đã có thang dây của xe cứu hộ tiếp ứng. Sau khi giao hai đứa bé cho đồng đội, Tổng Dịch Đằng lại chạy lên tầng.

Tôi nghe thấy có một phụ nữ hô to: “Cứu với! Xin hãy cứu con của tôi trước!”

Khi Tổng Dịch Đằng chạy lên tầng sáu thì ngọn lửa đã cháy dữ dội không thể ngăn cản được nữa. Nhưng anh ta vẫn lao vào đám cháy, cứu hai đứa bé cuối cùng ra ngoài.

Tổng Dịch Đằng bế hai đứa trẻ xuống dưới, giao cho đồng đội rồi lại lao lên trên. Tôi biết anh ta muốn dốc hết sức lực để cứu người mẹ kia thoát ra. Thế nhưng ngọn lửa ở tầng sáu đã vượt khỏi tầm kiểm soát rồi. Bất cứ lính cứu hỏa có kinh nghiệm nào đều biết lúc này không nên mạo hiểm nữa.

Người mẹ ấy ngã bên cửa, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Trong khoảnh khắc này, tôi thấy anh ta thoáng do dự, bước chân thấy chết chảng ngại bắt đầu chần chừ lui về phía sau.

Tổng Dịch Đằng, anh đang nghĩ gì?

Cứu? Hay không cứu? Giây phút này liệu anh có nghĩ tới Liễu Vân Sinh, và cả đứa con chưa ra đời của anh nữa?

Tôi nghĩ là có. Trong thời khắc sống còn này, tôi tin rằng trong đầu anh ta chắc chắn sẽ hiện lên bóng dáng vợ yêu. Lúc này, nếu anh ta quay người rời đi, có lẽ vẫn còn cơ hội sống sót, từ đây vận mệnh sẽ thay đổi.

Tôi chờ xem mọi chuyện tiếp diễn.

Tôi chờ xem anh ta sẽ đưa ra lựa chọn thế nào...

Anh ta sẽ giống như cha mình, ngài Tổng Quan Kiệt, xả thân vì nghĩa mà lao vào biển lửa, anh dũng hy sinh.

Hay là sẽ vì Liễu Vân Sinh mà sẵn sàng bỏ qua “vinh quang nghĩa dũng” anh ta đang gánh trên vai.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc như thế này cũng là lúc một người bộc lộ nhân tính.

Dù sao anh ta cũng không phải thánh nhân, nhất là khi trong lòng anh ta vẫn còn vấn vương chẳng nở

buông bỏ.

Thế là tôi tận mắt thấy anh ta quay người lại, chuẩn bị rời đi.

Vì vợ con của mình, cuối cùng anh ta vẫn lựa chọn quay người rời đi.

Tôi không trách anh ta. Chỉ có chút cảm khái...

Ngay khi tôi định đuổi theo bước chân rời đi của anh ta thì anh chợt dừng lại, một lần nữa quay người...

Khi tôi còn đang kinh ngạc thì anh ta đã dừng cảm quên mình lao vào biển lửa, cố gắng đỡ người mẹ đang hôn mê kia lên.

Tôi không biết ý nghĩ nào đã thay đổi quyết định của anh ta, khiến anh ta lại lao vào giữa biển lửa. Có lẽ là tinh thần trượng nghĩa, hoặc là đạo đức nghề nghiệp, cũng có lẽ là... lòng nhân từ tự thuở lọt lòng.

Anh ta vốn có cơ hội tránh thoát, nhưng anh ta không làm như vậy.

Trong khoảnh khắc này, tôi không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa, nước mắt cứ thế tràn bờ mi.

Sự vĩ đại của người anh hùng không chỉ là dũng cảm, nhân ái, vì nghĩa quên mình, mà là biết rõ sẽ phải chết nhưng vẫn can đảm liều mình lao vào cõi chết.

Tổng Dịch Đằng cuối cùng cũng đỡ được người mẹ kia lên, đồng thời gánh lên vai trọn vẹn bốn chữ “vinh quang nghĩa dũng”.

“Sơ Tam, tầng này không ổn rồi, cậu đi trước đi.” Sơ Nhất đã đến.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì! Đi mau lên!” Tiêu Bang cũng đến rồi.

Hai vị Đội trưởng cùng xuất hiện.

Tôi biết thời gian của Tổng Dịch Đằng không còn nhiều, người mẹ kia cũng vậy.

Quả nhiên, lại một tiếng nổ vang trời truyền ra. Biển lửa dữ dội nuốt chửng cả người Tổng Dịch Đằng trong chớp mắt.

Tổng Dịch Đằng...

Trước mắt tôi, ngoài ánh lửa rừng rực, chẳng thấy được gì nữa.

ooo

Vụ hỏa hoạn do nổ khí gas tại nhà hàng Đế Đô đã khiến bốn mươi người chết và hai mươi chín người bị thương, một người lính cứu hỏa hy sinh khi làm nhiệm vụ, mười ba người lính cứu hỏa bị thương nhẹ.

Ngày ấy, Hội Tang lễ ủy viên cử hành lễ tưởng niệm cho Tổng Dịch Đằng, người chiến sĩ đã anh dũng hy sinh khi làm nhiệm vụ. Ngoài người thân, bạn bè, cấp trên, đồng nghiệp, còn có nhiều nhân vật đến từ nhiều tầng lớp xã hội, quan viên Chính phủ, mấy trăm vị cảnh sát khu vực tới dự lễ truy điệu, tang lễ được

tổ chức rất trọng thể.

Sau lễ tưởng niệm, dưới sự hộ tống của các loại xe từ đội đặc nhiệm và đội phòng cháy chữa cháy, Tổng Dịch Đằng được an táng tại khu nghĩa trang Cảnh sát thành phố, đặc biệt, bảy năm sau bài vị của Tổng Dịch Đằng sẽ được đưa vào Từ Đường Tông Liệt, mọi vấn đề phát sinh về tang lễ đều giống hệt với cha anh ta, ngài Tổng Quan Kiệt.

Một gia đình có hai người anh dũng hy sinh. Hai cha con, đều hy sinh để cứu người trong hỏa hoạn. Cha con họ Tổng đã viết nên trang sử anh dũng lấy lòng nhất trong lịch sử ngành phòng cháy chữa cháy. Mà cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể quên được cảnh tượng diễn ra vào chiều hôm ấy, Tổng Dịch Đằng hy sinh khi làm nhiệm vụ...

Khi anh ta đỡ người mẹ kia lên thì một tiếng vang rung trời truyền ra. Lúc đó trước mắt tôi là biển lửa, trực giác mách bảo cả anh ta và người mẹ kia đều không có cơ hội sống sót. Nhưng khi tôi hồi hồn thì người mẹ kia đã thoát khỏi nguy hiểm, cả người ngã nhào ở một ngã rẽ. Tuy chìm vào hôn mê nhưng may mà cô ấy vẫn còn sống.

Tiêu Bang kể rằng trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chính Tổng Dịch Đằng đã dốc hết sức lực cuối cùng để đưa người mẹ kia tới nơi lửa chưa lan tới. Đúng lúc ấy hai đồng đội của Tổng Dịch Đằng đến kịp, thành công cứu được cô ấy ra khỏi đám cháy.

Chính sự dũng cảm và kiên trì cuối cùng của anh ta đã thay đổi số mệnh của người mẹ kia, mà trước đó rõ ràng anh ta cũng có cơ hội thay đổi số mệnh của bản thân mình.

Trong hai lần quay người một sinh một tử ấy, tuy anh ta từng do dự chần chừ, nhưng cuối cùng anh ta vẫn lựa chọn vì nghĩa quên mình.

Chính Tổng Dịch Đằng đã giúp tôi tin tưởng rằng: khi con người đối mặt với thời khắc sống còn, chọn lựa cuối cùng không phải lúc nào cũng ích kỉ. Sự hy sinh của Tổng Dịch Đằng đã khiến nhiều sinh mệnh được kéo dài, Bốn đứa trẻ may mắn được cứu ra kia, cuối cùng đã không mất đi mẹ của chúng.

Tổng Dịch Đằng... Cảm ơn anh vì đã bộc lộ sự đáng quý của nhân tính, hào quang của nhân tính ngay trước mắt tôi. Cán bộ ghi chép của anh kể với tôi rằng, anh không rời xa Liễu Vân Sinh, không rời buông xuôi rất nhiều chuyện. Cho nên tôi thường đi thăm nom cô ấy.

Tổng Dịch Đằng, xin anh hãy yên tâm. Liễu Vân Sinh dũng cảm, quả thật đã kiên cường đúng như anh nghĩ, hơn nữa gia đình hai bên đều quan tâm chăm sóc cho cô ấy.

Cô ấy là vợ của anh, là con dâu nhà họ Tổng, ngày nào cô ấy cũng tự hào về anh.

Hơn nữa, Liễu Vân Sinh đã đã được điều từ phòng giám sát tới phòng thông tin chính trị của Cục Phòng cháy chữa cháy. Mỗi ngày đều sống rất tốt, vượt xa tưởng tượng của anh.

Hiện tại Liễu Vân Sinh đang có bầu sáu tháng, bụng đã to lên rồi. Cục cưng Diên Hy của anh là một bé

trai đó! Tôi dám cam đoan là sau này khi cậu bé trưởng thành, chắc chắn sẽ rất tự hào về anh, tự hào về người cha của mình.

Hôm nay tôi lại tới thăm Liễu Vân Sinh.

Tướng Quân luôn cẩn thận bảo vệ hai mẹ con họ ở khắp mọi nơi trong nhà, giống như một người lính gác nhỏ.

Không hiểu sao, khi Liễu Vân Sinh mang thai lại cực kì thích ăn mì chân giò. Tôi nghĩ hẳn là vì anh đấy!

Trưa hôm nay, bà nội và hai người bác của anh xách một cặp lồng mì chân giò rất to tới thăm Liễu Vân Sinh. Trùng hợp là hôm nay cha mẹ và em gái của Liễu Vân Sinh cũng tới chơi.

Hôm nay nhà anh rất vui vẻ náo nhiệt.

Tuy anh không còn nữa, nhưng có rất nhiều người, và cả Tướng Quân đều thay anh chăm sóc họ. Cho nên xin anh hãy yên tâm, yên tâm mà ra đi. Ngài đã chuẩn bị cho anh một cuộc đời khác, đó chính là khởi đầu mới của anh. Tôi chúc phúc cho anh từ tận đáy lòng, hy vọng kiếp sau anh sẽ có phúc hơn kiếp này. Phú quý trường mệnh, tử tôn mãn đường*.

ooo

Tống Dịch Đằng, lại thêm nửa năm nữa trôi qua, nhưng tôi vẫn chưa quên ước định với anh, cho nên hôm nay tôi lại tới thăm Liễu Vân Sinh.

Tướng Quân yêu mến tôi là thế, nhưng cục cưng Diên Hy đang ngủ trong nôi, nó nằm bên cạnh trông nom, hoàn toàn không dám sủa lung tung. Có điều nó vẫy đuôi rất nhiệt tình, tôi nghĩ chắc chắn nó chỉ muốn được nhào vào người tôi thôi.

Chiều tối hôm nay, Thiên Phân cũng tới chơi.

Từ khi anh ra đi, Thiên Phân thường tới chơi với Liễu Vân Sinh.

Trong khoảng thời gian này, hai người bạn đồng bệnh tương liên đã giúp đỡ, an ủi nhau, cùng nhau bước ra khỏi vực sâu chết chóc.

Thời gian từ từ xoa dịu hết thảy.

Dù trong lòng còn lại dấu vết của đau thương, nhưng tôi rất mừng vì hai người họ đều cực kì mạnh mẽ.

Người chết đã đi rồi, người ở lại vẫn phải tiếp tục sống. Đạo lý này tôi tin rằng anh hiểu rất rõ.

“Hôm qua bà nội với bác gái của Dịch Đằng tới thăm chị, mang theo bao nhiêu là hoa quả, Thiên Phân, em lấy một ít về nhé.”

“Được!”

“Lái xe từ từ thôi, đi đường cẩn thận đấy nhé,”

“Bye, hôm khác em lại tới chơi với chị.”

“Gâu!”

“Bye Tướng Quân!”

Thiên Phân lái xe rời đi, Liễu Vân Sinh quay người lại, nhìn về phía cây quất mà sinh thời anh thích nhất.

Hoa nở hoa tàn, lại tới mùa cây kết quả. Cả cây quất đều có màu vàng cam, trông thật viên mãn. Liễu Vân Sinh đứng trong sân nhà, quay qua quay lại ngó xung quanh, dường như đang tìm thứ gì đó.

“Gâu!” Tướng Quân hiểu ý ngay tắp lự, cặp một đôi găng tay tới.

Tống Dịch Đằng à, đó là đôi găng tay mà anh thường dùng khi còn sống, tôi nghĩ trong đôi găng tay ấy chắc chắn vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Liễu Vân Sinh đeo găng tay, cắt xuống một rễ quất. Tôi nghe cô ấy lẩm nhẩm một mình, hình như muốn làm quất ngâm muối.

Lúc này, Tiểu Diên Hy chợt òa khóc. Chắc chắn là vì tình giãc mà không tìm thấy mẹ đâu.

“Gâu! Gâu!” Tới đây tới đây! Cục cưng Diên Hy, bốn cún tới ngay đây! Tướng Quân lao vào trong nhà, đứng bên cạnh nôi, dùng mũi cọ cọ Tiểu Diên Hy.

Diên Hy nhoẻn miệng cười, nụ cười vô cùng đáng yêu. Tống Dịch Đằng à, khi nở nụ cười trông Diên Hy rất giống anh. Quả thực cứ như bản phục chế thu nhỏ của anh.

Nhưng tôi nghĩ là sau này lớn lên cậu bé sẽ đẹp trai hơn anh.

“Ui ui! Cục cưng của mẹ!” Liễu Vân Sinh bế con trai hai tháng tuổi từ trong nôi ra rồi rời khỏi phòng, đứng trước sân nhà để Tiểu Diên Hy hít thở không khí trong lành khoan khoái. Tướng Quân ngồi bên cạnh, tựa như người lính gác nhỏ hết lòng vì công việc, thay anh bảo vệ họ.

Liễu Vân Sinh ngắm ánh chiều tàn, ánh mắt trôi về phương trời xa xăm.

Tôi đoán rằng cô ấy đang nhớ anh. Tuy anh đã rời xa cõi trần, nhưng anh mãi sống trong lòng Liễu Vân Sinh.

Tống Dịch Đằng, hoa nở hoa tàn, rồi cuối cùng sẽ kết quả. Lúc sinh thời anh đã làm một người lính cứu hộ dũng cảm, anh đã kéo dài rất nhiều sinh mệnh. Mà đời sau của anh cũng sẽ kế thừa phẩm chất tốt đẹp ấy, tiếp tục phát huy.

Tống Dịch Đằng, xin anh hãy yên tâm, cục cưng Tiểu Diên Hy của hai người, sau này lớn lên chắc chắn cũng sẽ là một người dũng cảm chính trực. Tuyệt không phá hỏng thanh danh của nhà họ Tống.

Tống Dịch Đằng, cảm ơn anh.

Từ con người anh, tôi học được một triết lý nhân sinh.

Hoa nở hoa tàn, rồi cuối cùng sẽ kết quả.

Hoa nở hoa tàn, không phải là chẳng còn gì nữa.

Áng văn này, xin được dành tặng tất cả những con người anh dũng quả cảm!

CHƯƠNG 4: TUYẾT LỊ

Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa kính, rơi trên cơ thể trắng ngần như tuyết của cô.

Cô là Tuyết Lị, là một con mèo. Bộ lông trắng hơi dài mềm mượt cùng đôi mắt xanh tựa đại dương khiến cô trông như một công chúa nhỏ.

Giấc trưa, cô mèo nhìn kẻ lạ mặt là tôi, khẽ nheo đôi mắt màu ngọc lam như đang chào hỏi, sau đó cong người lại nhảy lên bên cạnh chỗ ngủ của “nô tài”, âm thanh gầm gừ phát ra từ cuống họng.

“Tuyết Lị...” Nô tài khẽ lên tiếng, cố gắng mở mắt, đưa tay lên xoa đầu cô mèo, nựng nhẹ lên vùng giữa hai mắt của mèo cưng, hai động tác xem chừng đơn giản dễ dàng đó lại tốn rất nhiều sức của người.

Vì anh ấy đang phát sốt, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Đây là người được chọn thứ tư, là đối tượng tôi phải quan sát lần này: Thi Lăng, 26 tuổi, một cậu thanh niên mắc bệnh ung thư máu thời kỳ cuối.

Tôi không ần thân mà đứng ngay bên giường, chỉ cần anh ấy tỉnh táo một chút sẽ để ý ngay, nhưng bệnh tình đã quá nghiêm trọng, anh ấy vừa xoa xong cô công chúa nhỏ thì lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi đã đến sớm nửa ngày, nhưng tình trạng hiện tại, e rằng phải gọi anh ấy dậy chứ không thể để anh cứ mãi ngủ say mà mất đi bảy ngày đếm ngược quý báu.

Tôi ngồi ở mép giường, khẽ gọi: “Anh Thi, anh Thi Lăng...”

Cuối cùng thì anh ấy cũng mở mắt nhìn tôi, đến cả sức lực để kinh ngạc cũng không có, anh hỏi một cách yếu ớt: “... Cậu là ai?”

“Tôi là Sơ Tam, là quan sát viên của anh. Tôi đến để thông báo với anh rằng, sinh mệnh của anh chỉ còn lại bảy ngày đếm ngược.”

Thi Lăng giật mình, anh ấy dùng sức để ngồi dậy, dựa lưng vào gối, cẩn thận quan sát tôi, sau một lúc mới yếu ớt lên tiếng: “Nhưng bác sĩ nói... tôi còn nửa năm.”

“Rất tiếc phải nói rằng anh chỉ còn bảy ngày.” Tôi cố gắng buộc mình ra vẻ giống một nhân viên chỉ làm tròn chức trách, không để cảm xúc xen vào công việc.

Mỗi lần tiễn đưa một người tôi đều khóc lớn một trận. Tâm hồn mỏng manh nhạy cảm của tôi mãi không quen được với những cuộc sinh ly tử biệt đau đớn bi thương này.

Tôi quả thật đã chịu đủ rồi! Nhất là tình trạng này của Thi Lăng rất giống với tôi lúc còn sống, vừa thấy anh ấy, tôi không khỏi nhớ về bản thân mình ngày xưa; nhưng tôi lại không thể giống như người bình thường mà cầm đơn từ chức ném thẳng vào mặt Sếp Lớn được.

Sếp Lớn của chúng tôi đâu phải sếp Lớn thông thường!

“Bảy ngày... bảy ngày...” Thi Lăng nhìn tôi, lấp bắp lấp đi lấp lại, rõ ràng là không hề nghi ngờ lời tôi nói.

Tôi thậm chí còn không cần dùng điều khiển mini để đối phó, anh ấy đã tiếp nhận Thông báo tử vong từ tôi một cách hiển nhiên, cứ như thể cái chết đã ở rất gần với anh ấy, siêu gần, đến mức anh không hề nghi ngờ gì nữa.

Thi Lăng sững người, ánh mắt nhìn về xa xăm, mãi mới hoàn hồn quay qua nhìn công chúa nhỏ yêu dấu của anh ấy.

Tuyết Lị - tình yêu to lớn nhất của anh ấy.

“Meo!” Tuyết Lị khê kêu, thứ âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo, như đang làm nũng, rất hợp với khí chất công chúa.

Tôi biết, anh ấy không sợ chết. Đối với cái chết, anh ấy đã chuẩn bị tâm lý vẹn toàn, điều duy nhất mà anh không thể buông tay chính là bảo bối của anh, Tuyết Lị của anh.

“Cô nhóc này... còn quan trọng hơn mạng tôi.”

“Tôi biết, hai người không thể thiếu nhau.”

Chiều hôm ấy, Thi Lăng kể cho tôi một câu chuyện - chuyện về anh ấy và Tuyết Lị.

Thật ra chuyện anh ấy gặp Tuyết Lị tôi đã thuộc lòng, vì câu chuyện đó rất cảm động, tôi đã đọc đi đọc lại hơn mười lần qua hồ sơ cuộc đời của anh ấy...

Tuyết Lị bị mất bàn chân sau bên trái nên đi lại có chút khập khiễng, đó là vì khi Tuyết Lị còn nhỏ, lúc vẫn lưu lạc ngoài đường đã gặp chuyện không may.

Trên đời này không phải người nào cũng có lòng tốt, ở trong góc tối nào đó, bằng cách nào đó, luôn tồn tại cái ác, luôn chất chứa tư tưởng thù địch, cũng vì vậy mà không ít sinh mạng bé nhỏ đã hy sinh.

Tuyết Lị may mắn thoát chết nhưng bị thương rất nặng, thân thể mang đầy vết thương, cuối cùng gục ngã bên đường, máu chảy đầy đất, trút những hơi thở cuối cùng.

Sau đó, gặp được Thi Lăng tan ca về nhà.

Đó là lúc chạng vạng tối, cơn mưa mùa đông khiến cho mọi thứ vừa ẩm vừa lạnh. Tuyết Lị bé nhỏ nằm ở ven đường, nhìn từng người rồi từng người băng qua, không ai dừng bước vì nó, khom người xuống vì nó, cúi đầu nhìn nó. Nó như một tấm giẻ rách vô giá trị bị ném ra giữa đường, nhận lấy vô vàn ánh nhìn thờ ơ.

Ngay lúc Tuyết Lị từ bỏ mọi hy vọng, chuẩn bị đi theo Tử thần thì anh ấy, tay cầm chiếc dù, bước vội đến.

Giây phút đó, định mệnh của Tuyết Lị đã bị anh thay đổi.

Thi Lăng cởi bỏ áo khoác ngoài, cẩn thận bế Tuyết Lị lên, cẩn thận đặt nó vào trong áo khoác, sau đó ôm lấy cái áo nhanh chóng bắt xe đi thẳng đến bệnh viện thú y.

Bác sĩ Tôn của bệnh viện thú y Thánh Ân đã tốn nhiều giờ đồng hồ để đoạt lại Tuyết Lị từ tay Tử thần; qua ba ngày ba đêm theo dõi chữa trị, tình trạng của Tuyết Lị mới ổn định lại.

Nhưng trong mấy ngày đó Thi Lăng không hề xuất hiện, không hề đến thăm Tuyết Lị. Bệnh viện gọi điện cho Thi Lăng cũng không được.

“Bác sĩ Tôn, hình như điện thoại anh Thi tắt nguồn rồi, không cách nào gọi được.”

“Điện thoại nhà thì sao?”

“Cũng tương tự, không ai bắt máy cả.”

Bác sĩ Tôn, Tôn Hoàn, 27 tuổi. Với kinh nghiệm phong phú anh lập tức nhận ra vấn đề: cổ tình bỏ rơi.

Anh ta đã gặp quá nhiều người giả tốt bụng, sau khi bỏ lại thú nuôi ở bệnh viện thì không hỏi han gì nữa, vậy nên anh quyết định giải quyết như mọi khi, chờ Tuyết Lị hồi phục xong thì dán thông cáo chờ người yêu mèo đến nhận nuôi.

Sau đó, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

Từng ngày từng ngày trôi qua, sau một tháng Thi Lăng vẫn không xuất hiện, còn bé Tuyết Lị thì đã phục hồi nhưng không chịu gần gũi bất cứ ai, luôn cảnh giác với tất cả mọi người, còn không chịu ăn không chịu uống. Hệt như không còn thiết sống, không còn muốn tồn tại, định tự bỏ đói bản thân đến chết, nhờ bác sĩ Tôn tìm mọi cách ép ăn mới giữ được mạng của Tuyết Lị nhỏ bé.

Sau đó lại thêm vài ngày trôi qua, Thi Lăng cuối cùng cũng xuất hiện với sắc mặt xanh xao tiều tụy.

Tôn Hoàn thầm kinh ngạc trong lòng, con người hôm trước đưa mèo đến và con người này rõ ràng không thể là cùng một người.

“Xin lỗi, tôi bị vài việc cản trở, nhóc đó... bé mèo hôm trước tôi đưa đến cầu cứu đó.

“Đã qua tình trạng nguy hiểm rồi, hiện tại đang chờ được nhận nuôi.”

“Phí chữa trị tôi sẽ trả trước, nếu... không ai nhận nuôi, xin anh hãy liên lạc với tôi, tôi sẽ đến rước nó đi.”

Hôm đó, Thi Lăng xanh xao đã được thấy bé Tuyết Lị khỏe mạnh, không ngờ cô mèo chỉ chịu gần gũi với anh, lại còn nằm trong lòng anh, phát ra tiếng kêu hài lòng.

Hôm đó, bé Tuyết Lị ở bên Thi Lăng bất chợt nổi hứng ăn uống, không cần bác sĩ Tôn miễn cưỡng đút ăn, tự mình ăn ngấu nghiến đồ hộp, uống nước, làm ra vẻ “vì người, bốn công chúa sẽ quyết tiếp tục sống”.

“Anh Thi à, nhóc này không thân với ai cả, xem chừng khó mà được nhận nuôi. Nếu anh đồng ý, tôi

kiến nghị anh hãy nuôi nó.”

Lời đề nghị của Tôn Hoàn khiến Thi Lăng chưa từng nuôi thú cưng rung động, nhưng anh... đã lâm bệnh nặng, chỉ còn một năm rưỡi để sống, cả tháng không liên lạc được cũng do bệnh tình đột ngột xấu đi phải ở lại bệnh viện điều trị.

Thi Lăng không tin tưởng mình có thể ở bên và chăm sóc tốt cho nhóc mèo này; nhưng lại nghĩ đến việc cô nhóc tội nghiệp không chịu gần ai, chỉ chịu ăn khi có mặt anh, anh ấy đã mềm lòng, sau cùng vẫn quyết định giữ nuôi tiểu Tuyết Lị, hận chức nô tài kiêm người dọn phân.

Một năm trôi qua, Tiểu Tuyết Lị cũng lớn rồi, dưới sự chăm sóc tận tình của Thi Lăng, cả người như lột xác, trở thành một cô công chúa cao quý yêu kiều, vừa dễ thương vừa xinh đẹp, không còn là đứa trẻ bé nhỏ tội nghiệp mình đầy máu me thương tích nữa.

Nhưng hồi chuông báo tử không buông tha Thi Lăng tốt bụng. Thông báo tử vong do tôi đưa đến đã đánh thức sự cảnh giác của Thi Lăng: dù nữ hay không thì anh ấy cũng phải đưa Tuyết Lị đi, giao nó cho một người yêu mèo có trách nhiệm, đó là việc quan trọng nhất mà anh phải làm.

“Sơ Tam...”

“Tôi không được đâu, tôi với cô nhóc này khác gì người với ma, không thể thay anh chăm sóc nó được.”

Không phải do tôi tuyệt tình mà đúng là không có cách nào. Tôi sợ chó và rất thích mèo, nhưng tôi không phải người thường thì làm sao chăm sóc Tuyết Lị chứ?

Trò chuyện một lúc thì mặt trời đã dần lặn xuống đường chân trời, đến lúc tôi phải làm công tác của mình rồi.

“Anh Thi...”

“Gọi tôi Thi Lăng là được rồi.”

“Thi Lăng, hãy nhập dấu vân tay của anh vào đây.” Tôi lấy ra Ngân Hà Nhỏ, hướng dẫn thao tác cho Thi Lăng, giúp anh ấy thực hiện hồi tưởng ký ức.

Mười phút sau, ngay lúc trên cổ tay phải của anh ấy xuất hiện một đồng hồ đếm ngược thì tôi đột nhiên nghe tiếng cửa bị mở toang. Nếu tôi không đoán nhầm thì đó là Tôn Hoàn, bạn cùng nhà của Thi Lăng.

Tại sao bác sĩ Tôn lại là bạn cùng nhà của Thi Lăng? Đó lại là một câu chuyện đáng để kể khác.

Cạch một tiếng, Tôn Hoàn mở cửa phòng Thi Lăng, cầm theo bịch đồ ăn cẩn thận bước vào.

Tại sao Tôn Hoàn phải thận trọng như vậy? Vì cô nhóc đó - không sai, cục cưng của Thi Lăng, công chúa nhỏ Tuyết Lị, rất ghét Tôn Hoàn.

Cực kì cực kì cực kì cực kì cực kì cực kì cực kì cực kì ghét Tôn Hoàn.

“Meo~”

Tuyết Lị lập tức đứng lên cạnh cái gối, bộ lông trắng muốt trên người xù cả lên.

“Đừng như vậy mà, nô tài của em vẫn cần ăn cơm đó!”

Tôn Hoàn cố nói lí lẽ với nó, nhưng cô mèo tuyết nhiên không thèm nghe, hết như một quả bom màu trắng tinh, nhắm thẳng về hướng Tôn Hoàn mà phát nổ.

Tôn Hoàn không phải là một kẻ non tay ngày đầu vào nghề. Thân là bác sĩ thú y chuyên nghiệp lại có kinh nghiệm dày mình, có loại nhóc con lông lá cứng đầu nào mà anh chưa gặp qua chứ?

Không tốn bao nhiêu sức, anh ta đã ôm gọn Tuyết Lị trong lòng, thậm chí vẫn còn một tay rảnh để lấy hộp cháo thịt nạc trứng bắc thảo từ túi đồ ra và đặt nó lên đầu giường Thi Lăng.

“Méooo méooo!” Quân hỗn xược! Bồn công chúa phải giết người!

Tuyết Lị nổi điên lên, vùng vẫy dữ dội trong vòng tay Tôn Hoàn, hết như thầy ma sống dậy, Tuyết Lị hết là Tuyết Lị rồi.

“Tranh thủ ăn khi còn nóng, anh đi tắm trước.”

Nói xong, Tôn Hoàn nhắc tấm chăn của Thi Lăng lên và nhét Tuyết Lị vào, sau đó đẩy chăn lại rồi nhanh chóng lượn đi.

“Meoo! “ Quân hỗn xược, nộp mạng ra đây!

Tuyết Lị vùng khỏi chăn nhưng đã không thấy bóng dáng bác sĩ Tôn.

“Đi rồi.” Thi Lăng xoa xoa đầu cục cưng, cố gắng dỗ dành công chúa nhỏ của anh.

“Meo...” Yêu người!

Vậy là Tuyết Lị trở lại làm Tuyết Lị.

Được rồi, tôi không thể không thừa nhận: Tuyết Lị, công chúa nhỏ Tuyết Lị, cơ bản là một cô mèo mắc bệnh công chúa.

ooo

Tuyết Lị chỉ yêu Thi Lăng, Thi Lăng cũng yêu Tuyết Lị. Hai linh hồn cô độc trong giây phút gặp gỡ một năm trước đã nảy sinh ra va chạm mạnh mẽ, từ đó trở đi, họ không thể thiếu đi kẻ còn lại. Không phân biệt người hay động vật, không phân biệt giống loài, họ là một gia đình đích thực.

“Nhóc này rất hay làm nũng, tôi đi đến đâu nó sẽ theo đến đó, rõ ràng là tự mình đi lại cũng khó khăn lại như sợ tôi đột L ngọt biến mất mà nhất định phải đi theo tôi, cả khi đi tắm tôi cũng phải đem nó vào phòng tắm mới chịu.”

Sau khi ăn cháo, uống thuốc, Thi Lăng xem chừng đã khỏe hơn chút, anh dựa lưng vào gối, ôm lấy

Tuyết Lị trong lòng, xoa bóp chân sau cho nó một cách vô cùng dịu dàng và cẩn thận.

Đó là một chuyện rất thần kì đấy, tôi nghe nói mèo không thích bị nắm chân, cho dù mỗi quan chủ tớ thân thiết tới mức nào thì đụng vào chân là điều cấm kỵ.

Nhưng Tuyết Lị xem chừng đang rất hưởng thụ, đôi mắt màu ngọc lam lim dim, những tiếng hừ hừ cứ liên tục phát ra từ cổ họng; còn Thi Lăng thì như một bề tôi trung thành, mỗi một động tác, mỗi một ánh nhìn đều chan chứa tình yêu.

“Tôi thử chút được không?” Tôi thích mèo, nhưng trong công việc rất hiếm có cơ hội tiếp xúc với loài sinh vật này, mọi chuyện liên quan tới mèo đều phải đọc từ hồ sơ cuộc đời của người khác, tôi bỗng dưng rất muốn chạm vào nó, muốn cảm nhận cảm giác mềm như kẹo bông của nó.

“Tuyết Lị không để người khác ôm, cũng không cho sờ, tôi sợ nó sẽ cắn anh, anh khê chạm nó xem thế nào, phải cực kì nhẹ tay đó...”

Tôi rón rén xoa đầu nó, rồi tới vùng giữa trán, sau đó nựng dưới cằm, toàn là những chỗ mèo thích được chạm vào nhất.

Đương nhiên là Tuyết Lị rất hài lòng, tiếng kêu cũng lớn hơn, tên gian xảo như tôi tạm nhận được sự yêu thích từ công chúa điện hạ.

Không nói khoác đâu, tôi thực sự rất có duyên với động vật đó, và tôi cũng rất thích động vật. Nếu không phải do hồi nhỏ bị một con chó lớn cắn, bị ám ảnh thì thật ra tôi cũng rất thích chó.

Đại loại là tôi sờ trúng chỗ Tuyết Lị thích nhất nên cô mèo gằm gừ như một chiếc động cơ. Những âm thanh đó làm dậy lên lòng tham của tôi, vậy là tay tôi lần theo bộ lông mềm mượt đó, bắt đầu từ sau cổ trượt dần xuống...

“Méo!!!” Láo toét! Ai cho người chạm vào mông bốn công chúa!

Ồi ời! Công chúa nhỏ bực rồi, bất ngờ dùng móng vuốt tôi ra; tôi nhanh chóng rút tay về tránh bị tấn công.

Thi Lăng cười ha hả, như muốn nói “Tôi biết ngay từ đầu mà.”

“Chảnh thế, tôi nghĩ anh không tiến nổi nhóc này đi rồi.” Tôi không nhịn được khê nựng cằm cô nhóc, Tuyết Lị liếc tôi một cái, tuy không đến nỗi phát điên muốn xử luôn tôi nhưng rõ ràng có ý cảnh cáo.

“Đó cũng là chuyện tôi lo nhất đấy.” Thi Lăng thở dài: “Tôi cưng chiều nó quá rồi..

Sao mà không cưng, sau mà không thương được? Hai người là sự cứu rỗi lẫn nhau, là chỗ dựa dẫm của nhau đó.

Anh đã cứu nó ngay lúc nó gặp nguy hiểm nhất. Nó ở bên anh khi anh yếu ớt nhất. Hai người vừa vực dậy vừa dựa dẫm nhau, cứu vớt tâm hồn nhau. Tình yêu này, mối quan hệ này đã vượt qua mọi kiểu tình cảm rồi.

Tuyết Lị ngủ trong lòng anh ấy, khuôn mặt nhỏ lộ rõ vẻ hạnh phúc, tôi thấy Thi Lăng mắt rơm rớm, một giọt nước mắt vô tình rơi lên đầu Tuyết Lị.

Muôn vàn không nở... đúng chứ? Thân thiết hơn người yêu, gần gũi hơn cả người thân. Trong bảy ngày cuối này, nên cắt đứt với nó như thế nào? Anh nên từ biệt thế nào?

Cạch một tiếng, Tôn Hoành lại đột ngột mở cửa bước vào.

Tuyết Lị ngủ rất say, hoàn toàn không bị giật- mình bởi tiếng động. Tôn Hoành thở phào, rõ ràng đang thấy may mắn vì Tuyết Lị dữ dằn vẫn đang say giấc.

“Sắc mặt không tệ, cũng bớt sốt rồi.” Bác sĩ Tôn đặt tay lên trán Thi Lăng, quay người ngồi trên chiếc ghế cạnh giường.

“Chắc là hồi quang phản chiếu rồi.” Thi Lăng cười chua chát.

Bác sĩ Tôn nghe vậy khẽ cau mày, tôi ngồi ở góc giường còn lại, có thể nhìn thấy ánh mắt đó. Đó là một biểu cảm hết sức nhỏ nhặt, che giấu sự không nở, che giấu tâm trạng rối bời.

Tôi đã đọc qua hồ sơ cuộc đời Tôn Hoành, tâm sự của anh ta, tôi cũng như người ghi chép của anh đều rõ.

Nếu câu chuyện của Thi Lăng và Tuyết Lị là câu chuyện tương thân tương ái vượt qua rào cản giống loài, thì chuyện giữa Tôn Hoành và Thi Lăng là tình yêu đơn phương vượt qua rào cản giới tính.

Tôn Hoành đem lòng yêu Thi Lăng, nhưng tình yêu đó luôn bị anh cất giấu sâu trong lòng.

Từ lúc Thi Lăng quay lại bệnh viện thú y, hạt giống tình yêu đã nảy mầm. Tôn Hoành không ngờ anh sẽ quay lại, lại còn quay lại trong tình trạng tiêu tụy ốm yếu như vậy lòng thương xót đột nhiên phát sinh, sau đó lại chậm rãi, từng chút một, xảy ra phản ứng biến hóa.

Tối hôm đó, Thi Lăng đang bệnh nặng, rước Tuyết Lị về, nhưng anh không hề có chút kinh, nghiệm nào trong việc chăm nuôi mèo. Rất nhiều thứ đều do Tôn Hoành chỉ anh mới biết.

Thi Lăng rất tin tưởng bác sĩ Tôn, hai người hay gọi điện cho nhau, cũng rất hay gặp mặt. Tuy rằng đều là vì Tuyết Lị nhưng Tôn Hoành rất vui lòng. Hai người từ xa lạ tới thân quen, dần dần rất tự nhiên mà trở thành bạn bè.

Một trưa nọ, Thi Lăng đột nhiên ngất trước mặt Tôn Hoành, phải nằm viện mất mấy ngày mới được về nhà; vài hôm sau, Tôn Hoành đem theo hành lý có mặt ở nhà Thi Lăng.

“Hợp đồng thuê nhà của tôi tới hạn, muốn dọn đi từ sớm rồi, nhưng tạm chưa tìm được nơi ở tốt hơn, nhà cậu gần bệnh viện của tôi, lại có phòng trống, tôi đến làm bạn cùng nhà với cậu, cậu không chê chứ?”

Thi Lăng sững người, hoàn toàn không nghĩ đến hướng phát triển này.

“Ở chung thì coi như có thể lo cho nhau, tôi là bác sĩ thú y, tiện chăm sóc Tuyết Lị hộ cậu luôn, dịch vụ hậu mãi tốt như thế không chỗ nào có đâu đấy.”

Tôn Hoành nửa khuyến mãi, nửa ép buộc mà trở thành bạn cùng nhà với Thi Lăng, một mối quan hệ tay ba vừa kì diệu vừa mập mờ đã hình thành như thế.

Chẳng trách Tuyết Lị lại ghét Tôn Hoành như thế. Vì Tôn Hoành chính là tình địch của Tuyết Lị! Cả Tuyết Lị cũng nhận ra, vậy Thi Lăng thì sao? Tình cảm của Tôn Hoành liệu có chạm đến anh ấy? Tôi dám dùng danh nghĩa của sếp Lớn mà thề rằng, Thi Lăng rất rõ điều này, chỉ là... anh bối rối. Bối rối vì sự chuyển hóa từ tình bạn thành tình yêu, bối rối vì tình yêu đồng tính. Tôn Hoành tuy nhiên không nhắc đến chữ yêu nhưng lại đem tình yêu thể hiện qua từng hành động. Anh ấy không muốn khiến Thi Lăng khó xử nên lựa chọn không nói; còn Thi Lăng cũng không dám hỏi, như sợ rằng chỉ cần lên tiếng hỏi, mọi thứ sẽ tựa bong bóng mà vỡ tan.

Thích và yêu, rốt cuộc ranh giới ở đâu? Tôn Hoành đã biết rõ, còn Thi Lăng lại mù mờ. Hai người bọn họ đều ôm tâm tư trong lòng, đều không dám vượt qua ranh giới đó, chỉ đành để mối tình này lẳng lặng nhen nhóm. Chỉ có Tuyết Lị nhìn thấy toàn bộ sự mơ hồ này.

“Ngày mai... tôi muốn đi gặp vài người bạn.” Thi Lăng nhẹ nhàng vuốt ve Tuyết Lị, khẽ nói.
“Hửm?” Tôn Hoành tỏ vẻ khó hiểu.
“Tôi nghĩ... đã đến lúc nên đưa Tuyết Lị đi rồi.”
Tôn Hoành lặng thinh, nhìn Thi Lăng bằng ánh mắt đầy nghi vấn, không nổi gì một lúc lâu.
“Nếu không phải Tuyết Lị ghét anh thì anh là lựa chọn tốt nhất.” Thi Lăng nựng Tuyết Lị, cúi đầu hôn lên trán nó.

“Thi Lăng...”
“Hử?”
“Đừng đưa Tuyết Lị đi, để nó lại... cho anh.” Tôn Hoành nhìn Thi Lăng bằng ánh mắt tha thiết cầu xin.
Thi Lăng bật cười nói: “Nó sẽ giết anh luôn đấy, tôi đảm bảo.”
“Bị căm ghét cũng được, anh không quan tâm, anh không muốn mất đi nó.”
“Tại sao?” Thi Lăng lấy hết dũng khí để hỏi.

Tôn Hoành không trả lời, điều nên nói hay không nên nói đều đã thể hiện qua ánh nhìn rồi. Trăm ngàn lời nói không bằng một phút im lặng.
Tôi không biết Thi Lăng có cảm nhận được không, nhưng kẻ đứng ngoài là tôi thì đã thấy trọn, nghe rõ. Vì chỉ có Tuyết Lị mới chứng minh được rằng Tôn Hoành đã từng yêu. Vì tới lúc phải sinh ly tử biệt, chỉ mỗi Tuyết Lị có thể an ủi trái tim Tôn Hoành.

Có thể do hồi quang phản chiếu, hoặc do sức mạnh lý trí, hôm nay Thi Lăng dậy từ sớm, sắc mặt cũng rất tốt. Anh ấy ngồi ở sofa phòng khách, để Tuyết Lị nằm trên đùi, tỉa móng cho nó, chải lông cho nó, săn sóc cho nó thật xinh đẹp.

Tuyết Lị nheo mắt, trên mặt viết đầy vẻ hưởng thụ, có lẽ nó không biết rằng hôm nay Thi Lăng phải dắt nó đi xa, đi gặp một số người.

“Tuyết Lị, hôm nay chúng ta đi du lịch, em phải ngoan ngoãn đó biết chưa?”

“Meo!” Được thôi!

Tuyết Lị chỉ kêu bằng thứ âm thanh dễ thương trong trẻo này trước mặt Thi Lăng; tôi không dám tưởng tượng nếu gặp người khác, liệu nó có ngoan ngoãn nghe lời như vậy không.

Cạch một tiếng, Tôn Hoàn mở cửa phòng bước ra. Tuyết Lị vừa nhìn thấy anh ta liền nhảy khỏi đùi Thi Lăng, lao tới tú giày tha lấy một chiếc giày da, đẩy đến trước mặt Tôn Hoàn.

Thi Lăng bật cười, tôi cũng bật cười, Tôn Hoàn làm mặt lạnh. Vì bọn tôi ai cũng biết dụng ý của Tuyết Lị không phải mời anh ta mang giày.

“Méo!” Tuyết Lị gầm gừ với Tôn Hoàn, xù bộ lông dài lên, dùng sức mà hất hai phát, như đang muốn nói: Mau mang vào và phăng ra ngoài!

“Biết rồi!” Tôn Hoàn miễn cưỡng trả lời, khom người nhặt chiếc giày trái, chấp nhận số mệnh đi đến tú giày mang nốt chiếc còn lại, chuẩn bị đi làm.

“Tôi nấu bữa sáng giúp anh rồi, đặt trên tủ đấy!” Thi Lăng vừa nói vừa đứng dậy, đi đến góc phòng khách lấy ra một chiếc lồng xách tay.

Tôn Hoàn nhìn anh ấy lại không kiềm được nói: “Anh đảm bảo với em, tụi bạn em không ai trị được nó đâu.”

“Cũng phải thử chứ, chưa thử thì sao biết được.” Thi Lăng lạc quan nói, anh mở dây kéo lồng xách tay ra, Tuyết Lị lập tức chui vào, ngoan chết đi được, hoàn toàn không cần Thi Lăng tốn sức.

“Được rồi, em muốn thử cứ thử, trên đường đi có chuyện gì cứ gọi anh, anh lập tức tới đón em.” Tôn Hoàn dặn dò, cố tình cúi người chọc Tuyết Lị một cú qua lớp túi.

“Méoo!” Cắn chết người!

“Ha! Không cắn được!” Tôn Hoàn bật cười, lấy túi đồ ăn sáng, cầm theo chìa khóa xe bước ra khỏi cửa.

Chờ Tôn Hoàn đi khỏi Thi Lăng mới mỉm cười nói với tôi: “Thật ra lâu ba của bệnh viện thú y chính là nhà anh ấy, anh ấy làm gì có thuê nhà bên ngoài. Dọn đến chỗ tôi ở cũng vì muốn chăm sóc cho tôi.”

“Ừ, tôi biết chứ.” Tôi gật đầu, cùng Thi Lăng ra khỏi nhà.

Tâm tình của bác sĩ Tôn, trời biết, đất biết, tôi biết, Tuyết Lị biết, đến cả Thi Lăng cũng biết rõ. Tình yêu không thể nói thành lời, chỉ đành thể hiện qua từng hành động.

Quan tâm, chăm sóc, thấu hiểu, bao dung đều là biểu hiện cao quý nhất của tình yêu. Bất cứ hình thức nào của tình yêu, không phân biệt giới tính, không phân biệt quốc tịch, cũng không phân biệt giống loài...

Tất cả tình yêu chân thiện mỹ, đều giống như vậy.

ooo

Đó một ngôi biệt thự nhỏ, nam chủ nhân là bạn đại học của Thi Lăng. Nhưng hôm nay... hình như bọn tôi ghé thăm không đúng lúc rồi.

“Hà Lập Trung, anh là đồ tồi! Coi như tôi có mắt như mù!” Một cô gái trẻ mang giày cao gót tức giận đẩy cửa bước ra.

“Tạm biệt, không tiễn! Cô có giỏi thì đừng quay lại tìm tôi!” Trong nhà vọng ra giọng đàn ông không chịu thua kém.

Thi Lăng thở dài, chân đang định bước vào nhà liền khựng lại chần chừ.

Tôi cũng nghĩ đây không phải là lúc thích hợp để vào nhà chào hỏi. Ngay lúc chúng tôi định quay người đi về thì một người thanh niên chạy đến bên cửa, gọi Thi Lăng một cách thân mật.

“A Lăng! Cậu tới rồi? Nhanh nào, mau vào nhà.”

Chúng tôi vào nhà, Hà Lập Trung rót một cốc nước đặt trên bàn trà, cười mở hỏi han.

“A Lăng, trông khí sắc cậu không tệ chút nào đó!”

“Ừm...” Thi Lăng cười ngượng nghịu.

Đối phương là người tinh mắt, vừa thấy thái độ không mấy tự nhiên của Thi Lăng, nhìn kĩ chút thì thấy lồng xách thú nuôi bèn đại khái đoán được.

“Hôm qua cậu đột ngột gọi điện bảo muốn qua thăm, tôi còn tưởng...”

“Không giấu gì cậu, tôi sợ mình không còn nhiều thời gian nữa, nên muốn giao Tuyết Lị cho cậu.”

Hà Lập Trung vừa nghe liền im lặng vài giây rồi cười trừ: “Việc cậu nhờ tôi nhất định giúp, nhưng mà Tuyết Lị...”

“Tuyết Lị không ghét cậu, hồi trước cậu đến thăm tôi, còn chơi đùa với nó rất vui vẻ, nên tôi vừa nghĩ liền nhớ đến cậu.”

“A Lăng, xin lỗi nhưng Tuyết Lị thì tôi không được rồi, lâu lâu chơi đùa chút còn được, nhưng tôi chưa từng nuôi mèo, Tuyết Lị lại... bướng bỉnh như thế, tôi không chăm nổi đâu.”

“Không sao, do tôi chiều nó quá rồi.” Thi Lăng bất lực cười, rõ ràng là đang thất vọng nhưng bên

ngoài vẫn không để bạn thân khó xử.

Quả nhiên! Ngay trước khi gặp Hà Lập Trung, tôi đã biết cậu ta sẽ không nhận trách nhiệm này. Một kẻ thay bạn gái như thay quần áo, tôi không nghĩ sẽ thích hợp để trở thành nô tài của cô mèo; nhưng tôi không thể nói ra, chỉ có để Thi Lăng đích thân tới nơi, anh ấy mới hiểu được ai thực sự mới là người đáng để tin tưởng giao phó.

Tôi nghĩ Thi Lăng cũng hiểu rồi, anh mỉm cười gật đầu, chuẩn bị đi khỏi.

“Đi rồi sao? Khó lắm mới có dịp, sao không ngồi chơi chút nào?”

“Thôi, tôi còn có hẹn với Giai Yến, phải đi rồi.”

“A Lăng, thật xin lỗi, ngoài Tuyết Lị ra, cậu có việc gì cần nhờ cứ nói tôi nhé.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“*Có việc gì cần nhờ cứ nói tôi*” chỉ là một câu nói khách khí, tôi hy vọng Thi Lăng không nghĩ đó là lời thật lòng. Nếu một người thật lòng muốn giúp, dù không có khả năng, cũng sẽ giúp bạn nghĩ cách chứ không thể trơ mắt nhìn bạn rời đi.

ooo

Điểm đến thứ hai, cũng là một ngôi biệt thự nhỏ.

Đồ Giai Yến, là một trong những người bạn đại học thân thiết của Thi Lăng, tính tình rất tốt, gia cảnh cũng tốt, hiện tại đang sống chung với người nhà, trong nhà có nuôi hai chú chó Golden Retriever, một chú lông vàng nhạt, một chú màu trắng kem.

“Gâu gâu! Gâu!” Hai chú chó to chạy qua chạy lại quanh chân Thi Lăng, thật đúng là hiểu khách.

“Tuyết Lị!” Đồ Giai Yến ngồi xổm dưới đất, dùng ngón tay nghịch mèo cưng của bạn thân qua lớp túi.

“Giai Yến à, tuy hơi đường đột... nhưng cậu có thể chăm Tuyết Lị hộ mình được không?”

“Thi Lăng, cậu vẫn khỏe chứ? Cậu đừng dọa mình.”

“Chắc cũng sắp rồi, nên mới tranh thủ bây giờ mình vẫn còn chút sức, tìm tổ ấm mới Tuyết Lị.”

Sau đó, hai người bạn thân ngồi trò chuyện một lúc, khoe mắt Đồ Giai Yến đỏ lên.

“Được rồi, để mình thử xem, thử chăm bé mấy ngày xem tình trạng thế nào, nếu thật sự không ổn thì đem trả cho cậu.”

“Cảm ơn cậu, Giai Yến, cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo như thế chứ.” Đồ Giai Yến mở dây kéo lồng xách, định thử bế Tuyết Lị ra.

“Meo?” Làm gì đấy!

Tuyết Lị vùng vẫy, lập tức nhảy khỏi lòng Đồ Giai Yến, ngồi trên sàn đá hoa cương, như đang muốn giữ

sạch sẽ mùi hương Đồ Giai Yến để lại trên người nó vậy, liên tục dùng lưỡi liếm khắp người.

“Gâu gâu!” Dễ thương quá, bạn mới kìa!

“Gâu gâu!” Nào nào nào, đừng ngại, cùng chơi nào!

Hai chú Golden Retriever thân mật chạy lại gần Tuyết Lị cùng lúc dùng chiếc mũi ướt át hít hít gương mặt tròn trịa của nó.

“Méoooo “ Ta giết bọn người!

“Tuyết Lị không được!”

“Kim Bảo, Ngân Bảo mau chạy!”

Mười phút sau, công chúa Tuyết Lị ngang nhiên quay về trong lồng xách.

Kim Bảo, Ngân Bảo tội nghiệp bị dọa cho run rẩy, hai đứa cùng nép trong lòng Đồ Giai Yến, phát ra những tiếng rên rỉ sợ hãi.

“Thi Lăng... mình xin lỗi.”

“Mình mới là người phải xin lỗi, không sao đâu Giai Yến, mình hiểu mà.”

Điểm đến thứ nhất, thất bại.

Điểm đến thứ hai, thất bại.

Toàn bộ chuyện này tôi đã sớm dự đoán được. Tuyết Lị mà dễ bị đưa đi như thế thì đã không là Tuyết Lị.

ooo

Điểm đến tiếp theo, Lưu Chí Hiền, đồng nghiệp của Thi Lăng, cũng là một người cuồng mèo. Thi Lăng xếp đối tượng này xuống thứ ba, là vì nhà anh ta đang nuôi tận năm chú mèo.

“Người anh em à, đừng lo lắng, hãy để tôi thử lại lần nữa, tôi sẽ làm được thôi...” Lưu Chí Hiền quỳ dưới đất với đôi tay đầy thương tích - do Tuyết Lị cào cả, cố gắng gọi Tuyết Lị đang núp dưới gầm giường ra ngoài.

Tôi không thể không thừa nhận, Lưu Chí Hiền quả là nô tì tốt với tính cách kiên cường, dù bị Tuyết Lị cào lên cào đến trầy cả hai tay vẫn không tức không giận quỳ bên giường, y hệt nột ông bố tốt, nhẹ giọng gọi nó ra.

“Chí Hiền à, thôi cứ để tôi gọi cho.” Thi Lăng đến bên chiếc giường, vỗ nhẹ xuống sàn gỗ hai tiếng, Tuyết Lị lập tức lao ra khỏi gầm giường nhào vào trong lòng anh ấy.

“Meo...” Chỗ này đáng sợ quá! Người ta sợ lắm đó!

Tuyết Lị cuộn tròn trong vòng tay của Thi Lăng, ra vẻ bị dọa sợ rồi.

... Cô mới đáng sợ đấy! Tôi bị dọa đến đổ cả mồ hôi rồi này! Năm con mèo nhà Lưu Chí Hiền đều bị Tuyết Lị đuổi chạy mỗi con một phía, có hai con bé tội nghiệp phải núp trên tận nóc tủ sát trần không dám leo xuống, ba con kia không biết đã trốn đi đâu.

Tuyết Lị ngông cuồng quá thật danh bất hư truyền, chẳng trách Tôn Hoàn hoàn toàn không tin rằng sẽ đưa nó đi được.

“Người anh em à, cậu đừng lo, tôi đưa cậu địa chỉ này, cậu thử qua đó xem sao.” Người tốt Lưu Chí Hiền viết lên giấy note một dòng địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

“Đây là?” Thi Lăng cầm tờ giấy note bối rối.

“Là bạn cường mèo của tôi, biệt danh Miêu Đại Vương, giỏi lắm đấy! Không có mèo nào mà bà ấy không quản nổi đâu!”

“Nhưng mà Tuyết Lị...”

“Cậu cứ đi thử đi, không ổn thì liên hệ tôi, tôi nghĩ cách khác giúp cậu.”

“Chí Hiền, cảm ơn cậu.”

“Bạn bè cả, cảm ơn gì chứ. Thi Lăng này, tôi biết bảo cậu cố gắng thì kì lắm, nhưng...”

“Tôi hiểu mà Chí Hiền, không sao đâu, tôi hiểu ý cậu.”

An ủi vốn không phải một việc dễ dàng, nhất là khi an ủi một người không còn nhiều thời gian, sinh mệnh đang ở buổi hoàng hôn nữa. Lúc như thế này, thật ra không cần nói cố lên, thậm chí là lời xã giao nào cũng không cần nói, chỉ cần như Đồ Giai Yến và Lưu Chí Hiền, cổ vũ tinh thần và giúp đỡ bằng hành động chính là cách an ủi và động viên tốt nhất.

Trước lúc từ biệt, Lưu Chí Hiền bất chợt nói: “Thi Lăng, cậu có từng nghĩ rằng là, có khi nào... Tuyết Lị không muốn rời khỏi cậu không?”

Thi Lăng im lặng thờ dài, ngoại trừ mỉm cười, anh không thể đưa ra câu trả lời nào.

Đương nhiên anh biết Tuyết Lị không muốn rời xa mình. Chỉ là, anh càng không muốn Tuyết Lị tận mắt chứng kiến anh ra đi.

ooo

Ôi trời! Nhiều mèo quá, khắp nhà toàn là mèo.

Tôi cùng Thi Lăng ngồi trong phòng khách của Miêu Đại Vương, cả hai đều bị sốc bởi cảnh tượng trước mắt.

Gia thế của Miêu Đại Vương không đơn giản, bà là họa sĩ minh họa có tiếng, về cách ăn mặc, bà lại theo phong cách gypsy*, cho người ta cảm giác y hệt một bà thầy bói.

Nghe bảo nhà bà nuôi tổng cộng hai mươi ba con mèo, đủ để lập một đội bóng chính quy rồi. Vì hạnh phúc tương lai của Tuyết Lị, tôi tranh thủ lúc bà ta trò chuyện cùng Thi Lăng bèn lấy Ngân Hà Nhỏ ra, gọi cho Qua Qua nhờ anh tìm hiểu hồ sơ của Miêu Đại Vương.

Kết quả đã có, Miêu Đại Vương quả nhiên không phải cách gọi vô căn cứ. Tên thật là Vương Tuyết Trân, 42 tuổi, là một người yêu mèo vừa có trách nhiệm vừa đáng tin cậy, đối xử rất tốt với mèo. Còn một điều thú vị là bệnh viện thú y mà Miêu Đại Vương hay đến lại chính là bệnh viện thú y Thánh Ân - bệnh viện của Tôn Hoàn.

“Trùng hợp thế.” Thi Lăng cũng rất ngạc nhiên.

“Đúng đó, bác sĩ Tôn rất tốt, mấy đứa nhỏ nhà cô đều rất thích cậu ấy!”

“Nhưng Tuyết Lị nhà cháu lại rất ghét anh ấy.”

“Hử? Vì sao thế?”

“Nói ra thì dài lắm.” Thi Lăng cười trừ, mở lồng xách tay bế Tuyết Lị ra, đặt nó lên đùi mình.

“Quả là một đứa trẻ xinh xắn.” Miêu Đại Vương sững sốt thốt lên, liền đưa tay tính xoa Tuyết Lị.

“Méo!” Xê ra! Tuyết Lị giơ móng ra, không cho chạm, không cho sờ, không hề nể nang mặt mũi Miêu Đại Vương.

“Nhóc này ngoài cháu ra không thích ai cả, nhưng cháu... như vừa nãy cháu có nói, bệnh tình của cháu lúc nào cũng có nguy cơ xấu đi, nên mới phải làm phiền cô, mong cô thay cháu chăm sóc Tuyết Lị.”

“Đương nhiên là không vấn đề, nhưng theo cô thấy thì để Tuyết Lị ở bên cháu vẫn là tốt nhất!”

“Vâng?” Thi Lăng ngạc nhiên, anh không ngờ bà ta lại nói như vậy.

“Tuyết Lị rất ỷ lại vào cháu, cả thế giới của nó chỉ có mình cháu, cho dù thời gian của cháu không còn nhiều thì cô vẫn muốn khuyên cháu giữ nó lại bên mình, để nó cùng cháu đi nốt đoạn đường cuối cùng, như thế sẽ tốt cho cả cháu và nó, không thì tội nghiệp nó quá.”

“Nhưng... cháu không muốn nó tận mắt nhìn mình ra đi, cháu sợ nó đau lòng.”

“Đau lòng là đương nhiên rồi, sinh ly tử biệt vốn phải đau đớn, giờ cháu để nó lại chỗ cô, chỉ cần cháu đi khỏi, nó vẫn đau lòng vậy! Thế nào cũng đau, chi bằng giữ nó lại bên mình cho đến khi cháu không còn, khi đó, nếu bác sĩ Tôn không chăm sóc nổi nó cứ đưa đến chỗ cô vẫn chưa muộn.”

Đúng thế! Tôi hoàn toàn đồng ý với lời khuyên của Miêu Đại Vương. Bất cứ tình cảm nào cũng vậy, không hy vọng được kéo dài vĩnh viễn, chỉ mong có mở có kết, đi cùng nhau đến điểm chấm hết. Cho dù không thể cùng sống cùng chết, tối thiểu thì lúc sinh mệnh của Thi Lăng kết thúc, Tuyết Lị vẫn được nhìn anh lần cuối, ở bên anh đến cùng, không phải ở một nơi xa lạ điên cuồng nhớ nhung anh.

“Thi Lăng à, cô đảm bảo, nếu ngày đó đến, nếu bác sĩ Tôn đưa Tuyết Lị đến chỗ cô, cô nhất định sẽ

giống cháu, xem nó như công chúa mà hầu hạ.”

“Cháu cảm ơn, cô Vương.”

“Nào, hãy gọi cô là Miêu Đại Vương, bất ngờ thành cô Vương, cô không quen.”

Vậy là cuộc sống sau này của Tuyết Lị coi như đã có hướng đi ổn định. Nếu sau này bác sĩ Tôn giờ cò trắng đầu hàng thì ít nhất vẫn còn Miêu Đại Vương cực kỳ thương mèo chăm lo.

Đi khỏi chỗ của Miêu Đại Vương, tôi lại cùng Thi Lăng đến nhà để tro hỏa táng. Song thân của anh đều đã an nghỉ tại đây vào năm anh 20 tuổi.

Một vụ tai nạn do say rượu đã cướp mất sinh mạng của bố mẹ anh. Không ngờ chỉ vài năm sau, đến lượt sinh mạng anh bị bệnh tật nuốt chửng.

Một sinh mệnh còn trẻ như vậy mà đã đi đến đường cùng, chẳng thể nào không có nuối tiếc. Tôi là người từng trải, tôi hiểu rất rõ cảm giác này. Đối mặt với cái chết lúc tuổi càng trẻ thì càng nhiều thứ để tiếc nuối, vẫn còn ước mơ chưa kịp theo đuổi, còn người chưa kịp yêu thương, còn những nơi chưa kịp đặt chân đến...

Tận mắt nhìn sinh mệnh trôi đi nhưng lại có quá nhiều thứ không kịp thực hiện, không kịp hoàn thành. Qua đời lúc còn trẻ hết như pháo hoa chóng tàn vậy, chỉ rực rỡ một quãng ngắn ngủi, không hề có hy vọng về tương lai.

Hôm đó Thi Lăng ký hợp đồng đám tang đặt trước, tự lo trước hậu sự cho mình, lúc về nhà trời đã gần tối.

Vừa mở cửa đã thấy Tôn Hoàn đi ra từ phòng bếp, trên bàn ăn đã đặt sẵn một nồi cháo và vài món ăn thường thấy trong bữa cơm gia đình.

Nhìn Thi Lăng mở lồng xách tay thả Tuyết Lị ra ngoài, tuy Tôn Hoàn không nói gì nhưng biểu cảm thì rất chân thật - vẻ mặt như vừa trút được một gánh nặng, tôi đoán anh ta đã lo lắng cả ngày, đến tận bây giờ mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Tuyết Lị lập tức lao tới chỗ đặt cát mèo, nhìn cả buổi chiều cuối cùng cũng được giải phóng.

“Meo!” Người ta đói bụng rồi! Tuyết Lị lấp cát, kêu lên những tiếng yêu thương với Thi Lăng.

“Để anh, em ăn trước đi.” Tôn Hoàn đi vào phòng bếp lấy ra một bát đồ hộp cho mèo đã được đảm nhuyển, còn có cả món cỏ mèo mà tui mèo rất thích nữa.

“Meo!” Tuyết Lị thấy bác sĩ Tôn đặt bát sứ trước mặt nó thì làm ra vẻ công chúa yêu kiều, rõ ràng đã đói meo cũng không thèm ăn lấy miếng nào.

“Thôi để em nào.” Thi Lăng mỉm cười, cầm chiếc bát lên, cố tình đưa lên cao rồi đặt lại xuống đất ngay trước mặt công chúa Tuyết Lị.

“Meo!” Yêu anh! Tuyết Lị nũng nịu cọ cọ Thi Lăng, bắt đầu cúi xuống dùng bữa.

Ầy! Tôi đảo mắt ngán ngẫm. Nhóc con này khó phục vụ như vậy, đến ăn cơm cũng cần Thi Lăng chính tay cho ăn, sau này phải làm thế nào đây? Bác sĩ Tôn sẽ có cách lo liệu cho nó chứ? Miêu Đại Vương sẽ cung phụng được nó sao?

Tuyết Lị ời là Tuyết Lị, so với Thi Lăng, chuyện sống chết của em khiến tôi lo lắng hơn đó!

“Thấy chưa, anh đã bảo tụi bạn của em không lo nổi nó mà.” Tôn Hoành ngồi trước bàn ăn cười như có như không.

“Hôm nay tôi đến gặp một vị Miêu Đại Vương, cô Vương Tuyết Trân, nghe bảo anh cũng biết, sau này tôi đi rồi, anh cứ đem Tuyết Lị đến chỗ Miêu Đại Vương.”

Nghe Thi Lăng nói như vậy, mặt Tôn Hoành đanh lại.

“Tuyết Lị sẽ không đi đâu cả, anh sẽ chăm sóc nó.”

“Tôn Hoành, tôi không muốn Tuyết Lị làm phiền cuộc sống sau này của anh.”

“Nó không phải thứ phiền phức với anh, trái lại, mất đi nó anh mới phiền.”

Thi Lăng không biết đáp lời thế nào, đành im lặng cúi đầu ăn cháo.

Tôn Hoành gấp lấy miếng rau, hai người ai nấy cầm cúi ăn, không nói lời nào.

Bữa cơm tối lặng lẽ kết thúc. Tôn Hoành lẳng lặng vào phòng bếp rửa chén, còn Thi Lăng sau một ngày đi lại mỏi mệt cũng bước từng bước chân nặng nề vào phòng, quăng mình xuống giường.

“Meo.” Tuyết Lị nhảy phốc lên giường, nhẹ nhàng bước đến cạnh anh ấy.

“Ngoan.” Thi Lăng ngồi dậy, ôm lấy nó vào lòng và bắt đầu xoa bóp chân cho nó.

“Mỗi ngày đều phải như vậy sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Tôn Hoành bảo phải làm như thế thì cơ chân mới không co lại.”

“So với Miêu Đại Vương, biết đâu bác sĩ Tôn thích hợp chăm sóc Tuyết Lị hơn đây.”

“Nhưng Tuyết Lị ghét Tôn Hoành, tôi không muốn ép buộc Tuyết Lị, cũng không muốn làm phiền Tôn Hoành.”

“Theo tôi thấy thì anh đang muốn cắt đứt mọi thứ.”

Tay Thi Lăng dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi đầy kinh ngạc.

“Anh không muốn anh ấy bị mình ràng buộc, sau khi anh đi, anh hy vọng anh ấy có thể quên anh đi. Nhưng Thi Lăng à, anh sai rồi, quên đi một người, xóa bỏ hoàn toàn ký ức về một người không phải là việc đơn giản vậy đâu.”

“Tôi tin là sẽ được thôi, thời gian sẽ bào mòn tất cả, bao gồm tình cảm. Sẽ có một ngày tôi trở thành người qua đường trong cuộc đời anh ấy, nên Tuyết Lị không được ở bên anh ấy, trở thành thứ ngăn cản anh ấy.”

“Tôi biết thời gian sẽ cuốn trôi đi rất nhiều thứ, nhưng nếu tình cảm cũng dễ dàng bị thời gian bào mòn đến thế thì trên đời này đã không có nhiều người đau khổ như vậy rồi.”

“Sơ Tam...”

“Sơ Tam gì cơ?” Tôn Hoàn bất ngờ mở cửa xuất hiện.

“Không có gì, tôi đang nhớ xem hôm nay mồng mấy thôi.” Thi Lăng lái quá tệ, may mà Tôn Hoàn không hỏi gì thêm.

“Méoooo!” Không được làm phiền bọn ta! Tuyết Lị ngông cuồng cong người xù lông lên, chuẩn bị phóng đi.

Thi Lăng vội giữ lấy nó, ôm nó vào lòng, vuốt ve dưới cằm dỗ nó.

“Meo.” Thoải mái lắm! Tuyết Lị lim dim, đưa mắt nhìn Tôn Hoàn một cách thờ ơ, tạm thời tha cho anh ta.

“Thi Lăng, mai là cuối tuần, anh muốn... dẫn cậu đến nơi này.”

“Đi đâu thế?”

“Đi rồi cậu sẽ biết, dẫn cả Tuyết Lị theo nữa.”

Tôn Hoàn nói xong bỏ đi luôn, không cần biết Thi Lăng đồng ý hay không. Nếu tôi không nhìn nhầm thì mặt Thi Lăng đã ửng đỏ rồi.

Ồ! Hẹn hò nhì? Ý là đi hẹn hò đúng không? Mắt tôi phát sáng, chờ đợi được làm bóng đèn điện.

Đi thôi Thi Lăng! Tuy thời gian còn lại không nhiều, nhưng thứ gọi là tình yêu không bao giờ ngại trễ. Trong những ngày sinh mệnh đang đếm ngược này, đừng quá đau buồn nữa, hãy sống hết mình, yêu thương hết mình nào! Hãy giúp bản thân tạo nên ký ức hoàn mỹ.

Cũng như cho Tôn Hoàn một cơ hội vượt qua giới hạn mơ hồ kia.

ooo

Mặt biển rộng tưởng như vô biên, bãi cát vàng mịn trải dài, từng cơn gió cuối thu mát rượi thổi qua.

Rõ ràng cảnh vật tuyệt đẹp như thế, vậy mà hai đôi bàn chân chỉ lằng lằng bước sát bên nhau, hai bàn tay không đủ dùng cảm để nắm lấy nhau.

Thi Lăng thích biển, thích mùa thu, thích ngắm hoàng hôn, nên Tôn Hoàn đã lái xe đi một đoạn đường dài, dẫn anh và cả Tuyết Lị đến ngắm cảnh biển một buổi chiều thu xanh trong, mát mẻ.

Tôi đi theo sau họ, không lưu lại dấu chân nào trên cát.

Tuyết Lị chạy phía trước, tuy rằng từng bước từng bước khập khiễng nhưng vẫn nhanh nhẹn, xem chừng đang rất vui, chiếc đuôi trắng muốt dựng cao, liên tục vẫy vẫy trên mặt cát.

Còn hai anh thanh niên trước mặt tôi rõ ràng là không có chút kinh nghiệm hẹn hò nào, cả hai đều non chết đi được, suốt cả quãng đường cứ cố gắng mở lời bắt chuyện, toàn nói những thứ tầm xàm.

Cũng đành chịu, Thi Lăng là mối tình đầu của Tôn Hoàn, và tình đầu thì luôn bền lễn, dặt dè lạ.

Bản thân Thi Lăng cũng chưa từng yêu, cộng thêm tính cách trầm tĩnh ít nói, chẳng trách Tôn Hoàn mãi vẫn chưa tìm được cơ hội mở lời.

Thật mù mờ... cứ như hai người đang cách nhau một lớp màn mỏng, không ai dám lật tấm màn lên để nhìn rõ ánh mắt thật lòng của người còn lại.

Thấy Thi Lăng chỉ còn thời gian bốn ngày, quả thật người trong cuộc còn chưa vội mà Sơ Tam tôi đã gấp gáp chết rồi.

Không biết vì sao, bước chân Thi Lăng dần chậm lại, Tôn Hoàn quay người lại, nhanh chóng nắm lấy tay cậu ấy. Tôi chạy lên phía trước mới phát hiện mặt Thi Lăng có chút xanh xao.

“Ngồi nghỉ chút đi.”

“Ừm...”

Tôn Hoàn nói xong vội đỡ Thi Lăng ngồi xuống bãi cát. Tuyết Lị đang ở phía trước quay đầu lại, thấy hai người không đi theo lập tức chạy đến, chui vào trong lòng Thi Lăng.

“Meo~”

“Ngoan nào, anh không sao.” Thi Lăng khẽ nựng cằm nó, ngẩng đầu nhìn về phía biển rộng xa xăm.

Tôn Hoàn ngồi kế bên anh, cùng anh ngắm hoàng hôn trên mặt biển, trò chuyện về quá khứ mà chỉ có hai người họ biết.

Quả thật là... tình yêu thuần khiết. Không có chuyện tỏ tình sến súa, cũng không có sét đánh long trời lở đất, chỉ đơn thuần là ở bên cạnh nhau.

Cơn gió cuối thu có chút lạnh, Tôn Hoàn cởi áo gió ra choàng lên vai Thi Lăng. Tôi để ý thấy Thi Lăng hơi căng thẳng, kiểu hành động thân thiết của các cặp đôi này khiến anh bối rối.

“... Đừng thấy áp lực.” Tôn Hoàn bất chợt lên tiếng.

Thi Lăng nhìn biển, vẫn im lặng.

“Em không cần phải trả lời, cứ như bình thường là được, không nói gì cũng được, anh không định khiến em khó xử.”

“Vâng...”

Tôi thấy Thi Lăng trả lời với giọng điệu bình tĩnh, không rõ liệu trong lòng cậu có được như biểu hiện bên ngoài.

“Meo!” Cái không khí gì thế hả!

Tuyết Lị ngửi thấy mùi mờ ám, giơ nanh giơ móng về phía Tôn Hoàn kêu lên.

“Lo nghịch cát đi nhóc!” Tôn Hoàn lạnh lùng nhìn nó.

“Méoo!” Tuyết Lị không vui rồi, bắt đầu cắn giày của Tôn Hoàn.

Thi Lăng vuốt ve đầu Tuyết Lị, khẽ cười, anh đưa tay bốc một nắm cát, để cát chảy dần khỏi khe ngón tay mình.

“Tôn Hoàn, thời gian của tôi không còn nhiều, nên... tôi không thể trả lời anh.”

“Không sao cả, em hiểu là được rồi.”

“Tôi hiểu, cảm ơn anh đã luôn bao dung như thế.”

Đến lượt Tôn Hoàn lặng thinh rồi. Sau tất cả, chỉ đổi về được câu cảm ơn.

Tôn Hoàn chưa từng gượng ép, cho dù mối tình này vô cùng ngăn ngại, cực kì mơ hồ, điều độ từ đầu đến cuối, chỉ bảo vệ, ở bên, bao dung.

Tôi lại nghĩ nếu thời gian của Thi Lăng vẫn còn rất nhiều, một năm, hai năm, ba năm, bốn năm... mối tình mơ hồ này của bọn họ liệu có ngày được làm sáng tỏ? Liệu Thi Lăng sẽ mạnh dạn hơn, hành động theo cảm xúc của mình, vì tình yêu mà dũng cảm một lần?

Tôi nghĩ Thi Lăng không phải không thể trả lời, mà là không dám trả lời. Cuộc đời của anh ấy đã đến điểm tận cùng, để lại quá nhiều lưu luyến lại càng nguy hiểm, chỉ bằng cứ biến cuộc tình này thành quá khứ của Tôn Hoàn.

Thi Lăng như một hồ nước nơi rừng sâu, còn Tôn Hoàn là một viên đá làm khuấy động mặt hồ, khiến nước trong hồ dậy sóng. Khi mặt hồ trở lại vẻ tĩnh lặng ban đầu, viên đá chỉ có thể lặng lẽ chìm sâu dưới đáy, chờ đến khi nước trong hồ hồ cạn, viên đá mới lại được thấy bầu trời.

Đó chính là câu chuyện tình yêu của hồ nước và viên đá.

Mặt trời dần dần lặn xuống chân trời, Tôn Hoàn đỡ Thi Lăng đứng dậy, chuẩn bị ra về.

Bóng lưng yếu ớt của Thi Lăng tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Trên đường về, Tôn Hoàn trông như hoàn toàn tập trung lái xe, nhưng tôi tin rằng nội tâm anh ta đang nặng trĩu.

Thi Lăng ôm Tuyết Lị, nghiêng người dựa vào ghế, đôi mắt mãi dõi theo ánh mặt trời hoàng hôn.

Trong thoáng qua, tôi chợt hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm kết.

ooo

Sau hôm dạo chơi bên bờ biển ấy, sức khỏe của Thi Lăng nhanh chóng suy sụp, anh càng lúc càng yếu, thời gian nằm trên giường còn nhiều hơn thời gian xuống giường.

Tôn Hoàn giao bệnh viện thú y cho một vị bác sĩ khác, cả ngày ở nhà trông nom Thi Lăng.

Ngày mai là ngày cuối cùng. Sinh mạng của Thi Lăng như ngọn đèn trước gió, đang dần tắt lịm.

“Tôn Hoàn... căn nhà này... tôi đã để lại cho anh, tôi đi rồi... tùy ý anh...”

Tối hôm đó, Thi Lăng bắt đầu dặn dò hậu sự.

Biểu cảm của Tôn Hoàn hết như tận thế đang đến gần, anh ngồi bên giường, nắm lấy tay Thi Lăng, im lặng lắng nghe, đau đớn trong thầm lặng.

Còn Tuyết Li dường như cũng biết thời gian của Thi Lăng không còn nhiều, chỉ ngoan ngoãn nằm bên gối anh, không quấy phá ồn ào.

Cả Tôn Hoàn lẫn Tuyết Li đều yêu thương Thi Lăng khôn kể, và cùng đang đau đớn như nhau.

“Tôn Hoàn... hứa với tôi... anh không được khóc... không được lo âu...”

“Đến lúc này rồi, em đừng làm khó anh nữa.” Khóe mắt Tôn Hoàn đã ướm, giọng anh ấy hơi run rẩy.

“Tuyết Li... để tôi ôm nó...” Thi Lăng đã không còn sức lực, đến cả ôm Tuyết Li một chút cũng không nổi.

Tôn Hoàn vội bế Tuyết Li đặt trên ngực Thi Lăng, nắm hai tay anh đặt chéo trên người Tuyết Li, cho anh cảm nhận chút mềm mại từ cô nhóc.

“Ấm áp quá... bảo bối của anh... Tuyết Li của anh..”

“Meo...” Tuyết Li vùi đầu vào bên cổ anh, tiếng kêu có chút khan khan.

Chứng kiến Tôn Hoàn và Tuyết Li tận mắt đưa tiễn người họ yêu quý nhất, tôi đứng một bên mà khóe mắt cay cay.

Qua nửa đêm, Thi Lăng chính thức bước vào 24 giờ đếm ngược cuối cùng... mí mắt anh dần khép lại.

Tôi thấy một giọt nước mắt trượt xuống má Thi Lăng, giọt nước mắt đó đã đi thẳng vào tim tôi.

Tình yêu của hồ nước và viên đá đến cùng cũng không phải là một câu chuyện cổ tích. Ngay từ giây phút viên đá đem lòng yêu hồ nước, một kết cục bi thương đã được định sẵn.

Đêm khuya, trời đột ngột đổ cơn mưa, như thể ông trời cũng phải khóc thương cho màn bi kịch này. Tiếng mưa tí tách khơi dậy nhiều thứ cảm xúc, nước mắt của Tôn Hoàn cũng đã đổ. Anh ta khom người đặt lên giữa trán Thi Lăng một cái hôn, nụ hôn đầu tiên, cũng là nụ hôn cuối cùng.

Người anh thương yêu đang dần ra đi, anh không thể níu lấy, chỉ có thể khóc, chỉ đành hôn từ biệt.

“Anh yêu em, đi thông thả.”

Anh yêu em, đi thông thả.

Hai câu, sáu chữ, một cảnh sinh ly tử biệt. Qua tai tôi lại thành thiên ngôn vạn ngữ, nói lên tình yêu sâu đậm của Tôn Hoàn trong một năm qua.

Bình minh vừa đến thì Tử thần cũng đã có mặt. Linh hồn Thi Lăng dần dần thoát ra.

Lúc ấy, linh hồn của Thi Lăng có vẻ lạ lẫm với cảm giác nhẹ nhàng không bệnh tật, nhưng lại không thể vô ưu vô lo.

Thi Lăng đứng sau lưng Tôn Hoành, khẽ thì thầm bên tai anh.

Tôi không nghe được Thi Lăng nói gì, nhìn khẩu hình thì như chỉ gồm bốn chữ. Sau đó Thi Lăng cúi người hôn lên trán Tuyết Lị.

“Meo...” Yêu anh!

Tuyết Lị đang khóc, từ đôi mắt màu ngọc lam, một giọt nước mắt ứa ra, nó dùng đôi mắt long lanh ánh lệ chào tạm biệt người nó yêu thương nhất.

“Anh cũng yêu em.” Thi Lăng khẽ nựng mặt nó.

Từ đó tôi đã hiểu ra.

Tôi cũng yêu anh.

Anh cũng yêu em.

Sáng sớm hôm đó, Thi Lăng mang theo tình yêu của Tuyết Lị, tình yêu của Tôn Hoành, ra đi một cách bình yên.

Thi Lăng đi rồi, chỉ còn lại Tôn Hoành và Tuyết Lị chung sống với nhau.

Tôi đã hứa với Thi Lăng sẽ thường xuyên đến xem bọn họ sống có tốt không, nào ngờ tình trạng của bọn họ khiến tôi vô cùng lo lắng...

Tuyết Lị đau lòng, không cách nào tiếp nhận nỗi bi thương mất đi người nó yêu nhất, ngay ngày hóa táng của Thi Lăng thì bắt đầu không chịu ăn uống; và Tôn Hoành đang đau khổ cũng không khá hơn. Sớm đã biết người bản thân yêu thương không còn nhiều thời gian, sớm đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhưng nỗi đau từ việc thật sự mất đi người đó quá lớn so với dự liệu của anh ta. Anh không thể bình tâm lại, mỗi ngày đều nhốt mình trong nhà, lấy lý do sắp xếp di vật của Thi Lăng mà hoài niệm về mỗi tình đầu sớm mất của mình.

“Tuyết Lị, xin em ít nhiều cũng ăn đi, đừng tự bỏ đói mình nữa.” Tôi ngồi bên Tuyết Lị, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Nhưng Tuyết Lị hoàn toàn không có ý định nghe tôi, nó trèo lên giường Thi Lăng ôm lấy áo lông của anh, lẳng lặng nhớ về người nó yêu nhất.

Trên giường toàn là quần áo của Thi Lăng, Tôn Hoành ngồi ở mép giường, giữ từng chiếc ra rồi lại gấp lại, cả buổi chiều chỉ lặp đi lặp lại đúng một động tác đó.

“Em xem này, cái áo sơmi này cũng dính lông của em.” Tôn Hoành nở một nụ cười gượng ép, ném

chiếc áo trên tay về phía Tuyết Lị.

“Meo...” Cái này cũng là của ta...

Tuyết Lị yếu ớt giơ một chân lên kéo chiếc áo sơ mi vào trong lòng, quấn lại với áo lông rồi ôm chặt.

Tôn Hoàn nhìn nó, lấy cái bát nhỏ trên tủ đầu giường, trong bát là thức ăn đã được ngâm mềm, sau đó ôm Tuyết Lị mềm mại vào lòng, cố đút nó ăn.

“Meo...” Tuyết Lị quay mặt đi chỗ khác, hoàn toàn không có hứng ăn, vẫn bầu lấy quần áo của Thi Lăng, trông như không giết tha với thứ gì nữa.

“Anh biết. Anh cũng giống em, chúng ta đều như nhau... Nhưng dù sao em cũng phải ăn chút đi nào, anh từng hứa với Thi Lăng sẽ chăm sóc em thật tốt, em đừng khiến anh thất hứa chứ.”

Tuyết Lị mặc kệ, chẳng còn sức cũng phải cố leo khỏi vòng tay anh ta, chui vào trong đồng quần áo của Thi Lăng.

Tôn Hoàn thở dài, lấy ra dụng cụ đút thức ăn hình ống tiêm, mặc cho Tuyết Lị cố vùng vẫy, anh bế nó lên và ép nó ăn.

Sau khi ăn hết một ống đầy thức ăn lỏng, Tuyết Lị có lại chút sức lực, bắt đầu tấn công Tôn Hoàn.

“Meo! Méoo!” Tên đáng ghét! Tên xấu xa! cắn chết người! Tuyết Lị bầu lấy tay Tôn Hoàn, nhắm ngay ngón tay cái mà cắn mạnh.

Tôn Hoàn cười chua chát, bị cắn hai cái vẫn không tức giận.

Sau khi phát tiết xong, Tuyết Lị lại chui vào đồng quần áo của Thi Lăng, leo trèo, mò mẫm trong đó, Tôn Hoàn cũng mệt mỏi nằm lên giường, vùi mặt vào đồng quần áo, hít một hơi dài, nhắm mắt.

Nếu Thi Lăng mà biết tình trạng này của bọn họ thì còn lâu mới yên nghỉ nổi.

Tôi không dám chắc hồi phục vết thương lòng cần tốn bao lâu. Nhưng tôi hy vọng họ có thể vượt qua, vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất này. Cho dù tình trạng thế nào vẫn phải tiếp tục sống, điều này tôi tin rằng Tôn Hoàn cũng hiểu.

Hai tháng sau khi Thi Lăng ra đi, Tuyết Lị gầy đi rất nhiều, Tôn Hoàn cũng vậy. Bọn họ cùng mắc một loại bệnh, lại chỉ có thể cùng dựa vào nhau, cùng chữa lành vết thương cho nhau, cùng an ủi nỗi đau mất đi người yêu của nhau, sau đó dần dần thoát khỏi nỗi ám ảnh của cái chết mà quay lại quỹ đạo cuộc sống thường ngày.

“Meo.” Người ta bước không nổi rồi.

Sáng sớm, Tuyết Lị nằm dài trên sàn, không chịu chui vào lồng xách.

Tôn Hoàn đóng cửa dưỡng thương hết hai tháng, hôm nay cuối cùng cũng quyết định quay về làm việc ở bệnh viện, nhưng anh ta không yên tâm để Tuyết Lị đơn độc ở nhà nên muốn đem nó đến bệnh viện thú y;

khổ nỗi Tuyết Lị không muốn xa nhà, vì ở nhà có mùi hương của Thi Lăng, Tôn Hoành đành dùng khăn quàng của Thi Lăng bọc lấy nó, ôm trong lòng.

“Đi làm với anh, không có em, anh làm chuyện gì cũng không đó động lực.” Tôn Hoành nói mãi, Tuyết Lị mới miễn cưỡng để anh mang nó ra khỏi nhà.

Sống nhờ nhau hai tháng, Tuyết Lị cũng bớt ghét Tôn Hoành hơn, miễn cưỡng cho ôm cho vuốt ve, tuy lâu lâu vẫn bực mình cắn Tôn Hoành, nhưng ít nhất thì cũng chịu chấp nhận Tôn Hoành là người nhà duy nhất của nó rồi.

Lên xe, Tuyết Lị quấn lấy khăn quàng cổ của Thi Lăng, ngoan ngoãn ngồi trên ghế lái phụ để Tôn Hoành chở đến chỗ làm. Đây là điều nó chưa từng được trải nghiệm qua, leo lên lửa kính trước, vừa căng thẳng vừa tò mò nhìn thế giới bên ngoài cửa.

Nhưng khi đến bệnh viện thú y, Tuyết Lị lại bắt đầu nổi khùng. Ngày xưa được chữa trị ở đây, ký ức không thoải mái khi bị chích thuốc khiến nó ôm đầy ác cảm với nơi này. Tuyết Lị ngông cuồng đã trở lại, thấy người là cắn, thấy chó thì đuổi, quậy phá tung cả bệnh viện lên.

“Nữ vương bệ hạ xin tha mạng ạ!!!” Một nhóm trợ lý bị quậy loạn cả lên, chưa từng thấy con mèo nào dữ như thế.

Tôn Hoành vừa tóm được nó lập tức dùng khăn quàng của Thi Lăng trùm lên đầu, ôm nó vào trong phòng làm việc.

“Méoo! Méoo!” Quân hỗn xược! Làm trò gì đấy! Sao dám đem bốn công chúa đến nơi này!

“Xin em đấy, coi như là em cùng anh đi làm đi, xin em mà, chịu đựng vài ngày thôi.”

“Méoo!” Ta ghét chỗ này! Ta muốn về nhà!

“Anh biết, nhưng anh cần em, và cũng không yên tâm nếu để em ở nhà một mình, cứ chịu đựng vài ngày được không?”

Tôn Hoành tội nghiệp, sau khi mất đi Thi Lăng đã hoàn toàn trở thành con sen của Tuyết Lị.

Thi Lăng chắc chắn không ngờ rằng bảo bối Tuyết Lị của mình lại trở thành liều thuốc cứu rỗi tâm hồn Tôn Hoành. Vốn hứa là vài ngày, đến cùng lại trở thành mỗi ngày: hằng ngày cùng nhau đi làm, cùng nhau tan làm, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi ngủ... Từng ngày từng ngày, cùng ra cùng vào, như hình bóng không rời nhau, cho đến khi Tuyết Lị mập mập trở lại, Tôn Hoành cũng dần dần khôi phục thần thái tuần tú ngày xưa.

Không khác với kiểu hầu hạ công chúa của Thi Lăng là bao, Tôn Hoành hoàn toàn xem Tuyết Lị như một nữ hoàng mà đối đãi, tính nô tài xem ra còn hơn Thi Lăng mấy lần.

“Bảo bối, hôm nay chọn cái nào?” Tôn Hoành đứng trước tủ quần áo của Thi Lăng, cho Tuyết Lị lựa chọn áo ngủ tối nay.

“Meo.” Là nó.

Tuyết Lị đưa móng kéo nhẹ một chiếc áo, Tôn Hoành lập tức lấy nó ra, trải lên giường Thi Lăng. Sau đó, Tôn Hoành ngủ ở vị trí nằm của Thi Lăng, Tuyết Lị quần lấy áo Thi Lăng nằm kế bên.

Đêm nào cũng như thế. Đây là một cuộc đời hoàn toàn mới, chỉ có bọn họ cùng chung sống.

Một người đàn ông và một con mèo, vì cùng yêu một người mà thấu hiểu nhau, dựa dẫm vào nhau.

Thi Lăng, cho đến khi hồ nước khô cạn thì viên đá mới được thấy lại bầu trời, cho nên, đừng buộc Tôn Hoành phải quên anh đi, cũng như hồ nước không thể dễ dàng trở nên khô cạn được. Muốn quên đi một người, xóa sạch ký ức về một người, vốn là một việc không hề đơn giản.

Tôn Hoành cũng vậy, Tuyết Lị cũng vậy, vì bọn họ đã quá yêu anh rồi.

Thi Lăng... tình yêu của anh không hề sai. Chỉ là, không kịp nói ra.

Tôi cũng yêu anh.

Anh cũng yêu em.

Tình yêu, không phân biệt giống loài, không phân biệt giới tính.

Tình yêu, vượt lên trên mọi thứ.

CHƯƠNG 5: CHÀNG DỪNG SĨ NHÍ

Trước cái chết, mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giàu có hay nghèo hèn, không phân biệt già trẻ, gái trai.

Tôi hiểu rõ quy luật đó. Nhưng khi nhìn thấy cái tên thứ năm trong danh sách người được chọn, tôi không khỏi bàng hoàng, thậm chí là không có dũng khí đến gặp người này.

Tô Hiếu Vũ, năm nay 10 tuổi.

Một năm trước phụ huynh đều mất do tai nạn, được chú ruột nhận nuôi, nhưng người chú đó không hề đối xử tốt với cậu.

Tôi đứng trước nhà cậu nhóc, ngập ngừng không biết nên gặp mặt cậu ra sao, do dự nên đưa Thông báo tử vong đến đứa trẻ 10 tuổi đó như thế nào.

Bang! Một tiếng động lớn từ trong nhà vọng ra.

Tôi giật bản mình, lập tức ý thức được việc đang xảy ra bên trong.

“Ôi! Đau quá...”

Tôi không nghĩ nhiều, lập tức nhấc chân bước vào nhà, giữa một căn phòng nhỏ đầy mùi ẩm mốc, tôi thấy cậu bé...

Tô Hiếu Vũ, một cậu nhóc vừa thấp bé vừa gầy gò, đang thu mình trong góc tường, vừa sợ hãi vừa bất lực nức nở, cậu bị thương ở trán, máu hòa cùng nước mắt lăn dài trên mặt cậu; ông chú ruột trên người nồng nặc hơi rượu, đang đánh đập cậu một cách điên dại.

Tôi không thể nhìn thêm, tiện tay chop lấy một cái vợt đánh cầu, nhắm ngay vai tên ma men mà đập.

“Ai? Là ai?”

Tên nát rượu giật mình, quay người nhìn khắp nơi.

Này thì ai! Tôi tức giận giơ chân đạp văng hẳn.

Á... Tiêu rồi tiêu rồi! Chân tôi bắt đầu bốc khói.

“Chết tiệt! Gặp ma rồi...”

Tên nát rượu đập tung cửa phòng, vừa ôm bụng vừa hoảng hốt bò ra ngoài.

May quá, chân tôi chỉ bốc khói chứ chưa bốc cháy, nếu không thì phiền phức rồi.

Chờ tên nát rượu đó đi khỏi, tôi mới hiện thân.

“Tiểu Vũ đừng sợ, anh là Sơ Tam, anh không phải người xấu.”

Cậu nhóc sục sục, gương cặp mắt to tròn nhìn tôi, khẽ gật đầu không nói gì. Tôi vội tìm chiếc khăn lông,

ngồi xuống trước mặt cậu nhóc rồi giúp cậu cầm máu trên trán.

Rầm! Bên ngoài vọng lại tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng ô tô nổ máy, chắc tên nát rượu kia đi ra ngoài rồi. Tôi bế cậu nhóc đặt lên chiếc giường xếp.

“Em toàn ngủ ở đây à?”

Tiểu Vũ rụt rè nhìn tôi, không lên tiếng mà chỉ khẽ gật đầu.

Tên khốn kiếp! Riêng việc cho một đứa trẻ ngủ trên giường xếp đã là ngược đãi rồi, trời lạnh như vậy ấy thế mà gã chỉ cho cậu mỗi chiếc chăn nhỏ rách rưới! Cơn tức giận của tôi lại bùng lên, hận không được đập tên nát rượu đó thêm vài phát nữa.

Mặt Tiểu Vũ sưng đỏ, cầm bầm tím, tôi kéo tay áo cậu nhóc lên xem thì suýt ngất... Trên đôi tay, đôi chân gầy gò của cậu hằn đầy vết roi, sẹo mới sẹo cũ chồng chất lên nhau, không chỗ nào lành lặn.

Tôi thở dài, lật chiếc áo thể dục của cậu lên, tiếp tục kiểm tra tình trạng bị thương của cậu.

Phần ngực Tiểu Vũ đầy vết bầm, phần bụng khắp nơi đều là vết roi. Dù đã biết trước cậu nhóc này thường bị đánh đập dã man, nhưng tôi không hề ngờ tới tên cận bã đó lại ra tay tàn độc như vậy.

“Anh ơi.” Tiểu Vũ đột ngột lên tiếng.

“Ừ?”

“Anh là thiên sứ sao?”

“Không phải, anh là quan sát viên... À đúng, anh là thiên sứ bảo hộ của em.”

Tôi không thể nói lên sự thật, chỉ đành sửa lời, biên ra một lời nói dối vừa ngây ngô vừa nực cười.

“Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng tới, em đã luôn cầu nguyện đó, cuối cùng anh cũng tới với em.”

“Xin lỗi, anh tới trễ.” Giọng tôi run run, cổ không để nước mắt trào ra.

“Anh ơi, tụi mình mau đi nào.” Dứt lời, Tiểu Vũ đột nhiên đứng dậy với vẻ mặt kiên định.

Tôi không biết cậu nhóc định làm gì, chỉ thấy cậu chùi đi nước mắt trên mặt, mặc lên người bộ đồ thể dục, mang đôi giày vải cũ kỹ, sau đó nhặt chiếc vợt đánh cầu lên, dứt khoát đập vỡ kính cửa sổ ngay trước mặt tôi.

“Tiểu Vũ?” Tôi kinh ngạc.

“Cửa chính khóa ngoài rồi, em không ra được, nhưng em phải thoát ra ngoài, em phải đi tìm ông.” Tiểu Vũ vừa nói vừa trèo ra ngoài qua ô cửa sổ vỡ, đứng nhìn tôi từ phía ngoài.

Hèn gì nhân viên ghi chép lại gọi cậu là “Chàng dũng sĩ nhí”.

Đứa trẻ này không chỉ bỏ trốn một lần, dù rằng mỗi lần đều bị bắt về.

Không có lấy một người thân chịu nhận nuôi cậu; không có lấy một tấm lòng hảo tâm sẵn sàng cứu giúp cậu, kẻ duy nhất chịu nhận nuôi cậu lại là một tên nát rượu mất trí, kẻ khiến cho tuổi thơ cậu chỉ có bạo

lực và ngược đãi, sợ hãi cùng nước mắt.

“Anh ơi lúc cầu nguyện em có nói, chỉ cần anh tới, em sẽ lập tức rời khỏi nơi này, không bao giờ quay lại nữa.”

“VẬY... nhà ông em cách đây bao xa?”

“Xa lắm, nhưng em không sợ đâu. Ngài từng nói với em, rằng anh sẽ đi cùng em.”

“Ai cơ? Là ai nói với em?”

Tiểu Vũ cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời hoàng hôn bị ánh mặt trời nhuộm thành một màu vàng cam.

Là ai nhỉ? Tôi dần ra. Là Sếp Lớn à? Hay sếp Nhỏ nhỉ?

“Anh à, tụi mình đi thôi!”

“Được, mình đi nào!”

Không quan tâm đó là lời của ai, đồng hành cùng cậu nhóc này trong bảy ngày tiếp theo là nhiệm vụ tôi nên toàn lực mà hoàn thành. Dù trong bảy ngày này có nhiều khó khăn ra sao, tôi cũng phải thành toàn mong ước của cậu, cùng cậu đi tới chỗ ông ngoại.

Nhưng vấn đề là... khoảng cách xa xôi giữa hai thành phố, một đứa trẻ sẽ vượt qua thế nào? Tôi quá thật rất tò mò, cúi đầu nhìn cậu nhóc bé nhỏ.

“Tiểu Vũ, trên người em... có đồng nào không?”

“Không có.”

Tiểu Vũ đứng trước siêu thị, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Anh cũng không có tiền, tụi mình đi tìm ông bằng cách nào?”

“Đi bộ.”

Hả? Tôi cố nghe nhầm không nhỉ?

Lúc tôi còn đang ngẩn ngơ thì Tiểu Vũ đã chạy vào siêu thị.

Cậu nhóc này lại tính làm gì đây? Tôi theo vào, thấy cậu ta chạy về phía cô sinh viên làm thêm.

“Chị ơi, cho em hỏi, chỗ chị có bánh mì quá hạn không ạ?” Cô sinh viên đứng khựng lại, nhìn chằm chằm mặt cậu nhóc. Một khuôn mặt khiến ai nhìn vào cũng đau lòng, cậu nhóc hai má sưng đỏ, dưới cằm bầm tím, chân mang đôi giày vải cũ rách, trên người mặc đồng phục thể dục, chạy vào siêu thị xin bánh mì quá hạn vào lúc chập choạng tối...

Anh mắt cô sinh viên ánh lên vẻ thương xót, cô cúi người hỏi:

“Bạn nhỏ à, nhà em ở đâu vậy?”

“Em không về nhà được, em phải đi tìm ông, chị ơi, chị cho em bánh mì quá hạn nha?”

“Được rồi... em chờ chị một chút.”

Cô sinh viên đó không chút nghỉ hoặc, chạy vội vào văn phòng, khoảng năm phút sau, cô đi ra với cặp mắt ửng đỏ, tay cầm một bọc đồ ăn.

“Chỗ bánh mì này vẫn còn hạn dùng, em có thể yên tâm mà ăn, trong đó còn một chai nước suối, một hộp sữa tươi. Bé con à, cần chị đưa em đi báo cảnh sát không?”

“Không cần báo cảnh sát đâu chị, em phải đi tìm ông, ông em nhất định sẽ bảo vệ em.”

“Ừm... vậy, em giữ hai trăm đồng này cẩn thận, dùng để đi xe tới chỗ ông.”

“Cảm ơn chị! Em cảm ơn chị nhiều lắm!”

Tiểu Vũ vội vàng cảm ơn, cậu nhét tiền vào túi quần dài, cầm lấy túi nhựa nặng trĩu ngẩng đầu nhìn về phía tôi, sau đó rời khỏi siêu thị.

“Tiếp theo thế nào?”

Tôi cất giọng hỏi, giao quyền quyết định cho cậu nhóc, đây là cuộc đời của cậu, từ giờ trở đi, tôi chỉ được đồng hành, không thể can thiệp.

“Chúng ta phải đi tàu lửa, nhưng bây giờ em đói lắm, mình tìm chỗ nào đó ngồi ăn trước được không?”

“Được.”

Tôi đi cùng cậu nhóc tới công viên, vừa ngồi xuống, cậu lập tức lấy một chiếc bánh mì ra, bẻ làm đôi và đưa tôi một nửa.

“Anh không đói đâu, nói đúng hơn thì anh không ăn gì cũng không sao, em cứ ăn đi, ăn no một chút.”

Tôi ngồi kế bên cậu, cố che chở cậu khỏi những cơn gió lạnh.

Tiểu Vũ bật cười, cắt nửa chiếc bánh vào trong túi đồ, chỉ ăn một nửa.

Tôi thấy sống mũi mình hơi cay, suýt bật khóc. Cậu nhóc này, đã hai ngày không ăn gì, ông chú kia thường bỏ đói cậu, bữa có bữa không, bây giờ được cho cả túi bánh mì, lại không nỡ ăn một bữa no nề...

“Bánh ngon không?”

“Ngon lắm ạ! Chị đó thật tốt bụng!”

Đúng nhỉ, tiếc rằng đó là cô gái trẻ tuổi. Nếu lớn tuổi hơn, là nhân viên bán hàng có kinh nghiệm hơn thì đã trực tiếp liên hệ với trung tâm hỗ trợ, giao đứa trẻ bị ngược đãi này cho người có chuyên môn.

“Sao em biết có thể xin bánh mì trong siêu thị thế?”

“Ngày xưa ông em vào siêu thị xin thùng các tông, dì làm trong siêu thị cho ông bánh mì quá hạn.”

Thì ra là vậy, ông ngoại cậu nhóc này là một người già làm việc lợm mót, vốn sống dựa vào mấy ngàn tệ tiền trợ cấp mỗi tháng từ con cái, nào ngờ con gái và con rể mất trong tai nạn, không để lại gì cho ông ngoài đứa cháu tội nghiệp.

“Em biết đường tới trạm xe lửa chứ?”

“Em biết.” Tiểu Vũ khẽ gật đầu, chỉ tay lên nóc một tòa cao ốc.

Đúng nhỉ! Đúng là chàng dũng sĩ thông minh, hãy để ánh sáng rực rỡ của tòa cao ốc làm ngọn hải đăng dẫn đường chỉ lối cậu trên hành trình đi tìm người thân.

“Tiểu Vũ, anh sẽ cho em xem thứ này, em không cần hỏi gì cả, cứ im lặng mà xem.”

“Được ạ.”

Cậu nhóc nhìn tôi đầy tin tưởng.

Tôi lấy Ngân Hà Nhỏ ra, nắm lấy tay cậu nhóc để nhập dấu vân tay, thực hiện công việc hồi tưởng ký ức cho cậu. Mười phút sau, trên cổ tay phải cậu hiện ra đồng hồ thời gian đang litem ngược.

“Oa!”

Tiểu Vũ ngạc nhiên, cậu cảm thấy rất hiếu kì, nhưng vẫn nghe lời không hỏi gì nhiều, chỉ nhai bánh mì, cậu cười nhẹ hỏi tôi:

“Anh ơi, anh biết huyết sáo không?”

“Anh không biết, em biết sao?”

“Biết chứ ạ, là bố em dạy đó.”

Cậu nuốt nốt miếng bánh mì, đứng dậy với túi đồ ăn nặng trĩu trên tay.

Tôi đi cạnh cậu nhóc, cùng cậu đi về hướng trạm xe.

Tiểu Vũ vừa huyết sáo, vừa bước từng bước một cách kiên định về phía trước.

Nghe tiếng huyết sáo của cậu khiến tôi không thể không cảm thấy buồn, giai điệu này... quen thuộc với tôi lắm...

Đó là một bài hát, một bài hát mà rất nhiều người đều từng nghe qua...

Chú voi giương chiếc vòi lên đầy khí thế

Cả thế giới đều thấp lên hy vọng

Chim công xoay đuôi lộng lẫy

Đừng cứ mãi chán nản

Hà mã mờ to miệng nuốt trọn bèo trôi

Mọi buồn phiền cũng bị nuốt vào bụng

Chim ưng dẫn dắt chúng ta bay lượn

Bay càng cao càng xa càng cần ôm giấc mộng

Nói cho các bạn nghe về một nơi bí mật

Một Thiên đường vui vẻ của những đứa trẻ

Cũng bận rộn cũng đây rắc rối như Nhân gian

Có tiếng cười tiếng khóc đương nhiên cũng có cả đau buồn

Chúng ta đều có ánh mặt trời rực rỡ như nhau

...

Tiểu Vũ, em không cần sợ, anh sẽ đi cùng em, đi đến Thiên đường vui vẻ vô ưu vô lo đó, về đến bên Ngài...

Sẽ không còn sợ hãi, không còn đau buồn nữa.

ooo

Chuyến xe đêm chạy xuôi về Nam. Trong xe không nhiều hành khách lắm, ai cũng mãi cúi đầu chơi điện thoại, rõ ràng chẳng một ai thèm để ý đến đứa trẻ cô độc đi xe một mình.

Tiểu Vũ ngồi trong góc, chỗ ngồi sát cửa sổ, cậu ôm túi đồ ăn trong lòng, ngắm nhìn cảnh đêm liên tục lướt qua bên ngoài cửa sổ.

Tôi ngồi cạnh cậu nhóc, nhìn chăm chăm vào đồng hồ đếm ngược trên cổ tay cậu, tâm trạng cực kì nặng nề, tôi quả thực không nở, và cũng không biết phải làm thế nào để nói cho cậu nhóc rằng sinh mệnh của cậu đang đếm ngược, đang từng phút từng giây tiến gần đến điểm kết thúc.

“Anh ơi, sao anh lại tên là Sơ Tam?”

Cậu bỗng quay qua hỏi tôi, mặt đầy vẻ tò mò.

“Vì anh còn có người anh tên Sơ Nhất, người chị tên Sơ Nhị, nên anh là Sơ Tam.”

“Vậy tại anh đều là thiên sứ sao?”

“Ừm... Anh Sơ Nhất là... thiên sứ loại khác, còn chị Sơ Nhị... đã... anh...”

Ôi trời! Câu hỏi này tôi phải trả lời thế nào?

Kiếp người của tôi là một câu chuyện khác. Ghi chép về cuộc đời tôi khi còn là người phạm chỉ dài hơn đứa trẻ này một chút, ngắn hơn người thường một chút. Sau đó, ngay năm tôi 20 tuổi, nó đã kết thúc.

Năm đó, ngày hôm đó, bây giờ hồi tưởng lại tôi vẫn đau đớn khôn kể như xưa...

“A! Em xem mặt trăng kia, trăng to quá!”

Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ một cách nhạt nhẽo, cố tìm cách chuyển hướng chú ý của cậu nhóc.

“Anh à, con người sau khi chết đều thành thiên sứ hả anh?” Tiểu Vũ nhìn mặt trăng, khẽ hỏi.

Tôi im lặng không nói nên lời. Việc liên quan tới cái chết, mọi việc phải trải qua sau khi chết, tôi không biết phải diễn đạt thế nào với cậu. Cậu mới chỉ 10 tuổi, đối với cậu, chết chóc vẫn còn quá xa lạ.

“Anh ơi, thật ra em biết cả rồi đó!”

“Gì cơ?”

“Anh đừng nghĩ em là con nít thì chuyện gì cũng không biết chứ. Em biết là con người sau khi mất, sẽ đi đến Thiên đường, cũng như bố mẹ em đó.”

“Đúng rồi, Thiên đường”

Tôi xoa đầu cậu nhóc, sống mũi cay cay.

“Ừ...”

Cậu đột nhiên kêu lên, ôm đầu rên rĩ.

“Em sao thế?”

“Chỗ này hơi đau...”

“Đau đầu sao?”

“Vâng...”

Tôi vội đỡ lấy mặt cậu nhóc, kiểm tra vết thương trên trán. Vùng gần thái dương sưng đỏ lên, bên cạnh còn có một vết thương, tuy đã ngừng chảy máu nhưng vẫn để lại vết bầm tím.

“Chú đánh em bằng gì vậy?”

Tiểu Vũ lắc đầu, không chịu nói.

“Em còn đau không?”

“Hết đau rồi ạ.”

“Thật không?”

“Thật ạ.” Tiểu Vũ gật đầu, cậu ngáp một tiếng, xem chừng là buồn ngủ rồi.

“Em ngủ chút đi, tới nơi anh sẽ gọi em dậy.”

“Vâng...” Cậu nhóc nhắm mắt lại, thu mình dựa lưng lên ghế.

Trời lạnh như thế, cậu chỉ mặc mỗi bộ đồng phục và áo khoác thể dục, rõ ràng là không đủ để giữ ấm, tôi ngồi suy nghĩ mãi, cuối cùng chỉ đành cắn răng miễn cưỡng ôm lấy cậu nhóc.

Mới đầu vẫn ổn, nhưng sau một lúc toàn thân tôi bắt đầu bốc khói.

Đây là cảnh báo, cảnh cáo tôi không được ra tay can thiệp, cũng không được giúp đỡ gì đối tượng thử nghiệm nhận Thông báo tử vong. Nhưng tôi không lo được nhiều như thế, cố nhẫn nhịn cảm giác bị thiêu đốt, ráng truyền chút nhiệt lượng cho Tiểu Vũ đã.

Ôi... Tiêu rồi! Thân thể tôi càng lúc càng nóng, khói cũng bốc lên càng lúc càng nhiều.

Làm ơn! Có cần phải nghiêm ngặt như thế không? Tôi chỉ muốn sưởi ấm cho đứa trẻ này chút thôi,

không đến nỗi phải bị thiêu cháy như vậy chứ?

“Này!”

Bỗng dưng một chiếc chăn bông được ném tới. Tôi ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn lên thấy Tiêu Bang.

“Tiểu đội Chuyên án của cậu không chịu được nữa, cái chăn bông này xem như là ngoại lệ, chỉ lần này thôi đấy, không có lần sau đâu.”

Tạ ơn trời đất! Tôi lập tức giữ chiếc chăn và đắp lên người Tiểu Vũ.

“Cậu cũng làm quá thật, không sợ bị thiêu rụi sao?” Tiêu Bang ngồi lên chiếc ghế bên kia lối đi, hỏi với giọng điệu gần như là trêu chọc.

“Sợ gì chứ, có phải lần đầu bị thiêu đâu.” Tôi ra vẻ không sợ gì cả.

“Ý cậu là... cái lần trên đại lộ Tùng Nam?” Khóe miệng Tiêu Bang lại cong lên thành nụ cười châm chọc.

Ừ, là lần đó đấy, tôi thừa nhận trong im lặng.

Vì cứu lấy một mạng người, tôi đã giống như phượng hoàng lửa, bốc cháy bùng bùng, đáng vẻ vô cùng mạnh mẽ. Khi đó, tôi vẫn còn là Tử thần, nhưng sau đó đã bị giáng chức.

“Tổ Tam* ời là Tổ Tam, sao mãi mà cậu không học cách ngoan hơn được nhỉ?”

“Vậy anh nói tôi nghe xem, giúp đỡ người khó khăn thì có gì sai sao?”

“Đó là việc của Cục Thần sứ, cậu đừng hành động quá quyền hạn của mình.”

“Chậc!”

Tôi khinh bỉ trong lòng.

“Nếu như các viên chức ở Thiên giới cũng như cậu, gặp thứ bất bình trên đường đều cố gắng giúp đỡ, không nhìn được mà trợ giúp người khó khăn, không thềm tuân thủ luật lệ, phá vỡ nguyên tắc thì Nhân gian sẽ loạn lên mất.

Mỗi người trên đời đều có sinh mệnh và vận mệnh của riêng mình, kẻ đáng được giúp thì nên giúp, Cục Thần sứ có tiêu chuẩn riêng về việc này, điều lệ “Hạn chế Nhân gian” tồn tại cũng vì tiêu chuẩn đó, không ai được tùy tiện phá vỡ luật lệ.

Nghĩ theo một góc độ khác, nếu người ở Cục Thần sứ đi đến Ban Văn thư, tùy tiện chỉnh sửa tư liệu ghi chép đời người trong máy tính của cậu, sửa người chết thành người sống, sửa giới tính nam thành nữ, cậu sẽ cảm thấy thế nào?”

Tôi bỗng cảm thấy mình như đứa học sinh cá biệt, bị giáo viên chủ nhiệm lên lớp một trận.

“Nói chung là vậy, cậu tự hiểu đi. Còn nữa, Thông báo tử vong của đứa bé này, cậu đến bây giờ còn chưa cho nó biết, Đội trưởng tiểu đội Chuyên án có nhờ tôi nhắc cậu hãy làm việc tròn trách nhiệm, đừng

hành động bằng cảm tính.

Nói xong, Tiêu Bang nhắc chân dài đứng dậy, biến mất ngay trước mắt tôi.

Ôi! Tôi phải mở lời thế nào chứ? Tôi nhìn Tiểu Vũ đang ngủ, trong lòng nặng trĩu.

Cậu nhóc khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng đe dọa của bạo lực, tôi làm sao nỡ đẩy cậu đến với cái chết?

ooo

Đến giữa đêm, đoàn xe cuối cùng cũng tới thị trấn mà Tiểu Vũ muốn đến. Hai chúng tôi đi trên con đường không bóng người, dọc theo những ngọn đèn đường, đi về hướng nhà ông ngoại.

Tiểu Vũ choàng trên người tấm chăn Tiêu Bang đem tới, trông cậu như Peter Pan, tay cầm túi đồ ăn, rảo từng bước về phía trước.

“Anh xem này Sơ Tam, những con số cứ đếm ngược.”

Cậu bỗng quay người lại, đưa cao tay phải lên.

“Đúng vậy, bảy ngày đếm ngược...”

“Ừm.”

Cậu nhóc gật đầu, khó mà phân biệt cậu hiểu hay không, cậu không hỏi thêm lời nào, quay đầu tiếp tục bước về phía trước.

“Em nhớ đường đến nhà ông chứ?”

“Nhớ chứ, từ đây cứ đi thẳng mãi, đến khi thấy một cây bạch đàn lớn thì rẽ phải, sau đó tiếp tục đi thẳng.”

Đúng vậy, đây là con đường rất dài, mà trên người cậu nhóc chỉ còn vài đồng lẻ, còn không đủ tiền đi xe. Tôi lo cậu không đủ sức, vừa bị thương vừa phải đi đường đêm quả thực quá khó khăn.

“Khuya lắm rồi, mình kiếm chỗ nghỉ ngơi trước đi.”

“Được ạ! Em biết đằng trước có chỗ để ngồi nghỉ.”

Tiểu Vũ dẫn tôi đi trên con đường mà cậu quen thuộc, đi đến một tiệm tạp hóa đã đóng cửa, kế bên tiệm có dựng một nhà kho rộng khoảng năm mét vuông, bên trong đậu một chiếc mô tô cùng đồng thùng các tông.

Chúng tôi ngồi nép trong góc, tuy rằng hơi chật hẹp, nhưng đồng thùng đã che chắn bớt không ít gió lạnh. Đèn đường bên ngoài rọi vào vài tia sáng, vừa đủ để chúng tôi nhìn thấy mặt nhau, không đến nỗi tối thui.

“Sao em biết chỗ này vậy?”

“Hồi đó bố em giao hàng đến đây...”

Tiểu Vũ trả lời, rõ ràng cậu đang nhớ lại kỷ niệm với bố.

Từ sau khi bố mẹ mất, cậu bị ông chú ở phương Bắc mang đi, cũng từ ấy tha hương, đến một thành phố xa lạ sống trong sợ hãi và đau khổ, thậm chí không được tiếp tục đến trường.

Ông chú lấy luôn tiền bồi thường tai nạn của bố mẹ cậu, nhưng lại không dùng nó để cho cậu một cuộc sống đầy đủ.

Trên thế gian này có không ít đứa trẻ như Tiểu Vũ. Nếu như con người biết yêu thương, quan tâm hơn một chút, có lẽ những bi kịch như thế đã giảm bớt.

“Anh ơi, ông em tốt lắm, ông được nhìn thấy anh không?”

“Không được, ông không thấy anh đâu.”

“Vậy... anh sẽ ở bên em đến khi nào?”

Tôi thở dài một tiếng, nhìn những con số phát sáng đang đếm ngược trên cổ tay cậu nhóc, tôi quyết định nói ra sự thật.

“Tiểu Vũ, em nghe kỹ nhé, những con số đang đếm ngược này chính là thời gian còn lại của em, đến lúc đó sẽ có Thiên sứ tới đón em về Thiên đường, nên em không cần sợ đâu, anh sẽ cùng em đến ngày đó.”

Tiểu Vũ nghe xong im lặng nhìn tôi một hồi lâu, nước mắt ứa ra. Tôi không đủ can đảm nhìn thẳng vào mắt cậu nhóc, nhưng cũng không thể không đối mặt với cậu.

“Nếu em tới Thiên đường, bố mẹ em có đang đợi em ở đó không?”

“Em đến nơi sẽ biết, Thiên sứ sẽ dẫn em tới nơi có một ông cụ rất hiền từ, Ngài đang đợi em ở đó.”

“Em biết Ngài là ai, em đã luôn ước nguyện với Ngài đó.”

“Đúng đó, Ngài nghe thấy cả, nên mới phái anh đến bên em.”

“Anh ơi, anh đừng khóc mà...”

“Anh không có khóc, là cát chảy, cát bay vào trong mắt anh rồi...”

Nhóc ơi, em đừng khóc! Về bên Ngài cũng tốt, ông ấy sẽ xoa dịu những vết thương của em. Em ở trong vòng tay yêu thương của Ngài sẽ được an yên.

ooo

Trải qua một đêm giá lạnh, trời vừa sáng chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

Buổi trưa trời ấm áp hơn chút, Tiểu Vũ đi đến ướm dẫm mồ hôi, khó khăn lắm thì hai người chúng tôi mới tới được chỗ cây bạch đàn. Dưới tán cây có chiếc ghế đá, Tiểu Vũ mệt quá bèn qua đó ngồi nghỉ, ăn lót dạ.

“Anh ơi, anh cần uống nước không?”

“Anh không khát, em uống đi.”

Tôi ngồi cạnh cậu nhóc, để ý thấy một ông bác đầu đinh đang tiến lại gần chỗ bọn tôi.

“Cháu bé à, sao cháu lại ngồi ở đây một mình?”

“Cháu tới tìm ông cháu ạ, nhưng cháu không đủ tiền, không thể bắt xe.”

“Vậy cháu có số ông cháu không? Bác sẽ giúp cháu gọi cho ông, bảo ông đến đón cháu.”

Ông bác liền lấy di động ra, đôi mắt nhìn Tiểu Vũ, tất nhiên đã nhìn thấy vết thương trên mặt cậu.

“Nhà ông cháu không có điện thoại ạ.”

“O?”

Ông bác ngạc nhiên, liền hỏi:

“Vậy ông cháu nhà ở đâu?”

“Từ đây cứ đi thẳng đến một chợ rau, ở đó có con đường nhỏ, cứ đi thẳng tiếp vào con đường nhỏ đó là tới ạ.”

“Vậy sao?”

Ông bác nhướng mày, có vẻ nghe mà không hiểu lắm.

“Cháu ở đây chờ bác một lát, đừng chạy lung tung đó!”

Đây là một thị trấn nhỏ, ông bác đó cũng không giống người xấu, tôi quyết định trước mắt cứ im lặng xem thế nào đã.

Một lát sau, ông bác trở lại trên chiếc xe mô tô, ông dừng xe bên cây bạch đàn, quay lại gọi Tiểu Vũ:

“Lên xe nào, bác chở cháu đi tìm ông.”

Tiểu Vũ nhìn tôi, ra vẻ hỏi ý kiến tôi thế nào, tôi khẽ nhún vai, nhường quyền quyết định cho cậu.

“Cháu cảm ơn bác ạ!”

Tiểu Vũ không do dự lâu, cậu mang theo túi đồ ăn và chăn bông, leo lên ngồi sau xe ông bác.

Tôi lơ lửng trên không, đi theo hai người bọn họ.

Ông bác chạy xe rất chậm, trên đường đi còn chào hỏi nhiều người, xem chừng người dân ở đây đều quen mặt nhau cả. Sau khoảng mười phút đi xe, tôi thấy bọn họ đi ngang chợ rau và một cửa hàng tiện lợi, tiếp đó rẽ vào một con đường làng nhỏ. Không bao lâu sau thì thấy một ngôi nhà ba gian lợp ngói đỏ.

“Tới rồi! Tới rồi ạ! Cháu cảm ơn bác!”

Tiểu Vũ vui mừng nhảy xuống xe, chạy thẳng vào nhà ông.

Cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm, từ giữa không trung đáp xuống mặt đất, đi theo sau Tiểu Vũ.

“Ông! Ông ơi! Cháu về rồi đây!”

Cụ già đang ngồi dọn đồ trên băng ghế ở phòng khách ngược lên nhìn thấy đứa cháu về nhà, mới đầu còn không tin vào mắt mình, cho đến lúc đứng dậy nhìn đứa trẻ thật kĩ, nước mắt mới bắt đầu ứa ra.

“Ông ơi...”

Tiểu Vũ lao đến chỗ ông ngoại, một khắc ấy, toàn bộ tâm tư, sợ hãi, bất an nơi cậu đã hóa thành nước mắt, ướt đầm cả đôi gò má.

Lưu Phúc Tuyền, ông ngoại của Tiểu Vũ, 71 tuổi, sống bằng nghề nhặt nhạnh rác tái chế.

Cụ Lưu cúi người xuống, ôm lấy đứa cháu ngoại duy nhất của mình, cụ nhìn những vết thương trên mặt đứa bé, không cầm được, khóc như mưa. Mọi sự khốn khổ mà đứa trẻ này từng trải qua đều được ghi lại rõ ràng trên gương mặt cậu bé, tôi nghĩ ông cụ chỉ cần nhìn qua cũng đã hiểu một phần rồi.

“Bác Tuyền à, đây là cháu ngoại bác sao?” Ông bác nọ bước vào nhà, hỏi bằng tiếng Mân Nam.

Cụ Lưu trò chuyện cùng ông bác một hồi lâu, nói đến đoạn đau lòng, nước mắt lại không ngừng rơi.

Tôi ngồi nghe một lúc mới biết hóa ra ông bác này là trưởng thôn, hèn gì lại nhiệt tình như thế, còn quen mặt mọi người xung quanh nữa.

“Thằng bé về rồi thì tốt, bác cần giúp gì cứ nói với cháu, chăm sóc nó thật tốt là việc quan trọng nhất.” Ông bác vỗ vai cụ Lưu, nói tiếng phổ thông trộn lẫn tiếng Đài, rất hào sảng hứa hẹn.

Trưa hôm đó, trưởng thôn đem đến một bọc quần áo, đều là quần áo trẻ con, tuy là đồ cũ nhưng chất liệu không tồi, đa phần là đồ mặc mùa đông.

Người này thật tốt, vừa nhiệt tình lại chu đáo. Tôi lập tức nhờ Qua Qua dò ghi chép của bác trưởng thôn, quả y như rằng, vị trưởng thôn tên La Cát Trợ này không có gì để chê, đích thị là một người tốt, nhà ba đời đều là trưởng thôn, thân thiện tốt bụng, luôn giúp đỡ mọi người trong thôn.

Lá rụng về cội, đất quê thân thuộc, không uổng công Tiểu Vũ vượt đường dài để trở về.

Buổi tối trời lạnh, Tiểu Vũ phủ lên người lớp chăn dày, quỳ tiên giường cầu nguyện. Sau khi thành tâm cầu nguyện xong, cậu mới nhìn tôi bằng gương mặt đầy phấn khởi.

“Anh ơi, Giáng sinh sắp đến rồi đúng không anh?”

“Đúng vậy.” Tôi mỉm cười gật đầu.

Đó là một ngày lễ ngập tràn niềm vui, nhưng đứa trẻ này sẽ không sống được tới ngày đó. Tiểu Vũ nhìn cổ tay mình, nhìn từng phút từng giây đang đếm ngược, khuôn mặt nhỏ tối lại, dường như cũng nhận ra điều này.

“Ngày xưa cứ dịp Giáng sinh bố mẹ đều dẫn em đi nhà thờ...”

Tôi vừa định lên tiếng an ủi cậu nhóc thì cụ Lưu cầm theo một hộp thuốc mỡ bước vào phòng.

“Tiểu Vũ đến đây nào, ông bôi thuốc cho cháu.”

Đây là một công việc khó khăn, chỉ tính số vết thương trên tay chân Tiểu Vũ đã phải dùng hết nửa hộp thuốc rồi. Ông cụ càng bôi thuốc thì mắt càng đỏ lên, tôi đứng nhìn cảnh này, tim cũng chột thắt lại.

“Ông ơi, không sao đâu, cháu hết đau rồi ạ.”

Sau khi được bôi thuốc, Tiểu Vũ ngồi trên giường nói chuyện với ông.

Một năm sống khổ cực của đứa trẻ này, tôi đã biết từ sớm qua hồ sơ cuộc đời, nhưng qua tai ông cụ già lại trở thành từng mũi kim nhọn đâm vào tim, hai ông cháu cuối cùng đều đỏ cả khóe mắt.

Cho đến lúc Tiểu Vũ ngủ say, cụ Lưu đắp kín chăn cho đứa cháu xong xuôi mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Tôi ngồi bên giường, nhìn Tiểu Vũ dựa vào ông mình say giấc nồng, vừa thấy hài lòng vừa tự nghĩ: đứa trẻ này đã bao lâu rồi không được ngủ một giấc ngon lành không âu lo như tiếng bước chân cũng đủ lạnh gáy, làm gì được như bây giờ, tự do thả mình vào những giấc mơ đẹp?

Hãy ngủ thật ngon nào Tiểu Vũ! Hy vọng là trong mấy ngày này em sẽ được ở bên ông ngoại, sống cuộc sống yên ổn, không cần lo lắng gì, đêm nào cũng ngon giấc.

ooo

Trưa hôm sau cụ Lưu chạy xe ba bánh, dẫn theo đứa cháu tới thu gom rác tái chế ở một công trình.

Trời nổi gió lớn, tôi nhìn hai ông cháu đang thu lượm đồ dưới cơn gió mạnh, trong lòng cứ cảm thấy không ổn.

“Ông ơi, để cháu giúp ông.”

“Ừ.”

Công nhân chất phế thải ở một góc, Tiểu Vũ giúp ông mang từng túi ni lông đựng rác lên trên xe ba bánh.

“Bác ơi, mũ này cho hai người đội, nơi này không đội mũ như thế nguy hiểm lắm!”

Một người công nhân mang hai chiếc mũ bảo hộ đến cho ông cháu Tiểu Vũ, thấy hai người đều đã đội mũ mới yên tâm quay lại làm việc.

Lại một cơn gió lớn ập tới, tôi đứng ở một bên, thoáng nghe âm thanh cọt két.

Là tiếng gì nhỉ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy giàn giáo lung lay, trong phút chốc, một cảm giác bất an lóe lên trong đầu.

Tôi nóng lòng, vừa định lên tiếng bảo Tiểu Vũ mau cùng ông rời khỏi chỗ này, nào ngờ trong chớp mắt, cả giàn giáo đang lung lay sập xuống ngay trước mặt tôi, tạo ra một tiếng ầm vang khắp công trường rộng lớn.

Tôi đứng lặng người, hoàn toàn không kịp trở tay, tận mắt nhìn hai ông cháu biến mất, bị chôn vùi dưới giàn giáo.

Tại sao chứ! Tôi không dám tin sự thật trước mắt.

Không phải còn tận bốn ngày sao? Tại sao lại xảy ra chuyện thế này? Không lẽ thời gian bảy ngày của Thông báo tử vong không chính xác sao? Không lẽ, nếu tai nạn xảy ra thì sinh mệnh sẽ có khả năng kết thúc sớm hơn sao?

ooo

Xe cứu thương đậu ở trước khoa cấp cứu của bệnh viện, hai ông cháu cùng lúc được đưa vào phòng cấp cứu.

Tôi đi theo, thấy cảnh cả dàn bác sĩ y tá đứng quanh hai chiếc giường bệnh, bắt đầu cuộc giằng co với tử thần.

Tại sao chứ... không phải vẫn còn bốn ngày sao?

Ngay lúc tôi còn chưa hoàn hồn, Tiêu Bang và Sơ Nhất cùng xuất hiện.

Tôi nhìn bọn họ mới thấy cả hai người đều đang đeo tai nghe Bluetooth trên tai trái, và tai nghe đều đang nháy đèn đỏ - tín hiệu của cảnh báo tử vong.

Tôi lạnh gáy, hai chân mềm nhũn, vô thức lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào tường phòng cấp cứu.

“Hai người... ai phụ trách Tiểu Vũ?” Tôi nhìn đứa trẻ đang nằm trên giường cấp cứu, lạnh giọng hỏi.

“Là anh. Anh phụ trách Tiểu Vũ, Tiêu Bang phụ trách cụ Lưu.” Sơ Nhất đứng cạnh tôi, nghiêm túc trả lời.

“Tại sao... rõ ràng còn bốn ngày mà...” Tôi vẫn không hiểu.

“Sơ Tam, đã xảy ra chuyện không lường trước được, em phải chuẩn bị tinh thần thôi.” Sơ Nhất vỗ vai tôi, tỏ vẻ bất lực.

Tiêu Bang nói tiếp: “Đây là việc xảy ra ngoài dự liệu, sợ rằng cụ Lưu không qua được hôm nay. Còn Tiểu Vũ thì vẫn cần quan sát thêm.”

“Là sao? Tôi không hiểu...”

“Theo lý thì Tiểu Vũ sẽ chết bốn ngày sau, do xuất huyết nội sọ.” Sơ Nhất nhìn tôi và tuyên bố một cách bình tĩnh.

“Xuất huyết nội sọ? Do vết thương trên trán sao?”

“Tiểu Vũ bị chú bạo hành, não bộ bị chấn thương nặng, nếu hôm nay không xảy ra tai nạn thì lý do chết vào bốn ngày sau là xuất huyết nội sọ. Nhưng tai nạn này xảy ra quá bất ngờ, vì lý do nhân sự ở công

trường dẫn đến giàn giáo lung lay, một lúc lấy đi hai mạng người, nên cục trưởng mới phải bọn anh tới.”

Nghe xong lời Sơ Nhất, tôi mới nhớ ra cảnh Tiểu Vũ ôm đầu kêu đau trên xe lửa tối hôm đó.

“Cho nên là vụ tai nạn này đã thay đổi vận mệnh của hai ông cháu?”

“Có thể nói là vậy, nếu không thì cụ Lưu đã có thêm ba năm tuổi thọ.”

Sơ Nhất vừa dứt lời tôi đã nghe tiếng “tít—” dài vọng ra từ phòng cấp cứu.

Lúc ấy đèn đỏ trên tai nghe Bluetooth của Tiêu Bang không chớp nữa, mà đã sáng hẳn. Giây tiếp theo, tôi trông thấy linh hồn của cụ Lưu thoát khỏi xác, chậm rãi lơ lửng trên không, rồi đột nhiên hạ xuống mặt đất, đứng nhìn bản thân đang nằm trên giường phẫu thuật.

“Tít—”

Chiếc máy còn lại cũng phát ra âm thanh chói tai đó, nhưng tai nghe của Sơ Nhất vẫn tiếp tục nháy đỏ.

Đèn đỏ vẫn nháy liên tục chứng tỏ người còn chưa chết. Nhưng tôi không ngờ linh hồn của Tiểu Vũ cũng dần dần rời khỏi cơ thể, đứng trên mặt đất.

“Ông?”

Tiểu Vũ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, bước đến kế bên ông ngoại, hai ông cháu cùng nhìn bản thân trên giường phẫu thuật.

Tiêu Bang đi đến bên họ, nói vài câu với cụ Lưu, ông cụ sau khi nghe xong, cúi đầu nhìn đứa cháu, bật khóc đến tắt cả tiếng.

“Tiểu Vũ... ông phải đi rồi, cháu phải cố ở lại... hứa với ông, cháu phải tiếp tục sống, nhất định phải sống.”

“Ông ơi đừng đi... Ông đừng bỏ cháu lại một mình mà...”

“Tiểu Vũ, hứa với ông, cháu phải sống tiếp, sống thật tốt.” Nói đoạn, cụ Lưu đưa tay đặt lên vai Tiểu Vũ, vỗ nhẹ một cái, đây linh hồn của đứa trẻ về hướng giường phẫu thuật.

Linh hồn của Tiểu Vũ quay về với cơ thể, tôi tạm thở phào một tiếng.

Sau đó, linh hồn của cụ Lưu được Tiêu Bang dẫn đi, trong phòng cấp cứu chỉ còn tôi và Sơ Nhất. Chúng tôi đứng ở một bên, nhìn bác sĩ cùng nhau loại bỏ máu đông trong não ra.

Đó là một ca phẫu thuật dài và hao tâm, tổn hẳn mấy tiếng đồng hồ, dấu hiệu sinh mệnh của Tiểu Vũ mới ổn định lại.

Tôi nắm chặt tay, không dám lơ là một giây.

Tiểu Vũ, cố lên nào! Xin em đó, cố lên.

Hãy dũng cảm cố gắng đến phút cuối.

Ca phẫu thuật kết thúc, Tiểu Vũ được đưa vào phòng chăm sóc chuyên sâu, cậu rơi vào tình trạng hôn mê. Bệnh viện báo cho trung tâm hỗ trợ trẻ em, yêu cầu đưa nhân viên tới tìm hiểu tình hình.

Trưởng thôn La Cát Trợ cũng đã đến, hai mắt ửng đỏ, ngồi bên ngoài phòng chăm sóc chuyên sâu, đang trao đổi với nhân viên của trung tâm hỗ trợ.

Tôi ngồi bên giường bệnh của Tiểu Vũ, nhìn cảnh cậu như một chú búp bê hồng, toàn thân trên dưới đều là những vết chắp vá, không nhìn được mà khóc đến ứот cả hai má, khóc đến không dừng lại được.

Tại sao chứ... tại sao vận mệnh lại đối xử tàn khốc với đứa trẻ này như vậy? Tại sao? Rốt cuộc thì cậu đã làm sai điều gì? Tại sao đến cả mấy ngày cuối đời cũng không thể qua một cách bình yên?

“Sơ Tam, em bình tĩnh một chút, cậu ấy vẫn đang giằng co với tử thần, hãy cho cậu ấy thêm chút thời gian nữa.”

Lời của Sơ Nhất đã khiến tôi tỉnh táo.

Đúng vậy! Máu đông trong não Tiểu Vũ cũng bị lấy ra hết rồi, có khi nào... có phúc trong họa thì sao.

“Sơ Nhất, đối tượng của Thông báo tử vong có khả năng thay đổi vận mệnh mà sống lại được không?”

“Điều đó anh không chắc, vụ tai nạn này đến quá bất ngờ, có lẽ... anh cũng không dám chắc.”

Tai nghe của Sơ Nhất vẫn nháy liên tục, chứng tỏ Tiểu Vũ còn chưa thoát khỏi sự đe dọa của cái chết, nhưng tôi cuối cùng cũng nắm được một tia hy vọng, hy vọng rằng đứa trẻ này có thể đánh bại số phận của Thông báo tử vong, kiên cường mà sống tiếp.

Chàng dũng sĩ nhí à, anh biết, giằng co với cái chết không hề dễ dàng. Đối mặt với cái chết, mọi sinh mệnh đều yếu ớt bất lực.

Nhưng anh xin em, không được nản lòng, đừng quan tâm đến chuyện bảy ngày đếm ngược, hãy vì bản thân mình mà đối đầu với vận mệnh một lần! Em không chỉ có một mình, có anh ở bên em, còn những người sẵn sàng giúp đỡ em cũng đã vội đến đây rồi.

Vì vậy nên em không cô độc chiến đấu một mình đâu.

Đừng quên ông em trước lúc ra đi đã dặn dò, em phải tiếp tục sống nhất định phải tiếp tục sống!

Tôi không ngừng cổ vũ tinh thần cho cậu, suốt cả đêm, nhìn những con số đang đếm ngược trên cổ tay cậu, lại chú ý đến tín hiệu trên tai nghe của Sơ Nhất, dốc toàn tâm vì cậu mà cầu nguyện.

Trưa hai ngày sau, Sơ Nhất nói với tôi rằng chuyện của Tiểu Vũ đã được báo chí lan truyền đi khắp nơi, từ tối hôm trước đã có khá nhiều người đến, đứng bên ngoài phòng chăm sóc chuyên sâu cầu nguyện, tiếp sức mạnh cho cậu nhóc.

Thời gian cứ thế từng giây từng phút trôi qua, ngày nối tiếp ngày, tôi khư khư nhìn thời gian đếm ngược

của cậu, hai mươi bốn tiếng cuối cùng chính thức bắt đầu.

Hôm nay là ngày cực kì quan trọng, sống hay chết, đều xem cậu có vượt qua được ngày này không.
Tiểu Vũ à, anh không biết huyết sáo, nhưng anh biết em thích bài hát này, hy vọng em sẽ nghe được tiếng của anh...

*Chú voi giường chiếc vôi lên đầy khí thế
Cả thế giới đều thấp lên hy vọng
Chim công xoay đuôi lộng lẫy
Đừng cứ mãi chán nản
Hà mã mở to miệng nuốt trọn bèo trôi
Mọi buồn phiền cũng bị nuốt vào bụng
Chim ưng dẫn dắt chúng ta bay lượn
Bay càng cao càng xa càng cần ôm giấc mộng
Nói cho các bạn nghe về một nơi bí mật
Một Thiên đường vui vẻ của những đứa trẻ
Cũng bận rộn cũng đầy rắc rối như Nhân gian
Có tiếng cười tiếng khóc đương nhiên cũng có cả đau buồn
Chúng ta đều có ánh mặt trời rực rỡ như nhau
...*

Tôi ghé sát bên tai cậu, lẩm nhẩm bài hát mà cậu yêu thích, một lần rồi một lần, một lần rồi một lần nữa...

Tôi cũng không rõ cậu có nghe được không, nhưng tôi quyết định không từ bỏ. Tôi muốn cậu tiếp tục sống, muốn cậu đánh bại số phận, muốn cậu trở thành chàng dũng sĩ đích thực.

“Sơ Tam, em nhìn kia!”

Sơ Nhất bỗng nhiên khẽ gọi.

Tôi rảo theo hướng nhìn của Sơ Nhất, thấy ngón tay Tiểu Vũ khẽ động, tôi dường như thấy một tia sáng lóe lên.

Ánh đèn đỏ đang nháy trên tai nghe của Sơ Nhất cũng dần biến thành màu xanh.

Tôi đang vui mừng thì ánh đèn xanh lại trở lại màu đỏ, ánh đèn xanh và đỏ, thay phiên nhau chớp liên tục, chứng tỏ đứa trẻ này đang đứng giữa lằn ranh sống và chết.

“Tiểu Vũ, anh biết em đang đau khổ lắm, chống chọi với cái chết không phải điều dễ dàng, nhưng em đừng sợ, chỉ cần vượt qua được là ổn cả, xin em đó, bằng mọi cách, hãy vượt qua.”

Đột nhiên, tôi nghe được tiếng huýt sáo, là Sơ Nhất, anh đứng ở một bên, bắt đầu huýt sáo

Chú voi giương chiếc vòi lên đầy khí thế

Cả thế giới đều thấp lên hy vọng

Chim công xoay đuôi lộng lẫy

Đừng cứ mãi chán nản

Hà mã mở to miệng nuốt trọn bèo trôi

Mọi buồn phiền cũng bị nuốt vào bụng

Chim ưng dẫn dắt chúng ta bay lượn

Bay càng cao càng xa càng cần ôm giấc mộng

Nói cho các bạn nghe về một nơi bí mật

Một Thiên đường vui vẻ của những đứa trẻ

Cũng bận rộn cũng đầy rắc rối như Nhân gian

Có tiếng cười tiếng khóc đương nhiên cũng có cả đau buồn

Chúng ta đều có ánh mặt trời rực rỡ như nhau

...

Trong tiếng huýt sáo không hề gián đoạn của Sơ Nhất, tôi chăm chăm gương mặt Tiểu Vũ, không ngừng thỉnh cầu, không ngừng khẩn nguyện.

Tiểu Vũ, trên thế gian này còn nhiều tình yêu lắm, đáng để em sống tiếp mà thử nghiệm, xin em hãy vượt qua ải tử vong, quay lại thế giới này.

Chỉ còn năm tiếng đồng hồ nữa.

Chàng dũng sĩ nhí ời, hãy chống chịu, xin em đó.

Hãy vượt qua!

ooo

Bác sĩ, y tá cứ ra ra vào vào; cảnh sát, nhân viên từ trung tâm hỗ trợ đến rồi đi. Tất cả mọi người đều vì đứa trẻ này mà vội vã.

Hai tiếng cuối cùng, tôi không dám lơ là giây phút nào.

Biết bao nhiêu kỳ vọng rằng cậu sẽ mở mắt nhìn thế giới này một lần nữa.

“Tiểu Vũ, dì là dì Hứa, cháu không biết dì là ai, nhưng không sao, từ hôm nay trở đi, dì sẽ bảo vệ cháu, giúp đỡ cháu, Tiểu Vũ đừng sợ, mau tỉnh dậy nào.”

Cô Hứa Trí Bình đến từ trung tâm hỗ trợ trẻ em ngồi bên kia giường bệnh, cùng cậu trai qua khó khăn.

“Giám đốc, chú của cháu bé này, Tô Trung Tường, hôm nay đã bị cảnh sát đưa đi rồi. Còn nữa, bên văn phòng gọi điện đến, bảo là có ông Giang muốn gặp cô.”

Một nhân viên khác ghé tai cô Hứa nói nhỏ.

“Ông Giang nào cơ?”

“Ông Giang đến từ tập đoàn Công nghệ Đông Dẫn, ông ấy muốn nói chuyện trực tiếp với cô, thảo luận về việc xử lý thủ tục nhận nuôi.”

“Nhưng Tiểu Vũ còn chưa tỉnh.”

“Luật sư của ông Giang nói rằng toàn bộ chi phí phẫu thuật của Tiểu Vũ và chi phí an táng cụ Lưu, ông Giang sẽ chi, mong cô sắp xếp thời gian gặp mặt, ông ấy sẽ đợi.”

Ông Giang đến từ tập đoàn Công nghệ Đông Dẫn... tôi lập tức lấy ra “Ngân Hà nhỏ”, nhờ Qua Qua điều tra về người này.

Nửa tiếng sau, Qua Qua vui mừng gọi video cho tôi:

“Giang Vạn Tề, năm nay 42 tuổi, là một người rất yêu vợ, nhưng tiếc là hai vợ chồng kết hôn hơn mười năm vẫn không được một đứa con, năm ngoái họ nhận nuôi một bé gái, họ cực kì yêu thương đứa bé, nếu Tiểu Vũ cũng được họ nhận nuôi thì quá tuyệt rồi, tương lai sẽ thành người thừa kế tập đoàn Công nghệ Đông Dẫn đó!”

Chúa ơi! Sự xoay chuyển của vận mệnh cũng thật kỳ diệu qua đi, không ai ngờ được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Vũ ơi, mau tỉnh lại nào! Thế giới này có quá nhiều thứ đang chờ em trải nghiệm, chờ em khai phá đó!

Còn một tiếng đồng hồ cuối cùng. Xin em đó, tỉnh lại đi nào.

“Sơ Tam, đứa trẻ này chống chịu được tới bây giờ đã là cố gắng lắm rồi, không cần biết kết quả thế nào, em..

“Sơ Nhất, anh có tin vào phép màu không?”

“Phép màu?” Sơ Nhất cười chua chát “Phép màu duy nhất anh thấy qua, là cái lần em bốc cháy ở đại lộ Tùng Nam đó.”

“Đừng trêu em nữa.”

Đó không phải phép màu, mà là sai lầm, sai một li đi một dặm.

“Sơ Tam, đừng tự trách nữa, em đã cố gắng giảm thiểu thương vong hết sức rồi.”

“Chuyện qua rồi, anh đừng nhắc lại nữa.”

Chuyện trên đại lộ Tùng Nam vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng tôi.

Tôi vốn cũng không tin vào phép màu, nhưng lần này vì cậu, tôi tình nguyện tin tưởng nó.

Tiểu Vũ, chàng dũng sĩ nhí! Cầu xin em mau tỉnh lại, mau thoát khỏi vòng vây của cái chết, cho anh thấy hy vọng, cho anh thấy rằng phép màu là có thật.

Tôi nhìn đồng hồ đếm ngược trên tay cậu, chỉ còn nửa tiếng đồng hồ, những con số vẫn từng giây từng phút tịnh tiến về không. Đứa trẻ này là người chống chịu được lâu nhất trong số những đối tượng thử nghiệm kế hoạch Thông báo tử vong từ trước tới nay.

Tôi tin rằng người hy vọng cậu sẽ tiếp tục sống không chỉ có mình tôi. Trong lúc này, có lẽ cả tiểu đội Chuyên án lẫn Ban Tử thần đều đang chăm chú theo dõi tình trạng sống chết của cậu.

Hai mươi phút nữa... rồi mười phút... năm phút...

Tiểu Vũ, cố lên nào! Thời gian sắp hết rồi... em phải cố lên!

Chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một.

Tôi tận mắt nhìn thấy ánh sáng của đồng hồ đếm ngược vụt tắt trên cổ tay cậu.

“Bíp bíp bíp! Bíp bíp bíp! Bíp bíp bíp!”

Chiếc máy bên giường bỗng phát ra những âm thanh ngắt quãng. Cô Hứa Trí Bình vội gọi người, bác sĩ cùng y tá lập tức chạy đến.

Sau đó, tôi thấy cậu nhóc khe khẽ mở mắt, chậm rãi tỉnh dậy...

Làm tốt lắm, chàng dũng sĩ nhí! Không hổ danh dũng sĩ!

Em cuối cùng cũng chiến thắng cái chết mà tiếp tục sống.

Bất chợt, tôi nghe một tràng âm thanh ồn ào phát ra từ tai nghe của Sơ Nhất.

“Chuyện gì vậy?” Tôi cất lời hỏi.

“Là tiếng hoan hô, tiếng hò reo của tiểu đội Chuyên án.”

Đèn hiệu tiên tai nghe của Sơ Nhất chuyển sang màu xanh cố định. Thông báo tử vong chính thức bị giải trừ rồi.

Đúng vậy, đây là điều đáng mừng, tất cả chúng tôi đều nên vui mừng.

Vận mệnh có thể bị xoay chuyển. Cho dù đang chìm trong tuyệt vọng cũng không được buông bỏ hy vọng. Sinh mạng là thứ có vô vàn khả năng, chỉ cần có hy vọng, thì điều gì cũng có thể xảy ra.

ooo

Nửa tháng sau, tôi đứng trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, nhìn bà Giang đang đút từng muỗng cháo cho Tiểu Vũ.

“Cháo ngon không con?”

“Ngon ạ.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút, ăn càng nhiều lớn lên càng đẹp trai, Tiểu Vũ của chúng ta sau này lớn lên nhất định sẽ là một anh đẹp trai nhé.”

Bà Giang lại múc một bát cháo, vẽ mặt niềm nở ngồi bên giường, cứ như chỉ sợ không thể vỗ béo cậu nhóc mà liên tiếp đút cậu ăn từng ngụm.

Tô Hiếu Vũ... có lẽ không lâu sau, em sẽ đổi thành họ Giang, là Giang Hiếu Vũ. Nhưng dù sao đi nữa, anh vẫn hy em vẫn nhớ những ngày tháng mình từng là Tô Hiếu Vũ.

Tuyệt đối không được quên gốc gác của mình, đừng quên những ngày tháng khó khăn, đừng quên quá trình giằng co với tử thần.

Hy vọng em nhớ kỹ những điều đó, ghi khắc sâu trong lòng, sau này lúc em gặp khó khăn, gặp nguy hiểm, hãy nghĩ đến đoạn đường em từng đi này, sau đó hãy kiên định và dũng cảm mà vượt qua tất cả, hết như lúc em chiến thắng cái chết vậy.

Chờ lúc bà Giang ra khỏi phòng bệnh, tôi mới đến bên giường mỉm cười nhìn cậu.

“Anh! Em còn tưởng sẽ không được gặp anh nữa!” Tiểu Vũ nhìn tôi bằng đôi mắt ánh lên sự phấn khích.

“Tiểu Vũ, em dũng cảm lắm, Ngài ở Thiên đường nhờ anh nói với em, từ nay trở đi đừng quên cầu nguyện, Ngài đều nghe cả, và sẽ tìm mọi cách giúp đỡ em, em phải làm một đứa trẻ ngoan, khi lớn lên em phải giúp đỡ nhiều người hơn nữa.

“Vâng, em biết rồi ạ. Vậy... ông ngoại thì sao ạ?”

“Ông ngoại vui lắm, biết em có thể tiếp tục sống, ông ngoại là người mừng nhất.”

“Hôm đó... ông ngoại ôm lấy em..”

Tiểu Vũ nhớ lại ngày hôm đó mà mắt rơm rớm.

“Anh biết, ông ngoại ôm lấy em, bảo vệ em nên em mới không bị thương nặng hơn, vì vậy nên ông không còn bất cứ ân hận nào.”

“Anh ơi, em cảm ơn anh nhiều lắm, sau này em còn được gặp anh không?”

“Chuyện đó phải chờ đến một ngày rất lâu rất lâu sau, anh hứa, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Tốt quá, chúng ta ngoắc tay nào.”

“Ừ, ngoắc tay.”

Tiểu Vũ, chàng dũng sĩ yêu dấu, anh mới là người phải cảm ơn em.

Cảm ơn em đã khiến anh tin rằng vẫn còn thứ mang tên “phép màu” trên thế gian này, cảm ơn em đã

cho anh biết rằng đứng trước sinh mệnh kiên cường, cái chết mới là thứ phải khuất phục.

Chàng dừng sĩ yêu dấu à, tạm biệt nhé. Chờ đến lúc chúng ta gặp nhau lần nữa, có lẽ em đã là ông lão đầu bạc, nhưng anh sẽ không bao giờ quên em đâu.

Là em, người đã đi cùng anh trên quãng đường đầy màu nhiệm này, là em đã cho anh biết phép màu sẽ không tự nhiên xuất hiện, phải có dũng khí to lớn, đối mặt với mọi thử thách khó khăn, mới đủ để chào đón sự xuất hiện của phép màu.

Sinh mệnh, là thứ có vô vàn khả năng.

Khi tường chừng không thể tiếp tục nắm giữ, hãy cố gắng thêm một chút nữa.

Biết đâu ngay giây tiếp theo, kỳ tích sẽ xuất hiện.

CHƯƠNG 6: BIÊN DUYÊN*

Nhân loại chứa đầy những biến số cùng ẩn số. Vận mệnh của nhân loại, từng giờ từng phút đều đang thay đổi.

Cũng vì vậy mà kế hoạch Thông báo tử vong phải bắt đầu tiến hành từ việc thử nghiệm.

Vì là kế hoạch mang tính thử nghiệm, nên trong quá trình thử nghiệm sẽ có rất nhiều việc không rõ nguyên nhân xảy ra, ví dụ như hai ngày trước tôi nhận được thông báo từ tiểu đội Chuyên án:

Người được chọn thứ sáu, vì sự xoay chuyển của vận mệnh nên cái chết đến sớm hơn dự tính.

Do sự việc xảy ra đột ngột, cấp trên chỉ có thể lập tức thay đổi đối tượng. Nhưng tôi không hề ngờ tới người được chọn lần này lại là Phạm Khương Dịch Trạch, mà tôi, chính là người ghi chép của hắn ta.

Phạm Khương là họ ghép, mọi người đều gọi hắn là Phạm Khương, tôi cũng vậy.

Phạm Khương mắc chứng bạch tạng, từ nhỏ đã thường xuyên bị bắt nạt, trong quá trình lớn lên cũng chịu không ít khổ cực. Hắn như một tinh linh đến từ xứ sở băng tuyết đi lạc vào rừng, khiến cho hồ sơ về cuộc đời hắn trở thành một câu chuyện tăm tối.

Hai mươi tám năm sống cuộc sống tự cô lập như từng nhát, từng nhát rìu, đều thành sự u tối và méo mó trong tính cách của hắn.

Tôi không ngờ sẽ có ngày được tận mắt gặp hắn - một linh hồn mang màu trắng tinh khiết, xinh đẹp nhưng nội tâm lại hoàn toàn bị bóng đen ăn mòn.

Như mọi khi, hắn khoác chiếc áo có mũ trùm, kéo mũ lên, khẽ khom lưng bước nhanh giữa dòng người.

Tôi dõi theo bóng dáng cao gầy của hắn, sợ rằng chỉ cần một cái chớp mắt cũng đủ để hắn biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Bất chợt một cơn gió mạnh thổi tới, hất tung mũ áo hắn, mái tóc bạc mắt trắng như tuyết, gương mặt nhợt nhạt lạnh lùng lập tức thu hút nhiều ánh mắt không mấy thiện cảm.

Dù cố tình hay vô ý, người đi đường xung quanh đều né tránh hắn theo phản xạ tự nhiên. Còn Phạm Khương vẫn nhìn thẳng về phía trước, vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh như tiền, kéo lại mũ áo lên, tiếp tục bước đi.

Tôi cứ theo sau hắn ta, cuối cùng không thể theo kịp nữa, cho đến khi hắn ta đi vào trong khuôn viên một trường đại học, bị vây bởi một nhóm nữ sinh cao ngang hắn, tôi mới đuổi theo kịp.

“Phạm Khương, sao rồi, vụ chụp ngoại cảnh lần trước bàn với anh...”

“Không làm.”

Hắn không thèm nghe hết câu hỏi, chỉ lạnh lùng buông một câu, sau đó lại lạnh lùng đẩy nhóm nữ sinh trang điểm xinh đẹp, cao như người mẫu ra và bước nhanh rời đi.

“Gì chứ, đồ quái thai còn tự cho rằng mình hay lắm.”

“Thôi! Kệ hắn đi, mình nhờ người khác.”

Nhóm nữ sinh thốt ra những lời châm chọc khó nghe rồi quay lưng bỏ đi.

Tôi không rõ hắn có nghe thấy không, tôi thì nghe rõ mồn một.

Quái thai, quái vật, người tuyết, quỷ hút máu, khủng bố trắng... đều là biệt danh của hắn ta. Từ bé đến lớn, những cái tên đó như nhãn mác của sự kì thị, được dán lên người hắn một cách vô tâm bởi những kẻ xung quanh.

Chỉ có tôi mới thấy hắn như một tinh linh. Hắn đã từng là một tinh linh, đã từng.

Nhưng tiếc thay, con người sẽ luôn thay đổi, trên con đường uốn khúc đầy chông gai, dần dần, chậm rãi, từng ngày một, từng chút một bị bóp méo, bị ăn mòn.

Cho dù có còn là tinh linh hay không, con người đến từ xứ tuyết đó đã lạc bước vào khu rừng rậm hắc ám, bị đồng hóa với cái ác giữa đồng bùn thối.

Hắn bước đi vội vàng, cứ như sắp đi báo thù ai vậy, đi một mạch đến hành lang Khoa Kỹ thuật hóa học, chặn lấy giảng viên hướng dẫn của hắn.

“Tại sao?” Hắn nghiêng răng hỏi.

Vị giáo sư ngẩng đầu lên, tặng hắn một cái nhìn khinh miệt:

“Sao gì mà sao?”

“Luận văn tốt nghiệp của em, tại sao vẫn không được duyệt?”

“Chuyện đó em phải tự hỏi bản thân chứ, tại sao loay hoay trong lớp thạc sĩ nhiều năm như thế mà vẫn không làm được gì ra hồn?”

“Rõ ràng thầy đang làm khó em.”

“Làm khó? Em nghĩ thầy ăn no rừng mỡ à?”

Giáo sư đẩy hắn ra, đi về hướng thang bộ.

Đôi mắt Phạm Khương lạnh lẽo sắc lẹm, hắn lập tức đuổi theo, chặn đường giáo sư ở góc cầu thang.

“Vì sao ông phải làm khó tôi? Tôi muốn biết lý do!”

“Phạm Khương Dịch Trạch, coi chừng thái độ của em. Đừng quên rằng luận văn của em có được duyệt hay không đều do tôi phê chuẩn đấy.”

“Muốn ông phê chuẩn thì có gì khó, tiếc rằng tôi không phải nữ, không thể lên giường với ông thôi.”

“Hỗn xược! Em nói cái quái gì vậy hả? Tôi sẽ kiện em tội vu khống!”

“Có vụ khống hay không thì ông là người rõ nhất.”

Phạm Khương quay người lạnh lùng bỏ đi, để lại vị giáo sư đang vô cùng tức giận.

“Thằng ranh con khốn kiếp! Đồ quái vật! Đồ trời đánh! Mày nhớ cho kĩ, cả đời này mày đừng mong lấy được tấm bằng thạc sĩ!”

Tên giáo sư bị nhục mạ nên nổi cơn lôi đình, gầm lên rửa thán.

Theo tôi nghĩ, hắn vốn đã từ bỏ hy vọng lấy bằng thạc sĩ rồi, nên mới lật bài ngửa ngay trước mặt giảng viên hướng dẫn như vậy.

Tính cách quyết định vận mệnh. Vận mệnh của hắn vì nương theo cái tính cách bị bóp méo này mà càng ngày càng lệch khỏi điểm ban đầu.

Phạm Khương Dịch Trạch, đường là do tự chân mình bước mà thành. Cuộc đời của anh vì ngã rẽ anh chọn nên đã đi đến ngõ cụt. Bảy ngày đếm ngược của anh... tôi không cách nào hình dung được.

ooo

Rầm! Phạm Khương mở tung cánh cửa lớn, trở về với thế giới riêng của hắn.

Hắn sống một mình trong căn biệt thự riêng, không thú cưng, không bạn cùng phòng, cũng không có người nhà.

Phạm Khương lớn lên trong một gia đình giàu có, bố mẹ đều là người có mặt mũi trong xã hội, có ba người anh trai, hai chị gái. Nhưng vì vẻ ngoài kì quặc mà hắn không chỉ bị xã hội xa lánh, đến cả gia đình thân cận nhất cũng tách biệt hắn, đẩy hắn vào nơi cô lập. Người bố đối đãi với hắn cực kì nghiêm khắc khó tính, người mẹ xem hắn như nỗi tủi nhục, anh chị đều xem hắn như đứa ngoại đạo. Đến người nhà cũng kì thị hắn ta thì huống chi người ngoài.

Phạm Khương từ nhỏ đã không biết “mái ấm gia đình” là gì, vì thế tính cách cũng trở nên ngày càng cô độc, luôn có thái độ thù địch với tất cả mọi người.

Chỉ có ông nội là thực lòng đối xử tốt với hắn, nhưng tiếc rằng cụ già mất sớm, không lâu sau khi hắn đến tuổi trưởng thành, ông nội mất, để lại cho hắn một khoản tài sản khá lớn, tạo điều kiện cho hắn tách khỏi gia đình, sống tự lập bên ngoài.

Phạm Khương vốn có công việc ổn định, nhưng công việc lương cao đó không kéo dài bao lâu, mùa hè năm ngoái, hắn gây gỗ một trận lớn với công ty, dứt khoát phui mộng bỏ đi.

Tôi hay nghĩ, nếu tính cách hắn không quái gở cực đoan như thế, có lẽ cuộc đời hắn đã không tồn tại nhiều góc chết đến vậy. Người mang chứng bạch tạng vượt qua được kì thị, dũng cảm theo đuổi ước mơ của mình, những ví dụ như thế vẫn hay được nhắc đến đó thôi.

Nhưng tiếc là Phạm Khương không tìm được hy vọng trong bóng tối đó. Hắn hoàn toàn bị bóng tối đồng hóa, hắn khinh miệt cả thế giới, căm thù toàn bộ nhân loại.

Nói thật, tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với hắn. Nhưng thời gian còn lại không nhiều, tôi phải xuất hiện thôi.

“Phạm... ơ?” Đi đâu mất rồi?

Tôi mới hiện thân thì hắn quay người đi thẳng vào phòng thí nghiệm.

Tôi đi theo vào, một mùi khói cay nồng tỏa ra trong không khí khiến tôi có chút khó chịu.

Phòng thí nghiệm của hắn y hệt như trong phim ảnh, có một mớ máy móc chuyên dụng, ống nghiệm, thuốc thử hóa học, bình ngưng... còn có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm mà tôi không biết tên nữa. Hắn thì hệt như mấy nhà khoa học bên trong phim suốt ngày vùi đầu trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu cách phá hủy cả thế giới.

Cách tôi hình dung có hơi phóng đại, nhưng toàn bộ mấy thứ mà Phạm Khương đang nghiên cứu chế tác, đều có liên quan đến chất nổ. Kẻ tiêu cực như hắn, nếu tôi đem đến Thông báo tử vong thì sẽ bị ảnh hưởng thế nào nhỉ?

Nói thật là tôi không dám tưởng tượng.

Cấp trên quyết định chọn hắn, có lẽ cũng vì muốn thử nghiệm, thử nghiệm một sự biến đổi không thể dự đoán được.

Nếu như có một ngày trong tương lai, Thông báo tử vong được thực hiện trên toàn thế giới, ai cũng có thể nhận được thông báo này. Nhưng người cũng có trăm ngàn loại, thái độ khi nhận được Thông báo tử vong đương nhiên cũng sẽ mỗi người mỗi khác, không phải ai cũng có thái độ tích cực mà lo xong việc của bản thân trong bảy ngày đếm ngược; lỡ như kẻ nhận được Thông báo tử vong là một tên chuyên làm điều xấu xa thì hậu quả thực không thể tưởng tượng được... đến lúc đó thế giới này sẽ trở nên như thế nào?

Cho nên tôi mới phản đối kế hoạch thử nghiệm này - thật quá mạo hiểm mà! Lòng người đâu thể đoán trước được, thiện ác chính tà, vốn không có gì là tuyệt đối cả.

Con người thay đổi, lòng người khó đoán. Ai ngờ được khi phải đối mặt với ranh giới sống chết, tính cách nào sẽ được bộc lộ ra?

Lòng đầy những suy nghĩ rối ren đó, tôi khẽ bước đến gần hắn, đứng cách hắn một khoảng tầm năm bước chân, lúc tôi đang do dự nên lên tiếng thế nào thì hắn ta quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh...

“Mày là ai?”

“Tôi là Sơ Tam, người ghi chép của anh, cũng là quan sát viên của anh.”

“Mày theo dõi tao cả buổi trưa.”

Đó không phải là câu hỏi, mà là lời khẳng định. Hắn ta sắc sảo đến dị thường, cũng bình tĩnh đến kỳ lạ, tôi không cách nào chối cãi được.

Không được! Tôi không thể bị hắn lấn lướt mà mất đi uy nghiêm của mình. Dù đúng dù sai thì tôi cũng là ủy viên đặc biệt mang số một ở Ban Tử vong của Thiên giới, sao có thể thất thế trước mặt hắn được.

“Đúng vậy, tôi đến báo cho anh biết là sinh mệnh của anh chỉ còn lại bảy ngày đếm ngược.” Tôi ưỡn ngực đứng thẳng, không hề sợ hãi nhìn thẳng về phía hắn.

“Mày không có bóng, mày không phải con người.” Hắn nheo mắt nhìn tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, ừm, khả năng quan sát không tệ.

Khi tôi ngược lên, trên tay hắn là một lọ hàng đang bốc khói, vừa nhìn đã biết là thứ nguy hiểm.

Ồi! Là sát khí! Ai mà biết hắn sẽ làm gì tôi?

Vì an toàn bản thân, tôi ra tay trước một bước, nhanh tay rút ra điều khiển từ xa mini, nhấn nút tạm dừng đóng băng hắn trước, sau đó lấy Ngân Hà Nhỏ ra, đi đến bên hắn, tiến hành việc hồi tưởng ký ức, cho đến lúc cổ tay phải hiện lên đồng hồ đếm ngược thì biểu cảm lạnh lùng của hắn mới dịu đi một chút.

“Đây là cái gì?” Hắn đen mặt gặng hỏi.

“Phạm Khương Dịch Trạch, những lời tôi sắp nói, anh nghe cho kỹ, anh chỉ còn lại thời gian bảy ngày, tôi là quan sát viên của anh, trong bảy ngày tiếp theo tôi sẽ theo sát anh không rời, cho đến khi... anh chết mới thôi.”

Sau khi nói xong mấy lời mà tự mình cho rằng rất ngẫu, tôi tranh thủ lúc hắn vẫn bị đóng băng bất động, tốn thêm vài phút nói nốt lý do và mục đích có mặt ở đây của mình.

Phạm Khương là kẻ vô cùng thông minh, không cần tôi giải thích quá nhiều, hắn cũng không lãng phí nhiều thời gian để chất vấn tôi.

Nhưng hắn quả thực là quá u ám, u ám đến mức khiến tôi phát sợ. Hắn cứ như những tên phản diện trong phim ảnh, từ đầu đến cuối không nói quá nửa câu, chỉ lạnh lùng nhìn tôi bằng đôi mắt màu nâu nhạt, ánh mắt sắc lạnh như xuyên thấu tôi.

“Tôi đã nói rõ toàn bộ rồi, đến đây thôi, anh có câu hỏi nào không?” Tôi tỏ vẻ bình tĩnh nhìn thẳng mặt hắn.

“Buông tao ra.”

Cả giọng nói của hắn cũng lạnh như băng, hệt như con người hắn, u ám, lạnh lùng, không chút ấm áp.

“À đúng rồi! Trước khi trả tự do cho anh, vẫn còn một chuyện rất quan trọng.”

Hắn lại tối mặt.

“Không được, tuyệt đối không được tấn công tôi.”

Điều này vô cùng, vô cùng, vô cùng, vô cùng quan trọng, tôi hy vọng hần có thể tuân theo.

Nào ngờ khoe môi hần cong lên, hần khẽ cười.

Chết tiệt! Tôi nhìn bàn tay trắng bệch của hần vẫn đang khư khư cầm lọ chất lỏng tỏa khói đó, nếu bây giờ tôi nhấn nút thả người, ai mà biết hần sẽ ném thứ đó vào tôi hay không?

Thôi kệ! Cứ đánh cược thôi!

Vừa nhấn nút khởi động, tôi vừa vội vã nhảy sang bên cạnh, nào ngờ hần lại quay người đi, đổ lọ chất lỏng vào chiếc bình đồng, tiếp tục việc nghiên cứu của hần.

Bất chợt, tôi thấy mình như một thằng hề, xấu hổ vô cùng.

“Mày không phải con người thì tao làm gì có khả năng khiến mày bị thương.” Hần nhìn tôi cười như không cười, rõ ràng đang châm chọc tôi.

“Tôi cũng từng là con người, gặp nguy hiểm đương nhiên phản xạ sẽ là né rồi.”

Tôi nghiêng răng trả lời, cố níu kéo tí mặt mũi còn sót lại của mình.

Có trời mới biết lọ hàng bốc khói cay mũi đó là thứ quái gì? Tôi lại không phải dân hóa học! Tôi ôm một cục tức, quả thực muốn cạo trọc quả đầu trắng hếu đó của hần.

Hần lại không lên tiếng rồi, thậm chí không thèm đoái hoài đến tôi, chỉ lo vùi đầu vào nghiên cứu của hần.

Đáng ghét! Đấu tay đôi với hần quả không dễ dàng tí nào, tôi quyết định giữ bình tĩnh, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nhưng cũng phải nói thế này, với một người vừa nhận Thông báo tử vong mà nói, thái độ của hần đúng là quá bình tĩnh, không hề sợ hãi, không kinh ngạc, cứ như cho dù trời sập thì “anh lớn” Phạm Khương đây cũng không thèm quan tâm vậy. Dù tôi là người ghi chép, là người viết hồ sơ hai mươi tám năm cuộc đời hần thì cũng không cách nào đoán được nội tâm người này.

Hần quá ung dung, không thể đoán trước, không thể nắm bắt, bảy ngày này tôi sợ rằng mình sẽ bị ức chế đến phát điên mất.

Đến hơn tám giờ tối hần mới chịu tạm dừng công việc tiên tay, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tôi đi theo hần, trong lòng đầy nghi vấn, âm thầm đoán trước hướng hần sẽ đi: Hần muốn đi đâu? Và đi ra ngoài làm gì? Có khi nào đang toan tính thứ gì đó vô cùng khủng bố không?

Tôi cũng không muốn nghi ngờ hần, nhưng lần nào hần cũng khiến tôi thất vọng. Mỗi lần tôi nghĩ rằng hần sẽ không hành động như thế, hần y như rằng lại đập tan sự tin tưởng của tôi, cho tôi một cú sốc. Đã nhiều lần khiến tôi lạng người trước máy tính một hồi lâu. Ghi chép hồ sơ cuộc đời hần y như đang xem một bộ phim kịch tính, mỗi đoạn đều không cách nào đoán trước được, đều khiến tôi sửng sốt vì kinh ngạc.

“Phạm Khương, anh định đi đâu?” Tôi không nhin được mà lên tiếng hỏi.

Hắn không trả lời, cũng không quay đầu lại, bước vào màn đêm.

Phạm Khương đã quen với việc đi trong đêm tối, vì màn đêm đen đặc là thứ màu bảo hộ của hắn, dù vậy hắn vẫn trùm mũ áo lên, che đi mái tóc trắng bất mắt của mình.

Tôi quan sát hắn đi vào trong siêu thị mua mấy thứ đồ dùng hàng ngày... Được rồi! Tôi thừa nhận, là do tôi đa nghi, dù sao hắn cũng là con người, không thể không ăn thức ăn con người.

Nhưng! Tôi tuyệt đối không thể lơ là, vì hắn là một tên khủng-bố-nguy-hiểm không thể thỏa hiệp.

Phạm Khương xách theo cái túi ni lông bước đi trên làn đường đi bộ, ngay trước mặt là chú chó đang nhe răng chạy đến.

Tôi theo phản xạ tự nhiên nép vào bên người hắn, tìm sự che chở, tránh khỏi chú chó vàng đó... Đừng cười tôi, đem so với con chó này thì tên khủng bố đột nhiên hết đáng sợ rồi.

Bất chợt, hắn bước chậm lại, nhìn theo chú chó đi băng qua hắn; sau đó tôi lập tức nhớ ra, lúc hắn còn nhỏ đã từng cứu một chú chó, tên hình như là... Thái Lang, cũng là một chú chó cỡ trung, lông màu vàng đất.

Phạm Khương lúc đó vẫn còn là một tinh linh vừa hiền lành vừa thuần khiết. Phạm Khương vô cùng thương Thái Lang, tiếc rằng Thái Lang sau đó đã bị anh trai hắn đuổi đi, hai hôm sau thì... xảy ra tai nạn.

Phạm Khương lúc đó 12 tuổi, sáng sớm trên đường đi học, đã tận mắt nhìn thấy xác Thái Lang nằm trên lề đường, cạnh đường ray.

Chuyện đó ám ảnh tuổi thơ Phạm Khương, cũng là thứ mở đầu cho việc chìm đắm vào bóng tối, dần biến thành quỷ ma của hắn.

“Cái chết của Thái Lang không phải do anh.”

“Đương nhiên không phải tại tao.”

Hắn lạnh lùng liếc tôi một cái, mặt đánh lại, bước nhanh về phía trước.

Ừ... Là do tôi quá nhạy cảm nhỉ? Tôi còn nghĩ rằng sâu thẳm trong nội tâm hắn, ít nhiều gì cũng có chút tự trách, không lẽ tôi hiểu sai rồi?

Có lẽ trong lòng hắn không phải tự trách mà là hận, từ trong thâm tâm, hắn hận anh hắn.

Băng dày ba tấc, không phải do giá lạnh một ngày, mọi chuyện đều có nguyên nhân, sự thay đổi theo hướng xấu đi của một con người nhất định phải có nguyên do.

“Mày là người ghi chép của tao, chắc hắn phải rõ chuyện của tao như lòng bàn tay.”

Hắn bỗng lên tiếng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Đúng vậy, chuyện của anh, tôi rõ mồn một.”

Cái tâm lý bài ngoại của anh, thế giới nội tâm bị bao phủ bởi bóng tối của anh, tôi chỉ có thể suy đoán, không thể lý giải.

“Cho nên...”

Hắn kéo dài âm cuối, nghe như đang thám thính gì đó.

“Cho nên?”

Tôi giả vờ không hiểu, hắn không hành động, tôi cũng không ra tay.

Điều quan trọng là! Bí mật của hắn, cái kế hoạch do một tay hắn vạch ra, tôi không thể lật tẩy, cũng không dám nói ra, trừ khi là hắn tự khai, lỡ như lật tẩy rồi, tôi không chắc mình có khả năng ứng phó với một tên yêu ma tên Phạm Khương Dịch Trạch.

Khóe môi hắn lại nhếch lên, hắn lại tiến về phía trước.

Trời ơi... tôi kêu thầm trong lòng: Tại sao chứ! Tại sao tôi phải trải qua bảy ngày cùng với tên khủng bố nguy hiểm này chứ! Sếp ơi, tôi có thể không quan sát hắn nữa không? Tên này đúng là khó ứng phó mà!

Tôi đang rên rỉ giữa chừng thì thấy hắn đột ngột đổi hướng đi, hắn bước khỏi làn đi bộ, tiến về phía khu quảng trường bách hóa đông nghẹt người.

Hờ? Vì sao nhỉ? Đây không giống với việc hắn sẽ làm, trừ khi là việc bắt buộc, nếu không Phạm Khương tuyệt đối không đi đến nơi đông người, không lẽ...

Tôi chợt hiểu ra, quay đầu lại nhìn phía sau.

Quả đúng vậy, là ông ta, cảnh sát Dương Đạo Huy.

Dương Đạo Huy, 42 tuổi, biệt danh là “Đảo Khôi*”, Đội phó tiểu đội một của Trung tâm Điều tra tội phạm thuộc Cục Hình sự.

Ông cảnh sát Dương này theo dõi Phạm Khương đã lâu rồi. Thực ra mà nói tôi rất nể phục nghị lực theo dõi sát sao của ông chú này, như báo săn mồi vậy, đã vào tầm ngắm rồi là không buông.

Nhưng tiếc là đạo cao một thước ma cao một trượng, lần nào cũng để Phạm Khương thoát được.

Cảnh sát Dương mặc bộ thường phục, đội một chiếc mũ, nhất mực theo dõi con mồi, từng bước từng bước bám sát phía sau.

Phía trước quảng trường đông nghẹt người, Phạm Khương hòa vào dòng người, suýt vượt mất khỏi tầm nhìn của tôi. Kẻ nhạy bén như hắn, nhất định đã sớm biết mình bị theo dõi rồi.

Điều đó thấy rõ qua cách hắn khom lưng xuống như một thói quen, khiến thân hình cao gầy của mình hòa vào dòng người đông nghẹt, càng đi càng nhanh, tìm cách cắt đuôi cảnh sát Dương.

Tôi không theo kịp bước đi của Phạm Khương, đành nhảy phốc lên, lơ lửng trên không trung mà theo dõi cuộc đuổi bắt của hai người họ.

Nếu như nói cảnh sát Dương là báo săn thì Phạm Khương là con sói trắng. Một con sói âm mưu gian xảo, bất ngờ quay người đẩy những người xung quanh ra, bước nhanh vài bước thật dài trốn lên trên xe buýt.

Tôi thấy cảnh sát Dương cười bỏ mũ, vuốt mặt đầy tức tối nhìn Phạm Khương leo lên xe buýt trốn thoát. Tuy rằng rất đồng cảm với việc ông chú năm lần bảy lượt vuốt mắt con mồi, nhưng tôi vẫn còn việc phải làm, chỉ đành đuổi theo Phạm Khương.

Lúc tôi bắt kịp xe buýt, Phạm Khương đang mang vẻ mặt đắc thắng, ngồi ở hàng ghế sau cùng nhìn tôi một cách thách thức, giây phút đó tôi cực kì muốn ném cho hắn một câu: Nhìn cái quái gì!

Đừng nghĩ trốn được một lần thì trốn được cả đời, những trò khốn nạn anh từng làm, tôi biết cả đấy!

Ánh mắt của tôi nhất định đã nói rõ tiếng lòng mình rồi. Chỉ cần xem cái cách hắn nhếch mép, nhìn tôi như đang gây sự là đủ hiểu.

“Mày biết thì sao, mày chẳng qua chỉ là thằng ghi chép, giỏi lắm thì bây giờ đang là kẻ theo dõi tao, mày làm gì được tao?”

Tôi tức giận tới nỗi không nói nên lời, chỉ đành nuốt lấy cơn tức, khư khư nhìn hắn.

Quả báo, nhất định là quả báo, Phạm Khương Dịch Trạch, bảy ngày sau, anh nhất định sẽ phải trả giá cho toàn bộ hành động của mình.

Xe buýt đi đến đâu tôi chưa biết, băng qua khá nhiều trạm rồi Phạm Khương vẫn chưa có ý định xuống xe. Trên đường đi hắn không hề lên tiếng, tôi cũng không thèm nói chuyện.

Cho đến trạm nào đó thì hắn xuống xe, lại hòa vào dòng người, có vẻ như vẫn chưa yên tâm bỏ qua khả năng mình vẫn bị theo dõi.

Bỗng nhiên, một cô gái đáng vẻ vội vã lao ra từ ngã rẽ, hắn không kịp phản ứng tông trúng cô. Cô gái có dáng người nhỏ nhắn, bị tông một cú như vậy suýt ngã; cũng may hắn nhanh tay kịp đỡ lấy.

Cô gái đó vội vã ngẩng đầu cảm ơn, lúc nhìn được rõ khuôn mặt hắn, cô khựng lại, hai mắt sáng lên.

A! Là cô ấy! Trì Linh Dao. Tôi vừa nhìn đã nhận ra cô gái này là ai, tôi tin rằng hắn cũng nhận ra tám phần, nếu không thì với tính cách của hắn đã sớm bỏ đi, làm gì có chuyện còn đứng đây mãi nhìn người ta.

“Anh là Phạm...”

“Tiêu Dao, nó là ai?”

Trì Linh Dao chưa nói xong, một tên côn đồ trẻ tuổi bước tới, dò xét hắn bằng ánh mắt thù địch.

“A, xin lỗi, bạn trai em tới đón em rồi.” Trì Linh Dao ôm lấy tay hắn, ra vẻ rất thân mật.

“Thằng này á? Nó là bạn trai em?”

Tên côn đồ bị sốc, quả là kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại hai người đó.

“Đúng vậy đó! Đã nói ngay từ đầu là em có bạn trai rồi mà, anh từ bỏ đi! Phạm Khương, mình đi thôi, phim chiếu lúc lấy giờ nhỉ? Chắc bây giờ đi vẫn kịp đó!” Trì Linh Dao ôm lấy cánh tay hắn, để lại tên côn đồ vẫn còn đứng sững người đó, bước nhanh về phía rạp phim.

Phải chăng đây là... cuộc gặp gỡ định mệnh? Tôi đi theo bọn họ, so với tên côn đồ bị bỏ lại còn kinh ngạc hơn.

Trì Linh Dao, từ hồi học phổ thông đã là... ừm... nên nói thế nào nhỉ? Thôi thì, có thể nói là mối tình đầu của Phạm Khương vậy! Nói tóm lại là, Phạm Khương có ấn tượng tốt với cô gái này, nhưng không tới mức thích hay yêu đâu.

Trì Linh Dao là lớp trưởng lớp Phạm Khương, tính cách hoạt bát cởi mở, là con người theo chính nghĩa.

Nói tới thời học sinh của Phạm Khương, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “khốn khổ” - cơ bản hắn là đối tượng bắt nạt của toàn trường, từ tiểu học đến trung học, hắn đều là kiếp bị đánh đấm hành hạ. Nào ngờ lên đến cấp ba, hắn bỗng thay da đổi thịt, chiều cao cứ một mực tăng vọt, tính cách cũng méo mó xấu đi, quay lưng lại với hình tượng kẻ yếu đuối bị bắt nạt, hắn bắt đầu học cách trả đòn, dùng bạo lực khắc chế bạo lực, dùng thái độ “chống lại ta thì chết” đối chọi với toàn thế giới.

Phạm Khương cô độc lập dị, ngoại hình kỳ quặc, trong lớp không thân thiết với ai. Mấy tên lưu manh trong trường đều thích gây sự với hắn, còn Phạm Khương, đến một tên đập một tên, mười tên cùng đến cũng đánh đến mức bản thân tơi tả mới thôi.

Đánh nhau đến nổi nức tiếng, bị giám thị gọi bằng biệt danh “Sói trắng”, nhưng bạn bè cùng lớp đều ở sau lưng gọi hắn quý hút máu, màu trắng khủng bố, ai cũng né tránh, ai cũng vô cùng kiêng sợ.

Phạm Khương dần mạnh mẽ hơn, nhưng vẫn bị cô lập như trước, người dám đến gần hắn chỉ có lớp trưởng Trì Linh Dao, cô đối đãi với hắn như với mọi người khác, như một ánh mặt trời chiếu sáng cánh rừng u tối, thắp lên tia sáng trong tâm hồn đen tối của hắn, cũng từ đó mà giữa họ dần dần nảy sinh hảo cảm, một thứ tình cảm mơ hồ dần dần phát triển, cho đến khi tốt nghiệp cấp ba, hai người đường ai nấy đi, duyên phận cũng theo đó từ từ trở nên vô hình.

Làm sao ngờ được, hai con người vốn đã chia xa, lại gặp nhau lần nữa trong đêm nay, tại một ngã rẽ chứ.

“Ôi trời, Phạm Khương! Đúng là cậu rồi!”

Trì Linh Dao vẫn ôm lấy tay cậu, kinh ngạc thốt lên.

Phạm Khương không thèm lên tiếng, cứ bị lôi đi y như hồi còn đi học.

Đến rạp chiếu phim, sau khi xác nhận tên côn đồ không bám theo nữa, Phạm Khương mới hất tay cô ra, không nói thêm lời nào, chuẩn bị bỏ đi.

“Chờ đã Phạm Khương!” Trì Linh Dao kéo hần lại.

“Làm gì đấy?” Nể tình ngày xưa cùng lớp, Phạm Khương cố gắng kiên nhẫn với cô ta.

“Xin lỗi nha, tên hồi nãy là đồng nghiệp trước đây của mình, bị hần làm phiền liên tục nên mình thôi việc, chưa biết nhải làm sao thì gần đây lại bị hần bám theo, may mà gặp được cậu, đi nào! Mình mời cậu uống cà phê!”

“Không cần đâu.” Hần quay người bỏ đi.

“Phạm Khương Dịch Trạch!”

Trì Linh Dao lại gọi hần, Phạm Khương không thèm quay đầu, sai chân bỏ đi, rõ ràng không định kéo dài duyên xưa.

Cũng có thể hần cho rằng điều này không cần thiết! Đối với một kẻ có cuộc đời đang đếm ngược mà nói, bất cứ tình cảm gì cũng là thứ dư thừa.

Không ngờ Trì Linh Dao lại đuổi theo, đứng chắn trước mặt hần, nói ra một câu: “Từng có một cảnh sát họ Dương đến tìm mình.”

“Và rồi?”

Hần lạnh mặt hỏi vặn lại.

“Buổi họp lớp năm ngoái, mình có mời cậu, nhưng cậu không đến.”

“May mà không đi, nếu không còn sống được tới bây giờ sao?” Hần cười nhạt, buông ra một câu khiến tôi thấy rùng mình.

“Mình nghĩ cậu không nhận được thư mời. Họp lớp năm nào mình cũng gửi thư mời cậu, tới tận năm ngoái, mình mới từ chỗ cảnh sát mà biết được là vừa tốt nghiệp cấp ba cậu đã dọn ra ở riêng với ông nội.”

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Vụ nổ ở nhà hàng Norton, chắc cậu cũng đọc tin rồi nhỉ. Vào buổi họp lớp năm ngoái, mình bận việc đột xuất không đi được nên may mắn thoát nạn.”

“Chúc mừng cô.”

Phạm Khương cười khẩy, vừa lạnh nhạt nhìn cô gái vừa tiếp tục bước đi.

“Một tuần sau vụ nổ, cảnh sát Dương tìm đến nhà mình.”

Trì Linh Dao chạy theo hần.

“Tôi không biết cảnh sát Dương nào cả.”

“Vậy cậu biết Tạ Tông Tích chứ!”

Phạm Khương cuối cùng cũng dừng bước, hần nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Tạ Tông Tích là giáo viên cấp hai của cậu, trong buổi tiễn đưa ông ấy cũng xảy ra một vụ nổ, vào hai năm trước.”

“Trùng hợp thế.”

Hắn cười, biểu cảm vẫn u ám.

“Trùng hợp hơn nữa, lý do mất của Tạ Tông Tích, là một vụ nổ xảy ra khi ông ấy khởi động xe mình.”

Hắn lại không nói chuyện, trên mặt giữ nguyên nụ cười lạnh như băng, chờ Trì Linh Dao nói tiếp chuyện đang dang dở.

“Cảnh sát Dương nghi là cả ba vụ nổ này đều có liên quan đến cậu.”

“Nghi ngờ thật hợp lý, dù sao thì cả ba vụ đều có chung một điểm tương đồng - Phạm Khương Dịch Trạch.” Hắn tự châm chọc mình.

“Nhưng mình tin không phải cậu.”

“Cảm ơn.”

Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười đó, vượt qua Trì Linh Dao, bước nhanh qua ngã tư.

Lần này Trì Linh Dao không đuổi theo nữa, chỉ bất lực đứng nhìn hắn hòa vào trong đêm tối.

Cô Trì Linh Dao ơi, cô quá xem thường hắn rồi!

Hung thủ gây ra ba vụ nổ đó, chính là hắn.

ooo

Tôi theo sau Phạm Khương đến một tòa chung cư cũ, đi vào sào huyệt thứ hai của hắn.

Thỏ khôn đào ba hang*, với một kẻ cẩn thận tỉ mỉ như hắn, đương nhiên không thể chỉ có một chỗ ẩn thân. Sau khi lốt nghiệp cấp ba, hắn chuyển ra ở chung với ông nội, sẵn tiện chăm sóc cụ già bệnh tật, khi hắn học năm hai đại học, ông nội mất, để lại tài sản, cho hắn nơi ở tự lập. Sau đó, hắn dời khỏi biệt thự của ông, tự thuê nhà riêng bên ngoài.

Từ đó đến nay, nơi ở của hắn tổng cộng có bốn chỗ, đương nhiên toàn bộ đều là nhà thuê; hộ khẩu của hắn đến giờ vẫn treo tên bà nội, nên mới đầu cảnh sát Dương theo dõi hắn vô cùng khó khăn, chỉ có thể canh ở trường đại học hắn hay đến, đến nhiều lần sau mới dò theo kịp tung tích hắn, nhưng đều bị hắn cắt đuôi.

Nhờ tài sản ông nội để lại, hắn không thiếu tiền sinh hoạt, nhưng cuộc đời hắn lại thiếu đi tình yêu thương. Cho dù là tình yêu thương của ông nội cũng không đủ để bù đắp sự thiếu thốn tình thân từ nhỏ của hắn.

Ham muốn phá hoại dần không kiểm soát được của Phạm Khương, cộng thêm sự căm hận xã hội tích

lũy từng ngày của hắn đã bùng phát vào mùa xuân hai năm trước. Hắn bắt đầu lên kế hoạch cho những vụ mưu sát liên hoàn, và nạn nhân đầu tiên là giáo viên cấp hai của hắn, Tạ Tông Tích.

Ông thầy Tạ này cũng từng nằm trong số đám người bắt nạt hắn, không chỉ nhấn tâm xúc phạm hắn trước mặt cả lớp, mà còn từng vu khống hắn.

Lần đó quỹ lớp bị mất, thủ quỹ khẳng định là hắn trộm, Tạ Tông Tích không cần điều tra đã gọi điện về nhà hắn, yêu cầu bố hắn đến phòng giám thị trường bồi thường, khiến Phạm Khương về nhà bị đánh một trận đòn đau đến gãy cả xương sườn.

Việc này sinh ra mối hận thù sâu sắc, đến mức cả buổi tiễn đưa Tạ Tông Tích, hắn cũng không để ông ta được yên nghỉ.

Trong vụ nổ không kẻ sống sót đó, có ba nam hai nữ là bạn cùng lớp của Phạm Khương, tất cả đều là học sinh ưu tú, đều là học trò cưng của Tạ Tông Tích. Một trong số đó chính là kẻ đã ăn chặn tiền quỹ - thủ quỹ.

Tiếp theo là vụ nổ ở nhà hàng Norton năm ngoái.

Phạm Khương giết người quen tay, đến cả bạn cùng lớp cấp ba cũng không thoát. Và cơ hội ra tay tốt nhất, một lúc xử hết toàn bộ, chính là dịp họp lớp.

Vừa hay, Trì Linh Dao mỗi năm đều tổ chức họp lớp cùng một ngày, Phạm Khương dễ dàng thám thính được địa điểm tổ chức, thế là một vụ thương vong mang tính hủy diệt xảy ra, không ai sống sót.

Vụ nổ nhà hàng Norton, người duy nhất thoát được chính là Trì Linh Dao, ngay lúc cô định đi thì nghe tin em mình bị tai nạn giao thông - đương nhiên, thủ phạm gây ra cũng là Phạm Khương.

Nhưng lần này hắn ra tay có nể nang, qua kế hoạch được tỉ mỉ định sẵn, em trai Trì Linh Dao chỉ bị thương nhẹ, nằm viện một ngày liền được về nhà.

Cảnh sát Dương không ngạc, như chính miệng Phạm Khương nói, ba vụ nổ đều có chung một điểm tương đồng là Phạm Khương Dịch Trạch, Phạm Khương lại vừa hay còn có bằng tốt nghiệp Khoa Kỹ thuật Hóa học. Cảnh sát Dương không có bằng chứng cụ thể nên chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, tốn hai năm theo dõi hắn trong khó khăn.

“Đừng nhìn tao bằng ánh mắt lên án đó, tao nói rồi, cho dù mày được Thiên giới phái tới đi nữa, cũng chẳng làm gì được tao.”

Phạm Khương ngồi trên sofa, lạnh lùng liếc tôi.

“Sau khi chết anh sẽ gặp Phán quan, Địa ngục đang chờ anh đấy.”

“Địa ngục sao?” Hắn cười khẩy, ánh mắt sắc lạnh nhìn tôi: “Tao từ lâu đã sống trong Địa ngục rồi.”

Cũng đúng! Tôi vô thức nghĩ.

Cuộc đời hắn đúng là không có gì khác so với Địa ngục: hắn sống cũng không khác gì chết.

Nhưng tôi vẫn ôm lấy tia hy vọng cuối cùng...

Cho dù cái ác đã nuốt chửng hẳn rồi, tôi vẫn muốn tin rằng, hẳn có thể cải tà quy chính, yên phận mà sống qua nốt những ngày cuối đời này.

ooo

Chỉ vừa chớp mắt, ba ngày đã trôi qua. Thiên hạ vẫn bình yên, không có chuyện gì xảy ra.

Phạm Khương ẩn náu ở chung cư cũ ba ngày, đến sáng sớm ngày thứ tư cũng chịu rời khỏi cái sào huyệt chuyên dùng để lẩn trốn này.

Tôi theo sát hẳn, ngầm đoán hẳn sẽ đi đâu. Hẳn là kẻ quen hoạt động về đêm, ban ngày ra đường, thường chỉ có thể là đến trường. Nhưng hẳn đã lật mặt gây gổ với giảng viên, tôi đoán mấy ngày cuối cùng này, hẳn sẽ không bước dù chỉ một bước vào trường đâu.

“Mày bám theo tao trong bảy ngày này, vậy đứa nào sẽ ghi chép hồ sơ đời tao?” Hẳn bất chợt hỏi, gương mặt bị chiếc mũ áo che mất, tôi không thấy rõ biểu cảm của hẳn, không rõ là hẳn tiện mồm hỏi hay còn ý gì khác, vì an toàn cho bản thân, tôi quyết định giữ im lặng.

Theo quy định thì người ghi chép hồ sơ một người sẽ theo từ đầu đến cuối, không thể bỏ ngang, thay bằng người khác giữa chừng được, cho nên tôi chỉ có thể tạm dừng, chờ xong nhiệm vụ này mới tiếp tục.

Nhưng câu hỏi hẳn đưa ra đã khơi dậy lòng cảnh giác của tôi. Những lúc hẳn tắm rửa, đi vệ sinh, thay quần áo tôi đều không ở kế bên, lỡ như hẳn lợi dụng những khoảng sơ hở đó mà làm trò lén lút gì đó, tôi không thể trở tay kịp được.

Bốn ngày qua có vẻ hẳn đã biết điều hơn, nhưng khi không có sự quan sát của tôi hẳn lại làm trò gì đây? Ôi trời! Tôi chợt cảm thấy mình như bà vợ đa nghi sợ chồng mình ngoại tình, bắt đầu lo nghĩ lung tung rồi.

Càng nghĩ tôi càng bất an, nhân lúc hẳn đang đi phía trước, tôi lấy Ngân Hà Nhỏ ra, gọi gấp cho Qua Qua.

“Là tôi nè, nhờ anh chút, anh kiểm tra giúp kho tư liệu của Phạm Khương Dịch Trạch trong máy tính của tôi, tôi muốn biết mấy ngày qua, trong lúc tôi không để ý, hẳn có hành động khả nghi nào không.” Tôi vừa quan sát Phạm Khương đang đi phía trước, vừa khẽ tiếng dặn dò Qua Qua.

“Kho tư liệu của Phạm Khương? Không phải trước khi nhận nhiệm vụ này, cậu đã quyết định truyền tải tư liệu cho tiểu đội Chuyên án rồi sao? Có bọn họ lo việc quan sát, cậu còn lo gì nữa?”

“Tiểu đội Chuyên án chỉ cần tôi phụ trách quan sát, không cho ra tay can thiệp, nhưng tên Phạm Khương này quá nguy hiểm, tôi phải cảnh giác hơn.”

“Được rồi, cậu cho tôi mật mã, tôi đi kiểm tra giúp cậu.”

Một lúc sau, Qua Qua gọi lại.

“Người anh em à, cậu suýt nữa hại chết tôi rồi, vừa tiến vào kho tư liệu của Phạm Khương, tôi đã bị buộc thoát ra.”

“Sao? Vào bằng mật mã của tôi cũng không được sao?”

“Người bảo mật của tiểu đội Chuyên án quá xịn, tôi không dám manh động, chút nữa cấp trên mà khiển trách, cậu phải giúp tôi thoát tội đó.”

“Hiểu rồi, anh cứ bảo tôi yêu cầu anh làm thế, để tôi gánh trách nhiệm.”

Quả nhiên tôi vừa kết thúc cuộc gọi, người của tiểu đội Chuyên án liền gọi đến mắng tôi một trận, inh ỏi như tiếng sét, khiến màng nhĩ tôi suýt thủng.

“Cấp trên chọn Phạm Khương Dịch Trạch làm đối tượng thí nghiệm, là muốn thử xem phản ứng của một người tiêu cực khi nhận được Thông báo tử vong, thông qua kết quả của lần thử nghiệm này, chúng ta mới có thể phân tích các kiểu hành vi cụ thể hơn của thành phần kích động. Kế hoạch thử nghiệm lần này cực kì quan trọng, cậu nghe cho rõ, cấm cậu tùy tiện can thiệp lần nữa, đừng tự ý thay đổi vận mệnh con người!”

“Nhưng mà, Đội trưởng, lỡ như kết cục nằm ngoài dự tính của chúng ta...”

“Chúng ta vốn không thể đoán trước con người! Ai cũng không biết giây tiếp theo xảy ra chuyện gì, nên mới phải thử nghiệm và kiểm tra thấu đáo, nắm rõ toàn bộ những khả năng có thể xảy ra, nghiên cứu những biện pháp ứng phó, tăng cường kiểm soát để tránh thiếu hay bỏ sót trường hợp nào.

Tinh cách của Phạm Khương Dịch Trạch nhiều lần biến hóa, không cách nào đề phòng hết được, là nhân vật trọng điểm của kế hoạch thử nghiệm lần này, Thông báo tử vong sau này có được triển khai rộng rãi hay không, kết quả kiểm tra của hắn quyết định không ít. Giai đoạn hiện tại, các đội đều đang căng thẳng chờ đợi, cậu cũng phải tập trung tinh thần cho tôi!”

“Đội trưởng, tôi đang tập trung lắm! Vì tập trung căng quá nên dây thần kinh sắp đứt rồi này, nên mới...”

Cạch! Cuộc gọi bị ngắt bởi thứ âm thanh inh tai, hoàn toàn không cho tôi cơ hội trình bày.

Tôi bất lực thở dài, lại chạy đến bên Phạm Khương thì thấy một cô gái đang đeo khẩu trang bước đến, nhưng ánh mắt đó... hình như tôi gặp người này rồi?

Phạm Khương phản xạ nhanh hơn tôi, lập tức quay người bước sang hướng khác.

“Phạm Khương Dịch Trạch!” Cô gái đuổi theo, tức giận kéo khẩu trang xuống: “Có cần phải né tránh nhanh như thế không? Cậu xem mình là thứ bệnh dịch à? Chỗ mình làm vừa hay ngay trên con đường này, cậu thật là, vô tình chạm mặt cũng không thèm chào hỏi!”

Là Trì Linh Dao sao? Cũng trùng hợp thật nhì! Lần trước thì do định mệnh sắp đặt mà có màn thoát thân, còn lần này? - Cũng do định mệnh sắp xếp cho gặp lại sao?

Chao ôi! Tôi đang làm quan sát viên hay đang xem phim thần tượng vậy nè? Rõ ràng là phim kinh dị hắc ám, tại sao lại tự xưng xuất hiện cô Trì Linh Dao với cái hào quang màu hường phấn thế này?

Phạm Khương không thèm trả lời, cúi đi tiếp, gương mặt lạnh lùng được giấu sau mũ áo, có vẻ như cố tình không nhìn thấy cuộc tái ngộ định mệnh này.

“Nè! Sao cậu còn khó nói chuyện hơn xưa vậy! Nếu bây giờ tôi lỡ có bị xe tông, cậu cũng chẳng thèm để tâm đâu nhì... Được thôi, cậu thắng rồi! Đi thông thả, không tiền, chúc cậu đi mạnh khỏe!”

Trì Linh Dao bị ngớ lơ, cũng học theo hần đánh bộ mặt xinh đẹp lại, xách túi lên đi một mạch. Nào ngờ chưa bước được vài bước, lại bất lực mà quay lại, nghiêng răng ôm lấy tay hần, tỏ vẻ rất mực thân thiết.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi đưa mắt nhìn...

Ôi đúng là oan gia ngõ hẹp! Lại là tên côn đồ đó sao? Gã xách theo một cái túi giấy, xem Phạm Khương như không tồn tại.

“Tiểu Dao, anh mua bữa sáng cho em rồi nè, là McMuffin mà em thích đó... Này! Mà làm gì vậy? Đừng qua đây! Mà lại gần nữa tao gọi người đó!?”

Tên côn đồ bị dáng người cao ngất của Phạm Khương ép phải lùi bước, đành giơ túi giấy của cửa hàng thức ăn nhanh trước ngực, xem như là khiên chắn tạm thời.

Tôi mơ hồ cảm thấy sát khí, nổi cả da gà.

Thôi nào Phạm Khương, giữa ban ngày ban mặt, anh định làm gì?

Hần ép tên côn đồ đến góc tường, cánh tay vốn đút trong túi áo giờ đưa ra, nắm thành nắm đấm vừa to vừa xanh xao, hạ chắc nịch lên trên đỉnh đầu tên côn đồ, hần dùng cái giọng trầm lạnh như băng mà cảnh cáo:

“Mày tránh xa nhỏ này ra, để tao thấy mày lần nữa, đảm bảo mày sẽ thịt nát xương tan.”

Chúa ơi! Côn đồ ơi mau chạy đi! Tên này không chỉ nói không đâu, hần sẽ cho ông nổ tung thật đấy!

“Biết, biết rồi ạ...” Tên côn đồ xem chừng cũng đã bị bộ dạng giết người không ghê tay của hần dọa cho chết khiếp, lắp bắp được mấy tiếng liền quay người bỏ đi, không dám nán lại thêm chút nào.

“Cảm ơn trời đất, cậu lại cứu mình lần nữa rồi.” Trì Linh Dao thở phào nhẹ nhõm, cười khúc khích ôm lấy tay Phạm Khương: “Nếu anh hùng cứu mỹ nhân đủ ba lần, có thể đổi lại một buổi hẹn hò không?”

Oa cô gái à cô chủ động quá đó, e là cả thế giới này chỉ mình cô dám trêu hần như thế!

Phạm Khương nghiêng răng, muốn phui tay cô ra, cô lại cứ như một chú bạch tuộc, quấn chặt lấy hần không chịu buông.

“Nếu cậu để lại số di động thì mình sẽ buông tha cho cậu.”

“Tôi không xài di động.”

“Điện thoại bàn?”

“Nhà không có điện thoại.”

“Vậy nhà cậu ở đâu?”

“Không nói được.”

“Cậu...”

Ha! Phạm Khương tỏ vẻ đắc thắng,

Tôi xem mà cười, nó khiến tôi nhớ lại thời cấp ba thanh xuân của hai người họ: Phạm Khương 18 tuổi, ai cũng tránh né sợ hãi, chỉ mỗi Trì Linh Dao là trấn áp được hắn, và chỉ mình cô phát hiện chút ấm áp không ai biết sâu thẳm trong nội tâm hắn.

Phạm Khương tàn bạo nhưng không bao giờ ức hiếp kẻ yếu, đối xử với động vật còn tốt hơn với con người. Câu nói quen thuộc của hắn là: Con người mới là súc sinh.

Không hổ là quý ngài u ám, hắn tự có một kiểu lý luận hắc ám tưởng đúng nhưng không của mình, và Trì Linh Dao - ánh mặt trời ấm áp lại soi sáng sự u tối của hắn.

Mấy lần trên đường đi học về, Trì Linh Dao tình cờ thấy hắn cho chó hoang ăn đồ hộp, từ đó ấn tượng tốt tăng vọt, con sói trắng mà ai cũng sợ, con quỷ hút máu, thứ màu trắng khủng bố, trong mắt cô chỉ đơn giản là thiên thần trong lột ác quỷ.

Trong mắt Phạm Khương, Trì Linh Dao cùng lắm chỉ là người mà hắn có hảo cảm, nhưng trong lòng Trì Linh Dao, Phạm Khương để lại dấu chân không cách nào xóa mờ.

Mười năm trôi qua, đến tận bây giờ, Phạm Khương trong lòng Trì Linh Dao chưa hề thay đổi. Mỗi lần công việc ghi chép cuộc đời của con người u ám này khiến tôi tức ngực, tôi lại đến chỗ đồng nghiệp, trộm đọc hồ sơ đời người của Trì Linh Dao.

Nhìn cách cô vẫn mãi tương tự Phạm Khương, nhìn cách cô ta tìm kiếm hình bóng quen thuộc giữa dòng người đông đúc.

Biển người mênh mông, mỗi người một nơi. Rõ ràng là sống cùng một thành phố, nhưng lại lạc nhau giữa biển người nhộn nhịp.

Tôi sau này vẫn hay nghĩ rằng: nếu duyên phận của hai người này không bị chia cắt bởi lẽ tốt nghiệp, có khi nào cuộc đời của Phạm Khương sẽ trở nên khác đi?

Trì Linh Dao như mặt trời, vừa ấm áp lại thẳng thắn. Nếu như ánh mặt trời này cứ tiếp tục rọi sáng bầu trời của Phạm Khương, phải chăng thế giới tăm tối của Phạm Khương sẽ trở nên sáng sủa hơn nhiều? Mặt

trời rực rỡ dùng sự ấm áp mà bao phủ lấy tình linh lạc từ xứ tuyết, sẽ rực lên những tia lửa như thế nào? Nếu như mỗi tình này có kết quả tốt, liệu có ngăn chặn được ba màn bi kịch kia xảy ra?

Tiếc rằng cuộc đời của Phạm Khương không có nhiều chữ nếu như vậy.

Vận mệnh chính là gặp khúc khó lường như thế. Trong lúc sinh mệnh hẳn đang đếm ngược, sau khi bàn tay hẳn đã nhuộm máu của biết bao mạng người, ánh mặt trời tên Trì Linh Dao mới gặp lại hẳn, bắt đầu soi sáng bầu trời của hẳn.

“Rồi rồi, mình cũng sắp trễ giờ làm rồi, hôm nay tạm tha cho cậu, hẹn mười giờ sáng ngày kia, ở địa điểm cũ, không gặp không về”

Trì Linh Dao vội vã chạy đi, đành phải tạm từ bỏ, vừa đi vừa quay lại nhấn mạnh: “Chỗ cũ nhé! Không gặp không về!”

Chỗ cũ sao? À tôi nhớ ra rồi! Cầu Phối Lí Giang! Địa điểm hẹn hò được các đôi tình nhân lựa chọn nhiều nhất, được gọi là cau “tiểu Brooklyn”. Phạm Khương từng cho cô leo cây ở nơi đó, khiến cô chờ hết cả ngày, suýt tan nát cả con tim.

May là Trì Linh Dao không thù dai, sau mười năm, lại không từ bỏ mà hẹn lần nữa.

Ngày kia, là hai ngày đếm ngược cuối cùng của Phạm Khương.

Thực ra mà nói, tôi thà để hẳn tiếp tục sống và chịu sự trừng trị của pháp luật, còn hơn để hẳn chết là hết. Tuy rằng xét đến cùng, hẳn cũng phải xuống Địa ngục chịu trừng phạt, nhưng tôi vẫn hy vọng hẳn tiếp tục sống, cúi đầu nhận tội ở Nhân gian trước đã.

Ngay lúc này đây, vận mệnh lại bố trí cho Trì Linh Dao một lần nữa xuất hiện trong đời Phạm Khương, phải chăng là dấu hiệu của sự thay đổi nào đó?

Nhân loại chứa đầy những biến số cùng ẩn số. Vận mệnh của nhân loại, từng giờ từng phút đều thay đổi.

Liệu tôi có thể trông cậy vào sự xuất hiện của cô ấy để thay đổi vận mệnh mang đầy tính hủy diệt, xoay chuyển cuộc đời tối tăm của Phạm Khương? Liệu tôi có thể chứng kiến phép màu một lần nữa?

Một phép màu biến sự u tối thành ánh sáng, một phép màu khiến chính nghĩa đánh bại cái ác.

ooo

Trì Linh Dao vừa rời đi, Phạm Khương lập tức quay lại hướng đi ban đầu.

Rốt cuộc thì hẳn muốn đi đâu? Tôi đi theo hẳn, không cách nào lần được hướng nghĩ thiên biến vạn hóa của hẳn.

Đi được vài con đường, hẳn dừng bước trước một căn nhà thờ, ngẩng đầu lên nhìn cây thập giá trắng

tình khiết.

Tôi không nghĩ hẳn đến đây để xưng tội, trong suy nghĩ của tôi, luôn tồn tại một cảm giác, rằng hẳn đang toan tính gì đó.

Bên trong nhà thờ, một cặp đôi sắp cưới đang diễn tập.

Hắn đứng trước cửa nhà thờ, dựa người vào khung cửa, toàn bộ khuôn mặt vẫn bị che đi bởi lớp mũ áo, tôi không cách nào nhìn rõ biểu cảm hiện tại của hắn.

Nhà thờ? Hôn lễ? Tôi lóe lên suy nghĩ: Hai hôm sau là hôn lễ của chị hẳn!

Lúc tôi vừa nhớ ra thì một người đàn ông chạy lại, chỉ thẳng mặt hắn lớn tiếng quát:” Ai cho mày đến đây? Cút! Đừng để tao kêu người mời mày đi!”

Người đàn ông trong bộ vest chỉnh tề đó chính là anh cả hắn, kẻ hắn căm thù nhất.

“Phạm Khương Dịch Trạch! Mày tới đây làm gì? Tao không nhớ có ai đưa thiệp cưới mời mày đến, tốt nhất là mày mau biến đi! Không khéo chút nữa mẹ tới lại nổi trận lôi đình.” Một người phụ nữ khác bước tới trên đôi giày cao gót, tham gia vào việc nhục mạ hắn.

Người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy đó chính là chị ba hắn, người hắn chán ghét nhất.

Phạm Khương cuối cùng vẫn không lời nào, im lặng quay người rời đi. Từ đầu đến cuối tôi vẫn không thấy rõ biểu cảm của hắn.

Trở về căn biệt thự riêng của mình, hắn mới kéo mũ xuống, đi thẳng vào trong phòng thí nghiệm với bộ mặt bình tĩnh đến lạ thường.

Hai hôm sau... tôi càng nghĩ càng bồn chồn.

Trì Linh Dao hẹn hắn ở cầu Phối Lí Giang; cũng ngày hôm đó, lại là hôn lễ của chị hắn. Hôm nay hắn thân chinh đến nhà thờ xem bọn họ chuẩn bị đám cưới, rốt cuộc là có ý đồ gì? Phạm Khương, rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Hắn ngồi trên ghế, cầm bút ghi chép lại kết quả thí nghiệm của mình, bằng thứ ngôn ngữ ký hiệu tôi hoàn toàn không hiểu.

“Tôi muốn hỏi anh một câu.” Tôi không nhịn được lên tiếng.

“Hỏi đi, tao đâu có bận mồm mày lại.”

“Hai ngày sau, anh định có mặt ở đâu? Cầu Phối Lí Giang? Hay nhà thờ Thánh Mẫu?” Tôi lấy hết can đảm thám thính: “Trả lời tôi nào, Phạm Khương, đừng cứ im lặng nữa.”

Hắn lặng thinh, cúi đầu tiếp tục ghi chép, không thèm nghe tôi. Trong căn phòng thí nghiệm rộng lớn, tôi chỉ nghe tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

“Đến hôm đó mày sẽ có câu trả lời.”

Sau một hồi lâu, hần cũng chịu mở miệng, cho tôi một câu trả lời mơ hồ, lại còn cố tình đưa cổ tay phải lên cho tôi thấy đồng hồ đang đếm ngược.

“Tháng năm không tha cho ai, thời gian không chờ đợi ai, tích tắc tích tắc, tích tắc tích tắc...”

Là ý gì chứ? Phạm Khương Dịch Trạch, rốt cuộc anh đang bày trò giải đố gì?

Hần nhìn tôi đang đứng ngồi không yên, để lộ ra một nụ cười không mưu mô hiểm thấy, trắng thuần khiết, vô tội hết một thiên thần, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ghi chép của mình.

Được thôi! Chờ đến ngày kia là biết chứ gì. Tôi không cách nào nhìn thấy nội tâm vụn vẹo của hần, chỉ đành chờ thôi.

Trong hai ngày đếm ngược vô cùng quan trọng đó, tôi chỉ mong rằng... hần không khiến tôi thất vọng.

ooo

Nhắn nại chờ đến ngày thứ sáu, dây thần kinh của tôi đã căng tới mức gần như đứt mất mấy cọng rồi. Khó khăn lắm mới thấy hần đi ra khỏi cửa, không ngờ lại là đi đến trường đại học để thu dọn đồ cá nhân.

Được thôi, tôi một mực tự nhủ với bản thân, đừng vội vàng, đừng hoang mang, đừng sợ hãi. Hần muốn đi dọn đồ thì cứ để hần đi, dù sao thì vẫn còn thời gian, chờ hần dọn xong thì cũng nên đi đến cầu Phối Lí Giang gặp mặt rồi.

Quả nhiên, sau khi bê mấy chiếc thùng được dán kín về, hần đi về hướng cầu Phối Lí Giang. Lúc tôi đang mừng thầm trong lòng, mừng thay cho Trì Linh Dao thì hần lại dừng bước ở một ngã ba đường, hai tay đút vào trong túi áo, quay qua quay lại ra vẻ do dự hòng khiến tôi mừng hụt.

Bên trái, là hướng cầu Phối Lí Giang, bên phải là hướng nhà thờ Thánh mẫu.

Phạm Khương à, xin anh đó, tuyệt đối đừng đi sai hướng, bên trái mới là lối thoát của anh, là cơ hội của anh. Hãy đi về bên trái, đừng do dự nữa!

Cuối cùng, hần cất bước dời đi, ngay trước mắt tôi, về bên phải.

Sao cơ? Tôi hoảng hốt không biết phản ứng thế nào, chút bình tĩnh còn sót lại cũng biến mất rồi.

“Phạm Khương Dịch Trạch, anh đến nhà thờ làm gì?”

“Tao quả thật rất tò mò, nếu tao bất ngờ xuất hiện, biểu cảm của bọn chúng sẽ ra sao nhỉ?”

“Anh quan tâm biểu cảm bọn họ để làm gì, cái quan trọng là biểu cảm của Trì Linh Dao, sắp mười giờ rồi, anh...”

“Mày không hiểu đâu, ngay một ngày quan trọng như hôm nay, sao tao có thể bỏ lỡ được.”

Đương nhiên là tôi không hiểu nổi! Cách suy nghĩ của anh sao có thể rối rắm phức tạp như mê cung thế này, rốt cuộc thì nào anh được làm bằng gì chứ?

Càng đến gần nhà thờ thì suy nghĩ của tôi càng loạn cả lên. Bước chân của hấn vẫn như cũ, thông thả đi vào siêu thị, quan sát nhà thờ Thánh mẫu ở bên kia đường qua vách kính.

Hấn đang nhìn gì vậy? Hấn hiện giờ đang có biểu cảm thế nào? Tôi đánh liều đưa tay kéo một góc mũ áo của hấn...

Hấn bỗng bật cười, liếc tôi một cái bằng đôi ngươi màu nâu nhạt.
“Mày hay thật đấy.” Hấn trêu chọc tôi, tiếp tục nhìn chăm chăm nhà thờ Thánh Mau đối diện đường.
Vô lý! Hấn cũng đến đây rồi, tại sao không vào nhà thờ mà còn đứng đây nhìn? Tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, lập tức đưa mắt theo hướng nhìn của hấn...

Ôi trời! Là cảnh sát Dương, còn cả cấp dưới của ông ta nữa!
Ngay trước cửa nhà thờ là một nhóm cảnh sát chìm đang nguy trang thành nhân viên phục vụ của buổi tiệc cưới, hòa lẫn vào dòng người ra vào liên tục, còn cảnh sát Dương đang ở tầng trệt của một tòa thương mại gần nhà thờ trong lối cải trang, cúi đầu ra lệnh điều khiển qua tai nghe.

Tại sao cảnh sát lại biết hôm nay Phạm Khương sẽ đến? Không lẽ... là do anh chị hấn cảm thấy không yên tâm, sau lần gặp hấn hôm bữa thì ngầm ngầm liên hệ cảnh sát Dương?

Sau gần nửa tiếng, cũng sắp tới giờ tiến hành hôn lễ rồi.
Không biết vừa xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cảnh sát Dương vội vã kéo tai nghe ra, chạy về hướng nhà thờ, tập hợp nhóm cấp dưới lại, lên xe gấp rút rời khỏi hiện trường.

Chuyện gì vậy? Tôi còn chưa kịp hiểu gì, Phạm Khương đã bắt đầu di chuyển, đi khỏi siêu thị, lẳng lặng tiến về phía nhà thờ.

Không được! Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn mọi chuyện xảy ra mà không quan tâm, không dò hỏi được.

Tôi vừa đuổi theo bóng dáng Phạm Khương, vừa lấy Ngân Hà Nhỏ ra, gọi cho Qua Qua.
“Là tôi nè, anh kiểm tra cái này giúp tôi, xem trong một tiếng trước đó lại, trong thành phố có xảy ra tai nạn gì không?”

“Hình như có đó! Tôi nghe nói Ban Tử thần và Ban Cơ động sau khi nhận được thông báo từ cấp trên, đã toàn thể xuất kích.”

“Sao? Toàn thể xuất kích á? Chuyện gì xảy ra mà phải toàn thể xuất kích?”

“Cậu chờ chút, tôi kiểm tra giúp cậu.”

Tôi nghe tiếng gõ phím lách cách từ phía Qua Qua, sau một hồi, Qua Qua thốt lên:

“Không hay rồi! Khoa Kỹ thuật hóa học của trường đại học Húc Xuyên vừa phát nổ, mới mười phút trước thôi!”

Tôi khựng lại, cả người đờ ra, không nói được lời nào.

“Sáng nay mười giờ ở Khoa Kỹ thuật hóa học trường đại học Húc Xuyên có một buổi phát biểu, người phát biểu chính là Tiêu Quốc Đống, giảng viên hướng dẫn của Phạm Khương.”

Khoa Kỹ thuật hóa học của đại học Húc Xuyên... giảng viên hướng dẫn của Phạm Khương...

Hèn gì ngay từ đầu hắn đã lấy cớ về trường thu dọn đồ đạc hóa ra là kế điệu hổ ly sơn, lợi dụng vụ nổ ở trường đại Húc Xuyên để khiến cảnh sát Dương rời đi.

Hán lại muốn trong hôm nay, xử lý hết những tất cả những mà hắn thù ghét căm hận!

Không được, tôi không thể để mặc hắn hành động!

Tôi hoàn hồn, lập tức chạy đuổi theo, nhưng hắn đã kịp đi vào nhà thờ, hai tay vẫn giấu trong túi áo.

“Phạm Khương Dịch Trạch! Đứnggggg!”

Hắn quay lại, nhìn tôi nở một nụ cười như thiên thần, ngay sau đó hắn lại quay đi, đưa lưng về phía tôi, tôi chỉ có thể trố mắt kinh ngạc, đứng sững một chỗ, trơ mắt nhìn một vụ nổ long trời, tạo ra một biển lửa trước mắt tôi.

Tại sao chứ...

Phạm Khương Dịch Trạch, không lẽ kéo nhau cùng chết, là âm mưu mà anh một mực toan tính trong mấy ngày nay? Không lẽ anh chưa từng nghĩ tới việc đi đến cầu Phối Lí Giang?

Tôi nhìn hiện trường vụ nổ đang ngùn ngụt khói, nhìn mọi người của Ban Tử thần và Ban Cơ động đang loạn cả lên, trong đầu tôi, chỉ toàn là nụ cười như thiên thần mà hắn tặng tôi trước khi chết.

Quả nhiên... bảy ngày đếm ngược của Thông báo tử vong, không phải là một kỳ hạn chính xác. Chỉ cần có bất ngờ xảy ra, cái chết đều có thể lập tức tìm đến.

Là vì nhân loại chứa đầy những biến số cùng ẩn số. Là vì vận mệnh của nhân loại, từng giờ từng phút đều đang thay đổi.

Một bên là Thiên đường, một bên là Địa ngục.

Bên trái là lối thoát, bên phải là ngõ cụt.

Phạm Khương Dịch Trạch, vận mệnh rõ ràng đã sắp đặt cho anh một cơ hội, một ngã rẽ, chờ anh bước vào, nhưng anh vẫn bị ám ảnh không tỉnh mà khư khư ôm đống tội lỗi của mình từng bước tiến vào Địa ngục.

ooo

Tôi là người ghi chép của Ban Văn thư, dùng chữ viết ghi chép lại cả cuộc đời của người chết, lắng nghe tiếng lòng cuối cùng của Vong linh, đều là việc của tôi, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày,

phải đối mặt với hấn - Phạm Khương Dịch Trạch - bằng đồng tâm tư phức tạp thế này.

Trong căn phòng cách âm vuông vức, hấn ngồi đối mặt với tôi, hai người chúng tôi cách nhau một chiếc bàn nhỏ, hấn vẫn như lúc còn sống, nhìn tôi bằng đôi người màu nâu nhạt.

“Mày đúng là âm hồn bất tán.”

“Chịu thôi, ai bảo tôi là người ghi chép của anh.” Tôi bật nút nguồn của máy ghi âm, đặt nó lên trên bàn. “Đây là ghi chép cuối cùng của đời anh, muốn nói gì thì cứ nói, nghe xong di ngôn của anh tôi mới có thể hoàn thành hồ sơ cuộc đời anh.”

“Không có gì để nói hết, mày tự lo liệu đi nhé!”

Cái thái độ sao cũng được của hấn khiến tôi tức tối, tôi gượng nuốt cơn tức, nhìn hấn bằng thái độ hòa hoãn.

“Phạm Khương Dịch Trạch, anh có biết bao nhiêu người chết dưới tay anh không?”

“Đều là cận bã, chết cũng chẳng tiếc.”

“Cho dù là cận bã cũng không đến lượt anh thực hiện thứ chính nghĩa phi pháp đó; còn chưa kể trong mấy vụ nổ có không ít người không vô tội, không thù không oán với anh bị liên lụy, kkhông lẽ anh không hề cảm thấy tội lỗi sao?”

“Mấy lời này của mày, tên Phán quan trưởng kia đều đã nói rồi, có thể nói thứ khác mới mẻ hơn không?”

“Được thôi, chúng ta nói về vấn đề khác, nói về Trì Linh Dao vậy! Anh biết hôm đó cô ấy đợi anh ở cầu Phối Lí Giang hết bao lâu không?”

Vừa nhắc Trì Linh Dao, biểu cảm của hấn liền dịu lại.

“Chờ từ sáng sớm đến hoàng hôn, y như mười năm trước vậy. Tôi không tin trong lòng anh không có cô ta. Tại sao không cho cô ấy một cơ hội, cũng là tự cho mình một cơ hội?”

“Biết rõ không có kết quả thì yêu đương làm gì.” Hấn thờ ơ trả lời.

“Sao anh biết không thể có kết quả? Anh nghe qua nỗi lòng cô ấy chưa? Anh có biết trong mười năm qua cô ấy luôn tìm kiếm anh thế nào không? Vận mệnh cho cô ấy xuất hiện trong đời anh hai lần, anh lại hai lần đẩy cô ấy ra...”

“Không đẩy ra thì sao? Để cô ấy ở bên thứ quái thai như tao sao? Để cô ấy cũng phải gánh chịu đủ thứ tủ nhục sao? Cô ấy có chịu được ánh nhìn kì thị của người khác không?”

“Anh...”

Hai người chúng tôi suýt chút thì cãi nhau, tôi chỉ có thể kiềm chế, lấy ra một tập tư liệu được sao chép sẵn từ trước, thận trọng đặt trước mặt hấn: “Đây là hồ sơ cuộc đời của cô ấy, được ghi chép từ lúc sinh ra

tối ngày hôm nay, tôi xin giúp anh đấy. Anh trong lòng cô ấy là như thế nào, ký ức anh để lại cho cô ấy... tình cảm cô ấy dành cho anh, tôi không thể diễn giải bằng từ ngữ, anh mang xuống Địa ngục từ từ mà đọc.”

Hắn nhìn cuốn hồ sơ đời người dày cộm nằm trên bàn, ánh mắt lạnh lùng khẽ ảm lên.

“Tôi biết vận mệnh có lúc rất tàn khốc, huống hồ vừa sinh ra đã không có quyền lựa chọn, nhưng vận mệnh cũng không hoàn toàn xấu xa, Trì Linh Dao, ông nội anh, họ đều thực lòng yêu thương anh, đều là người đối xử tốt với anh, lúc ông nội anh qua đời, ông còn khoe với người ghi chép rằng anh là đứa trẻ hiền lành hiếu thuận, điều khiến ông ấy hối hận nhất là không thể sống thêm vài năm chứng kiến anh kết hôn lập gia đình. Còn Trì Linh Dao, chờ một ngày trong tương lai cô ấy đến đối mặt với người ghi chép của mình, tôi có thể đảm bảo với anh - anh, Phạm Khương Dịch Trạch, chính là sự hối hận lớn nhất đời cô ấy.”

Hắn vẫn giữ im lặng, mắt nhìn xuống hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao.

Tôi còn tưởng hắn sẽ một mực im lặng đến khi hết giờ, hắn lại như nhớ ra gì đó, chậm rãi lên tiếng:

“Ai cũng gọi cô ấy là mặt trời nhỏ, nhưng tao chỉ cần nhìn cô ấy là lại gai mắt, ai cũng né tránh tao, cô ấy lại cứ thích đi qua đi lại trước mắt tao, kẻ đã quen bóng tối như tao đột ngột bị một mặt trời thu nhỏ quay quanh, tao không quen được, cũng không biết phải làm gì với cô ấy... Học kỳ hai năm lớp mười một, cô ấy bị một đám rác rưởi cười ghẹo, trêu cô ấy đang dần trở thành quái thai, cô ấy không phủ nhận, còn cãi một trận lớn với lũ đó...”

“Cho nên anh tiền từng đưa trong lũ đó vào bệnh viện và suýt chút bị đuổi học, bố anh cần mặt mũi, dùng tiền dùng quyền thương lượng với nhà trường, ém nhẹm đi sự việc.”

“Đúng vậy. Lúc biết tao không bị đuổi học, cố ấy khóc một trận lớn... mặt trời nhỏ, lại đổ mưa...”

“Đó gọi là vui quá mà khóc.” Tôi không chịu được mà sửa lời hắn.

“Tao biết cô ấy thích tao, thực lòng đối tốt với tao. Nhưng tao không chắc, tao không dám khẳng định những chuyện như thế sau này có thể xảy ra không, nếu tiếp tục xảy ra thì tao nên làm thế nào? Nếu kẻ trêu chọc cô ấy là bạn thân cô ấy thì tao phải làm thế nào? Tao thậm chí còn không chắc bản thân có sự tự tin để ở bên cô ấy, chỉ còn cách lơ cô ấy, hoàn toàn bỏ lơ... Buổi chiều trước ngày tốt nghiệp cấp ba, cô ấy hẹn tao ra cầu Phối Lí Giang, cũng là mười giờ sáng, không gặp không về, tao đại loại đoán được cô ấy muốn nói gì, nhưng tao không muốn nghe, không dám nghe, chỉ bằng cứ như vậy mà khiến cô ấy từ bỏ, từ đây đường ai nấy đi, vĩnh viễn không gặp lại nhau.”

“Con người anh đúng là vừa cực đoan vừa mâu thuẫn, anh khao khát nhận được tình yêu, lại không biết và không dám yêu, nếu lúc đó anh lấy hết dũng khí, đi đến cầu Phối Lí Giang, có lẽ cuộc đời anh đã không phải càng đi càng lệch quỹ đạo rồi.”

“Chưa ai từng dạy tao, yêu là gì, yêu như thế nào, trong cuộc đời tao chỉ có kì thị và thù hận.”

“Nói như anh thì ông nội anh là gì, thứ ông ấy dành cho anh, không lẽ không tính là tình yêu? Trì Linh Dao thì sao, cô ấy khư khư giữ anh trong lòng mười năm, là mười năm đó! Thời gian dài đằng đặc như vậy, nếu là người khác thì sớm đã chuyển sang đối tượng khác rồi.”

Hắn sững sờ không nói nên lời, nhìn cuốn hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao, cúi đầu im lặng.

“Tình yêu ông nội dành cho anh, rõ ràng ấm áp như vậy lại không thể soi sáng nội tâm u ám của anh, nên vận mệnh lại sắp đặt thêm Trì Linh Dao vào cuộc đời anh, nhưng anh lại không chỉ một lần tránh né cô ấy, sau đó cô độc một mình đi trên con đường mình chọn, nhưng anh lại không đi về phía trước, hay đi đường vòng, anh đào đường xuống lòng đất, đi thẳng một đường xuống Địa ngục.”

“Đời người không có tấm bản đồ nào thì sao tao biết khi nào rẽ, khi nào nên tiếp tục đi thẳng? Tao lại làm sao biết nếu đi thẳng có phải sẽ tốt hơn không? Nếu rẽ có phải sẽ càng lúc càng tệ?”

“Anh nói đúng, không có bản đồ cho cuộc đời. Lúc lạc lối, con người ai cũng không biết bước tiếp theo nên đi the nào, nhưng vẫn có thể thử đi mà, chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý, chẳng cần biết là rẽ hướng hay đi thẳng, cứ thử đi là có cơ hội, nếu đi sai hướng thì đi lại từ đầu thôi, mỗi sai lầm đều trở thành kinh nghiệm giúp cho bước tiếp theo vững vàng hơn. Thế gian này không ít người đều vượt qua như thế, nếu anh cần thì tôi sẽ in thêm vài tập hồ sơ cuộc đời cho anh xuống Địa ngục đọc dần? Những mảnh đời bất hạnh hơn anh vẫn còn nhiều lắm, anh đúng là nên xem thử họ đã đi con đường như thế nào.”

“Cuộc đời con người là để so sánh độ khổ cực sao?” Hắn nhìn tôi bất bình.

“Đương nhiên không phải. Sung sướng hay không mỗi người đều tự có mệnh, nên cái để so sánh của đời người là tinh thần, mưa to gió lớn thì ai cũng phải trải qua mấy lần, trong cùng một trận mưa to gió lớn đó, ai có tinh thần lạc quan thì người đó sẽ được thấy trời quang mây tạnh.”

Hắn lại im lặng, nhìn tôi bằng bộ mặt lạnh lùng.

“Tôi rất tiếc, bảy ngày đếm ngược của anh lại trở nên bi kịch như thế. Tôi vốn nghĩ anh sẽ chọn đi gặp cô ấy.”

“Mười năm trước không gặp, là do không có tự tin, mười năm sau không gặp, là do biết thân biết phận, tao không muốn liên lụy cô ấy với đôi bàn tay nhuộm máu này.”

“Có điều này tôi phải nói với anh, có thể anh nghe rồi sẽ hiểu thế nào là hối hận.”

Hắn giương tay, tỏ vẻ muốn nghe tiếp, thực ra là đầy vẻ khiêu khích.

Nhưng lời tôi sắp nói tiếp theo, nhất định sẽ khiến hắn vô cùng hối hận.

“Đối tượng thứ sáu của Thông báo tử vong vốn không phải là anh, vì người đó đột ngột chết trước dự tính, nên mới đến lượt anh. Hay nói cách khác, bảy ngày đếm ngược của anh, là cơ hội mà Sếp Lớn của tụi tôi dành cho anh.”

“Sự thật cho thấy là ông chủ tội mày không có mắt chọn người.” Hắc cười mỉa mai.

“Không, anh nhầm rồi. Vận mệnh con người đều có thể thay đổi, ngày hôm đó lúc anh dừng bước ở ngã ba đường, đó là cơ hội thay đổi, nếu hôm đó anh đi về bên trái, đi về hướng cầu Phối Lí Giang, thì kết cục của anh sẽ thay đổi.”

“Ý gì?” Ánh mắt lạnh băng của hắc nhìn thẳng vào tôi.

“Nếu như hôm đó, anh đến gặp Trì Linh Dao, cảnh sát Dương sẽ bắt được anh, cuối cùng, anh sẽ chịu sự trừng trị của pháp luật, nhưng sẽ không bị án tử hình, biết tại sao không? Vì kỹ thuật đánh bom của anh quá cao tay. Cuộc đời còn lại của anh sẽ sống trong phòng giam giữ đặc biệt của nhà tù, giúp đơn vị phòng chống bom của chính phủ hóa giải các loại thuốc nổ, giúp đỡ nước nhà tăng cường kỹ năng phòng chống cháy nổ, dùng cách này bù đắp những tội lỗi mà anh từng gây ra; và Trì Linh Dao sẽ cả đời không gả cho ai, cùng anh đến già. À đúng rồi, anh vẫn không biết cô ấy làm nghề gì nhỉ, cô ấy làm trong bộ phận pháp y của Cục Hình sự, tuy rằng hai người chỉ được gặp nhau ở nhà giam, nhưng cơ hội này quả thật không tồi, anh lại đem sự từ bi của Sếp Lớn, đem cơ hội Ngài ban tặng, đem bảy ngày đếm ngược vốn là cơ hội thay đổi, biến thành đồng hồ đếm ngược của sự hủy diệt.”

Hắc bị sốc không nhẹ, nhìn tôi chăm chăm, câm lặng.

“Đây vốn là bí mật, bí mật lớn không thể tiết lộ, nhưng thái độ khi anh chịu phán xử ở phòng Thẩm phán chẳng hề có chút ăn năn, nên Sếp Nhỏ mới bảo tôi nói những điều này với anh, cho anh đem theo sự hối hận thật sự xuống Địa ngục chịu trừng phạt.”

“Ông chủ chúng mày ác thật nhỉ.”

Hắc cười chua chát, cầm lấy hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao, ôm trước ngực.

“Sếp Lớn từ bi, Sếp Nhỏ thưởng phạt phân minh, hy vọng khi anh đến chịu tội ở Địa ngục sẽ thật sự hối cải.”

Keng! Chuông báo của phòng cách âm reo lên, phát ra thứ âm thanh trong trẻo. Đã hết thời gian phỏng vấn, tôi đóng máy tính lại, dọn máy thu âm, chuẩn bị rời đi.

“... Giúp tao việc này!” Hắc bỗng gọi tôi lại.

“Mời nói.”

“Hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao... mỗi năm sau này... tao, tao chỉ muốn biết... muốn xem cô ấy sống có tốt không.”

Hắc lắp bắp ngắt quãng mà nói.

Nhưng tôi biết hắc muốn nói gì nên khẽ gật đầu, hứa với hắc: “Được, tôi sẽ xin giúp anh, đem hồ sơ mỗi năm sau này của cô ấy in một bản nhờ Ngục sứ giao cho anh.”

“Cảm ơn.”

“Tạm biệt.”

Tôi đi đến cửa phòng cách âm, lúc mở cửa đi ra, không nhin được mà quay lại nhìn hăn lần cuối.

Hăn giữ lấy hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao, ôm trước ngực như một món báu vật.

Tôi thở dài một tiếng, đứng trên hành lang, nhìn vài vị Ngục sứ đến từ Địa ngục đi vào phòng cách âm áp giải hăn đi, chuẩn bị di chuyển tới nhà lao thi hình.

Trước khi đi, hăn nhìn tôi, tặng cho tôi một nụ cười thuần khiết như thiên thần, một nụ cười rất chân thật.

Phạm Khương Dịch Trạch... Thiên đường hay Địa ngục, chỉ trong một phút quyết định.

Chỉ đi sai một bước, vĩnh viễn không thể quay lại. Có rất nhiều việc, trước khi đưa ra quyết định phải giữ bình tĩnh, cân nhắc lại từ đầu, nếu không sẽ có kết cục hoàn toàn khác.

Bước sai đường, còn có thể chọn lại.

Nhưng đời người chỉ có một lần đi, không thể quay lại.

Người sống trên đời nên chừa đường lui cho bản thân.

Đi đến tận cùng của Địa ngục, không thể vãn hồi, đó mới chính là biên duyên thật sự.

CHƯƠNG 7: VẬN MỆNH

Kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong này vốn bắt nguồn từ sự từ bi của Sếp Lớn chúng tôi, mục đích chính là để cho những người sắp ra đi có thêm một khoảng thời gian có hạn để sắp xếp, không phải mang tiếc nuối trong lòng mà rời đi, đồng thời cũng là để quan sát thử xem con người trong bảy ngày đếm ngược trước khi chết, sẽ làm những việc gì? Và những việc bọn họ làm sẽ khiến thế giới tốt đẹp hay tệ hơn? Thông báo tử vong này lại mang đến Nhân gian những ảnh hưởng gì? Liệu con người có thể tận dụng tốt lòng từ bi của Ngài không?

Sự thật đã chứng minh rằng, lòng người không cách nào đoán trước được. Không phải ai cũng tận dụng tốt lòng từ bi của Ngài. Khi chúng tôi công bố cho loài người rằng “cái chết đang đến” cũng là lúc liều lĩnh đánh cược một ván.

Kết cục tàn khốc của Phạm Khương Dịch Trạch, không chỉ gây ra thương vong lớn ở Nhân gian, còn gây ra một cái kết bi kịch cho cuộc thử nghiệm vốn mang tính nhân đạo này. Mặc dù Cục Tử vong đã tổng huy động nhân lực cố gắng giảm thiểu thương vong hết mức nhưng vẫn không cách nào thay đổi sự thật: thử nghiệm mang tên Thông báo tử vong này, mang tính rủi ro quá cao.

Sáu đối tượng được lựa chọn, cho ra kết quả năm tốt một xấu, thoát nhìn thì là tỷ lệ năm chọi một, nhưng thế giới của loài người không thể để xảy ra một phần sáu khả năng mất mát đó được.

Phạm Khương Dịch Trạch được liệt vào hàng nhân vật quan trọng trong kế hoạch thử nghiệm lần này cũng vì sự nguy hiểm và không thể tiên đoán của hắn.

Lần thử nghiệm đầu tiên liệu có bị dừng vì lý do này? Lần thử nghiệm tiếp theo liệu có được tiếp tục không? Trong tương lai Thông báo tử vong liệu có được triển khai rộng rãi? Kết quả thử nghiệm của hắn đều là chìa khóa quyết định.

Vì vậy, một cuộc họp khẩn cấp đang được mở ra.

Tôi ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng Hội nghị, hồi hộp chờ đợi, vì vẫn còn một đối tượng cho lần thử nghiệm đầu tiên này, và tôi... cực kì nhớ và muốn gặp người đó.

Cuộc họp đã kéo dài vài tiếng đồng hồ, nếu như Sếp Lớn và các sếp đều quyết định dừng kế hoạch thử nghiệm lại, thì tôi, sẽ không có cơ hội gặp người đó.

Cạch một tiếng, cửa phòng Hội nghị từ từ mở ra, tôi vội đứng dậy, nhìn vị trợ lý được phái ra thông báo với tôi.

“Sơ Tam, vào đây nào, các sếp cần gặp cậu.”

Tôi vừa trở về Ban Văn thư, Qua Qua lập tức chạy đến trước mặt hỏi: “Sao rồi? Thử nghiệm có phải ngưng không? Hay tiếp tục?”

“Chờ luôn kết quả của đối tượng cuối cùng, lần thử nghiệm đầu tiên sẽ kết thúc. Cấp trên có vẻ sẽ mở thêm một cuộc họp kiểm tra, khi đó sẽ quyết định có dừng kế hoạch thử nghiệm hay không.”

“Vậy thì tốt rồi, ít ra cũng có đầu có đuôi. Cậu cũng có thể chuẩn bị đi gặp người đó rồi.” Qua Qua vỗ vai tôi, cười vui vẻ.

Không sai. Hai ngày sau, tôi lại khởi hành đến Nhân gian lần nữa. Đây có thể là nhiệm vụ cuối cùng của tôi rồi.

Nhưng trước khi đi, tôi phải đến một nơi, đi tìm kiếm hồi ức của bản thân - hồi ức của tôi lúc còn sống.

Tôi đến phòng lưu trữ của Ban Văn thư, ngồi trước một chiếc máy tính, xem hồ sơ cuộc đời của chính mình.

Từ lúc sinh ra tới khi chết đi, hai mươi năm cuộc đời chạy trước mắt tôi như một thước phim, từng đoạn từng đoạn. Và ông ấy, Trâu Khoan Thủ, người được chọn cuối cùng của kế hoạch Thông báo tử vong, cũng là ân nhân cứu mạng của tôi, không chỉ gắn bó với tôi lúc còn sống. Sau khi chết, trong lúc tôi giữ chức Tử thần cũng từng có một cuộc “gặp gỡ ngoài dự tính” với ông ấy.

Tôi và ông ấy vốn là hai người không quen biết nhau, nhưng lại vì vận mệnh an bài mà can thiệp vào sự sống chết của nhau. Cũng nhờ mối quan hệ này, tôi mới có thể ngồi ở đây, dùng một thái độ “người từng trải cũng là người ngoài cuộc” tự xem hồ sơ cuộc đời của chính mình.

Đối với tôi mà nói, ký ức quá đau buồn. Bao nhiêu năm qua tôi rất ít đụng tới quá khứ của mình.

Nhưng hai ngày sau tôi phải gặp ông ấy rồi.

Chuyện về tôi, về ông, về chúng tôi, tôi nhất định phải lật lại một lần.

Cho nên trước khi gặp ông ấy, tôi nhất định phải thực hiện hồi tưởng ký ức. Vì ông ấy hiện tại không nhớ tôi là ai, cũng không nhớ bất kì ai.

Hôm ấy là ngày mùa xuân năm tôi 18 tuổi.

Tuổi thanh xuân là vô địch, thần thái phi dương*, khắp nơi trên thế giới đều là sân bóng của tôi. Chỉ cần tên Sơ Nhất không đến tranh giành hào quang thì tôi cơ bản chính là vị bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái trẻ... Đúng vậy! Cấm nghi ngờ, là “bạch mã hoàng tử”, không sai đâu, thời của tui tôi chính là dùng cụm từ này. Không như bây giờ, thời đại khác nhau rồi, “nam thần”, “hot boy”, “soái ca” một mớ từ

ngữ mới, mấy lần khiến tôi rối cả lên; thời đại của tụi tôi đơn giản hơn nhiều, không rắc rối như vậy, chỉ dùng đúng một cụm “bạch mã hoàng tử” thôi.

Ước mơ lớn nhất của tôi lúc còn sống là trở thành cầu thủ bóng đá, tràn đầy nhiệt huyết, chạy nhảy hết mình trên sân cỏ, nào ngờ thần vận mệnh lại không thành toàn tôi, ngay trưa ngày hôm đó đột ngột an bài để tôi hôn mê do sốc, ngất trên sân cỏ, sau khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu mới giữ được cái mạng nhỏ.

Và người giành lại sinh mệnh của tôi từ tay Tử thần chính là bác sĩ Trâu Khoan Thủ. Ông là át chủ bài của khoa cấp cứu Bệnh viện Phong Xuyên, năm đó 43 tuổi.

Theo như chính miệng Tử thần của tôi - Tiêu Bang kể lại, Trâu Khoan Thủ trong lúc dùng hết khả năng để cứu sống tôi, còn không ngừng gọi tôi qua tâm linh.

“Tiểu tử thôi, cậu không được chết! Nghe không? Tôi là bác sĩ có tiếng của bệnh viện Phong Xuyên, cậu không được phép phá hỏng danh tiếng của tôi!” Phong Xuyên là tên thị trấn nơi tôi sống, ông ấy là bác sĩ có danh tiếng vang vọng nhất của thị trấn.

Tiêu Bang nói, trong cơn hôn mê đó, tôi lẽ ra đã ngỏm rồi, là do Trâu Khoan Thủ dốc hết sức mình, mới kéo được tôi từ Quỷ Môn Quan trở về.

Trưa hôm đó, linh hồn tôi từng thoát khỏi cơ thể vài phút, cũng là lần đầu tiên tôi thấy Tử thần, lần đầu gặp Tiêu Bang - là nghiệt duyên!

Tiêu Bang lúc đó còn chưa là Đại đội trưởng, nhưng ấn tượng đầu tiên của tôi với anh ta cực kì tồi tệ: làm gì có tên Tử thần nào vừa làm nhiệm vụ vừa gặm bánh tiết lợn chứ! Tên khốn này rốt cuộc có biết tôn trọng người chết không?

Cũng may Trâu Khoan Thủ từ thủ cương vị át chủ bài của mình, dùng toàn bộ y thuật cao tay đẩy lùi tên Tử thần khốn kiếp đó đi, tôi mới được sống thêm hai năm.

Nhưng cũng nhờ tai nạn lần đó tôi mới được bệnh viện chuẩn đoán ra căn bệnh suy tim, khả năng chết là rất cao, nhiều lắm chỉ sống được thêm bốn năm nữa.

Vào thời đại đó, phẫu thuật ghép tim vẫn chưa phổ biến, cho dù phổ biến đi nữa, gia cảnh bình dân của tôi cũng không trả nổi khoản chi phí không lồ đó, nhưng bố mẹ tôi vẫn chật vật đi vay mượn, tích góp, tìm cách giúp tôi chữa khỏi bệnh.

Tuổi thanh xuân vô địch của tôi, thần thái phi dương của tôi, từ mùa xuân năm tôi 18 tuổi đó đã kết thúc; sinh mệnh của tôi đã bắt đầu chạy đua với thời gian dài nhất bốn năm, ngắn nhất là hai năm.

Trâu Khoa Thủ cứu tôi một lần, nhưng bác sĩ chữa trị chính của tôi, lại bất lực mà phán tôi án tử.

Quá trình trị liệu bằng thuốc kéo dài không khiến bệnh tình tôi tốt hơn. Năm 19 tuổi của tôi, năm 20 tuổi của tôi, không phải nằm trên giường ở nhà, thì là nằm trên giường bệnh viện. Cuộc đời? Tương lai?

Tôi đã không còn ôm ấp chút hy vọng nào.

Tôi của hai năm đó vừa chán nản vừa cô đơn, tôi chìm đắm vào sự tuyệt vọng về vận mệnh của bản thân.

“Nhóc con, nghe nói cậu được xuất viện rồi, đây! Tặng cậu cái này!”

Trưa hôm đó, bác sĩ Trâu Khoan Thủ chạy đến bên giường bệnh, tặng tôi một trái bóng đá có ký tên.

Tôi dọn dẹp hành lí, ôm lấy trái bóng đứng bên cửa sổ chờ bố đến đón.

“Là chữ ký tay của vua cầu thủ Billy đó nhé! Hơi bị có giá luôn, chỉ tặng không bán, là cậu nên tôi mới tặng đó!”

“Còn lâu cháu mới tin, là chú ngoáy đại ra chữ ký thì có!”

Tôi làm gì tin ông ấy có cách lấy được chữ ký tay của vua cầu thủ Billy.

“Thế mà lại bị cậu lật tẩy rồi, vậy trả tôi, tôi tự giữ lấy.”

“Còn có chuyện như thế nữa sao, cho cháu rồi thì là của cháu.” Tôi còn lâu mới trả, kẹp chặt trái bóng dưới nách, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời chớm hạ quang đăng.

“Sao đấy?”

“Mặc kệ hai năm hay bốn năm gì chứ, sống được thêm một ngày hay một ngày, thêm một năm hay một năm.”

Tôi không biết nên trả lời thế nào, nhìn bầu trời xanh mây trắng mà trong lòng trống trải.

Ông ấy đi đến cạnh tôi, một tay quàng lên vai tôi, cùng tôi ngắm nhìn khoảng không xanh thẳm rộng ngàn dặm.

“Cái chết không đáng sợ, cái đáng sợ là quá trình chờ đợi, nhóc con à, đừng chịu thua sự tuyệt vọng và yếu kém của bản thân, khư khư chờ chết chi bằng cứ tranh thủ mà sống.”

“Cháu cảm ơn, bây giờ... cháu chỉ muốn về nhà, và từ từ chờ chết.”

Tôi lúc đó sớm đã không còn thiết sống, ý chí sống cực kì mỏng manh.

Nhưng tôi vẫn còn nợ ông ấy vài lời cảm ơn: Cảm ơn ông lấy đã cứu mạng tôi; cảm ơn ông ấy vẫn thường đến bên giường bệnh thăm tôi; cảm ơn ông ấy không xem tôi như bệnh nhân mà là một người bạn.

Nếu biết hôm đó là ngày cuối cùng tôi được gặp ông ấy lúc còn sống, tôi nhất định sẽ nói lời cảm ơn và từ biệt đàng hoàng.

Tháng Tư năm 1987, Phong Xuyên xảy ra động đất. Ngay hai tuần sau khi tôi xuất viện, Phong Xuyên từ một thị trấn xinh đẹp bị tàn phá sau một đêm. Tôi và ông ấy, cũng từ hôm đó mà vĩnh viễn xa cách.

Gia đình tôi hết như trong bài hát đó...

Gia đình tôi vô cùng dễ thương

Ấm no đầy đủ lại an Khang

Anh chị em đều rất hòa, thuận

Bố mẹ cũng hiền từ

Tuy rằng không có vườn hoa xinh đẹp

Xuân có lan, thu có quế, ngát hương thơm

Tuy rằng không có nhà cao cửa rộng

Mùa đông ấm áp mùa hạ mát mẻ

Bố mẹ tôi đều là công nhân viên chức, một người làm ở ngân hàng, một người làm ở Hội Nông dân.

Anh trai tôi, Sơ Nhất, chị gái Sơ Nhị vốn đều là sinh viên, nhưng vì phụ gia đình kiếm tiền chạy chữa cho tôi, đều đã nghỉ học. Sơ Nhất lái xe đi giao hàng cả ngày, Sơ Nhị ban ngày chạy bàn ở quán ăn, buổi tối nhận sửa quần áo ở nhà.

Nhà tôi có một chiếc máy may mang đầy vết tích thời gian do bà tôi để lại. Lúc nhỏ tôi rất thích vừa đạp bàn đạp vừa nghe âm thanh chuyển động của máy may, nhưng bây giờ chỉ cần nghe thấy âm thanh đó, trong lòng tôi lại dấy lên sự dằn vặt.

Chín giờ tối, tôi bước xuống lầu, nhìn thấy chị Sơ Nhị đang đạp bàn đạp, lúc thì sửa độ dài quần, khi thì sửa độ rộng lưng quần, đôi tay làm việc thoăn thoắt không hề ngưng nghỉ.

Mẹ tôi ngồi một bên sửa ô, dưới chân là mấy thùng ô hư. Thời đó, công việc làm thêm tại nhà rất thịnh hành, mẹ tôi vì muốn kiếm thêm một ít giúp đỡ chi tiêu gia đình, cũng tranh thủ buổi tối sau khi tan làm sửa ô cho nhà máy.

Còn bố tôi đương nhiên cũng không rảnh rỗi, mỗi ngày sau khi tan ca ở ngân hàng đều đi dạy thêm môn toán ở lớp tư nhân.

Cả nhà, ngoài tôi ra, ai cũng vô cùng bận bịu, ai cũng đều vì tôi mà dốc hết sức làm việc. Nhưng tôi thực sự chỉ muốn nói với bọn họ rằng đừng cực khổ như thế nữa, dù sao thì tôi cũng sẽ chết, sống cũng không được bao lâu, tôi muốn từ bỏ việc chạy chữa.

Họ làm việc bất kể ngày đêm như vậy khiến tôi càng thêm tự trách bản thân, trong lòng đầy đau khổ.

“Sơ Tam, sao giờ còn chưa đi ngủ? Con đói rồi sao? Mẹ nấu mì cho con nhé.”

Mẹ vừa nhìn thấy tôi đã dừng ngay công việc, đi vào bếp lo việc nấu nướng.

“Không cần đâu mẹ, con không đói.”

“Không sao, ăn một ít thôi cũng được, chút nữa bố và anh con về chắc cũng đói rồi, mẹ nấu nhiều một

chút cả nhà cùng ăn.”

Tôi nghe tiếng xoong chảo và bếp gas trong nhà bếp, mẹ tôi bắt đầu nấu bữa khuya rồi.

“Sơ Tam, giúp chị cắt hết mớ chỉ này, chỉ chỗ này thôi, đừng cắt bậy những chỗ khác nhé!” Chị Sơ Nhị đưa tôi chiếc váy và dây kéo cắt chỉ, nhờ tôi giúp một tay.

“Sư phụ Sơ Nhị à, chị không sợ em cắt hỏng cái váy này sao?”

“Vậy xin em hãy nhẹ tay, cái váy này đắt gần chết, chị đền không nổi đâu đấy!”

“Biết rồi, em sẽ cẩn thận mà.” Tôi ngồi cạnh chị Sơ Nhị, một tay cầm chiếc váy lên, một tay cầm kéo, tỉ mỉ thi hành nhiệm vụ.

Chiếc váy trên tay tôi nghe bảo là hàng ngoại nhập, nhìn là biết rất đắt tiền, tôi không dám sơ suất; nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy không đáng thay Sơ Nhị:

Chị mới 22 tuổi, ngay độ tuổi đẹp nhất, chiếc váy này mặc trên người chị tôi nhất định sẽ rất đẹp! Nhưng chị... đã hai năm rồi không mua quần áo mới.

Từ sau khi tôi bệnh, gánh nặng chi tiêu trong nhà đã trở nên quá lớn, không ai dám mua quần áo giày dép mới cho bản thân. Giày của Sơ Nhất đã mang đến mức ngoác cả miệng ra, giày da của bố tôi cũng cũ rách rồi.

Chỉ mình tôi là có đôi giày đang hoàn. Vì đa phần thời gian tôi đều nằm trên giường bệnh, căn bản không mấy khi có cơ hội mang giày.

“Sơ Tam, sao con xuống giường rồi?” Bố tôi vừa về, thấy tôi đang ngồi trong phòng khách, đến cả gương mặt nho nhã thường ngày cũng nhăn lại.

“Con nằm mãi chán lắm, muốn đi lại một chút, bố ơi, con lấy nước rửa chân giúp bố nhé.”

“Không sao đâu, con giúp chị Sơ Nhị đi, bố tự lấy.”

Bố tôi vừa lên lầu tôi đã nghe tiếng xe máy từ bên ngoài, anh Sơ Nhất cũng đã về.

“Mẹ ơi! Có gì để ăn không?” Sơ Nhất còn chưa bước qua cửa mà đã nghe tiếng rồi.

Tôi thấy anh mang về một bịch khoai lang nướng, trên người ướt đầm mồ hôi đi vào phòng khách. Chị Sơ Nhị mắt sáng rỡ, lập tức đỡ lấy bịch đồ từ tay anh ấy.

“Em cũng muốn ăn!” Tôi và chị Sơ Nhị đều thích khoai nướng, hai chị em không chờ mì được nấu xong, đã bắt đầu thưởng thức mùi vị thơm ngọt của khoai.

“Hôm nay anh đến La Xuyên giao hàng, vừa hay thấy bên đường có hàng bán khoai lang nướng, hai cái đĩa sành ăn này thỏa sức mà ăn nhé.”

Sơ Nhất nói xong thì vào nhà bếp uống nước, niềm vui đọng đầy trên mặt cũng không thể che giấu được sự mệt mỏi sau một ngày dài làm việc.

Tối hôm đó mẹ tôi đã nấu một nồi mì lớn, cả nhà năm người ngồi tụ lại ở phòng khách, vừa ăn khuya vừa trò chuyện.

Mỗi lần gia đình sum họp như thế tôi đều rất vui mừng, cũng luôn cố gắng che đậy sự u buồn trong lòng. Dù trong lòng mọi người đều mang máng nỗi ám ảnh rằng tôi sắp không còn, nhưng gia đình tôi vẫn một lòng đoàn kết, bố mẹ anh chị đều lạc quan cởi mở hơn tôi.

Nhưng trở trêu thay, năm 20 tuổi, tôi không chết vì bệnh tim, mà chết vì thiên tai.

Sáng sớm hôm đó đột ngột xảy ra một trận động đất lớn, nhà cửa lung lay, mặt đất rung chuyển, chỉ sau vài giây ngấn ngủ, toàn bộ như long trời lở đất khiến không ai kịp xoay sở, ngay sau đó, tôi mất đi ý thức, mất cả tri giác.

Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình đứng trên đồng ngói vỡ nát. Nhà tôi... đã bị động đất phá sập.

Vậy... gia đình tôi đâu? Tôi sợ hãi, bắt đầu rảo quanh vườn nhà đã tan nát, tìm kiếm tung tích người nhà tôi.

“Bố... Mẹ... Sơ Nhất, Sơ Nhị... mọi người đang ở đâu?”

Tôi thử đào đồng đổ nát lên mới phát hiện rằng: tay tôi không thể chạm vào bất cứ vật gì.

Tại sao vậy? Tại sao lại như vậy!

“Vị cậu chết rồi.”

Lại là anh ta! Tôi vừa quay lại thì thấy Tiêu Bang đang đứng phía sau mình.

Tôi biết anh ta là Thần chết, nhưng tôi hoàn toàn không dám tin lời anh nói, cho đến khi anh ta đưa mắt nhìn về phía giường mình, tôi mới sững sờ chấp nhận sự thật này.

Bởi vì tôi - “tôi” đang nằm trên giường - đang bị đồng tường đổ nát đè bẹp, chỉ lộ ra một cánh tay.

Phải chính mắt nhìn thấy cái chết của mình khiến tôi sốc không nói nên lời. Sau đó, tôi lập tức nghĩ đến người nhà.

“Bố mẹ tôi đâu? Cả anh chị tôi nữa?”

Tiêu Bang lặng lẽ nhìn tôi, dẫn tôi ra khỏi nhà.

Vừa mới bước ra ngoài, tôi kinh sợ mà mở to hai mắt.

Trận động đất này không chỉ rung đổ nhà tôi, cả con đường đều bị phá hủy! Từ đầu đường đến cuối ngõ không ngôi nhà nào còn nguyên vẹn, cả mặt đất cũng nứt ra thành nhiều khe lớn, cả thị xã như vừa trải qua một cuộc đánh bom khủng khiếp.

Tôi thấy rất nhiều Tử thần đang bay qua lại giữa không trung, cạnh bên mỗi Tử thần đều có một người đi theo - cũng có thể nói, cạnh bên mỗi Tử thần là một vong hồn.

Ngoài Tử thần ra còn có một nhóm lớn những người mặc đồng phục, có vẻ như là quân nhân, đang cố

gắng cứu nạn trên con đường tan hoang, nhưng tôi có thể chắc rằng bọn họ không phải con người, vì nhóm người đó có thể giao tiếp với Tử thần.

“Người nhà cậu đều đã mất rồi, đã được các Tử thần khác dẫn đi rồi.”

Câu trả lời của Tiêu Bang đánh tan nốt chút hy vọng cuối cùng trong tôi. Tôi chết rồi cũng chẳng quan trọng, nhưng tôi đã hy vọng họ được sống tiếp.

Không lẽ vận mệnh lại tàn khốc như thế. Sống chết chỉ trong tích tắc, không ai có thể trốn tránh.

“Không... Bọn họ đang ở đâu? Anh dẫn tôi đi gặp họ...”

Tiêu Bang nhìn tôi lạnh lùng mà nói: “Rất tiếc, cậu không thể gặp lại họ nữa.”

Chỉ với một trận tai họa không được biết trước như vậy, vận mệnh đã lấy đi toàn bộ sinh mạng của gia đình tôi, không khác gì một trận thảm sát, không hề nương tay.

Tháng Tư năm 1987, trận động đất lớn phá nát một Phong Xuyên xinh đẹp, phá nát quê hương của tôi, gây ra thương vong cho hơn năm trăm người, hơn hai trăm người không còn nhà để về.

Vào năm đó, ngay ngày hôm đó, cuộc đời tôi chính thức chấm hết.

ooo

Con người sau khi chết, không phải lên Thiên đường thì là xuống Địa ngục - tôi lúc còn sống vẫn luôn nghĩ như vậy; nào ngờ sau khi chết, con người đều đến Thiên giới, trước tiên là nhận sự xét xử, sau đó được đưa đến phỏng vấn với người ghi chép trong một căn phòng nhỏ, sau cuộc phỏng vấn mới được đưa tới Cục Luân hồi, Cục Nhân sự hoặc Địa ngục.

“...Tại sao không được gặp lại nhau? Điều cháu tiếc nuối nhất là không được nhìn người thân của mình lần cuối.”

Tôi khóc nức nở trước mặt người ghi chép của tôi, vừa khiêu nại về Tiêu Bang.

Người ghi chép của tôi là một ông chú trung niên, ngoại hình thô kệch nhưng ngữ điệu lại cực kì ấm áp.

“Sơ Tam à, mỗi ngày đều có vô số vong hồn được đưa đến Thiên giới, Cục Tử vong phải xét xử từng người một, lại phải xếp phỏng vấn cho từng người, vốn dĩ không hề có thời gian để các cháu gặp mặt; hơn nữa, con người sau khi chết thì mỗi thân duyên đã đứt, mỗi người tự có nơi đến, có gặp lại cũng không ý nghĩa gì.”

“Vậy chú ơi, xin chú cho cháu biết bố mẹ và anh chị của cháu... bọn họ đã được đưa đến nơi nào?”

“Bố mẹ và chị cháu đã được chuyển đến Cục Luân hồi, chờ được đầu thai, còn anh trai cháu cũng giống cháu vậy, được Cục Nhân sự để mắt tới, chờ chút nữa hai anh em tụi cháu sẽ được đưa tới huấn luyện ở Ban Tử thần.

“Tử thần? Giống như tên khốn đó ạ?”

“Sơ Tam à, Tiêu Bang không phải tên khốn, cậu ấy chỉ làm việc theo mệnh lệnh, cháu đừng trách cậu ấy.”

“Nhưng cháu không muốn làm Tử thần.”

“Chuyện này không phải do cháu quyết định đâu, Cục Nhân sự đã chấm cháu có nghĩa là cháu có tố chất làm Tử thần.”

Tố chất? Lúc còn sống tôi là đứa trẻ mê thể thao, ngoài việc rất giỏi đá bóng ra thì không còn ưu điểm nào nữa. Tôi thật không hiểu nổi, Cục Nhân sự rốt cuộc thấy được điều gì ở tôi?

Cuối cùng, tôi được điều đến Đại đội 1 của Ban Tử thần, và đàn anh chịu trách nhiệm dẫn dắt tôi chính là Tiêu Bang - quả là nghiệt duyên!

Nhưng điều đáng mừng là cuối cùng tôi cũng được gặp lại Sơ Nhất. Dưới sự mài dũa gắt gao của tên khốn Tiêu Bang, tôi chỉ tốn ba năm để được lên chức Tử thần.

Thời gian huấn luyện của tôi chỉ hơn Sơ Nhất một năm. Anh Sơ Nhất thật quá giỏi, rèn luyện hai năm đã được giữ chức Tử thần, vào năm thứ năm tôi làm Tử thần, anh đã thăng chức làm Đội trưởng Phân đội 2, còn tên khốn Tiêu Bang được nhậm chức Đội trưởng Đại đội 1.

Điều tôi thấy lạ là... Sơ Nhất và Tiêu Bang trở thành anh em tốt trong Ban Tử thần, ngược lại, đứa em trai ruột là tôi lại cứ như một người ngoài.

Đúng vậy! Tôi không vui đó! Nhưng tôi từ chối gia nhập cùng bọn họ để trở thành bộ ba trong Ban Tử thần!

Tôi cũng có một người anh em tốt, nhưng người anh em này của tôi làm nhiệm vụ ghi chép ở Ban Văn thư, tên là Qua Qua, là một kẻ có mạng lưới thông tin nhanh nhạy.

Nhưng ngày tháng làm việc ở Thiên giới trôi qua rất nhanh, vừa chớp mắt đã mười năm trôi qua, nếu tôi còn sống thì cũng phải 30 tuổi rồi.

Nhưng tôi không ngờ lại có một ngày phải thân chinh đi đón ông ấy - Ân nhân cứu mạng của tôi, Trâu Khoan Thủ.

ooo

Đứng trước cái chết, mọi người đều bình đẳng.

Đó là quy luật tôi học được từ Ban Tử thần, nhưng trong lòng tôi luôn có suy nghĩ trái ngược:

Cái chết không hề công bằng! Người tốt thì đoán mệnh, tai họa thì kéo dài ngàn năm!

Vận mệnh không hề công bằng! Người tốt chịu đủ sóng gió trắc trở, kẻ xấu lại hưởng đủ vinh hoa phú

quý!

Kẻ đáng chết thì không chết, người không đáng chết lại khó mà vượt qua cái chết.

Trong thời gian giữ chức Tử thần, nội tâm tôi luôn bồn chồn không yên, thậm chí tôi còn không tin tưởng vào lẽ trời, đặc biệt là lúc nghe tin Trâu Khoan Thủ sắp phải ra đi, tôi càng nghi ngờ tính công bằng của cái chết hơn.

“Qua Qua nè, việc tôi nhờ anh...”

“Đã xác thật rồi, Trâu Khoan Thủ, năm nay 55 tuổi, tôi trộm đọc qua hồ sơ cuộc đời của ông ấy, chỉ có thể miêu tả bằng tám chữ.”

“Tám chữ gì?”

“Nhân tâm nhân thuật, tế nhược phù bần*. Vị bác sĩ tốt như thế mà lại... Thật đáng tiếc.”

Qua Qua bất lực thở dài, tôi cũng cảm thấy phần nộ. Một người tốt như Trâu Khoan Thủ vốn trên Nhân giới đã ít ỏi, sao không để ông sống lâu trăm tuổi, thêm cơ hội hành y cứu người.

Không biết vận mệnh sắp xếp thế nào, lại chỉ cho ông ấy sống đến ngày mai. Không lẽ giống như lời than thở thường thấy của người sống: Trời xanh không có mắt, công lý ở nơi đâu.

“Sơ Tam à, hứa với tôi, lần này cậu tuyệt đối không được làm bậy, sống chết có số, cậu không được thay đổi sự sắp đặt của định mệnh.”

“Mặc kệ tôi, tự tôi biết phải làm thế nào.”

“Cậu đúng là mãi không chịu rút kinh nghiệm! Coi như tôi xin cậu đấy, an phận một chút được không? Đừng can thiệp vào sự sống chết của người khác nữa, cậu đếm thử từ lúc bắt đầu làm Tử thần đến giờ đã bao nhiêu lần bị khiển trách rồi, bị Thiên hỏa đốt qua bao lần rồi? Chưa kể cậu còn đang mang trên mình hai lần lỗi lớn, còn bị ghi tội một lần nữa là tiêu đấy.”

“Sợ gì chứ! Cùng lắm là cách chức, bị giam lại.”

Lúc đó tôi cực kì chán ghét thế giới, càng ngày càng bài xích công việc Tử thần. Đối với tôi, bộ đồng phục Tử thần chính là một loại xiềng xích.

Nỗi sợ hãi khi con người đối diện với cái chết, đối diện với sự tuyệt vọng luôn được truyền đạt đến tôi qua ánh mắt; và tôi, kinh sợ ánh mắt đó.

Khi ấy tôi một lòng chán ghét, một lòng chỉ mong muốn trốn tránh, vốn đã mất đi tư cách của một Tử thần, nhưng tôi đã nhận được lệnh dẫn độ tử vong của Trâu Khoan Thủ, dù trong lòng căm hận cự tuyệt thế nào cũng phải đi thực hiện vụ nhiệm vụ cuối cùng này.

Sáng hôm đó, tôi đi đến đại lộ Tùng Nam nối giữa La Xuyên và Phong Xuyên, chờ dẫn dắt ông.

Trận động đất lớn vào mười năm trước ở Phong Xuyên đã phá hủy cả vùng phía Tây Nam, vùng Đông

Bắc may mắn thoát được, và Trâu Khoan Thủ sống ở vùng Đông Bắc.

Tôi lơ lửng trên không vừa hồi hộp nhìn theo ông ấy, vừa hạ một quyết định trọng đại:

Bất chấp sẽ phải nhận hình phạt thế nào, mặc cho sẽ bị Thiên hỏa thiêu đến hồn phi phách lạc, tôi vẫn phải cứu ông ấy.

Sáng sớm hôm đó sương mù dày đặc. Lúc đang quay cua thì phanh xe không hoạt động, xe ông ấy trượt dài trên đường, một chiếc xe du lịch chở đầy hành khách từ hướng ngược lại lao thẳng tới.

Tận mắt nhìn hai chiếc xe sắp va vào nhau, tôi đã có thể tưởng tượng ra thảm cảnh sau đó - tám chín chục phần trăm là ông ấy sẽ va chạm với xe du lịch, sau đó tông qua hàng rào, cả người lẫn xe lao xuống vực.

Tôi hít một hơi dài, nghiêng chặt răng, ngay trước khi hai chiếc xe va chạm tôi vội lao đến bên xe ông ấy, dùng sức lực phi thường của Tử thần cố gắng giảm vận tốc xe, lợi dụng quán tính quay đầu xe ông sang hướng vách núi, cố gắng khiến chiếc xe dừng lại.

Ngay lúc ấy, đôi tay tôi đã bắt đầu bốc khói rồi. Đây là lời cảnh báo trước khi Thiên hỏa xuất hiện, nhưng lòng tôi đã quyết, muốn đốt thì cứ đốt! Không thể lo nhiều như thế.

Giây phút đó, không biết do đâu mà ánh mắt ông nhìn thẳng vào tôi qua lớp kính xe. Ông trở mắt nhìn tôi, hoảng hốt hét lên: “Sơ Tam!”

Dựa theo khẩu hình miệng, tôi biết ông nhìn thấy tôi.

Ngay sau đó là một tiếng rầm. Chiếc xe đụng vào vách núi, cuối cùng cũng dừng lại được.

Nhưng tôi không ngờ tới, chiếc xe đụng vào vách núi như vậy lại khiến xe du lịch đang bẻ cua không kịp né, tài xế không phản ứng kịp để khống chế phương hướng, cả chiếc xe du lịch cứ như vậy mà lao khỏi hàng rào, trượt theo đường dốc lao xuống núi.

Tôi vô cùng hoảng hốt, lập tức bay về phía mũi xe du lịch, cố gắng dùng cả hai tay ngăn chiếc xe lại.

Ngay lúc tôi cố ngăn xe du lịch lao xuống núi, hai vai tôi đã bắt đầu bốc cháy. Thiên hỏa thi hành hình phạt, lửa càng cháy càng to, khiến cả người tôi đều bị thiêu đốt.

Cả đoàn xe mấy chục mạng người đang nằm trong tay tôi, tôi chỉ có thể cắn răng chịu đựng cái nóng thiêu đốt của Thiên hỏa, dùng hết phần sức lực còn lại của mình để chặn trước mũi xe du lịch.

“Aaaaaa!”

“Cứu với!!!”

Những tiếng kêu thất thanh liên tục phát ra từ chiếc xe du lịch, tôi sắp đứng tim luôn rồi, tôi không hề nghĩ rằng mình phải trả cái giá đắt đỏ này để cứu mạng Trâu Khoan Thủ.

Thân thể bị nuốt chửng bởi Thiên hỏa của tôi sắp mất đi tri giác. Ngay lúc tôi gần như không chịu được

nữa thì Tiêu Bang và Sơ Nhất xuất hiện.

“Sơ Tam, em mau tránh ra! Để tui anh xử lý!” Sơ Nhất hét lớn.

Nhưng tôi không nghe, chỉ muốn chống chọi đến cùng, bù đắp cho sơ xuất của bản thân.

“Dừng lại đi Sơ Tam! Em còn như thế nữa thì sẽ tan nát hồn phách đó!”

Sơ Nhất muốn kéo tôi ra nhưng toàn thân tôi đang bốc cháy, không ai có thể đến gần.

“Cậu xê ra cho tôi!” Tiêu Bang thẳng chân đạp văng tôi.

Tiêu Bang và Sơ Nhất cùng hợp lực giảm tốc chiếc xe du lịch, ngăn chặn kịp thời chiếc xe đang lao xuống dốc.

Cuối cùng thì xe cũng dừng lại giữa dốc núi, tiếng kêu gào vẫn không dứt. Tôi cũng không tốt hơn bao nhiêu, gần như bị Thiên hỏa thiêu rụi thành tro.

Ngay trước lúc mất đi tri giác, trong tầm mắt mờ hồ của mình, tôi thấy Ngài...

Sếp Lớn của chúng tôi.

ooo

Chuyện xảy ra ở đại lộ Tùng Nam gây ra cái chết cho năm người, những người còn sống đều bị thương.

Tôi bị ghi tội một lần, bị cách chức Tử thần, mất đi sức mạnh đặc biệt của Tử thần, trải qua hai năm giam cầm trong phòng giam.

Sếp Lớn nhân từ không để Thiên hỏa thiêu tôi thành tro bụi.

Sơ Nhất luôn bảo đây là kỳ tích, chưa từng có ai bị Thiên hỏa đốt đến mức này mà vẫn tồn tại được, nhưng tôi lúc đó không tin vào kỳ tích.

Tôi vì cố chấp cứu bác sĩ Trâu Khoan Thủ mà gây ra hiệu ứng cánh bướm, thay đổi định mệnh của mấy mươi người, gây ra hậu quả nghiêm trọng: năm mạng người vì sự bông bột của tôi mà mất đi; mười mấy người vì vụ tai nạn này mà mang thương tật cả đời.

Sự cố ở đại lộ Tùng Nam trở thành nỗi đau vĩnh cửu trong tim tôi.

Hai năm bị giam giữ cũng giam lại sự chán ghét thế giới của tôi. Trong nhà giam tối tăm, tôi chỉ có thể không ngừng hối hận, cầu nguyện cho những sinh mệnh vô tội bị cướp mất, cầu nguyện cho những người mang thương tật suốt đời. Nhưng tôi vẫn ôm đầy hoài nghi đối với vận mệnh, với lý trời, với sự công bằng của cái chết.

Tại sao dù tôi cố gắng hết sức vẫn không thể ngăn chặn thương vong xảy ra?

Trên thế gian này thật sự có thứ tên là phép màu sao? Nếu có, tại sao phép màu không xảy ra ngay lúc đó? Tại sao vận mệnh luôn trêu đùa tôi?

Sau khi bị giam giữ hai năm, tôi được điều đến Ban Văn thư, nhận chức nhân viên ghi chép, người anh em tốt tên Qua Qua của tôi trở thành đàn anh huấn luyện cho tôi.

Trong chớp mắt, tôi đã làm nhiệm vụ ghi chép được mười lăm năm. Có lẽ Ban Văn thư mới đúng là nơi tôi nên thuộc về. Sau khi ghi chép qua vận mệnh của rất nhiều người, đọc qua hồ sơ cuộc đời của vô số người tôi mới dần dần phát hiện, thật ra định mệnh không thể công bằng được.

Mỗi người sống chết đều có số, không ai được quyền lựa chọn. Bất kể cuộc đời có như thế nào cũng không thể hoàn toàn thuận lợi, không gặp mưa gió.

Trên đầu mỗi người đều đội chung một bầu trời, có khi trong xanh ngàn dặm, có khi mây đen mịt mù; dưới chân mỗi người đều đi cùng một con đường, có khi uốn khúc trắc trở, có khi thẳng tắp bình yên.

Giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, tất cả đều chỉ là quá trình. Con đường mang tên đời người, đi đến tận cùng thì đều như nhau, cùng đi về một nơi, bất kể là ai, đến cùng đều trở về Thiên giới, nhận sự xét xử.

Và tôi dần dần tin rằng, sự an bài của vận mệnh tự có lý do, tự có quy luật của nó. Giữa trời đất, ngoại trừ Ngài, chẳng ai có thể nhúng tay vào điều bí ẩn mang tên định mệnh. Nếu có người hỏi tôi vẫn còn muốn quay lại làm Tử thần chứ, tôi sẽ trả lời: Hoàn toàn không muốn, với tôi, so với chức Tử thần chất lừ, làm một người ghi chép thích hợp hơn hẳn.

Đến tận bây giờ, tôi vẫn cực kì kinh sợ cái chết. Trong những năm tháng kéo dài, trong sự mài dũa qua các giai đoạn, tôi dần dần lấy lại niềm tin. Nhất là sau khi làm quan sát viên của kế hoạch Thông báo tử vong, sự thấu hiểu của tôi về sống chết, về vận mệnh đã trở nên rõ ràng hơn.

Và Trâu Khoan Thủ - đối tượng được chọn cuối cùng của kế hoạch Thông báo tử vong - tôi đang hồi hộp muốn được gặp ông ấy.

Trời đất cũng có điểm tận cùng, xa cách bao sông núi cũng có khả năng gặp lại. Chúng tôi đi một vòng lớn, cuối cùng lại hội ngộ.

Ông ấy từng cứu tôi một lần, tôi cứu lại ông một mạng. Hai người chúng tôi, vì vận mệnh sắp đặt mà can thiệp vào sự sống chết của nhau.

Nếu tính theo tuổi con người, tôi năm nay đã năm mươi rồi, nhưng ngoại hình vẫn như hai mươi; còn ông ấy, đã trở thành một ông lão đầu bạc.

Trâu Khoan Thủ, năm nay đã 75 tuổi.

Tôi từng xem qua hồ sơ cuộc đời của ông, cảm thấy nó rất có ý nghĩa. Trâu Khoan Thủ luôn ghi nhớ trong lòng chuyện năm ông 55 tuổi, tôi từng đột ngột xuất hiện cứu mạng ông, nhưng ông chưa từng kể với ai việc này.

Điều đáng tiếc là hiện tại ông ấy chắc hẳn đã không nhớ sự việc này rồi. Ký ức ông ấy như bị mài mòn

đi từng chút một.

Nhưng cho dù ông ấy không nhớ tôi, không nhớ bất kì ai, tôi cũng phải tới gặp ông.

Tôi phải tự tay hoàn thành nhiệm vụ này, nhiệm vụ mà lúc tôi còn giữ chức Tử thần đã không thể hoàn thành.

Trong bảy ngày đếm ngược của ông ấy, tôi sẽ sát cánh ở bên đến ngày cuối cùng.

Nếu có thể, tôi sẽ chính miệng nói lời cảm ơn ông ấy, nói lời từ biệt, và sau cùng...

Và ngày ông ấy ra đi, tự tay đưa ông ấy đến Thiên giới.

ooo

Trở lại Phong Xuyên quê hương mình, quả thật khiến lòng tôi bồi hồi.

Ba mươi năm xa cách nhưng sông núi Phong Xuyên vẫn đẹp như ngày nào, dù vậy, cảnh sắc như cũ nhưng người xưa không còn, đến cả ngôi nhà ngày xưa tôi ở bây giờ cũng đã thành siêu thị rồi. Tôi đứng trong siêu thị, nhìn về nơi đã từng là nhà bếp - bây giờ là tủ ướp lạnh thức uống - cảm xúc trong lòng không cách nào nói hết.

Được rồi, đã ba mươi năm trôi qua, thị trấn nhỏ ngày xưa cũng nên thay đổi theo thời đại rồi, cũng nên khoác lên mình dung mạo mới rồi; chỉ là... nhà tôi... số 7—11... Ôi...

Thật đau lòng quá đi.

Tôi rời khỏi siêu thị với mớ tâm tư phức tạp, đi đến vùng Đông Bắc của Phong Xuyên, dựa theo trí nhớ để tìm đến ngôi nhà rộng lớn của Trâu Khoan Thủ.

Nhà ông ấy là nhà truyền thống rộng lớn, gian chính mang phong cách kiến trúc của ba mươi năm trước, không hề có dấu vết tu sửa.

Tôi không thấy ngạc nhiên, với tính cách cẩn kiệm của Trâu Khoan Thủ, tiền kiếm được từ nghề y được dùng hết một nửa cho việc từ thiện rồi. Cho dù hàng xóm xung quanh đều đã sửa sang nhà cửa, ngôi nhà truyền thống của ông ấy vẫn y hệt mấy chục năm về trước.

Từ xa tôi đã thấy mùi hoa quế phảng phất tỏa ra từ vườn nhà ông ấy. Ông ngồi phơi nắng trên chiếc ghế tre ở giữa vườn, ngắm nhìn bầu trời trong xanh. Nắng ấm mùa xuân đậu trên mái tóc bạc trắng của ông, ánh lên một vòng sáng.

Tôi đè nén cảm xúc đang trào dâng trong lòng, chậm rãi đi từng bước về phía ông.

“Bố ơi, nắng mùa xuân không đủ ấm đâu, để con đắp chăn cho bố, nếu không bố sẽ cảm lạnh đấy.” Một người phụ nữ tầm 50 tuổi đi từ trong nhà ra, mang tấm chăn bông khoác lên người ông ấy.

Đó là con dâu lớn của ông, Hà Xuân Dung, cũng là người trụ cột trong nhà.

Vợ của Trâu Khoan Thủ đã không còn, cả nhà đều do người con dâu vừa tài giỏi vừa hiếu thảo này quản lý.

Ngôi nhà lớn này bốn đời con cháu cùng chung sống, người lớn hiền từ, con cháu hiếu thảo, trên dưới hòa thuận, là một điều cực kì hiếm có.

Gia đình hòa thuận thì mọi chuyện sẽ tốt, con cháu họ Trâu dưới sự răn dạy nhân hậu của Trâu Khoan Thủ, mỗi người đều thành đạt, chính trực liêm chính, ba người con đều là bác sĩ, vài đứa cháu cũng đã lập gia đình, có sự nghiệp.

Tôi đi đến bên cạnh ông ấy, nhìn đôi gò má già cỗi vẫn hồng hào, chợt thấy trong lòng bồn chồn. Ông ấy... đúng là đã già rồi.

Năm tháng khiến vẻ bề ngoài thay đổi nhanh chóng, vị bác sĩ phong thái hào hiệp ngày xưa của Phong Xuyên luôn hào sảng tươi cười chỉ còn trong tâm trí tôi.

“Cô là ai cơ?” Ông nắm lấy tấm chăn trên người, lớn tiếng hỏi.
“Bố à, con là Xuân Dung, con dâu cả của bố.”
“Xuân Dung à! Nó tan làm chưa?”
Tôi suýt bật cười.

Con dâu ông gả vào nhà năm 25 tuổi, từ đó chỉ “đi làm” tại Trâu gia, ông ấy bây giờ đã không thể phân biệt ai với ai rồi. Ai là con cái, ai là con dâu, ai là cháu, ai là cháu dâu... ông ấy đều không nhận ra.

Nhưng dù sao đi nữa, dù ký ức của ông ấy đã bị mất đi rất nhiều, khiến ông không thể nhớ ra cuộc đời mình từng như thế nào, Trâu Khoan Thủ vẫn được con cháu yêu mến kính trọng.

“Bố ơi, bố khát không? Hay con lấy cho bố ly trà sâm nhé.”
“Được đó, đúng lúc ta đang khát!”
Cô con dâu nở nụ cười, đắp lại chăn cho ông rồi mới bước vội vào trong nhà.
Tôi cúi người từ từ hiện hình trước mặt ông.

“Cậu lại là ai đấy?” Ông ấy nhìn tôi đầy trù ẻo và thân thiện.
“Cháu là Sơ Tam, cháu đến tìm chú.”
“Ồ, Sơ Tam! Cháu mới tan học sao?”

Cuối cùng tôi cũng không nhịn được mà cười to. Vì tôi biết ông ấy vốn đã không nhớ Sơ Tam là ai. Cách ông ấy hỏi “tan làm rồi à”, “tan học rồi sao” đều chỉ là một loại phản xạ, không hề mang ý nghĩa gì.

“Bác sĩ Trâu, cho cháu mượn tay chú một chút.”
“Tay bên nào?” Ông ấy đưa hai tay ra như một đứa trẻ, để tôi tùy ý làm việc.

Tôi mỉm cười, lôi Ngân Hà Nhỏ ra, tiến hành hồi tưởng ký ức cho ông ấy. Ông ấy xem lại toàn bộ cuộc đời mình với vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa hào hứng, sau đó...

Trong chớp mắt đã quên sạch lần nữa. Giống như xem một bộ phim, phim vừa chiếu hết, ông ấy đã quên hết nội dung phim.

“Cháu là ai vậy? Sao cháu ăn mặc phong phanh như vậy, coi chừng cảm lạnh đó.”

Ông ấy vỗ vai tôi rồi dựa lưng lên ghế tiếp tục hưởng thụ nắng xuân chiếu rọi.

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay ông, nhìn đồng hồ đang đếm ngược trên cổ tay phải, trong lòng dần dấy nên cảm xúc nghẹn ngào.

Ông ấy đã tuổi già sức yếu, còn tôi vẫn trẻ trung như trước, ông ấy khỏe mạnh của ngày xưa vẫn còn trong ký ức tôi, còn tôi thì sớm đã biến mất khỏi ký ức ông ấy.

Thời gian, năm tháng... giống như một con sông dài vô tận, tôi vẫn trôi nổi giữa sông, trôi về phía vĩnh hằng; còn ông ấy, chỉ còn bảy ngày.

ooo

Chập tối, nhà ông ấy đúng là rất náo nhiệt. Đàn con cháu người tan làm, người tan học, tất cả đều tập trung lại ở phòng khách gian chính cười nói rôm rả, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Bác sĩ Trâu ngồi trên ghế sofa dành riêng cho ông, nở nụ cười hiền từ, ôm trong lòng đứa cháu chắt mũm mĩm, ông ấy vốn đang rất vui vẻ, nhưng chỉ sau vài giây, sắc mặt lại thay đổi, rõ ràng đã quên mất đứa trẻ trong lòng là ai rồi.

“Ây dà, đứa bé con này đến từ đâu thế? Mấy đứa ai là ai vậy? Bé con này của nhà nào?”

“Ông ơi, là bên nhà cháu ạ! Ông chăm giúp cháu một chút, cháu phải gọi lại cho công ty.”

Tôi khẽ cười thành tiếng, đứa cháu nhỏ của ông tròn trịa trắng trẻo thế kia mà ông ấy lại không nhớ ra mình đã là ông cố rồi.

Bên trong bếp, vài cô con dâu và cháu dâu cùng hợp sức nấu cơm cho cả nhà, sau khi nấu xong, hai chiếc bàn lớn được dọn ra, trên bàn bày đầy những món ăn gia đình thường thấy. Cả nhà bốn đời cùng ngồi lại vui vẻ dùng bữa.

“Bố ơi, hôm nay bác trưởng thôn tặng nhà mình rất nhiều măng, tụi con đã nấu món sườn hầm măng mà bố rất thích đó, bố dùng chén canh nóng khai vị trước nào!”

“Ừ, thơm quá!”

Cô con dâu lớn chăm sóc ông, con dâu thứ hai xới cơm cho ông, con dâu thứ ba rót trà, mấy đứa cháu vui vẻ cười nói với ông, chờ đến lúc ông động đũa, mọi người mới bắt đầu dùng cơm.

Bác sĩ Trâu đúng là rất có phúc... tôi thầm thấy hạnh phúc thay ông ấy.

Cả đời ông ấy nhiệt tình hành y cứu người, không biết đã đoạt lại bao nhiêu mạng người từ trong tay Tử thần, cả tôi cũng từng nhận ơn nghĩa của ông. Ông ấy được gọi là “Hiệp y” cũng vì người ông ấy từng cứu không chỉ gồm bệnh nhân trong bệnh viện, mà bao gồm tất cả những người khó khăn nghèo khổ của thị trấn Phong Xuyên.

Người bệnh gia cảnh nghèo khó, không có khả năng chi trả, ông ấy sẽ trả hộ; người bị thương không ai giúp đỡ, đi lại khó khăn, ông ấy sẽ mang theo hộp cứu thương, đích thân đi trên chiếc xe Vespa của mình, đến tận nhà để thay thuốc chữa trị.

Sau trận động đất lớn ở Phong Xuyên, ông ấy từng có hơn nửa năm không hề về nhà ngủ một giấc đàng hoàng, ngày đêm ở trong bệnh viện chữa trị chăm sóc cho các nạn nhân.

Một người như thế tôi đương nhiên không nỡ để ông chết đi. Thế gian này rất cần những người có lòng nhân ái như ông, nên tôi mới bất chấp cái giá phải trả, thà phá vỡ nguyên tắc cũng phải cứu sống ông ấy vào cái năm ông 55 tuổi. Ông ấy cần tiếp tục sống để giúp đỡ thêm nhiều mảnh đời bất hạnh.

Bác sĩ Trâu chính thức về hưu năm 67 tuổi.

Vì sự can thiệp của tôi, ông ấy được sống thêm hai mươi năm, trước khi về hưu đã giúp đỡ thêm rất nhiều người.

Ông ấy là người hùng của Phong Xuyên. Tôi vì ông ấy mà mang sau lưng một cây thập giá to lớn, tôi mãi không thể tha thứ cho bản thân, nhưng không hề hối hận. Bi kịch xảy ra ở đại lộ Tùng Nam là tội lỗi mà tôi nhất định phải gánh vác.

Sai lầm tôi từng phạm phải sớm đã không thể cứu vãn, ông ấy được sống tiếp để cứu người chính là điều cứu vãn tôi.

Cho dù ông ấy đã quên sạch quá khứ, sống trong thế giới của riêng mình, tôi cũng vẫn như xưa, một mực kính trọng ông.

Bác sĩ Trâu, chú có nhớ lời mình từng nói với cháu?

Cái chết không đáng sợ, cái đáng sợ là quá trình chờ đợi.

Thật lòng mà nói, cháu thấy thật may mắn, vì trong bảy ngày tiếp theo, chú sẽ không cần chờ đợi, cục tẩy trong ký ức của chú sẽ giúp chú xóa đi nhiều thứ, khiến cho mỗi ngày của chú đều là một ngày hoàn toàn mới; xét đến cùng thì đây cũng là một loại hạnh phúc.

Đêm đến, Trâu Lễ An, người con cả của ông đến bên cạnh ông, nhẹ nhàng dìu ông dậy.

“Bố ơi, con đỡ bố lên giường ngủ nhé.”

“Ừ, cũng hơi buồn ngủ rồi.”

“Tối nay bố ăn có no không?”

“No. Măng ngon lắm, nhưng bố nhớ nhà mình đâu có trồng măng!”

“Ha ha, là bác trưởng thôn mang đến đó ạ.”

“Trưởng thôn? Ai thế?”

“Bố à, bác trưởng thôn hôm nào cũng đến chào hỏi bố, bố xem kìa, bố quên bém người ta rồi.”

“Đúng đó, trí nhớ của bố... càng ngày càng tệ rồi.”

“Không sao đâu, con người quan trọng nhất là phải khỏe mạnh, bố xem, sắc mặt bố đang tốt lắm, rất hồng hào.”

Người con cả nhẹ nhàng đỡ ông nằm xuống, đắp chăn cho ông rồi trò chuyện cùng ông ấy một lát mới đứng dậy rời đi.

Tôi ngồi bên giường nhìn ông nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ như một đứa trẻ.

Ngay giây phút này, tôi chợt vô cùng muốn nắm lấy tay ông ấy, nhưng sợ Thiên hỏa lại bùng cháy nên chỉ có thể nhẹ nhàng khẽ chạm vào ông.

Ngủ ngon, bác sĩ Trâu, ngày mai chúng ta lại gặp.

Dù cho ngày mai chú vẫn không nhớ ra cháu là ai, cháu cũng sẽ tiếp tục ở bên chú đến giây cuối cùng.

Chúc chú có một giấc mơ đẹp.

ooo

“Quế Chi ơi, Quế Chi!”

“Bố sao ạ? Bố muốn ra vườn ngồi ạ?”

Bác sĩ Trâu vừa cất tiếng gọi, cô con dâu thứ hai lập tức chạy đến từ nhà bếp.

Ông ấy ngồi trên sofa phòng khách, vể mặt bối rối nhìn cô con dâu.

“Quế Chi đâu? Quế Chi đi đâu rồi vậy?”

“Bố à, mẹ đã mất rồi, bố nhớ mẹ ạ? Bố chờ con chút.” Cô con dâu vội vã lấy từ hộp tủ ra một cuốn album ảnh dày cộp.

Bác sĩ Trâu cầm cuốn album, lật xem vài trang, ngỡ ngàng hỏi: “Quế Chi đang ở đâu?”

“Bố ơi, mẹ đang ở trong này mà! Bố xem kìa, mẹ đang đứng cùng bố, người đứng kế bên mẹ là con.”

“Con là ai cơ?”

“Thưa bố con là Kim Lan ạ.”

“... Ờ?” Ông ấy trở mắt ngạc nhiên, vừa nhìn cô con dâu trẻ trong cuốn album, vừa nhìn cô con dâu

trước mắt, hỏi: “Kim Lan à, sao con mập ra nhiều thế?”

“Ấy dà bố thật là, ha ha ha!” Cô con dâu cười, cùng bố chồng ngồi xem album một hồi mới quay vào nhà bếp chuẩn bị bữa trưa tiếp.

Tôi ngồi cạnh bên bác sĩ Trâu, cùng ông ấy xem hình, tiện thể quan sát phản ứng của ông, nhưng ông không hề có phản ứng gì.

Ông lấy từng tấm ảnh ra tỉ mỉ xem, biểu cảm bình thản như không, không suy ngẫm gì cả, cứ như những người trong ảnh đều là người lạ - bao gồm cả bản thân ông ấy.

Có một kiểu mất trí tên là “vô khả nại hà*”, căn bệnh dần dần nuốt chửng từng chút ký ức trong quá khứ, cũng giống như việc xóa đi hồi ức trong não của một con người vậy, đến sau cùng, người bệnh đến cả việc đơn giản là “hoài niệm” cũng không làm được.

Dường như bác sĩ Trâu luôn tìm kiếm bóng hình của Quế Chi trong ngôi nhà này, nhưng ông ấy đã không thể nhớ ra Quế Chi là ai, nên chỉ có thể gọi cái tên này trong tiềm thức.

Quế Chi là vợ ông ấy, đã mất năm năm trước. Nhưng ký ức hiện tại của ông là một khoảng trắng, dù nhìn vào những tấm hình cũ kỹ cũng không cách nào nhớ ra bất kì ai, hoài niệm bất cứ việc gì.

Tôi nhìn ông ấy lại lật sang trang tiếp theo, không ngờ sẽ thấy bản thân mình trong một tấm ảnh.

Cảnh trong hình là bệnh viện Phong Xuyên, dưới một tán cây lớn, ông ấy khoác vai tôi cười sảng khoái, còn tôi thì trông y hệt một đứa trẻ nít ranh trong thời kỳ nổi loạn, mặt mũi bất bình rõ là không tình nguyện.

Tôi vẫn nhớ câu chuyện của tấm ảnh này...

Năm đó tôi mười chín tuổi, vào viện chữa trị bệnh tim; vào trưa ngày tôi được xuất viện, ông ấy khẳng khẳng bắt tôi đứng dưới tán cây, đòi cùng chụp một tấm hình để kỷ niệm tôi được xuất viện.

Tôi là một đứa rắc rối, trước lúc bệnh rất thích chạy nhảy lung tung, luôn tràn đầy năng lượng, từ khi mắc bệnh đã hết thích, không cảm thấy hứng thú với bất kì việc gì.

Không ngờ ông ấy vẫn giữ tấm hình này.

Bác sĩ Trâu à, chú còn nhớ không? Còn nhớ Sơ Tam khó chiều của ngày xưa không?

Ông ấy lấy bức hình ra, nhìn rất lâu, bất ngờ ngẩng đầu nhìn tôi.

Sao vậy? Nhớ ra rồi sao? Nội tâm tôi rung động, tôi nhìn chăm chăm ông.

“Cháu... cháu là ai vậy?”

Ôi! Tôi lại tưởng bỏ rồi. Tôi thở dài, tự giới thiệu lần thứ n: “Cháu là Sơ Tam ạ.”

“Vật nuôi...?”*

“Là Sơ Tam ạ.” Bác sĩ Trâu à, nhìn cháu giống vật nuôi lắm sao?

“Sơ Tam, sao cháu chưa đi học đi?”

“Cháu không cần đi học nữa, cháu đến gặp chú ạ.”

“Sao cháu ốm nhom thế? Cháu chưa ăn cơm sao?”

“Bố ơi, bố đang nói chuyện với ai vậy?” Cô con dâu thứ hai của ông ấy bê một tách trà vào phòng khách, hỏi bằng giọng ngờ ngờ.

“Sơ... Sơ gì đó nhỉ...”

“A?” Cô con dâu sực nhớ ra, đặt tách trà trên bàn, khom người nhìn tấm ảnh trong tay ông, sau khi xem một lúc liền cười vui vẻ: “Bố vẫn còn nhớ cậu ấy cơ ạ!”

“Cậu ấy là ai?”

“Sơ Tam đó! Lúc mẹ còn sống, con vẫn hay nghe mẹ kể, cậu bé này tên Sơ Tam, từng là người bệnh của bố, đặc biệt thân với bố, tiếc là sau trận động đất Phong Xuyên, cả nhà năm người của đứa trẻ này đã... Mẹ bảo bố đau lòng lắm, xem tấm ảnh này như người thật, thường hay lấy ra ngắm nhìn đó!”

Nghe những lời này, tôi vừa cảm động vừa vui mừng. Bác sĩ Trâu à, cảm ơn chú đã luôn nhớ đến cháu.

“Quế Chi à, con em ốm quá, phải cho nó ăn nhiều hơn chứ!”

“Bố ơi, con là Kim Lan, con của con còn mập hơn con, không cần ăn nhiều đâu ạ!”

Ông nói gà bà nói vịt, tôi không nhận được mà bật cười. Nếu cô con dâu biết người con mà ông ấy nói đến là tôi, chắc sẽ bị dọa đến bỏ chạy khỏi nhà mất!

Cũng may không ai dò hỏi đến cùng lời của bác sĩ Trâu. Vì bây giờ tâm trí của ông ấy đã thoái hóa rồi, nhiều lúc lời nói ra cũng chỉ là trong vô thức.

“Bố ơi, trưa nay nhà mình ăn cháo, là món cháo mướp mà bố thích, ăn xong con cùng bố đi dạo nhé.”

“Tốt! Cháo thì tốt, ăn xong bố đi đánh cờ với A Thủy.”

“Thưa bố, bác A Thủy đi rồi ạ, bố con mình đến chỗ chú Vinh nha, chú Vinh cũng thích đánh cờ nè.”

“A Thủy đi đâu cơ?”

“Chuyện đó... bố à, bác A Thủy lên Thiên đường rồi, bố nhớ bác ấy sao? Để con tìm thử.” Cô con dâu vội vã lật cuốn album ra, tìm thấy một tấm hình tập thể được chụp từ rất lâu: “Đây ạ, bác A Thủy ở trong đây, còn có chú Vinh nữa, hồi đó ba người thích đi câu cá ở Phong Xuyên lắm, hay thi xem ai câu được nhiều nhất, bố xem này, ngày xưa bố đẹp trai thật! Mẹ hay bảo bố là đẹp nhất mỹ nam của Phong Xuyên đó ạ!”

Ông lão nghe lời nói đùa của cô con dâu liền cười phá lên, tôi không biết ông ấy nghe có hiểu không, hay là chỉ bật cười vì cái cách nói đùa của cô con dâu.

Khi con người ta sống đến độ tuổi này, rất nhiều người, rất nhiều việc từng xảy ra cũng chỉ có thể trở

thành hồi ức; nhưng hồi ức của ông ấy sớm đã bị một cục tẩy bôi xóa sạch, chỉ chừa lại vết tích mập mờ, những ấn tượng mơ hồ.

Khi vợ và những người bạn thân lần lượt ra đi, chỉ còn lũ con cháu đời sau ở bên mình.

Bác sĩ Trâu rất có phúc, đám con dâu ai cũng hiếu thuận, chăm sóc ông ấy tận tình; con cháu ra ngoài hay về nhà đều đến chào hỏi, khiến ông vui vẻ.

Trong mấy ngày nay tôi quan sát mọi việc, thật lòng cảm thấy hạnh phúc thay ông ấy. Chẳng trách vợ ông lúc mất đi đã rất rất tự hào nói với người ghi chép của mình rằng bà không hề lo lắng, không hề hối hận, mọi chuyện to nhỏ trong nhà đã có những người con cùng con dâu xử lý, bà gả vào họ Trâu, hạnh phúc mỹ mãn, cả đời không hối hận.

Gia phong hiền đức, từ hiếu tương truyền, bác sĩ Trâu đã không sống uổng đời này.

Một người sống đến tuổi này, không cầu phú quý giàu sang. Cả nhà đoàn kết vạn sự thuận lợi, con cháu hiếu thảo mới là kết cục viên mãn khi một người về già.

Sáng sớm ngày thứ tư, bác sĩ Trâu ngã xuống. Tuy vẫn còn chút ý thức, nhưng chỉ có thể nằm trên giường, không thể di chuyển nữa rồi.

Con cháu đều đã tính trước được điều này, quây quần quanh giường, trò chuyện cùng ông, ở bên ông ấy những ngày cuối.

Hương thân phụ lão xung quanh, hàng xóm láng giềng, người từng nhận ân nghĩa của ông đều lần lượt tới gặp ông ấy lần cuối.

Hạt giống ơn đức mà ông gieo cả đời, bây giờ đã đơm hoa kết trái. Ngay trước lúc ông ấy ra đi, vẫn còn nhiều người vội đến gặp mặt, đây quả là điều đáng nể phục.

Mỗi lần thấy những người này đứng bên giường, nắm lấy tay ông ấy thì thầm lời từ biệt, tôi đều vô thức ứa nước mắt, ông ấy đã quên hết rồi, chỉ mỉm cười hiền từ nhìn những người đứng trước mặt.

Đến đêm hôm thứ sáu, ông ấy đột ngột nhớ lại những đoạn ký ức cũ, trí nhớ cũng dần rõ hơn, ông hầu như nhớ hết tên đàn con cháu quây quần bên giường, khiến mọi người mừng rỡ/ai nấy đều tranh nhau trò chuyện với ông ấy, như muốn bù đắp lại cho mấy năm mất đi ký ức.

“Tới lượt con rồi, tới lượt con rồi! Ông ơi, đây là Chứng Kiệt, Trâu Chứng Kiệt, đứa chắt đầu tiên của ông đây! Nó đẹp trai nhỉ ông! Y như cháu lúc nhỏ đúng không ông?” Người cháu lớn của ông, Trâu Bất Tỷ, ôm đứa con nhỏ ngồi cạnh ông hơn hờ.

“Đẹp..! hơn cả cháu lúc bé.” Ông ấy nhấc tay lên một cách yếu ớt, nhẹ nhàng xoa đầu đứa chắt.

“Ông ơi, cháu là Bất Uyên, ông còn nhớ cháu không?” Một người cháu khác tranh thủ thời cơ lên tiếng, chen hàng không theo thứ tự.

“Bất Uyên... cháu vẫn chưa cưới vợ à?”

“Chưa ạ, nhưng cháu có bạn gái rồi! Cháu từng dẫn cô ấy về, ông còn nhớ không?”

Bác sĩ Trâu không nói gì, chứng tỏ không nhớ.

Trâu Bật Uyên, anh lui được rồi, người tiếp theo!

“Ông ơi... Hức... Cháu nhớ ông lắm...”

Con gái chính là như vậy, chưa nói được vài câu đã dúi vào lòng ông ấy mà khóc. Cô gái khóc thút thít này tên Trâu Bật Sai, là cháu gái duy nhất trong nhà, cũng là đứa cháu gái yêu dấu nhất của bác sĩ Trâu.

“Ngoan nào, mấy đứa tội cháu, phải ngoan đó, đừng để bố mẹ phải lo lắng...”

“Bố...”

“Ông...”

Bắt đầu rồi, một người khóc, mọi người đều khóc theo, thật đáng ghét! Khiến cả tôi cũng...

“Xin bố hãy yên tâm, tội nhỏ đều đã lớn rồi, đứa nào cũng giỏi giang lại rất nghe lời, còn căn nhà này, tội con nhất định sẽ giữ lại, truyền đến các đời sau.” Người con lớn nắm chặt tay ông mà hứa.

“Tốt... Bố không có gì để lại cho ba anh em tội con, chỉ có căn nhà lớn này...”

“Thưa bố, bố đã để lại cho tội con rất nhiều điều rồi, con cháu họ Trâu ở Phong Xuyên ai cũng tự hào, đều nhờ bố cả.” Người con thứ hai nắm lấy tay còn lại, vừa nói mắt vừa rơm rớm.

Đứa con út của ông cũng giống tôi, đã khóc quá nhiều, ngồi ở phía bên kia giường, không nói được tiếng nào, mấy người con dâu, cháu dâu đứng xung quanh, để ông được nhìn thấy cả nhà một lần nữa.

Bác sĩ Trâu à, con của chú nói không sai đâu, chú đã để lại quá nhiều cho con cháu rồi! Gia phong hiền lương chính trực, còn cả sự tích nhân ái cứu người của chú, tất cả những điều này đều là thứ khiến con cháu tự hào, hơn cả tài sản khổng lồ.

“Sơ Tam ơi...” Ông đột ngột quay qua nhìn tôi, khẽ gọi.

Tôi đang khóc giữa chừng bị bất ngờ đến sững người. Cả coi cháu của ông cũng thế, tất cả đồng loạt nhìn nhau.

Không không không! Bác sĩ Trâu à, tuyệt đối đừng gọi tôi lúc này, sẽ dọa mọi người chết khiếp đấy!

“Bố ơi, sao tự nhiên bố lại nhắc đến Sơ Tam vậy ạ? Con từng nghe, cậu ấy đã... ra đi từ lâu rồi mà.”

Người con trai lớn nói một cách đầy ẩn ý, tôi đứng run rẩy.

Cuối cùng, ông ấy mỉm cười dời mắt khỏi tôi, quay qua nhìn mọi người.

“Nói điều này chắc tội con sẽ không tin... Nhưng mạng này của bố, là nhờ Sơ Tam đoạt về, là cậu ấy đã cứu mạng bố nên bố mới sống tới bây giờ, bố chưa từng kể cho các con điều này. Bố từng chết một lần ở đại lộ Tùng Nam, nhưng lại không chết được... mà liên lụy rất nhiều người, đến tận bây giờ bố vẫn cảm thấy tội lỗi...”

“Thưa bố, bố đang nói tới lần bị tai nạn ở đại lộ Tùng Nam hai mươi năm trước sao ạ?”

“Đúng vậy... là lần đó, bố nhìn thấy Sơ Tam, chính cậu ấy đã cứu bố...”

“Cho nên bố đã góp tiền vào công trình trùng tu đại lộ Tùng Nam mười năm trước?”

“Đúng đó... Tiền cũng đem đi góp hết rồi, không còn gì để chia cho tụi con... Đừng trách bố nhé.”

“Ây dà bố ơi, bố đừng nói như vậy chứ, đó là việc tích phúc tích đức, sao tụi con trách bố được ạ.”

“Bố nói thế thôi... Tụi con mà trách bố... coi chừng mỗi đêm bố về ám mọi người...”

“Được đó! Lúc ông về, nhớ ám cháu đầu tiên ạ!”

Ông cười, lại quay qua nhìn tôi; tôi vội vã ra hiệu “dừng” với ông ấy.

Không cần vội, bác sĩ Trâu à, có rất nhiều lời chúng ta không cần vội nói ngay bây giờ. Tranh thủ lúc chú còn tỉnh táo, hãy nói lời từ biệt với con cháu. Chuyện chú cháu mình, vào ngày mai, ngày cuối cùng của chú, lúc cháu đón chú đi chúng ta có thể thông thả mà nói.

Chuyện giữa hai chúng ta, chú cháu mình hãy cùng nhau đặt một dấu chấm hết viên mãn.

ooo

“Thưa bố, bố còn điều gì cần dặn dò không ạ?”

“Hết rồi... Chỉ thế thôi... À đúng rồi, phải thay bố chăm sóc tốt hoa quế trong vườn...”

“Bố yên tâm ạ, dù bố không dặn tụi con vẫn chăm sóc chúng.”

“Còn A Vinh... A Thủy đi rồi, bố cũng đi rồi... chỉ còn cậu ấy, mấy đứa phải thường xuyên đi thăm cậu ấy...”

“Thưa bố, đó là điều đương nhiên, chú Vinh đã nhìn tụi con lớn lên, tụi con sẽ đi thăm chú ấy thường xuyên.”

Bác sĩ Trâu vừa gọi, toàn bộ những người con dâu, cháu dâu đều tiến lại gần.

“Gia đình này giao cho các con đấy... Cảm ơn các con đã gả vào nhà họ Trâu, đã tận tâm lo lắng cho gia đình... Mấy năm nay bố làm khổ các con rồi... Nghĩ tới lại thấy tội.. “

“Thưa bố, đó là điều nên làm, bố đừng suy nghĩ quá nhiều...”

“Đúng ạ, bố ơi, bố xem tụi con như con ruột, tụi con chăm sóc bố là điều đương nhiên ạ...”

Mấy người con dâu vừa nói vừa bất giác cùng bật khóc.

“Các con đừng khóc... bố chỉ là tới lúc nên đi rồi, các con khóc như thế sao bố có thể yên tâm ra đi chứ...”

“Bố đừng lo. Nếu mệt rồi thì bố ngủ đi ạ, tụi con đều ở đây, không rời bố nửa bước đâu.” Người con

trai lớn vẫn nắm chặt tay ông, khước mắt ướm đầm.

“Bố không nỡ ngủ... vẫn muốn nhìn tụi con thêm chút...”

“Ông ơi...” Cô cháu gái lại khóc lóc ôm lấy ông.

“Bé con à... ông không còn sức để ôm lấy cháu nữa rồi...”

“Không sao cả, cháu sẽ ôm lấy ông, cho tới khi ông say giấc.. hừ...”

Sinh ly tử biệt, ai cũng không nỡ. Tuy rằng đời này của bác sĩ Trâu đã viên mãn, đi đến cuối cuộc đời không chút hối hận, nhưng đám con cháu vẫn không nỡ để ông cứ thế mà đi.

Về khuya, hơi thở của bác sĩ Trâu cũng dần yếu đi, ông nhắm mắt lại như đã ngủ say, gương mặt vẫn sáng sủa hồng hào, nhìn thế nào cũng không giống một người sắp ra đi.

Đêm nay, đàn con cháu của ông thức trắng ở bên giường ông, cho đến khi... ông trút hơi thở cuối cùng.

Vào lúc sáng sớm, bác sĩ Trâu đã từ già cỗi đời, hưởng thọ 75 tuổi.

Tử thần dẫn dắt bác sĩ Trâu chính là Sơ Nhất.

Linh hồn của bác sĩ Trâu chậm rãi thoát ra, đứng bên giường nhìn từng đứa con đứa cháu của mình. Tôi thấy rõ sự không nỡ chất chứa trong mắt ông.

Hôm nay chia lìa, vĩnh viễn xa cách. Đàn con cháu của ông vẫn vây quanh chiếc giường gỗ đỏ, nhìn ông lão như đang ngủ say, đau buồn mà đổ lệ. Tôi bị tiếng nấc bi thương của họ lây nhiễm, cũng không nhịn được mà khóc lên.

“Sơ Tam, cháu đến đón chú phải không?” Bác sĩ Trâu đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt hiền từ.

“Đúng ạ, cháu đến đón chú đây ạ.” Tôi nước nỡ nói.

“Bác sĩ Trâu, cháu là Sơ Nhất, chú còn nhớ cháu chứ?”

“Đương nhiên là nhớ rồi, hai đứa tụi cháu, chú đều nhớ cả, được gặp lại hai cháu chú vui lắm.”

“Đi thôi, bác sĩ Trâu, cháu là Tử thần, đến để dẫn chú đi ạ.” Sơ Nhất nói bằng giọng cung kính.

“Cháu là Tử thần, vậy còn Sơ Tam?” Bác sĩ Trâu nhìn tôi tò mò.

Chuyện tôi từng làm Tử thần, người ghi chép rồi tới quan sát viên, không thể nói rõ ngay được, nên tôi quyết định:

“Bác sĩ Trâu, chuyện kể ra thì dài lắm, chúng ta vừa đi vừa nói vậy.”

Cuối cùng chúng tôi dẫn linh hồn bác sĩ Trâu ra khỏi nhà.

Lúc ra đi, ông ấy quay người lại lần nữa, ánh mắt lưu luyến nhìn ngôi nhà lớn mà ông đã ở cả đời.

Cuộc đời ông, con cháu ông, từng điểm nhỏ trong đời ông... Bẩy mươi lăm năm một đời người, ông ra đi, chính thức đặt dấu chấm hết cho nó.

“Sơ Tam à...” Ông ấy bất chợt khẽ gọi tôi.

“Vâng.” Tôi đứng bên cạnh, cùng ông nhìn lại ngôi nhà ông sắp rời xa.

“Chú... Chú có phụ lòng cháu... đã cứu chú năm đó không?”

Nghe ông ấy hỏi vậy, tôi càng không cầm được nước mắt. Chuyện như vừa mới xảy ra trước mắt, ngày tôi cứu ông ấy như mới vừa hôm qua.

“Không hề... Chú không hề phụ lòng cháu. Cả cuộc đời chú không phụ trời đất, không phụ bất cứ người nào, cháu chưa từng hối hận vì đã cứu chú.”

“Cảm ơn cháu, Sơ Tam, nhờ cháu mà chú được sống thêm hai mươi năm.”

“Cháu cũng phải nói lời cảm ơn, bác sĩ Trâu, cũng nhờ chú mà cháu sống thêm được hai năm.”

“Chỉ hai năm... chú không hề ngờ đến, trận động đất Phong Xuyên, cả nhà năm người cháu...” Ông ấy vừa nói vừa đổ nước mắt.

“Đó là định mệnh, bác sĩ Trâu à, sinh tử có số, không hề do con người quyết định.”

“Thời gian trôi qua như vậy, hai cháu không thay đổi, còn chú lại già đi rồi.”

“Đúng vậy, nhưng chú may mắn hơn tụi cháu, sống đến cuối đời, không chút tiếc nuối.”

Ai bảo chú không tiếc gì cả, điều ta tiếc nhất là, sau trận động đất đó, không thể đi thăm cháu...”

“Không thể trách chú được, lúc đó thương vong rất lớn, chú phải ở lại bệnh viện cứu người bị nạn.”

“Chú nghe bảo... người thân ở phía Bắc của cháu đã giúp cả nhà năm người lo liệu hậu sự... Sơ Tam à, được gặp lại cháu, chú chính thức chết không ân hận rồi.”

“Bác sĩ Trâu, cháu vô cùng cảm kích chú đã luôn đặt cháu ở trong lòng.”

Ngay lúc này, tôi cuối cùng đã có cơ hội cảm tạ ông ấy, dùng tấm lòng chân thành nhất của mình tận tay đưa ông ấy về Thiên giới, hoàn thành trách nhiệm mà tôi đã không thể làm trong lúc còn giữ chức Tử thần.

Duyên phận giữa tôi và ông ấy, sự gắn bó vận mệnh của hai người, cuối cùng đến ngày hôm nay đã có thể đặt dấu chấm hết hoàn mỹ.

“Đi thôi bác sĩ Trâu, chúng ta nên lên đường rồi.”

“Được, cảm ơn hai cháu đã đến để tiễn đưa chú.”

Sáng hôm đó, hai anh em chúng tôi mỗi người một bên, đồng hành cùng bác sĩ Trâu đến Thiên giới. Ông ấy dành cả đời làm việc tốt, trong lòng chẳng phải gánh nỗi ân hận nào, đi hết cuộc đời mình một cách công đức vẹn toàn.

Nửa năm sau, bức tượng đồng của bác sĩ Trâu được đặt ngay cửa ra vào của Công viên kỷ niệm Phong Xuyên. Câu chuyện ông giúp đỡ người nghèo yếu và tinh thần hành y cứu người của ông được mọi người nghe đến, trở thành câu chuyện nhà nhà đều biết ở Phong Xuyên, trở thành tấm gương sáng để con cháu họ

Trâu noi theo.

Năm tháng đối đãi với ai cũng như nhau, ai rồi cũng có một ngày phải già đi, ai rồi cũng nhắm mắt xuôi tay.

Dù già yếu hay tử vong thì cũng chỉ là một quá trình, thật ra đều không đáng sợ, điều quan trọng là suốt cả cuộc đời ta có thể sống không hối hận, để rồi ra đi thanh thản hay không.

Thứ gọi là “mệnh” bao gồm cả sống và chết. Con người trên đời, sinh lão bệnh tử, cả một đời bất quá chỉ là vài chục năm ngắn ngủi.

Hôm qua, hôm nay, ngày mai, ngày sau nữa... từng ngày trôi đi, ngắn ngủi nhất thời.

Đừng cảm thán thuyền đi qua sông không để lại dấu vết, đừng oán trách năm tháng không chờ. ai, hãy tự hỏi bản thân:

Bạn có đang lãng phí thời gian không? Đã nghiêm túc mà bước từng bước trong cuộc đời mình chưa?

Cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời, khi quay đầu nhìn lại, nếu bạn vẫn có thể mỉm cười mà hồi tưởng quá khứ...

Chứng tỏ cuộc đời này... bạn đã sống không uổng phí.

PHẦN KẾT: BẢY NGÀY ĐỀM NGƯỢC

Người được chọn thứ bảy qua đời, đợt kiểm tra đầu tiên của kế hoạch “Thử nghiệm Thông báo tử vong” cũng đã hạ màn, và nhiệm vụ quan sát viên của tôi cũng chính thức kết thúc.

Nhưng thử thách của tôi vẫn chưa hết.

Hôm nay, Thiên giới mở ra một cuộc họp kiểm điểm lớn, để suy xét kế hoạch thử nghiệm này cần dừng lại hay tiếp tục.

Trong phòng hội nghị của Cục Tử vong, các trưởng bộ phận đều có mặt đầy đủ, đồng thời thông qua hình thức trình chiếu trực tiếp, liên kết đến quảng trường lớn của Thiên giới, toàn bộ công nhân viên chức của Thiên giới đều có thể theo dõi quá trình diễn ra và kết thúc của cuộc họp thông qua màn hình lớn ở quảng trường.

Cuộc họp bắt đầu với bài báo cáo giản lược của Đội trưởng tiểu đội Chuyên án Thông báo tử vong, sau đó, thành viên của tiểu đội Chuyên án sẽ trình bày kết quả quan sát kiểm tra đợt một lên cấp trên.

Nhân loại, rốt cuộc nên được nhận Thông báo tử vong hay không...

Kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong nên kết thúc hay tiếp tục?

Đến cuối cuộc họp, bên tán thành và bên phản đối đều có lý lẽ riêng.

Bên tán thành cho rằng: “Cái chết đối với con người là điểm kết thúc của sự sống, cho nên con người có quyền được biết trước ngày mất của mình, được lập kế hoạch cho cuộc đời của chính mình trong khoảng thời gian giới hạn, đem đến nhiều điều tích cực hơn cho Nhân giới.”

Bên phản đối cho rằng: “Lòng người khó đoán, kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong có quá nhiều rủi ro lớn, kết quả kiểm tra của Phạm Khương Dịch Trạch chính là một bài học, thế giới loài người không thể ngăn cản sự tàn phá do tính tiêu cực của một con người đem đến, cho nên nhân loại không nên biết trước cái chết.”

Bên tán thành lại phản biện: “Không thể vì tính cách tiêu cực của một phần tử cực đoan mà phủ định quyền lợi của đại đa số con người, trên thế giới vẫn còn rất nhiều con người lương thiện, đáng để Thông báo tử vong được tiếp tục tiến hành. Ví dụ như Cung Thiên Nghi, Phạm Nhạn Tư, Tống Dịch Đăng, Thi Lăng, Tô Hiếu Vũ, Trâu Khoan Thủ, kết quả thử nghiệm của những người này đều theo hướng tích cực.”

Bên phản đối tiếp tục: “Kết quả kiểm tra là sáu chọi một, tuy rằng khuynh hướng tích cực nhiều hơn, nhưng giả như lại xuất hiện thêm một Phạm Khương Dịch Trạch thì sao? Khi đó Nhân gian lại xảy ra thêm một thảm kịch, lại thêm thương vong khổng lồ, ai sẽ chịu trách nhiệm? Ai sẽ là người ra tay thu dọn hậu quả?”

Cục trưởng Cục Tử vong nghe xong lời phản biện qua lại của hai bên bèn bối rối nhìn về phía chỗ ngồi của tôi hỏi: “Sơ Tam, cậu là quan sát viên của đợt kiểm tra này, cậu thấy thế nào?”

Tôi biết ngay mà, tôi thừa biết cục trưởng sẽ lôi tôi ra hỏi!

Toàn bộ ánh mắt của cả phòng họp đều chăm chú hướng về phía tôi khiến tôi run rẩy. Tôi lập tức bật dậy, đứng thẳng người, trụ vững, dưới bầu không khí căng thẳng, tôi dùng hết dũng khí nói ra cách nhìn của mình:

“Ừm... tôi vốn dĩ... ngay từ đầu, đã không ủng hộ kế hoạch thử nghiệm này, vì cái chết căn bản không phải là thứ nên được biết trước, nhưng... sau khi tôi tiếp xúc với bảy đối tượng thử nghiệm, trừ Phạm Khương Dịch Trạch ra, thái độ của những người còn lại đều vô cùng tích cực, nên tôi...”

“Sơ Tam, đừng căng thẳng, nói từ từ thôi.”

Sếp Lớn ngồi phía trên mỉm cười hiền từ nhìn tôi.

Ngay giây phút đó tôi đã nhận được sự khích lệ to lớn, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói ra điều lòng mình muốn nói.

“Tôi vốn cho rằng con người đều tham lam ích kỷ, đến lúc nhận được Thông báo tử vong, tất cả đều sẽ ưu tiên lợi ích cá nhân, nhưng sau khi tiếp xúc với những đối tượng được chọn cho đợt thử nghiệm này, tôi dần thay đổi cách nhìn.”

“Hử? Là sao?” Cục trưởng nhìn tôi đầy nghi vấn.

“Cô Cùng trước khi mất đã tranh thủ từng phút từng giây để lấy lại tình thân từng đánh mất; Phạm Nhạn Tư trước khi mất đã tích cực kiên cường, dũng cảm theo đuổi giấc mơ, nhận ra và ăn năn vì những sai lầm trong quá khứ của bản thân; anh Tống biết rõ định mệnh có thể thay đổi nhưng vẫn lựa chọn lao vào nguy hiểm, hy sinh để cứu người; những ngày cuối cùng của Thi Lăng trải qua bên cạnh người quan trọng nhất đời, ra đi trong thanh thản; Tiểu Vũ dùng sức sống kiên cường của mình để chống chọi với cái chết, thay đổi định mệnh; bác sĩ Trâu dùng cả đời để hành y cứu người, đi đến cuối đời vẫn không ai oán hối hận; còn Phạm Khương Dịch Trạch... không thể phủ nhận rằng hắn đã tự diệt bằng cách thức vô cùng sai lầm, gây ra thương vong lớn cho Nhân gian, là thất bại duy nhất trong kế hoạch thử nghiệm lần này, nhưng sự việc cũng đã thể hiện được tình yêu và bao dung giữa con người quan trọng như thế nào, quan tâm nhau, yêu thương nhau nhiều hơn một chút thì những mảnh đời bi kịch như Phạm Khương Dịch Trạch sẽ giảm đi rất nhiều.”

“Vậy Sơ Tam, cậu tán thành việc tiếp tục kế hoạch Thông báo tử thần, đúng không?” Cục trưởng lại hỏi.

“Không.” Tôi lắc đầu đầy thận trọng: “Tôi không đồng ý, cũng không phản đối, vì quan điểm của tôi không thể bao quát hết thảy, nhưng tôi có cách nghĩ này, là cảm xúc sâu đậm nhất sau khi làm nhiệm vụ

quan sát.”

“Cậu nói xem.” Cục trưởng gật đầu, ra hiệu tôi nói tiếp.

“Bảy ngày đếm ngược của Thông báo tử vong chỉ là một kỳ hạn ngắn, người biết tận dụng tốt thì mỗi phút mỗi giây đều quý giá, người không biết tận dụng sẽ lãng phí bảy ngày. Trên thế giới này không ai có thể né tránh cái chết. Chết như thế nào không quan trọng, điều quan trọng là chúng ta đã sống cả đời như thế nào. Có rất nhiều tình cảm, rất nhiều việc, ngay từ lúc còn sống đã nên được trân trọng, chứ không phải chờ đến bảy ngày đến ngược của Thông báo tử vong mới cố gắng níu kéo, cố gắng bù đắp. Nếu con người có thể xem mỗi ngày đều là ngày cuối cùng được sống, tranh thủ từng phút từng giây bước vững từng bước trên đường đời thì thế giới tự khắc sẽ trở nên tốt đẹp hơn.”

Tôi nói xong, cả phòng họp lại chìm vào im lặng, những cặp mắt vẫn đắm đắm nhìn tôi, khiến tôi lạnh cả gáy.

“Cảm ơn cậu, Sơ Tam, đã giúp mọi người đưa ra một kết luận, cậu có thể ngồi rồi.” Sếp Lớn nhìn tôi nở ra một nụ cười thần bí hơn cả nụ cười nàng Mona Lisa.

Tôi thở phào, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tiếp sau đó, cục trưởng đứng dậy, quay đầu nhìn Sếp Lớn đang ngồi phía trên, sếp Lớn mỉm cười gật đầu, cục trưởng quay lại, đưa ra một chỉ thị vô cùng quan trọng:

“Tốt, bắt đầu bỏ phiếu quyết định, mời mọi người ký tên mình vào phiếu bầu.”

Giây phút này cuối cùng cũng tới rồi! Tôi nhìn hai tờ phiếu bầu, một là tán thành, hai là phản đối, bắt đầu mở ra cuộc giao tranh của người trời.

Nhân loại, rốt cuộc nên được nhận Thông báo tử vong hay không...

Kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong nên kết thúc hay tiếp tục?

Tôi hít một hơi thật sâu, thận trọng ký tên mình vào một trong hai tờ phiếu bầu.

Phiếu bầu vừa được nộp lên, bằng cách đếm phiếu công khai, kết quả bầu chọn của mọi người sắp được thống kê xong. Cuối cùng, cục trưởng công bố kết quả bình chọn:

Kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong, kết thúc ở đây.

ooo

Phù!

Buổi họp dài dòng cuối cùng cũng kết thúc. Tôi cúi người đi ra khỏi phòng họp một cách mệt mỏi, suýt chút thì gục ngã.

“Làm tốt lắm, tiểu tử thôi!”

“Vất vả rồi!”

Vài vị sếp vỗ vai tôi như đang cổ vũ tinh thần.

“Sơ Tam, Sếp Lớn cần gặp cậu.” Cục trưởng chạy đến cửa phòng họp gọi tôi lại.

Cái gì! Tôi bị dọa chết mất.

Không phải kết thúc rồi sao? Tại sao gọi tôi lại chứ? Sếp Lớn à... Ngài còn định làm gì vậy?

Trưa nay, tôi mang tâm trạng hồi hộp không yên bước vào phòng làm việc của sếp Lớn, đến gần tối mới rời khỏi đó, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, trở lại nơi tôi thuộc về - Ban Văn thư.

“Quào, sao cậu khóc tới nổi sưng như mặt lợn thế kia?”

Qua Qua bị tôi dọa chết khiếp, còn tưởng tôi bị sếp Lớn trách mắng. Nhưng thật ra không phải... sếp Lớn gọi tôi đến gặp riêng Ngài chủ yếu vì muốn nghe toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ quan sát của tôi.

“Sơ Tam, ta thích hồ sơ đời người do cậu viết lắm, vì từ ngữ vô cùng gần gũi, từng câu từng chữ đều chan chứa sự ấm áp, hết như một bộ phim chuyển ký, từng thước từng thước chạy trước mắt ta, nên ta mới lựa chọn cậu làm quan sát viên của kế hoạch thử nghiệm lần này.”

Nhưng Sếp Lớn ơi, từ đầu tới cuối việc tôi làm chỉ là khóc...

“Đó là do cậu có tấm lòng nhân hậu, cậu có thể đồng cảm, đặt mình vào vị trí của người khác. Sơ Tam, hãy nói cho ta biết, bọn họ đã sống như thế nào? Hãy kể ta nghe toàn bộ những điều cậu trải qua khi ở bên họ nào.”

Sếp Lớn thân mến ơi, kinh nghiệm làm quan sát viên lần này đối với tôi là điều không thể quên được. Mỗi người được chọn, mỗi ngày tôi ở bên khi họ đi đến cái chết, tôi đều khắc cốt ghi tâm.

Cảm ơn Ngài, Sếp Lớn, cảm ơn Ngài đã cho tôi một trải nghiệm quý báu như thế.

Trưa hôm nay, tôi ngồi trong phòng làm việc của Sếp Lớn, kể cho Ngài nghe rất nhiều rất nhiều. Đến khi kể hết, Ngài vẫn giữ nguyên vẻ mặt ân cần, còn tôi đã khóc đến nước mắt trộn lẫn nước mũi.

Trước lúc tôi rời khỏi phòng làm việc, Ngài đã xoa đầu tôi, vỗ vai tôi, tặng cho tôi một nụ cười rất đổi hiền từ.

Sau khi trở về Ban Văn thư, lòng tôi vẫn bồn chồn, khó mà bình tâm lại, vì bảy gương mặt đó, bảy ngày đếm ngược mà tôi cùng từng người bọn họ trải qua, vẫn hiện rõ ràng trong suy nghĩ của tôi.

“Sơ Tam, đừng khóc nữa, báo cho cậu một tin vui nè, sếp bảo lần này cậu gánh trọng trách quan sát viên đã vất vả rồi, để bù đắp cho thời gian lao碌, cậu được nghỉ bảy ngày đến Nhân gian dạo chơi. Sao nào, đã có kế hoạch gì chưa?” Qua Qua nhìn tôi tò mò.

“Ừm... Để tôi nghĩ xem.” Tôi ngồi trước máy tính, vẫn chưa có tâm trạng để nghĩ về kế hoạch nghỉ phép ở Nhân gian của mình.

“Em may mắn thật đấy, có hẳn bảy ngày nghỉ, hai người bọn anh còn chẳng được gì nè.”

Bên tai tôi là giọng của Sơ Nhất.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nam thần số một và nam thần số hai của Ban Tử thần, đều đang mang bộ mặt nghiêm trọng, đứng trước bàn máy tính của tôi.

Chậc! Sơ Nhất và Tiêu Bang. Hai tên rảnh rồi này lại đến chỗ tôi tán dóc rồi!

“Hai người cực bằng em sao? Hai người có khóc nhiều như em không? Em khóc đến nỗi sắp mù rồi đây này.” Tôi không nhin được mà nhỏ giọng rên rỉ.

“Ây da! Cái thằng nhóc vong ơn bội nghĩa này, không nhờ mấy lần tụi anh giúp đỡ kịp thời, chú đã sớm hết vai diễn rồi!”

“Vậy mới nói! Lại không nghĩ xem bốn Đội trưởng đây vì ai mà gánh hết hai tội lớn?”

“Được rồi, em nghỉ phép ở Nhân gian xong sẽ mua đặc sản đem về cho hai người, được chưa?”

“Ồ! Cậu đến Nhân gian sao? Tốt quá rồi! Tôi muốn ăn bánh dứa, bánh trung thu lột da, bánh mặt trời, bánh kem cuộn*, bánh phô mai, Castella, tiramisu, macaron, souffle, cả pudding trứng nữa!”

“Hử?” Tôi trố mắt.

Tên khốn Tiêu Bang này đang nghiêm túc đấy hả? Thôi kệ! May là trí nhớ tôi rất siêu, lập tức ghi nhớ toàn bộ.

Thật ra đối với tôi, Nhân gian đã không còn gì để lưu luyến rồi, nên trong bảy ngày này tôi chỉ muốn được gặp bọn họ. Đầu tiên là đến Nhân gian thăm người thân của cô Cung và bác sĩ Trâu, vợ con anh Tống và Tướng Quân, Tôn Hoàn cùng Tuyết Lị, sau đó thăm Tiểu Vũ rồi tới Trì Linh Dao.

Và sau cùng, đến Địa ngục thăm Phạm Nhạn Tư cùng Phạm Khương Dịch Trạch.

Bảy ngày đếm ngược của tôi không liên quan đến cái chết, chỉ đơn giản là đi thăm hỏi. Bảy ngày đếm ngược của bọn họ lại lưu lại trong tâm trí tôi những ký ức không thể quên được.

Cô Cung

Phạm Nhạn Tư

Anh Tống

Thi Lăng

Tiểu Vũ

Phạm Khương Dịch Trạch

Bác sĩ Trâu

Tôi lại bắt đầu nhớ họ rồi.

Thông báo tử vong, đếm ngược bảy ngày, kế hoạch kiểm tra mang tính thử nghiệm này tuy liều lĩnh

nhưng vẫn mang ý nghĩa biểu tượng của riêng mình.

Nếu như có một ngày, kế hoạch thử nghiệm này lại được khởi động...

Vào lúc sinh mệnh sắp đi đến điểm kết thúc, bạn có muốn nhận được Thông báo tử vong không?

Một Thông báo tử vong về bảy ngày đếm ngược...

Bạn sẽ hành động như thế nào?

Làm những việc gì?

TÁI BÚT: HÀNH TRÌNH TÌM KIẾM GIẤC MƠ

Trước hết, vô cùng cảm ơn mọi người đã đón đọc cuốn sách “Bảy ngày đếm ngược”, tác phẩm này mang ý nghĩa rất sâu sắc với tôi.

Không giấu gì mọi người, tôi vốn là một tác giả tiểu thuyết ngôn tình, vài năm gần đây nhất mực nghĩ đến việc “chuyển hình”. Và cũng trùng hợp, trang HaReading và nhà xuất bản Phi Yến đã liên kết tổ chức một cuộc thi viết tiểu thuyết ngắn.

Và thế là tôi tham gia!

Lúc đầu tôi cũng hơi lo lắng, đề tài “sinh tử” hình như hơi nghiêm túc, đây rõ là một cuộc thi viết tiểu thuyết ngắn, chú trọng “nhẹ nhàng dễ đọc”, tôi mà làm như vậy, đừng nói là khỏi hy vọng có giải, không khéo cả độc giả cũng bỏ chạy.

Nhưng sau khi viết rồi tiếp tục viết, tôi đã không lo nghĩ nữa.

Dù sao viết cũng viết rồi, mặc kệ nhẹ nhàng hay không, nghiêm túc hay không.

“Bảy ngày đếm ngược” viết về “đời người”, mà đời người vốn dĩ chứa đầy hi vọng ái ố. Cả sinh lão bệnh tử và những bất ngờ, đều là những quá trình mà con người phải trải qua. Với nền móng là chuyện sinh tử, đương nhiên không thể chỉ nói về tình yêu đôi lứa, cũng không thể tùy tiện mà viết bằng văn phong vui tươi hoan hỉ.

Nên tôi chỉ có thể cố gắng làm hết sức, thi thoảng lồng ghép chút tiếng cười vào đề tài nặng nề nghiêm túc này, dốc sức khiến toàn bộ câu chuyện có nước mắt trong tiếng cười cũng có tiếng cười trong nước mắt.

“Bảy ngày đếm ngược” được mọi người đón nhận, qua sự đánh giá của người chấm giải đã đạt được giải Nhất, tôi vô cùng vui mừng, cũng vô cùng cảm động.

Vì tác phẩm này mang đầy suy nghĩ về cuộc đời của tôi.

Cách tôi nhìn đời, cảm xúc của tôi với cuộc đời đều được biểu hiện qua nhân vật Sơ Tam, mọi người biết rồi đấy.

Đây là một tác phẩm thách thức bản thân, cũng là tác phẩm để thay đổi, quá trình thay đổi thực ra hết sức khó khăn, nhưng nhờ ơn trời đất, tôi đã không từ bỏ.

Tôi có một cuộc hành trình tìm kiếm giấc mơ trong sự nghiệp viết văn, bắt đầu từ năm 15 tuổi đến bây giờ, trên đường đi có mưa gió, từng được ngắm pháo hoa tuyệt đẹp, cũng từng đi vào bờ vực tuyệt vọng. Tôi từng lạc trong vực tối khá lâu, cũng may tôi chưa bao giờ quên rằng văn chương và viết lách là điều tôi yêu thích nhất. Cho nên đến bây giờ, tôi vẫn luôn nỗ lực, không ngừng sáng tác, nghiền chặt răng mà

kiên trì.

Chào bạn, độc giả thân mến của tôi.

Tuy không biết bạn là ai, nhưng cảm ơn bạn đã đón đọc và sưu tập cuốn sách này.

Hy vọng bạn sẽ yêu thích câu chuyện của tôi, càng hy vọng sau khi bạn đọc xong, trong lòng không chỉ có bi thương mà còn vô vàn cách nghĩ khác, có thể sưởi ấm trái tim bạn.

NGOẠI TRUYỆN I: CHUYỆN THƯỜNG NGÀY

Chào mọi người, tôi là Sơ Tam.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt, kế hoạch thử nghiệm Thông báo tử vong đã là chuyện của ba năm trước.

Nếu các bạn hỏi tôi hiện tại có bận không? Đang làm việc gì?

Tôi chỉ có thể đưa ra câu trả lời là: Vẫn như trước, không hề thay đổi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quan sát viên tạm thời, tôi vẫn là người ghi chép ở Ban Văn thư, vẫn làm công việc dùng con chữ ghi chép lại cuộc đời của người chết, lắng nghe tiếng lòng cuối cùng của vong hồn, đó là chức trách, cũng là chuyện thường ngày của tôi.

Tôi yêu thích công việc của mình, sếp Lớn vạn tuế vạn vạn tuế, Sếp Nhỏ thiên tuế thiên thiên tuế.

Đừng hiểu nhầm! Đây không phải nịnh bợ gì đâu, đây là khẩu hiệu của tôi, mỗi ngày đọc ba lần sẽ giúp tăng hiệu quả làm việc.

“Sơ Tam, tôi có một công văn rất quan trọng, cục trưởng cần tôi chuyển đến Ban Chuyển sinh của Cục Luân hồi, nhưng bây giờ tôi không rời đi được, cậu đi giúp tôi được không? Xin cậu đó, đại ơn đại đức này tôi sẽ báo đáp vào hôm khác.” Qua Qua thừa cơ nhét tập tư liệu cho tôi, gương mặt sáng sủa thanh lịch mọi hôm sau chuỗi ngày liên tục huấn luyện người mới làm cho tối tăm mặt mũi, hai mắt vô hồn, má hóp cả lại.

Đúng rồi! Quên cho các bạn biết, đạo này Cục Tử vong vừa có thêm một nhóm lính (gà) mới (mờ).

Thân thủ nhanh nhẹn, trí dũng song toàn sẽ được điều đến Ban Tử thần hoặc Ban Cơ động; tính tình tỉ mỉ, lý lẽ phân minh, có óc sáng tạo, biết nghĩ khác đi, giỏi làm thơ... à nhầm, giỏi viết văn sẽ được điều đến Ban Thẩm phán hoặc Ban Văn thư.

Qua Qua là đàn anh của tôi, anh ta ý tưởng tràn trề, văn thơ dạt dào, tôi từng được anh ấy huấn luyện, nhận được không ít kinh nghiệm từ anh.

Vì có tố chất tốt nhất, kinh nghiệm lâu nhất, nên mỗi lần huấn luyện người mới luôn là anh ta dẫn dắt rèn luyện. Đừng nhìn người này ốm yếu nhỏ con, nhìn như trái dưa leo be bé, lúc còn sống anh ta là đại văn hào của thời đại nào đó đấy, chỉ cần vẫy tay là văn chương lai láng, để lại cho người đời sau vô số tác phẩm kinh điển. Nào ngờ ông trời ghen tức tài năng này, để anh ấy chết trẻ dưới nòng súng lính Bắc Dương, anh kết thúc đời mình trong uất ức.

Mọi người còn nhớ không? Ở Thiên giới, ngoài đẳng tối cao là Ngài - Sếp Lớn của chúng tôi, thì tất cả các sếp và viên chức đều đã từng là con người, đều từng có máu có thịt, từng chết một lần.

Nhóm lính (gà) mới (mờ) này cũng thế. Mới chết không lâu, ngây thơ vô tội lại non nớt, cũng là những tên Thiên binh mới hay gây ra phiền phức để đàn anh thu dọn nhất.

Ví dụ như, tên lính mới vừa gây ra họa lớn hôm nay, họ Tô tên Lê Phương, không biết là do vị sếp nào điều đến để xử lý Qua Qua, mới đến được ba hôm đã phá hỏng hết bốn chiếc máy truyền tải.

Ý nghĩa của máy truyền tải đối với nhân viên ghi chép chúng tôi cũng giống như điện thoại di động đối với con người, bí kíp võ công đối với cao thủ võ lâm, không có máy truyền tải chẳng khác gì mất tay mất chân, bị phế võ công.

“Nhóc à, cậu có biết máy truyền tải có công dụng gì không?” Qua Qua cố gắng nhẫn nhịn, dù vậy ánh mắt nhìn Tô Lê Phương vẫn lộ rõ sát khí.

“Thưa tiền bối, em biết chứ ạ! Mỗi nhân viên ghi chép đều có một chiếc máy truyền tải, máy truyền tải là người bạn tốt đồng hành cùng nhân viên ghi chép chúng ta, mọi chuyện to nhỏ trong cuộc sống hằng ngày của con người ở Nhân gian, đều thông qua máy truyền tải chuyển sang máy tính chủ của chúng ta, để chúng ta dễ dàng theo dõi tư liệu, ghi chép cuộc đời mỗi con người.” Tô Lê Phương ưỡn ngực đứng thẳng, nói rất mạch lạc, tỏ rõ khí phách.

“Nói hay lắm, vậy tại sao cậu lại phá hỏng người bạn tốt của cậu?”

“Báo cáo tiền bối! Em không có! Không phải em phá hỏng đâu!”

“Cậu nghĩ tôi điếc à? Không phải cậu phá hỏng không lẽ là tôi?” Qua Qua tức tới mức mặt kẻ ngu điệu của mình rồi, cầm trên tay một cây tua vít vừa dài vừa nhọn, từng bước tiến lại gần Tô Lê Phương, mang theo ý định cho Tô Lê Phương chết thêm lần nữa.

“Không phải em thật mà, tiền bối phải tin tưởng ở em! Muốn trách thì trách sóng điện từ trên người em ấy!”

“Hả?” Qua Qua nhìn tôi, lộ ra vẻ mặt “anh da đen chấm hỏi”.*

Tôi nhún vai, chuyển câu hỏi về phía Tô Lê Phương.

“Báo cáo tiền bối, em từ nhỏ đã mang trong mình làn sóng điện từ, bố em bảo đó là khả năng đặc biệt, ông nội em cũng có thể chất y hệt, đồ điện tử chỉ cần bị em chạm vào, chín phần mười đều bị hư hỏng, em xin thề! Đây là sự thật! Nếu có thể, em cũng muốn làm bạn với máy truyền tải, nhưng mà tiền bối à, không giấu gì anh, máy tính chủ của em... hình như cũng hỏng rồi, cả máy tính xách tay nữa, ngay từ đầu em đã bốc khói liên tục...”

Mớ họa do Tô Lê Phương gây ra càng lúc càng lớn, ánh mắt của Qua Qua càng thêm trống rỗng, sắc mặt càng thêm héo hon.

Nên làm thế nào đây? Tôi cầm công văn quan trọng mà Qua Qua đưa, đứng một bên đang không biết nên lảng lạng chuồn đi hay dừng cảm ở lại.

“Sơ Tam.”

“Ồi?”

“Đỡ lấy tôi.” Rầm một phát, Qua Qua vừa nói xong liền ngã lăn ra, ngất xỉu rồi.

ooo

“Tiền bối ơi, là do em sai... Qua Qua tiền bối không sao chứ ạ?”

“Không sao, hiện tại anh ấy ấy cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, từ nay trở đi cậu nên biết thân biết phận, tránh cậu ấy càng xa càng tốt, đi trên đường mà thấy cậu ấy thì phải chuồn ngay lập tức, rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ, em cảm ơn Sơ Tam tiền bối.”

“Hy vọng sau khi rời khỏi Ban Văn thư cậu sẽ phát triển bản thân tốt hơn.”

Đến Cục Phát triển kỹ thuật rồi! Tôi theo lệnh cục trưởng Cục Tử vong, đem món báu vật thần kì có mang trên người sóng điện từ này đưa đến đây, để cậu ấy tìm thấy chân trời mình thuộc về ở Cục Phát triển kỹ thuật.

Không biết Cục Nhân sự làm trò gì? Ngay từ đầu điều Tô Lệ Phương đến Cục Phát triển kỹ thuật không phải tốt hơn sao. Cái kiểu thể chất như Pikachu của cậu ấy, thích hợp nhất là làm việc ở Cục Phát triển kỹ thuật rồi, bị nghiên cứu cũng được, tham gia nghiên cứu cũng được, làm gì cũng có tiền đồ hơn ở Ban Văn thư.

Sau khi tiễn được người đi, tôi vội cầm theo văn kiện chạy đến Ban Chuyển sinh của Cục Luân hồi.

Ban Chuyển sinh ở phía Tây Nam của Cục Luân hồi, cũng là nơi gần với Nhân gian nhất của Thiên giới.

Từ xa tôi đã thấy một đội ngũ đang rồng rắn xếp hàng, kéo dài tít tắp từ đầu này sang đầu kia.

Những fan cuồng nhiệt đang ngoan ngoãn xếp hàng này đều là những vong hồn đang chờ được đầu thai.

Người có thể gây ra cảnh tượng này ở Thiên giới chỉ có thể là cô ta - Ngôi sao Berlin Cùng Thiên Nghi - không thể là ai khác.

Sao cơ? Các bạn hỏi tôi đã ba năm rồi, tại sao cô ấy vẫn chưa đầu thai á?

Là vì bộ trưởng Ban Chuyển sinh nói rằng, thời gian xếp hàng của cô Cùng, cấp trên mãi vẫn chưa quyết định được, nên trước mắt để cô ấy ở lại Ban Chuyển sinh, chờ thiên thời, địa lợi, nhân hòa mới tiễn cô ta lên đường.

Cho nên là cô Cùng cũng rất hiển nhiên mà ở lại Thiên giới, được vây quanh bởi cả biển fan ruột, lúc nào cũng được theo đuổi, lâu lâu cô ta vui trong lòng lại mở một buổi ký tặng như hôm nay.

“Sơ Tam, cậu cũng đến xếp hàng xin chữ ký sao? Hôm nay phải xếp hơi lâu đấy!”

“Không phải đâu, tôi đến để đưa văn kiện.”

Tôi khẽ đi vòng sau hai đồng nghiệp trong Cục Luân hồi, dùng văn kiện che mặt lại, bước nhanh về phía tòa cao ốc của Ban Chuyển sinh.

“Sơ Tam! Tôi thấy cậu rồi! Còn muốn chạy sao? Quay lại đây cho tôi!”

Cô Cung bất ngờ cao giọng hét lớn, tôi đứng khựng lại, chỉ đành quay người, nở một nụ cười miễn cưỡng tiến về phía bàn ký tên của cô ấy.

Ầy, nên nói thế nào nhỉ?

Ngày cô ấy qua đời, tôi đã khóc một trận chết đi sống lại, còn tưởng là sẽ y như lời cô ấy từng nói: Chúng ta từ biệt nhau, không bao giờ gặp lại nữa.

Ai mà ngờ được cô ấy sẽ “long stay” ở Thiên giới chứ, cảm giác này y như bạn gái đã chia tay vẫn cứ ở nhà bên, khiến tôi mỗi lần gặp cô ấy đều bối (xấu) rồi (hỗ).

“Tiểu tử thôi! Sao vừa gặp tôi bèn tránh đi? Nói thật đi, đang thương thầm tôi đúng không?” Cô ta vừa ký tên vừa trêu tôi.

“Còn lâu nhé! Cô tưởng bỏ thì có!”

“Sơ Tam, chúc mừng tôi đi! Lệnh chuyển sinh của tôi được hạ xuống rồi.”

“VẬY... ẬY Ậ!” Tôi giật mình, vẫn ráng tỏ ra bình tĩnh: “Chờng nào đấy?”

“Tháng sau là lên đường rồi, đừng nhưng nhớ tôi quá nhiều đó.”

Nhưng mà... chết tiệt thật! Tôi đúng là sẽ nhớ cô ấy.

Lần từ biệt này thì đúng là sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Cung Thiên Nghi tự do phóng khoáng sau khi đầu thai sẽ không còn là Cung Thiên Nghi nữa, cô ta sẽ có một sinh mệnh, một đời người hoàn toàn mới. Còn tôi vẫn cứ là tôi, nếu một ngày có gặp lại ở Nhân gian thì đối phương cũng đã quên đi. Trong ký ức của cô ấy, sẽ không còn tôi nữa.

Ầy! Có chút đau lòng.

“Qua đây nào, đừng ngại, tranh thủ lúc tôi còn ở đây, muốn ký gì tôi cũng sẽ ký cho cậu.” Nói dứt lời cô ấy tiện đà giật lấy công văn trên tay tôi, mặc kệ tôi cố gắng ngăn lại, vẫn để lại trên tập văn kiện quan trọng một chữ ký như vẽ bùa chêm chệ kèm theo một trái tim to tướng.

“Cô Cung!” Tôi tức giận đến đỏ cả mặt, nếu không phải cô ấy đã chết rồi, tôi thực sự muốn cho cô ấy chết thêm lần nữa. “Phen này thảm rồi... tôi bị cô hại chết rồi!”

“Sao có thể, chữ ký của tôi đẹp như thế, vừa nhìn là biết có trải qua luyện tập rồi. À đúng rồi, quên viết ngày tháng.” Nói đoạn lại thêm vào một dãy ngày tháng trên đó, như đâm thêm một nhát chí mạng vào tôi.

Tiêu rồi! Lần này họa tôi gây ra còn to gấp Tô Lệ Phương vài lần rồi! Trước khi tôi bị băm nhuyễn ra thì Qua Qua sẽ lột da tôi làm áo mưa mất.

Tôi vội vã giật lại văn kiện, kiểm tra xem văn kiện đã qua tay bao nhiêu vị sếp rồi?

Thôi... thôi xong! Cục trưởng Cục Tử vong của chúng tôi đã ký tên rồi, tiếp theo là cục trưởng Cục Luân hồi, cục trưởng Cục Nhân sự, cục trưởng Cục Thần sứ, cục trưởng Cục Phát triển kỹ thuật, còn có sếp Lớn nữa... Được rồi! Tôi quyết định rồi! Công văn này nhất định phải bị tiêu hủy! Bỏ đi luyện lại!

Sự việc không thể chậm trễ, tôi lập tức mang văn kiện lao về Ban Văn thư của Cục Tử vong, dùng tinh thần dũng cảm dám làm dám chịu lay tỉnh Qua Qua đang trong quá trình tịnh dưỡng.

“Sơ Tam cậu...” Vừa thấy việc tốt mà cô Cũng làm, Qua Qua ngã xuống, như muốn ngất thêm lần nữa.

“Qua à anh bình tĩnh đã! Tôi sẽ tìm cách cứu văn mà!” Tôi liều mạng lắc vai anh ấy: “Nói tôi nghe, phải đến đâu mới được in lại văn kiện này?”

Cuối cùng, Qua Qua hé mở mắt ra, từng chữ yếu ớt thoát ra từ miệng anh ấy...

“Địa... ngục...”

ooo

Đi từ Thiên giới đến Địa ngục, không hề đơn giản như đến Nhân gian - chỉ cần đi qua cổng Thông hành, chưa đến ba giây đã tới được Nhân giới - còn Địa ngục cách Thiên giới quả thật quá xa rồi, và con đường duy nhất dẫn đến Địa ngục, cũng chỉ có “Thiên địa thông”.

Hả? Bạn hỏi tôi Thiên địa thông là cái gì?

Đơn giản mà nói, chính là thang máy, thang máy cao tốc đi thẳng từ Thiên giới đến Địa ngục.

Vấn đề là không có giấy phép thông hành do cấp trên phê chuẩn, nhân viên bình thường không thể tự ý đi từ Thiên giới đến Địa ngục.

Trừ khi bạn là Tử thần.

Quan bài trên thắt lưng của Tử thần chính là giấy thông hành, Thiên giới, Nhân gian, Địa ngục, trên trời dưới đất đều có thể đi.

Ầy! Tôi thở dài, nhận mệnh đi đến Ban Tử thần.

Ban Tử thần vẫn như mọi ngày, trông y hệt một kho chứa vũ khí uy vũ - kiếm dài, đại đao, cung tên, thương; các loại binh khí, các kiểu vũ khí; đồng phục ngẫu lòi, trai tài gái sắc, là đại bản doanh chuyên đào tạo nam thần nữ thần.

“Ái chà! Xem ai đến này? Thô* Tam gia! Đúng là khách quý!” Đội phó Đại đội 1 của Ban Tử thần, Kinh Phong một tay khoác lấy vai, một tay vò đầu tôi.

Trước đây, rất lâu trước đây, lúc tôi còn là Tử thần, lúc tôi còn làm việc ở Đại đội 1, Kinh Phong rất hay giúp đỡ tôi. Mỗi lần tôi gây ra họa lớn bị tên khốn kiếp nợ trách phạt, Kinh Phong luôn là người đầu tiên nhảy ra làm bia đỡ đạn cho tôi, tuy không lần nào cứu bồ thành công, nhưng tôi vẫn rất lấy làm cảm kích.

“Tôi tới tìm Sơ Nhất, anh ấy có ở đây không?”

“Đương nhiên là không! Mới sáng sớm đã dẫn đội đến Nhân gian làm nhiệm vụ rồi.”

Hức... Ông trời muốn diệt tôi! Tôi khóc không ra nước mắt.

“Vậy thì... Kinh Phong, giúp tôi việc này được không?”

“Ôi! Cậu lại gây họa sao?”

Đội phó lẫn Đội trưởng của Đại đội 1 đều có thuật đọc suy nghĩ người khác à!

“Rõ... rõ ràng đến thế sao?” Tôi lắp bắp.

“Trên mặt cậu dán chữ “bó tay quỳ gối” to đùng kia kìa! Nói xem! Cậu lại làm ra chuyện tốt đẹp gì rồi?”

“Nói ra thì dài dòng lắm, là chuyện rất gấp...” Tôi ấp úng, liếc sang trái nhìn sang phải một hồi, mới hạ thấp giọng mà nói: “Tôi nhất định phải xuống Địa ngục một chuyến, muốn mượn quan bài của cậu chút.”

“Bạn trẻ Tô Tam à, vô duyên vô cớ bạn đòi xuống Địa ngục làm gì?” Một giọng nói trầm mang điệu khinh khỉnh, tự cao bao quen thuộc phát ra kể bên tôi.

Đáng ghét! Định luật Murphy* chết tiệt! Bạn càng sợ gặp phải tên khốn đó, hắn càng không phụ lòng sợ hãi của bạn.

Đội trưởng Đại đội 1 của Ban Tử thần, Tiêu Bang, trên tay cầm một cây sushi - ừ, tôi không dùng sai lượng từ đâu, chính là một cây sushi vừa to vừa dài, hắn một cây sushi rong biển.

Cũng đừng hỏi tôi tại sao tên này mỗi lần xuất hiện đều có đồ ăn trên tay hoặc trong miệng.

Tên khốn này trời sinh đã ưa ăn tạp, thậm chí tôi còn nghi rằng anh ta lúc còn sống là một tên bao tử không đáy! Cỡ quán quân thế giới chứ chẳng đùa!

“Tôi lỡ làm hỏng một công văn quan trọng của Địa ngục, phải xuống đó cầu cứu.”

Tuy rằng vô cùng không muốn, nhưng trước mặt Tiêu Bang, tôi không dám nói dối. Anh ta từng là sư phụ tôi, từng chính tay huấn luyện tôi lên chức Tử thần, chỉ cần tôi chớp mắt hắn cũng đoán được tôi đang nghĩ gì, lừa dối hắn chẳng khác gì tự đưa mình vào đường chết.

“Hóa ra là vậy.” Anh ta gặm một miếng sushi, vượt ngoài dự liệu của tôi, tháo quan bài trên thắt lưng ra một cách bình thản và cũng bình thản mà ném nó cho tôi: “Cầm đi, khỏi cảm ơn.”

Ôi! Tôi đúng là thụ sủng nhược kinh.

Có được quan bài Đội trưởng Tử thần, đừng nói là xuống Địa ngục một ngày, tôi muốn xuống Nhân gian đi vòng quanh thế giới cũng được.

“Ồm... Cảm ơn. Xong việc tôi sẽ mang trả cho anh.”

“Không cần vội, đồ đệ tốt của tôi à, cậu ngoan ngoãn mà nhớ trước khi về, ghé qua Nhân gian hộ tôi.”
Tiêu Bang mỉm cười, nháy mắt nhìn tôi, cây sushi trên tay cũng phát sáng theo.

Kinh Phong liền ghé tai tôi: “Đội trưởng của chúng tôi dạo này đang thèm đồ ăn Nhật Bản, ví tiền cậu đủ sâu không?”

À, tôi hiểu rồi.

Thông minh nhanh nhạy như tôi vừa nghe liền hiểu, lập tức cất quan bài đi, lấy giấy bút ra ghi nhớ.

ooo

Đường thông giữa Thiên giới và Địa ngục nằm ở phía Đông Nam Ban Thẩm phán, tôi vừa đưa quan bài của Tiêu Bang ra, nhân viên canh giữ liền không nói thêm lời nào, lập tức để tôi qua.

Tôi đi vào thang máy hình trụ trong suốt, sau khi nhấn một cái nút màu đỏ, thang máy bắt đầu hạ xuống nhanh chóng. Cảnh vật bên ngoài càng lúc càng tối tăm đồng nghĩa với việc tôi đang dần đến gần Địa ngục.

Keng! Thang máy dừng ở sảnh ra vào Địa ngục, tôi lấy quan bài của Tiêu Bang quét qua máy cảm ứng, lại tiếp tục chạy vội đến Cục Hình sự, dùng ánh mắt thành khẩn nhất, long lanh nhất, vô tội nhất của mình quỳ xin cục trưởng Cục Hình sự hãy mở lòng từ bi, in lại một bản công văn để tôi đem lên Thiên giới nộp.

“Tiểu tử thôi! Cậu muốn chết à? Đừng nghĩ cậu đang được Sếp Lớn yêu thích thì tôi không dám động cậu nhé!” Ngài Râu Lớn tức giận nảy lửa, tôi vô cùng sợ bị ống chiên giòn trong vạc dầu sôi.

“Xin ngài cục trưởng nguôi giận, hay là... tôi để lại bản công văn có chữ ký của cô Cung ở đây, tháng sau cô ấy đi đầu thai rồi, tôi thấy chữ ký này rất có giá, hay ngài giữ lại làm kỷ niệm đi!”

“Tháng sau!” Ngài Râu lớn kinh ngạc trố mắt nhìn tôi, lập tức cất kỹ kiệt tác ký tên của cô Cung vào ngăn kéo, ký tên vào bản công văn được in lại đưa tôi.

“Đa tạ ngài cục trưởng đã khai ân.” Vừa cầm được bản công văn mới, tôi không chần chừ thêm giây nào, lập tức rời khỏi phòng làm việc của ngài Râu Lớn, chuẩn bị quay về Cục tử vong tìm cục trưởng xin ký tên, sẵn thú tội luôn.

Tôi vội vã trong lòng, chạy nhanh như bay tới đoạn rẽ của hành lang, một kẻ xấu số bị tôi đụng ngã lăn giữa đường, giấy tờ trên tay như tuyết mùa đông tung bay khắp nơi.

“Chết tiệt! Tên hậu đậu nào vậy? Đi đứng không nhìn đường sao?”

Giọng nói này quen quen, tôi ngẩng đầu nhìn cô gái hung dữ ấy, thì ra là người quen tới không thể quen hơn.

“Phạm Nhạn Tư, cô ở Cục Hình sự của Địa ngục đều ăn nói như thế sao?” Đúng là không có khí chất.

“Sơ Tam!” Cô ấy đang nhặt giấy tờ dưới đất, nghe giọng tôi bèn đứng bật dậy “Là cậu thật! Lâu rồi không gặp! Ngọn gió nào đưa cậu đến đây?”

“Tôi tới làm chút việc, còn cô? Đạo này vẫn khỏe chứ?” Tôi cúi người giúp cô ấy nhặt lại đồng giấy tờ trên sàn.

“Đương nhiên là khỏe! Vô cùng khỏe luôn! Cục trưởng Râu Lớn thương tôi nhất, tháng trước tôi vừa được điều từ Ban Sám tội sang Ban Thẩm vấn, mỗi ngày lo việc điều chỉnh văn kiện, đưa công văn, cục trưởng còn nói, chờ tôi mãn hạn phục hình sẽ thương lượng với bên Cục Nhân sự xem có thể giữ tôi ở lại Cục Hình sự làm trợ lý của ông ta không.” Phạm Nhạn Tư nói bằng giọng điệu đắc ý.

“Tiểu Tư à, tí nữa bọn tôi phải đến Cục Lao ngục họp, cô có văn kiện gì cần bọn tôi đưa giúp sang đó không?” Hai sứ giả Ngục hình đi qua, vừa thấy công văn trên tay cô ấy liền nhiệt tình đưa ra ý giúp đỡ.

“Không sao, hai chị cứ lo công việc, chút nữa em tự đưa qua được rồi.” Phạm Nhạn Tư mỉm cười vẫy chào hai tiền bối.

Nhìn cô ấy phục hình ở Địa ngục vẫn có thể thuận buồm xuôi gió tôi thật lòng cảm thấy hạnh phúc thay cô ấy.

Tuy nói là sám hối tội lỗi, nhưng thật ra Phán quan Đồng của Ban Thẩm phán sớm đã giảm nhẹ tội cho cô. Trên danh nghĩa thì là sám hối, nhưng thật ra giống như đi làm công vậy, để cô ấy vận động gân cốt ở các Ban Văn thư dưới Địa ngục.

Không như ai đó... Ấy!

Vừa nghĩ tới “hắn” tôi lại phải thở dài.

“Đúng rồi, nói cái này với cậu nè Sơ Tam! Ưông Tử Lượng sắp tiêu rồi đó, tôi nghe bảo mấy năm gần đây cô ấy vì ham danh lợi mà làm hại không ít người tốt, làm bao nhiêu việc xấu, sắp bị nghiệp quật rồi!”

“Chuyện sớm muộn, tôi không bất ngờ.”

Tôi nghe Tiểu Tất - người ghi chép của Ưông Tử Lượng nói, cô nàng tâm địa tàn độc đó sau khi nổi danh nhờ trộm “Phá kén bay ra” liền nổi lòng tham mà đạo nhái sao chép vô số tác phẩm trong thế giới văn chương rộng lớn vô biên, tự cho rằng mình sao chép tài tình, thiên biến vạn hóa, không ai biết. Nhưng nào hay, toàn bộ việc xấu xa tồi tệ mà cô từng làm đang dần dần quay lại hại đời cô ta.

Và trong thâm lặng, quy luật báo ứng đang từ từ sắp xếp cho cô ta một cú phản đòn thảm khốc.

“Hừ! Ưông Tử Lượng, tốt nhất là cô đừng xuống Địa ngục!” Phạm Nhạn Tư bẻ từng khớp ngón tay, lộ ra một nụ cười gian tà “quân tử báo thù ba năm chưa muộn”.

“Cô à, đừng quên cô cũng đang sám hối ở Địa ngục, cô định báo thù thế nào?”

“Chắc! Tôi không tổn ba năm vô ích ở Địa ngục đâu, tin tôi đi Sơ Tam, tôi có một trăm cách để khiến cô ta biến mất.”

“Ồ?” Tôi nhướn mày: “Ví dụ xem nào.”

“Đầu tiên, là liên kết cùng các chị em bắt nạt con thánh nữ giả tạo đó; và tiếp theo, cổ xúy các sếp ở các bộ phận trừng trị con thánh nữ giả tạo đó; sau cùng, ném con thánh nữ giả tạo đó vào hình lao, mỗi ngày đều có mười kiểu tra tấn hầu hạ, ha ha, tuyệt vời! Chỉ nghĩ đến thôi mà đã chút kích động rồi.”

“Đúng rồi, cô giỏi nhất là tưởng tượng còn gì, Địa ngục là như thế nào? Cô nói sao thì là vậy.”

Nhắc đến nhà lao thi hình, dù sao cũng đến đây rồi, không đi gặp “hắn” thì hình như có chút không phải.

Vì vậy tôi chào tạm biệt Phạm Nhạn Tư ồn ào, cầm theo công văn đi về phía nhà lao.

Nhà lao thi hình, nghĩa cũng như tên, là nơi giam giữ các kiểu tội phạm, thi hành các kiểu hình phạt. Phạm tội càng nặng, cực hình phải chịu càng nghiêm trọng. Với kiểu “bạc thầy” giết người không gớm tay như Phạm Khương Dịch Trạch, đương nhiên sẽ phải lãnh hình phạt thảm khốc nhất.

Dù là tội đáng bị như thế, nhưng kết cục của hắn vẫn khiến tôi cảm thương sâu sắc. Tới tận bây giờ tôi thi thoảng vẫn nghĩ...

Nếu ngày hôm đó, Phạm Khương Dịch Trạch rẽ trái, đi đến cầu Phối Lí Giang thì sẽ tốt biết bao.

Đời người chỉ có một lần, quay đầu nhìn lại thì đã là khoảng cách giữa Thiên đường và Địa ngục.

Đừng coi thường sức mạnh của bất cứ quyết định nào, các bạn sẽ không bao giờ biết được một quyết định có thể thay đổi bao nhiêu kết cục đâu.

“Lại là cậu!” Quản ngục trưởng vừa nhìn thấy liền chặn tôi lại. “Không phải cấp trên đã quy định một năm cậu chỉ được tới thăm hắn một lần sao? Thời gian chưa tới, cậu đến đây làm gì?”

“Tưởng tiên sinh à, đây là chút lòng thành của tôi, mong ngài nhận cho.” Tôi lén nhét cho ông một tấm hình có chữ ký và dấu môi cô Cung, không quên nói cho ông biết tin cô Cung tháng sau đầu thai, hy vọng ông ấy chấp nhận sự thật.

“Mười phút.” Tưởng tiên sinh nhìn cô Cung trong tấm ảnh, đau khổ quay người đi, bóng lưng lộ vẻ vô cùng bi thương thất vọng, xem chừng lại thêm một fan cuồng tan nát cõi lòng.

Tôi có mười phút thăm ngục, không thể chần chừ quá lâu.

Vừa bước vào nhà lao của Phạm Khương, tôi đã thấy hắn đang ngồi ở góc phòng, trong tay là cuốn hồ sơ cuộc đời tôi đưa hắn năm ngoái - hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao, không biết hắn đã đọc qua mấy trăm, mấy ngàn lần.

Hắn, Phạm Khương Dịch Trạch, tinh linh đến từ xứ tuyết, vì suy nghĩ nhất thời mà nhuộm máu Nhân gian, bị đưa xuống Địa ngục gánh chịu cực hình dai dẳng vô hạn của Ngục hỏa.

Mỗi ngày đắm mình trong biển lửa, chịu đủ cái đau đớn thiêu đốt, thiêu đến toác cả da, toàn thân cháy xém, lại bị ném đến nhà lao thanh tẩy, chờ hồn thể khôi phục, hôm sau lại thiêu, từng ngày từng ngày nhận sự trừng phạt cho tội giết người như rạ.

Tôi nhìn hắn, có chút ghen lòng.

Làn da vốn trắng thuần khiết như tuyết kia bây giờ chẳng chịt vết cháy xém, có vẻ vừa chịu xong hình phạt, về nhà lao thanh tẩy.

Hắn ngẩng đầu lên liếc tôi một cái, mặt như không cảm xúc, cực kì lạnh lùng, nhưng tôi có thể thấy chút ngạc nhiên, và một tí tẹo vui mừng vì được gặp lại người xưa.

“Sao đến đây rồi?” Hắn lên tiếng, toàn thân đang bốc khói kèm theo vẻ ngoài trắng trẻo vốn có bằng cách nào đó đã tạo ra tiên khí kỳ ảo xung quanh hắn.

“Tôi xuống Địa ngục làm chút việc, tiện đường ghé thăm anh, tôi chỉ có mười phút, anh có điều gì muốn nói không?”

Hắn im lặng vài giây rồi lật cuốn hồ sơ cuộc đời của Trì Linh Dao ra, chỉ vào một đoạn ghi chép trong đó, lạnh lùng nhìn tôi: “Thằng này là ai?”

À! Tôi biết hắn đang nói ai rồi.

“Chu Phụng Thiên.”

“Con người như thế nào?”

“Anh muốn nghe lời thật lòng hay nói dối?”

“Thật.”

“Lương thiện hơn anh, đáng tin cậy hơn anh, yêu thương người già, yêu động vật, là một người tốt thật sự, đã vậy còn đẹp trai.” Tôi không nỡ ngay lúc hắn đang chịu phạt mà bắt hắn đối mặt với đả kích người dành cho Trì Linh Dao đã xuất hiện, nhưng không thể không nói sự thật.

Ồi ời! Trong mắt hắn có sát khí, không phải định vượt ngục hay gì chứ!

“Mày cút được rồi.”

“Tự anh muốn nghe sự thật, nói xong anh lại không vui.”

“...”

“Tốt thôi tôi đi đây, anh tự bảo trọng.”

Trước lúc rời đi, tôi không kịp được mà quay lại nhìn hắn.

Phạm Khương Dịch Trạch... khó chịu lắm đúng không! Cảm xúc hiện tại của cậu, tôi có thể tưởng tượng

ra được.

Vị trí bên cạnh Trì Linh Dao vốn phải là của cậu, nhưng cậu... chính tay cậu cho nổ tung mọi thứ, đẩy cô ấy về phía thế giới của Chu Phụng Thiên.

Vận mệnh là như vậy, khi một mối duyên vừa biến mất cũng là lúc bắt đầu một mối duyên khác.

Nhưng anh... đã hối hận quá trễ rồi.

Đây là Địa ngục, không bao nhiêu người được tự do đi lại như Phạm Nhạn Tư. Những người sau khi chết bị đưa đến đây chịu phạt, thứ chất chứa trong nội tâm, vĩnh viễn chỉ gồm hối hận.

Và cho dù hối hận nhiều đến đâu cũng không thể đổi lại một cuộc đời mới.

Cho nên mọi người nhất định phải trân trọng mỗi ngày của mình, bước vững từng bước trong cuộc đời mình.

Tuyệt đối đừng quên, đời người chỉ có một lần, không thể quay lại.

NGOẠI TRUYỆN 2: LỜI ĐỒN ĐẠI

Tôi ở Thiên giới lâu như vậy, luôn có một câu hỏi vướng mắc trong lòng.

Mọi người cũng biết rằng ở Thiên giới, ngoài đẳng tối cao là Ngài - Sếp Lớn của chúng tôi, thì tất cả các sếp và viên chức đều đã từng là con người, đều từng có máu có thịt, từng chết một lần.

Ví dụ như Qua Qua: lúc còn sống là một đại văn hào, có lý tưởng, có ước mơ, lại còn có tên tuổi nổi như cồn, Thương Tuấn Vĩnh, vừa nghe tên đã biết là một thanh niên tài tình văn vẻ. Nào ngờ tạo hóa trêu người, ngay cái thời đại thế cục xoay chuyển, anh không may chết biệt xứ dưới nòng súng của lính Bắc Dương, bị buộc sinh ly tử biệt với mối tình đầu của mình.

Thêm một ví dụ, cục trưởng của chúng tôi lúc còn sống làm quan lớn thời Thanh, quyền to chức lớn, thế lực như núi, lại thanh liêm chính trực, chí công vô tư, được gọi là Tiểu Bao Chửng, đến cả quả trứng gà người dân chợ tặc cũng không chịu nhận, đường đường trung thần như vậy lại rơi vào kết cục đầu rơi máu chảy, tru di cửu tộc.

Theo như tôi để ý thì mỗi một người ở Thiên giới, bao gồm cả tôi, lúc sinh thời ít nhiều gì, dài ngắn gì cũng đều có một câu chuyện để kể.

Mỗi mình hăn - Tiêu Bang - toàn bộ Thiên giới ngoài sếp Lớn và các cục trưởng ra không ai biết hăn lúc còn sống là ai, sống bằng nghề gì, nghe bảo đến cả cái tên “Tiêu Bang” cũng là tên giả.

Tiêu Bang, rốt cuộc hăn là ai? Lai lịch lúc còn sống? Thân thế bối cảnh ra sao? Chết như thế nào? Tại sao lại bí ẩn như vậy? Đến cả hồ sơ trong kho tư liệu ở Ban Văn thư Cục Tử vong cũng không được dò.

Không giấu gì các bạn, tôi đã từng lộng quyền, lẻn vào phòng hồ sơ của Ban Văn thư chúng tôi, thử tìm kiếm tư liệu lúc sống của Tiêu Bang, nào ngờ đâu hồ sơ của hăn được liệt vào hàng “bí mật cấp cực cao” nên bị khóa toàn bộ, đến cả sọt lông cũng không dò được.

Đương nhiên, tôi không từ bỏ, chỉ cần thấy có cơ hội, tôi nhất định sẽ nghe ngóng trong thâm lặng.

Không ngờ rằng kẻ hiếu kì với bí mật thế kỷ này đâu chỉ có mình tôi.

“Tiêu Bang?” Qua Qua liếc nhìn xung quanh, khi chắc chắn là không có đồng nghiệp nào đang chú ý hai đứa tôi, mới lướt sáng bên cạnh tôi nhỏ tiếng nói: “Câu hỏi này của cậu tôi cũng tò mò rất lâu rồi, tôi từng hỏi cục trưởng, nhưng cục trưởng không chịu nói, nên tôi lại đến Cục Thần sứ, cậu đoán xem tôi nghe ngóng được kết quả gì nào?”

“Gì vậy?” Qua Qua càng nói tiếng càng nhỏ, khiến tôi vô thức cũng hạ giọng xuống theo cậu ấy, hai đứa chúng tôi bây giờ trông y hệt hai tên phản đồ đang lén lén lút lút âm mưu tạo phản.

“Tôi nghe nói, Tiêu Bang lúc còn sống là một đại tướng quân, đã vậy còn từng đấu tay đôi với Thành

Cát Tư Hãn, hai người đánh một trận oanh liệt, kéo dài ngày đêm, Thành Cát Tư Hãn còn thua một lần, lịch sử suýt chút thì đã thay đổi rồi.”

“Ồ! Thật hay giả?” Tôi ngẩn người, hóa ra là một đại tướng quân võ công cái thế, chẳng trách súng kiếm đao thương không món gì làm khó được anh ta, nhất là kiếm thuật, cơ bản là rất xuất thần.

“Tôi mà nói dối thì tên tôi cho cậu đảo ngược lại mà viết! Tôi còn nghe bảo, Tiêu đại tướng quân anh ta...” Qua Qua lại liếc nhìn khắp bốn phía, cuối cùng nói nhỏ bên tai tôi: “Là một đoạn tự* tướng quân.”

“Sao cơ!” Tôi muốn hét lên nhưng không thể, chỉ đành trợn mắt há mồm, cố gắng tiêu hóa thông tin kinh thiên động địa vừa nghe được.

Thôi xong! Sơ Nhất nhà tôi cả ngày ở cùng anh ta, không lẽ hai người bọn họ đã có...

“Không có chuyện đó đâu.” Tiểu Tất ngồi đối diện Qua Qua đảo mắt nhìn xung quanh rồi cầm tập hồ sơ che mặt, lén nói với chúng tôi: “Nguồn tin tức của tôi đáng tin cậy, đến từ Cục Nhân sự đấy, Tiêu Bang không phải tướng quân gì đâu, có đoạn tự hay không thì không rõ, nhưng tôi nghe bảo, lúc sống anh ta là thầy giáo, dạy tư gia tại nhà.”

“Hờ?” Tôi và Qua Qua đều nghệt mặt ra.

Đùng một phát biến từ tướng quân thành thầy giáo, phong cách thay đổi quá nhanh, hình tượng chưa biến đổi kịp nên trí tưởng tượng của tôi sắp đi tong rồi.

“Nói như vậy hình như cũng có chút hợp lý.” Qua Qua vừa nghe vừa gật gù, cậu vỗ vai tôi nói: “Anh ta là sư phụ cậu, cậu là môn hạ đệ tử của anh ta, lúc cậu còn ở Đại đội 1 Ban Tử thần, có cảm thấy gì không?”

“Sao cơ?” Tôi còn đang cố gắng thích ứng.

“Thì... cái cảm giác như... được sư phụ đặc biệt quan tâm yêu thương?”

“Không có.” Tôi lắc đầu, hồi tưởng trong đầu khổ: “Anh ta chỉ sai tôi đi mua đồ ăn, mua về món anh ta không thích sẽ phạt tôi trung bình tấn, chạy trăm mét, hít đất, gập bụng, có lần nọ tôi nhớ sai, cơm cuộn trứng mà tôi mua nhầm thành cơm thịt băm, anh ta đã cầm tôi vào rãnh của sân tập bắn, sau ba ngày mới kéo tôi lên.”

“...” Qua Qua cạ lời.

“...” Tiểu Tất cũng thế.

“Hai cậu nói nghe tôi có phải đã bị ngược đãi rồi không.” Ký ức của tôi trong khoảng thời gian làm đệ tử của anh ta, toàn là những trải nghiệm cực khổ, đau buồn.

Tiêu Bang xấu xa!

Qua chuyện này các bạn cũng có thể hiểu tại sao tôi chán ghét anh ta như vậy rồi đấy!

Tiếng kiếm va vào nhau keng keng phát ra từ Phân đội 2 của Ban Tử thần, Sơ Nhất và Đội phó của anh ấy đang luyện kiếm.

Tôi hôm nay được nghỉ nên mang theo bánh gạo đến thăm.

“Bánh gạo từ đâu thế?” Sơ Nhất đánh xong một hiệp, về phòng Phân đội tự rót cho mình tách trà để giải khát.

“Mấy ngày trước đến Nhật Bản mua về, tiệm bánh gạo này là tiệm lâu đời, rất chi có tiếng đó, em xếp hàng hết ba giờ đồng hồ mới mua được hai hộp.” Tôi lấy hộp bánh và mở ra, một nhóm soái ca mỹ nữ lập tức bu lại lấy đi vài gói bánh gạo rồi mới tản ra.

“Em đến Nhật Bản làm gì?” Sơ Nhất mở gói bánh ra, nhìn tôi tò mò.

“Mua đồ ăn lấy lòng Tiêu đại Đội trưởng.”

“Em lại gây họa gì sao?”

“Ày! Nói ra thì dài lắm.” Tôi thở dài, xé một gói bánh ăn trong phần nộ.

À đúng rồi! Sơ Nhất ở cùng Tiêu Bang lâu như vậy, nhất định biết chuyện của Tiêu Bang lúc còn sống, hỏi anh ấy là không thể sai!

“À... Em có một thắc mắc để trong lòng từ lâu lắm rồi. Tiêu Bang lúc còn sống rốt cuộc là ai vậy? Làm nghề gì? Chết như thế nào? Hai người thân nhau như vậy, anh có từng được anh ta kể nghe chưa?”

“Vậy thì em hỏi sai người rồi, quá khứ bí ẩn của Tiêu Bang cả anh cũng không biết.” Sơ Nhất nhún vai, lấy thêm vài bịch bánh gạo quay về chỗ ngồi, vừa ăn vừa viết báo cáo.

“Tại sao lại có thể! Không phải hai người hợp rơ lắm sao?”

“Hợp rơ cũng có bí mật không thể nói được chứ!”

“Vậy... Hòe An anh biết không?” Tôi chuyển mục tiêu qua Đội phó Phân đội 2 Hòe An.

“Anh trai cậu còn không biết thì làm sao tôi biết.”

Hòe An vẫy tay ra vẻ không biết, vẫn là lo gặm bánh gạo hợp lý hơn.

“Chuyện còn sống của Tiêu Bang, tuy anh không rõ lắm, nhưng nghe được không ít lời đồn.” Sơ Nhất nhìn vào màn hình máy tính, ánh nhìn xa xăm như đang nhớ lại gì đó.

“Sao, sao? Tin đồn gì? Nhanh nhanh nhanh! Kể em nghe với!” Mắt tôi sáng rực.

“Anh cũng quên nghe từ ai rồi, nhưng Tiêu Bang lúc còn sống hình như cực ngẫu dấy, là liệt sĩ cách mạng quả cảm nhiệt huyết, là người đã ở sau lưng lật đổ triều Thanh.”

“Liệt sĩ cách mạng? Lạ thật, sao tôi lại nghe nói là anh hùng chống Nhật?” Hòe An nhìn Sơ Nhất bằng

bộ mặt bối rối, hai người nhìn nhau, lặng lẽ cùng nhún vai, làm ra bộ dạng: “Ai quan tâm chứ! Dù sao cũng chả liên quan gì!”

Liệt sĩ cách mạng?

Anh hùng chống Nhật?

Ôi! Tôi loạn cả lên rồi!

Rốt cuộc thì lời ai nói mới là sự thật?

Nếu đến cả Sơ Nhất cũng không biết quá khứ của Tiêu Bang thì tiên thế gian này còn ai có thể giải đáp cho tôi?

ooo

“Cục trưởng? Anh gọi tôi sao?”

Hôm trước mới được nghỉ, nay lại bị cục trưởng của chúng tôi gọi vào phòng làm việc. Không phải tôi đa nghi đâu, nhưng nụ cười rạn rở của cục trưởng chúng tôi nhìn thế nào cũng thấy là có vấn đề.

“Sơ Tam à, sếp Lớn thích cậu lắm đấy, khen cậu không ngớt miệng, gần đây Ngài còn có một ý định, hy vọng cậu...”

“Tôi từ chối! Xin lỗi cục trưởng, xin lỗi Sếp Lớn, nhưng tôi từ chối.”

“Tiểu tử thôi! Tôi còn chưa nói xong!” Cục trưởng thấy tôi không thêm suy nghĩ mà cự tuyệt, bày ra bộ mặt thật hung dữ.

“Anh không cần nói nữa đâu cục trưởng, không cần biết là việc gì, tôi cũng lựa chọn từ chối.”

Nhiệm vụ do sếp Lớn giao, đều cực khổ không tổn lành gì, còn lâu tôi mới ngoan ngoãn nghe lời.

“Tiếc quá, bọn tôi còn nghĩ chỉ cần là chuyện liên quan đến Phạm Khương Dịch Trạch, cậu sẽ lập tức xung phong đi làm.”

Sao cơ? Phạm Khương Dịch Trạch? Tôi lập tức dùng một bộ mặt nghiêm túc không biết xấu hổ mà hỏi: “Cục trưởng đại nhân, tôi có thể nghe anh nói xong mới quyết định không?”

“Là như vậy, Sếp Lớn thấy Phạm Khương Dịch Trạch mấy năm nay ở Địa ngục chịu hình phạt, có lòng nhận lỗi hối cải nên quyết định cho hãn thêm một cơ hội.”

“Thật sao? Tốt quá rồi! Cơ hội gì vậy?”

“Quay về Nhân gian.”

Tôi giật mình xem bị dọa chết. Phạm Khương Dịch Trạch trước lúc chết đã bị nổ tan tành, không cách nào khâu lại được, phải dùng thân thể nào để quay về Nhân gian?

“Thằng ngốc, không phải như cậu nghĩ đâu, không phải kiểu chết đi sống lại mà quay về Nhân gian, thật

ra đơn giản lắm, cho linh hồn của hắc quỷ về Nhân gian một lần, xem xem còn điều gì chưa mãn nguyện không.”

“À à! Cách làm này của Sếp Lớn rất tuyệt! Tôi tán thành hai tay!”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá! Vậy thì việc quay về Nhân gian của Phạm Khương Dịch Trạch sẽ giao cho cậu.”

“Hử? Tại sao giao cho tôi?”

“Phạm Khương Dịch Trạch chỉ nghe lời cậu, vả lại người như hắc, tâm tư khó đoán, vừa phức tạp lại hay thay đổi, Sếp Lớn mong cậu có thể theo hắc không rời nửa bước, tránh trường hợp hắc lại đi sai đường.”

Tôi nghĩ một chút, nhiệm vụ này có vẻ không khó, vừa hay có thể ra điều kiện với cục trưởng.

“Được thôi! Muốn tôi đồng ý cũng được, nhưng cục trưởng à, anh phải trả lời câu hỏi này của tôi trước đã.”

“Câu hỏi gì?”

“Tiêu Bang lúc còn sống rốt cuộc là ai? Có phải nhân vật xuất chúng lợi hại nào không?”

Cục trưởng sững người ba giây, sau khi chớp mắt vài cái mới hạ thấp tông giọng, nói một cách nghiêm túc: “Chuyện lúc sống của Tiêu Bang, khắp Thiên giới này không ai không tò mò, nhưng cậu phải hứa với tôi, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối! Không được nói ra ngoài.”

“Anh cứ yên tâm, cục trưởng, tôi kín mồm lắm.” Tôi nhanh chóng làm hành động kéo dây kéo ngang miệng.

“Nói ra cậu có thể không tin, nhưng đây là sự thật chính xác, Tiêu Bang khi còn sống là...”

Cục trưởng rất cẩn thận, cầm bút lên viết lên giấy mấy chữ...

“Pharaoh?” Qua Qua vừa nghe đã sốc tới mức suýt té khỏi ghế căn tin.

“Vậy thì tôi là Nhân sư nhá! Cục trưởng nói đùa thì có!” Tiểu Tất cũng không tin.

“Không cần biết hai cậu nghĩ thế nào, tôi vẫn tin là thật.” Cục trưởng sẽ không lừa tôi, tôi tin tưởng ngài quan lớn thời Thanh sẽ không nói dối.

“Mọi người đang bàn về Tiêu Bang sao?” Cô em xinh xắn đang ngồi cách vách bên kia đột nhiên thò mặt qua, tham gia vào nội dung bí mật mà bọn tôi đang bàn tán.

Tôi vừa nhìn đã nhận ra cô ta - sứ giả Cục Thần sứ, tên là Lưu Gia An, biệt danh An An, tính vừa tốt lại rất chi là được yêu mến.

“Xem như mọi người may mắn, chuyện của Tiêu Bang, hỏi tôi là chuẩn nhất. Từ rất lâu rồi, trong Cục Thần sứ chúng tôi lưu truyền ba lời đồn. Thứ nhất, Tiêu Bang từng là một đại tướng quân, nhưng vì đem

lòng yêu quân vương, bị hoàng hậu nương nương ghen ghét nên giết chết.”

“Đúng đúng đúng! Y như lời tôi từng được nghe.” Qua Qua gật đầu liên tục: “Vậy còn lời đồn thứ hai?”

“Thứ hai, Tiêu Bang sinh vào năm 215 sau Công nguyên, từng nghe qua Hán Ai Đế Lưu Hân chưa?”

Qua Qua và Tiểu Tất đồng loạt thờ dốc.

Cái gì? Tôi lúc sống không giỏi môn lịch sử, Hán Ai Đế Lưu Hân là ai tôi không biết.

Đành vậy, xin tạm ngừng trước đã, tôi lập tức lôi Ngân Hà Nhỏ ra, tìm hỏi Google đại thần.

Không tra thì thôi, tra xong chịu không được.

Cha mẹ ơi, Hán Ai Đế Lưu Hân - chính là người trong cái điển tích “đoạn tỵ chi phích”, vị Hoàng đế đồng tính nổi tiếng trong lịch sử a!

“Cho nên... Tiêu... Tiêu Bang chính là Hán Ai Đế?” Tôi run rẩy hỏi bằng giọng cực kỳ nhỏ, sợ làm kinh động bàn kế bên.

Sếp Nhỏ, cục trưởng của tôi, cục trưởng Cục Nhân sự, cục trưởng Cục Luân hồi, bốn vị sếp Lớn đang ngồi ăn ở bàn kế bên chúng tôi, tôi không muốn vì chuyện của Tiêu Bang mà thu hút sự chú ý của các sếp.

“Không.” An An lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tiêu Bang chính là Đồng Hiền, nam sủng Đồng Hiền.”

“Sao cơ!” Chúng tôi đồng loạt to tiếng, bị sốc đến đứng phắt dậy.

“Mấy đứa các cậu không lo ăn cơm mà la hét gì vậy?” Cục trưởng chúng tôi quay qua quát, có vẻ tức giận.

Chạy mau! Chạy mau! Đây không phải là nơi để bép xép mồm mép, chúng tôi vội vã cầm khay đựng cơm lên, di dời địa điểm.

Dọn tới một góc khuất, An An nói tiếp bằng giọng như trách bọn tôi không đủ bình tĩnh: “Còn lời đồn thứ ba, cũng là lời đồn mà Cục Thần sứ bọn tôi cho rằng đáng tin nhất, là sự thật do cục trưởng bọn tôi lỡ miện nói ra trong lúc say rượu.”

Ba người chúng tôi càng nghe càng căng thẳng, gật gù nuốt nước bọt, ba đôi tay đang cầm đĩa muỗng bất giác run rẩy.

“Cục trưởng của chúng tôi nói, Tiêu Bang lúc sống, đích thị từng là bậc Đế vương, còn là kẻ thống nhất thiên hạ, đốt sách chôn Nho.”

Tần! Thủy! Hoàng!

Ba người chúng tôi đã ngu người rồi, đôi bàn tay co giật, đĩa muỗng gì cũng tuột ra khỏi tay hết rồi.

“Tần Thủy Hoàng, hầy! Không ngờ lại chỉ là một tên ưa ăn tạp!” An An cười khúc khích, sau đó dùng một ánh mắt vô cùng ảm áp thân thiện nhìn bọn tôi: “Tên Tiêu Bang đó dù là tướng tá cực ngẫu, cực kì được hâm mộ, lại có một mặt đẹp trai vô địch, nhưng nói thật, tôi là fan Sơ Nhất, trong lòng tôi, anh trai

cậu mới là nam thần số một Thiên giới.”

“Ừ... Cảm ơn.” Này cô ơi, đây không phải là lúc tranh chức nam thần đâu nhĩ! Tần Thủy Hoàng sao... Rốt cuộc là thật hay giả chứ? Tại sao sự thật được tiết lộ từ các cục trưởng đều đáng sợ như thế chứ! Cục trưởng chúng tôi bảo là Pharaoh, cục trưởng Cục Thần sứ lại nói là Tần Thủy Hoàng, sự thật chỉ có một, rốt cuộc là...

“Rồi, nói đến đây thôi, tôi không thể kể thêm nữa, đây là bí mật to lớn của Cục Thần sứ chúng tôi, các cậu phải giữ bí mật giúp tôi. Tôi ăn no rồi, đi trước đây.” An An mỉm cười đứng dậy, cầm khay của mình quay người rời đi.

Không được, tôi không nhịn được nữa! Sự tò mò của tôi đã vượt qua giới hạn, bất chấp tất cả rồi.
Hôm nay, ngay trong hôm nay! Tôi sẽ đi hỏi cho ra lẽ!

“Này! Sơ Tam, cậu đi đâu vậy?”

“Hai người nếu xem tôi là anh em thì đi theo tôi.” Tôi đồng dạc buông ra một câu, đi thẳng về hướng Ban Tử thần.

ooo

“Happy birthday to you- Happy birthday to you- Happy birthday to you- Happy birthday to you!”
Chặc! Tôi đến không đúng lúc! Hôm nay là sinh nhật Tiêu Bang.

Mười ba Phân đội của Ban Tử thần, đều tụ lại chúc mừng anh ấy, chẳng trách vừa nãy trong căng tin không thấy mống Tử thần nào.

Tôi thật muốn kiếm cái hố nào chui quách xuống, nhưng đã lỡ bước chân vào địa bàn của anh ta rồi, leo lên lưng hố rồi không thể xuống.

Tôi tệ hơn là tôi còn dẫn theo hai người anh em, ba đứa chúng tôi hệt như ba chú mèo nhỏ chạy lạc vào giữa đàn sư tử, vua sư tử đang ăn mừng sinh nhật, tôi lại đến phá đám làm loạn.

“Đó không phải đồ đệ yêu dấu của tôi sao? Hiếm thấy cậu thân chinh đến chúc mừng cho sư phụ, nhưng thằng nhóc này, sao cậu đến tay không thế kia?” Tiêu Bang đứng trước cái bánh kem sinh nhật bảy tầng sang chảnh, nhìn về phía tôi.

Không biết tại sao, vừa thấy mặt anh ta, toàn bộ quyết tâm, sự tò mò, ham muốn tìm hiểu của tôi đều bị đập đổ cả, nếu thời gian có thể quay ngược lại, tôi thật hy vọng mình vừa nãy đừng kích động như vậy.

“Gọi em đấy! Sao không mau qua đó.” Đồ Sơ Nhất chết tiệt, còn đẩy tôi về phía trước, một hơi đẩy tôi về phía vua sư tử.

“Sơ Tam, cố lên!” Qua Qua, Tiểu Tất không dám đi theo, chỉ dám khoanh tay đứng ngoài cơn bão.

“Đồ đệ ngoan của tôi, thật sự là không hề mang quà đến cho sư phụ sao?” Tiêu Bang cầm trên tay một cây dao dài, hình như là dùng để cắt bánh kem, nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy chỉ cần sơ sẩy một chút, con dao đó sẽ nhắm ngay cổ tôi mà chém tới.

“À... chuyện đó... quà thì hôm khác tôi sẽ bù sau, thật ra tôi tới đây... vì muốn hỏi anh một câu?”

“Ồ? Hỏi gì đấy?” Tiêu Bang nhìn tôi một cách hiền lành thân thiện, rõ ràng không ngờ tới hôm nay tôi lại đến gây chuyện.

Chết tiệt! Tôi liếc nhìn Sơ Nhất, Hòe An đang lén cười, hai người bọn họ tám phần cũng đã đoán được câu hỏi của tôi.

Đáng ghét! Dù nói thế nào thì Sơ Tam tôi cũng là người được Sếp Lớn coi trọng, trước ánh mắt của bao nhiêu người, tôi không được tự làm mình xấu hổ.

Vì vậy nên tôi thẳng lưng, ngẩng đầu, lấy hết dũng khí, trực tiếp đối mắt với anh ta, hỏi một cách hữu dũng vô mưu: “Tiêu Bang, rốt cuộc lúc còn sống anh là ai? Chết như thế nào?”

Trong giây lát, tôi như nghe thấy tiếng thở gấp, còn cả tiếng cười châm chọc.

Còn Tiêu Bang, anh ta nhướn một bên mày, nhìn tôi bằng ánh mắt vừa quái lạ vừa phức tạp: “Cậu muốn biết thật sao?”

“Không chỉ mỗi mình tôi, tôi tin rằng tất cả mọi người ở đây đều rất muốn biết, chi bằng tranh thủ hôm nay là ngày sinh nhật anh, hãy chính miệng công bố bí mật thế kỷ này nào.” Một mình tôi đưa đầu vào chỗ chết chưa đủ, còn phải kéo theo một đàn Tử thần.

“Báo cáo Đội trưởng, thật ra tụi tôi không muốn biết đến mức này đâu, tên này nói đùa thôi, anh đừng tưởng thật.” Kinh Phong là người đầu tiên trốn tránh, sợ bị tôi lôi xuống nước chung.

“Đúng thế đúng thế! Dù sao cũng tò mò lâu như thế, ai cũng quen rồi, nếu anh không muốn nói, tụi tôi không ép anh đâu.”

Chết tiệt! Cả Đội trưởng Phân đội 3 cũng lên tiếng rồi, lần này tôi thành số ít, không có tiếng nói, thân cô thế cô rồi sao!

“Đệ tử tốt của tôi à, xem chừng chỉ mình cậu là đặc biệt muốn biết rồi.” Tiêu Bang xăm soi cây dao dài trong tay, mắt lóe lên vài tia sáng mà tôi không rõ ngụ ý,

“Đúng vậy! Tôi đúng là rất muốn biết.” Tôi không che giấu nữa, ngay trước mặt toàn bộ Tử thần, không sợ sệt gì mà thách thức quyền uy của Đại đội trưởng Tiêu Bang: “Tôi hôm nay đến đây, chính là muốn nghe sự thật từ chính miệng anh!”

“Ừm, không hổ là đồ đệ yêu dấu của tôi, dũng cảm y chang. Vậy được thôi! Dù gì thì ở đây cũng chỉ có mình cậu tích cực như vậy, vậy thì hãy để sư phụ nói bí mật ngàn năm này cho mình cậu biết.”

Sao cơ? Bí mật ngàn năm? Tên ưa ăn tạp này rốt cuộc là ai?

Cả đám Tử thần hồi hận muốn chết rồi, lộ rõ vẻ mặt “Đáng ghét! Tôi cũng muốn biết.”

Vậy là Tiêu Bang bước từng bước dài đến bên cạnh tôi, khom người xuống ngang tầm với chiều cao tôi, thì thầm vào tai tôi bí mật đã che giấu ngàn năm của anh ta trước bao nhiêu con mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Cái... cái gì?

Cái gì cái gì cái gì!

Anh ta vừa nói cái gì?

Tôi vừa nghe được gì!

Mấy phút thổ lộ ngắn ngủi, vô cùng chân thật cũng vô cùng kinh người, đủ để dọa tôi đến tay chân bủn rủn.

Hóa ra anh ta là...

“Là... là thật sao?” Tôi nuốt nước bọt, trố mắt, nổi cả da gà, suýt đứng không vững.

“Sơ Tam yêu dấu, cậu phải giữ kín bí mật này giúp tôi đó, một cái dấu câu cũng không được tuồn ra ngoài, nếu không thì...” Tiêu Bang hiền từ xoa đầu tôi, lại nhìn sang cây dao dài trong tay, rõ ràng là đang đe dọa.

“Tôi hiểu rồi sư phụ, bí mật này tôi sẽ chôn sâu trong lòng, một chữ cũng không nói ra.” Tôi đảm bảo bằng cái đầu trên cổ.

“Ừm, đúng là đồ đệ tốt của tôi.” Tiêu Bang vỗ vai tôi, quay người đẩy cái bánh sinh nhật bảy tầng, vừa đi vừa huýt sáo, vui vẻ mà về phòng đội trưởng thưởng thức, một miếng cũng không chịu chia cho chúng tôi.

Đương sự vừa rời đi, cả đội quân Tử thần lập tức đồng loạt kéo tới vây lấy tôi.

“Là ai, là ai? Nói mau! Tiêu Bang lúc còn sống rốt cuộc là ai?” Sơ Nhất lắc vai tôi một cách mạnh bạo.

“...”

“Sơ Tam cậu đừng úp úp mở mở nữa, mau nói chúng tôi biết!” Tên phản bội Kinh Phong chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu xin tôi.

“...”

“Trời đất! Sơ Tam sao cậu khóc vậy?” Đội phó Phân đội 3 hoảng hốt.

Đúng vậy, tôi đang đau buồn đến tận nội tâm.

Tiêu Bang lúc sống quả thật quá... hức... Sao? Các bạn cũng muốn biết sao. Không được, tôi không thể nói.

Bí mật của Tiêu Bang cũng là bí mật của tôi.

Đây là bí mật lưu truyền thiên cổ, sẽ được giấu ở nơi sâu nhất trong lòng tôi...

Thiên thu vạn kiếp, mãi đến vĩnh hằng.

NGOẠI TRUYỆN 3: QUAY VỀ NHÂN GIAN

Tôi lại xuống Địa ngục rồi.

Nhưng lần này tôi không hề gây họa.

Tôi xuống để thực hiện nhiệm vụ, hôm nay là ngày Phạm Khương Dịch Trạch quay về Nhân gian.

Lần quay về Nhân gian này thời gian vô cùng ngắn ngủi, chỉ có ba ngày, sếp Lớn của chúng tôi chỉ cho hẵn thời gian ba ngày, để hẵn đến Nhân gian thăm Trì Linh Dao, cho kết cục lưng chừng này một dấu chấm hết.

“Phạm Khương Dịch Trạch, ra đây nào! Chuẩn bị lên đường rồi.” Tưởng tiên sinh Quản ngục trưởng của nhà lao mở cánh cửa phòng giam, một bóng dáng cao gầy dần xuất hiện.

Tôi lấy ra một bộ còng tay, một bên còng vào cổ tay phải hẵn, một bên tự còng vào cổ tay trái của mình và thiết lập mật mã điện tử trên chiếc còng, còng hai người chúng tôi lại với nhau.

Hẵn không buồn lên tiếng, im lặng nhìn tôi.

“Đành chịu, anh vẫn là phạm nhân trọng tội, chờ ba ngày sau trở về Địa ngục mới có thể giải mã mở chiếc còng này ra, hay nói cách khác, ba ngày tiếp theo chúng ta sẽ như hình với bóng, anh đừng nhìn tôi, đây là quy định của cấp trên, quyền riêng tư gì đó thì anh cứ xem như mây trôi là được!” Tôi đi ra khỏi nhà lao cùng hẵn, đầu tiên là đi thang máy về lại Thiên giới, sau đó qua cửa Thông hành đi đến Nhân gian.

Lúc chúng tôi đến được cầu Phối Lí Giang - điểm rẽ cuộc đời nơi hẵn từng hai lần thất hứa với Trì Linh Dao - đã là khoảng ba giờ chiều.

Hẵn nhắm nghiền mắt, ngẩng cao đầu hít một hơi dài, cả cơ thể chìm trong ánh nắng chiều thu, cộng thêm màu tóc và nước da trắng như tuyết, vẫn giống hệt một tinh linh vừa hạ phàm đến Nhân gian.

Dù lúc còn sống từng ôm đầy oán trách và thù hận với thế giới con người, nhưng bị nhốt dưới Địa ngục tối tăm không thấy mặt trời ba năm, ánh nắng mặt trời, bầu không khí, thành phố huyền ảo có lẽ đều khiến hẵn hồi tưởng ngày xưa.

Tôi nhìn hẵn đắm chìm trong bầu không khí Nhân gian mà tận hưởng như vậy, không nỡ làm phiền hẵn.

“Sơ Tam.”

“...Có?”

Hẵn bất ngờ gọi tôi một tiếng, tôi còn chưa kịp phản ứng.

Phạm Khương Dịch Trạch mở mắt ra, nhìn tôi bằng ánh mắt mà tôi không nhìn thấu được...

“Dẫn tao đến gặp cô ấy.”

Đã ba năm trôi qua kể từ ngày hôm ấy.

Hôm đó, Phạm Khương Dịch Trạch dùng thủ đoạn kéo nhau cùng chết, nổ tung mọi thứ, đồng thời cũng cho nổ tung trái tim của Trì Linh Dao.

Cô ấy hoạt bát cởi mở, mặt trời nhiệt tình ấm áp của ngày xưa không còn tỏa sáng nữa, không còn vui tươi nữa, ngày đêm chìm trong vực thẳm của đau buồn và tuyệt vọng, chỉ có để dựa vào ký ức đã qua mà nhớ lại người cô ấy yêu nhất đời này.

“Tiểu Dao, nghe bảo gần khu vực này mới mở một quán nướng kiểu Nhật, chút nữa tan làm chúng ta rủ cả Bội Ni đi ăn một bữa no nê nhé.” Đồng nghiệp của Trì Linh Dao, Nghệ Mễ nhiệt tình rủ rê.

“Mình không đói, các cậu đi đi, hôm nay mình muốn tăng ca...” Trì Linh Dao đang nói thì đột ngột giật mình, như cảm thấy có gì đó, cô liên tục nhìn khắp nơi tìm kiếm.

Tôi chỉ có thể nói là giác quan thứ sáu của cô ấy mạnh thật! Chúng tôi vừa tới nơi thì cả người cô ấy bắt đầu bất ổn rồi, cô ấy đặt công cụ hóa nghiệm trên tay xuống, không ngừng nhìn xung quanh.

“Nghệ Mễ nè, cậu có ngửi thấy mùi gì không” Cô ấy như một chú chó đặc vụ với thính giác nhạy bén, bắt đầu đi vòng quanh phòng thí nghiệm như đang tìm kiếm mùi gì đó trong không khí.

“Mùi gì cơ?” Nghệ Mễ nhìn cô ấy một cách tò mò.

Tôi biết rồi! Là “Etyl lactat”, là một hóa chất không màu, mùi nhẹ, dễ cháy dễ gây nổ, là dung môi hữu cơ mà Phạm Khương Dịch Trạch lúc còn sống hay dùng nhất.

Mùi hương này trên người hẳn rất nhẹ, người thường ít khi để ý.

“... Không... Không có gì.” Cô ấy dừng chân trước cỗ máy in, hơi nghiêng đầu, lộ ra một biểu cảm hơi bối rối, lại đầy hoài nghi.

Tại sao cô ấy lại đứng trước máy in?

Vì Phạm Khương Dịch Trạch đang đứng ngay đó, ngay trước mặt cô.

Dù không nhìn thấy được hẳn, Trì Linh Dao vẫn dựa theo giác quan thứ sáu của mình, dùng ánh mắt bối rối nhìn về phía hẳn.

Còn Phạm Khương Dịch Trạch, khỏi phải nói, dùng ánh nhìn ấm áp nhất của mình nhìn chăm chăm cô ấy.

Ờm... ngượng ngịu quá, bọn họ đang nhìn nhau đầy tình ý, còn tôi chỉ có thể bất lực đứng một chỗ.

“Cô ấy xem ra... còn tệ hơn trong tưởng tượng của tao.”

“Vớ vẩn, ăn không no, ngủ không ngon, cả ngày vùi đầu vào công việc, mặt trời nhỏ của anh sắp biến thành thiên thạch rồi.”

Phạm Khương Dịch Trạch không nói lời nào, sắc mặt như tối đi vài phần. Đọc hồ sơ cuộc đời ba năm nay của Trì Linh Dao, hẳn biết rõ tình trạng của cô ấy hơn bất kì ai, chỉ không ngờ rằng kết quả chính mắt nhìn thấy còn tệ hại hơn, khô héo hơn trong tưởng tượng.

“Sếp Lớn của tụi mày thật là...” Mắt hắn ánh lên vài tia lửa, lời sắp nói ra lại bị nuốt ngược vào.

“Ờ? Sao?”

“Cô ấy không nhìn thấy tao, tao quay về Nhân gian có tác dụng gì?”

“Sếp Lớn có dụng ý riêng của Ngài, chưa kể người và linh hồn cách biệt nhau, cô ấy thấy anh thì sao, không phải chỉ thêm đau buồn thôi à, thà không thấy còn hơn.”

Hắn lại im lặng, lại nhìn về phía cô ấy, ánh mắt trăm ngàn lần không nỡ lưu lại trên gương mặt tiêu tụy ấy.

Tôi bất lực thở dài, chợt nhớ đến bài thơ Thập giới của Tsangyang Gyatso*.

Tốt nhất không gặp, không gặp sẽ không yêu.

Tốt nhất không quen, không quen sẽ không nhớ.

Nhưng từng gặp thì sẽ quen, gặp hay không gặp khác gì nhau?

Đành cùng người quyết đoạn tuyệt, tránh được thương nhớ giữa sống chết.

ooo

Đêm thu mát mẻ, Trì Linh Dao cầm theo túi xách đi một mình trên cầu Phối Lí Giang.

Cầu Phối Lí Giang được mệnh danh là cầu “tiểu Brooklyn”, là nơi hẹn hò được các cặp đôi lựa chọn nhiều nhất.

Tối thứ sáu trên cầu toàn các đôi các cặp tình nhân, đi dạo, trò chuyện, ngắm trăng, chỉ mình cô đơn độc lẻ loi, đi giữa các cặp đôi, trở thành cầu độc thân thứ thiệt, trông thật đau lòng.

Phạm Khương lặng lẽ từng bước đi theo cô ấy, trên đường đi không hề lên tiếng.

Có lẽ là đi bộ mệt, hoặc do buồn phiền, cô ấy đi đến thành cầu, nhìn mặt nước sông Phối Lí phản chiếu mặt trăng và ánh đèn thành phố, nhìn mãi nhìn mãi, tức cảnh sinh tình, những giọt nước mắt đau buồn cứ thế mà tuôn ra.

Phạm Khương nhíu mày, bước vài bước lại gần cô ấy, đưa tay định xoa đầu nhưng ngón tay cứ thế xuyên qua, không cách nào chạm tới cơ thể cô.

Aaaa... Đau lòng quá! Sếp Lớn à, Ngài là đang buộc tôi phải xem bi kịch đấy.

“Đều tại anh, lúc đó không bỏ rơi cô ấy có phải tốt rồi không.” Tôi ghen lòng, không kìm được mà nói: “Ít ra thì hai người sẽ hẹn hò trong nhà giam, chứ không như thế nào, gặp nhau nhưng không nhìn thấy

nhau.”

Hắn không trả lời, ánh mắt viết đầy nỗi ân hận, không nở, tiếc nuối.

“Phạm Khương Dịch Trạch! Đồ trời đánh! Chết! Tiệt! “

Trì Linh Dao bất ngờ lấy giọng hét lớn về phía sông Phối Lí, như muốn đem tâm tư đau buồn cất giấu bao năm nay trong lòng tổng hết ra ngoài.

Những giọt nước mắt không cầm được, như nước lũ tràn bờ, không ngừng tuôn xuống. Gió thu điều hiu thối qua từng đợt, không thể thổi khô nước mắt trên mặt cô.

“Cầm lấy nè.” Bất ngờ, một chiếc khăn tay được gấp vuông vức chìa về phía cô.

Thôi chết! Là Chu Phụng Thiên!

Tôi vội vã liếc sang nhìn sắc mặt của Phạm Khương Dịch Trạch, hắn nhìn thoáng qua, trong giây phút ấy ánh mắt hắn trở nên lạnh tanh.

“... Trưởng khoa?” Trì Linh Dao khựng lại, lộ vẻ cả cô ấy cũng không ngờ sẽ gặp sếp mình, Chu Phụng Thiên ở đây.

“Em cũng thật là, người ta hẹn hò ở đây, em lại tới hò hét, phá phong cảnh thật.” Chu Phụng Thiên đi trước một bước, nghiêm mặt khiển trách.

“Em...” Cô ấy bị mắng mà không hiểu lý do, giờ đã tan làm, Trưởng khoa cũng quản nhiều quá rồi.

“Đừng khóc nữa, mau về đi.”

“Vâng...”

Trì Linh Dao cúi đầu rụt vai, như chú chó con tội nghiệp, cô đơn bước từng bước về nhà.

Đợi lúc cô đi được một đoạn, Chu Phụng Thiên mới thở hắt ra một hơi dài, bước theo từng bước.

Cha mẹ ơi! Đừng nói là quý ngài đây đã đi theo cô ấy cả tối nay.

Có vẻ như người đang lo lắng cho Trì Linh Dao không chỉ có mỗi mình Phạm Khương, chưa kể người này còn có khả năng là chân mệnh thiên tử tương lai của cô ấy.

“Nó là ai?” Nhiệt độ trong giọng nói của Phạm Khương hạ xuống âm 15 độ.

“Chu Phụng Thiên.” Tôi khịt mũi trả lời.

Nhìn thấy tình địch liền ghen tức, lần này sát khí của Phạm Khương Dịch Trạch lại đáng sợ hơn nữa rồi.

Ầy! Tôi bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiên giới xa xăm.

Sếp Lớn, Ngài phái tôi là đúng người rồi. Nhưng nếu con quỷ khát máu này mà nổi điên lên, tôi sẽ không thể ngăn lại. Ngài lần này cho tôi đi công tác, có phải thêm trợ thủ đến để giúp tôi không vậy?

Chu Phụng Thiên, Trưởng khoa Khoa Pháp y Cục Hình sự, năm nay 35 tuổi nhưng lại có một gương mặt trẻ trung trái ngược với tuổi tác, không phải tôi nói quá, tướng tá của chú này cực ngầu, cực đẹp trai, là một nam tử hán, cực nam tính, cơ bản là một ông chú đầy mị lực.

Nghĩ lại năm nay Trì Linh Dao cũng phải hơn 30 rồi, vì Phạm Khương Dịch Trạch mà gần như lỡ mất thanh xuân của mình, Sếp Lớn sắp đặt cho Chu Phụng Thiên xuất hiện trong đời cô ấy cũng vì muốn cô ấy buông bỏ mối tình trong quá khứ, đi về phía Chu Phụng Thiên.

“Hắt... hắt xì!” Trì Linh Dao hắt hơi, lôi chìa khóa nhà từ trong túi xách ra.

Chờ cô ấy bước vào căn nhà nhỏ hai tầng, đóng cửa lại, mở đèn lên, Chu Phụng Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị quay bước rời đi.

Ủm! Đúng là một chàng trai tốt... khoan khoan gì vậy?

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị Phạm Khương Dịch Trạch lôi đi trong cơn sửng sốt.

“Phạm Khương! Anh đang làm trò gì vậy? Đứng lại cho tôi!”

Hắn mặc kệ tôi, bước vài bước dài về phía trước...

Khốn kiếp, khi tôi vừa hoàn hồn, Phạm Khương đã nhập vào Chu Phụng Thiên rồi.

“... Làm trò gì vậy?” Tôi xanh mặt rồi.

“Cướp xác.”

“Cướp cái đầu anh...” Tôi nuốt lại câu chửi thề vào trong. “Ngoan nào Phạm Khương, anh ra đây đã, làm như thế không được đâu.”

“Mượn xài vài hôm thôi, mà đừng xoắn lên như thế.”

“Vài hôm cũng không được, cấp trên không cho phép cậu làm bậy như thế đâu, mau ra đây nào, không thì tôi sẽ...”

Ngài Phạm Khương nhướn mày, ném cho tôi một dấu hỏi trên khuôn mặt mang đầy vẻ khiêu khích “mày sẽ làm gì”.

Bà nội hẳn, tôi ngẩng đầu nhìn Thiên giới, cấp trên không một chút phản ứng.

Tôi quay đầu nhìn khắp bốn phía - đêm hôm vắng vẻ, ai cũng ở nhà, tôi không có trợ thủ, không ai cùng phe.

Được rồi, tôi không làm được gì. Ý của sếp Lớn e là muốn tôi tùy cơ ứng biến.

Cũng có thể là toàn bộ đều nằm trong dự đoán của Ngài?

Tôi cúi đầu nhìn còng tay vẫn đang còng chúng tôi lại, tạm thời cảm thấy nhẹ nhõm.

“Tôi không biết anh định làm gì, nhưng anh phải hứa với tôi, không giở trò, không làm hại Chu Phụng Thiên, lần này cho anh quay về Nhân gian, anh tuyệt đối không được gây chuyện.”

“Tao sẽ không gây chuyện, chỉ muốn đằng hoàng ở bên cô ấy vài ngày, chỉ vài ngày.”

“... Tốt, tôi chiều theo ý anh, nhưng anh phải cam kết là tuyệt đối không làm loạn.”

“Ừ.” Hắn gật đầu, quay người đi về phía nhà Trì Linh Dao, đưa tay nhấn chuông.

“Nè sao con người anh cứ như thế mãi! Vừa hứa không làm loạn liền đi làm phiền cô ấy.” Tôi không nhận được túm lấy vai hắn.

“Tao chỉ còn ba ngày, không thể bỏ lỡ một phút một giây được.”

“Nói không sai nhưng...” Tôi còn chưa nói hết, cánh cửa lớn đã hé ra một kẽ hở.

“Trưởng khoa, khuya như thế rồi, có việc gì vậy?” Trì Linh Dao có lẽ đã thấy cấp trên của mình qua mắt mèo, tuy hơi hé cửa nhưng thái độ vẫn là đang phòng bị.

Rất tốt! Một nam một nữ, cảnh giác là đúng, sếp hay ai cũng vậy.

“Không có gì, cả ngày thấy cô như người mất hồn nên có chút lo lắng, vừa hay tiện đường đi ngang, muốn xác nhận xem cô đã về nhà an toàn chưa thôi.” Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch mỉm cười, tôi trong phút chốc đã nổi cả da gà.

Má ơi! Đây là anh giai kiêu lười Phạm Khương Dịch Trạch sao? Tôi thừa biết gương mặt mình hiện giờ đang rất ngố, nhưng rõ ràng đây không phải là lời hắn sẽ nói, bị lửa Địa ngục thiêu hết ba năm, không lẽ núi băng cũng tan rồi, đến cả miệng lưỡi cũng thay đổi luôn rồi.

“Cảm ơn Trưởng khoa, chúc anh ngủ ngon.” Nhưng tiếc rằng cô gái chung tình Trì Linh Dao vẫn giữ mối tình đầu trong lòng, không ăn thính của ông chú ấm áp, chỉ khẽ gật đầu, cúi chào, định đóng cửa lại.

Cạch! Giày da của Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch chặn ở khe cửa, miệng hơi nhếch lên, nói một cách giả tạo: “Xin lỗi, thật ra tôi muốn... mượn nhà vệ sinh.”

Đáng ghét! Thật gian xảo! Thế này thì Trì Linh Dao không mở cửa ra cũng không được.

“Ừm, mời Trưởng khoa vào nhà...”

“Cảm ơn, sẽ không làm phiền em lâu đâu.”

Dối trá! Anh vốn là đến để giết thời gian.

Tôi bị ép cùng vào, vừa vào trong nhà Trì Linh Dao, tôi lập tức ngơ cả người, suýt quỵ sụp xuống.

Chó... chó, nguyên một đàn chó con, nguyên một đàn Akita.

“Gâu!” Một trong số đó nhìn tôi, hạ giọng gầm gừ, vậy là cả bảy sáu đứa còn lại cũng sủa lên, sau đó, cả bảy cùng nhắm về phía tôi mà lao đến.

Phạm Khương Dịch Trạch cứu mạngggg!

“Nhà vệ sinh?” Đại ca nhìn cũng không thèm nhìn tôi, thản nhiên nhìn Trì Linh Dao.

“Góc cuối hành lang.” Trì Linh Dao nhìn xuống chân chúng tôi một cách kỳ quặc, không hiểu tại sao một bầu chớ nhỏ lại bu lấy khoảng không lạnh lẽo cạnh hần, tung tăng chạy theo.

“Xùy xùy xùy... đi ra...” Tôi cố gắng xua đi sự công kích dễ thương của mấy quả cầu thịt bé nhỏ, lại bị Phạm Khương lôi vào nhà tắm.

Cạch, cửa đã khóa, coi như đã ngăn được lũ chó con ở bên ngoài.

Tạ ơn trời đất, Phạm Khương Dịch Trạch, tôi yêu anh.

Vừa vào nhà vệ sinh, tôi còn chưa kịp thở thì đã lập tức bị hần ép sát tường.

Láo lếu! Đang làm trò gì vậy? Sao anh dám coi thường Sơ Tam đây như vậy!

Tôi tức giận nhìn tên đàn ông cao to trước mắt, lại cảm thấy má bị thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào, quay đầu qua nhìn...

Ồi cha mẹ ơi! Là áo ngực!

So với bị tên Phạm Khương Dịch Trạch vô duyên vô cớ ép sát tường, áo ngực đang treo trên mắc áo của Trì Linh Dao càng khiến tôi sốc hơn.

OMG! Không hổ danh là phòng tắm của cô gái độc thân! Tiếc rằng tôi chết quá sớm, chưa được trải nghiệm.

Màu tím quyến rũ, mép viền ren, mùi thơm nhè nhẹ.

Ôi, cảnh quá hoàn mỹ, tôi không dám nhìn... “Mật mã!” Hần bất ngờ nghiêng rằng, một tay nắm lấy cổ áo tôi, nhấc cả người tôi lên, ép lên một bên tường khác.

“Gì? Mật mã gì?”

“Mật mã của còng tay. Mở cái còng ra, nếu không thì tao sẽ giết luôn Chu Phụng Thiên ngay tại đây, xem mày thu dọn thế nào.” Hần gằn giọng đe dọa.

“Còn lâu! Anh đừng nghĩ tôi chưa giết ai mà lừa nhau, đây là phòng tắm, anh muốn giết anh ta bằng thứ gì? Vòi hoa sen sao?”

Ầy dà... tôi vừa dứt lời liền thấy hần lôi từ trong túi áo vest ra một con dao xếp Thụy Sĩ.

Chu tiên sinh à, tôi biết anh xuất thân từ tiểu đội SWAT, lâu lâu đem chút hàng nóng trong người cũng là chuyện thường thôi, nhưng anh đã chuyển tới Trung tâm Pháp y rồi cơ mà, bỏ võ theo văn, tự dưng mang theo con dao xếp Thụy Sĩ này làm gì chứ?

“Sơ Tam, mau mở còng, đừng buộc tao phải ra tay.”

Hức... Sếp Lớn cứu tôi.

Sếp Lớn không hiển linh, nhưng Trì Linh Dao lên tiếng: “Trưởng... Trưởng khoa, anh có trong đó

không?”

“Nhanh!” Phạm Khương Dịch Trạch cầm con dao kề sát động mạch cổ của Chu Phụng Thiên, dùng ánh mắt buộc tôi nghe lời.

Tôi không dám cứng đầu với hắn, lập tức giơ tay trái lên, nhập mật mã vào.

Kết quả, mật mã lại... không, có, phản, ứng.

Tôi nghếch mặt ra, hắn cũng vậy - tại sao chứ?

“Vì điều khiển nằm trên tay tôi.” Trong chớp mắt, cứu binh của tôi xuất hiện một cách rạng rỡ.

“Sư phụ!” Sếp Lớn anh minh! Sếp Lớn muôn năm! Quả nhiên có phái đại nội cao thủ hỗ trợ tôi trong thầm lặng, đã vậy còn có điều khiển từ xa.

“Bạn trẻ Phạm Khương à, cậu phạm quy rồi nhé.” Tiêu Bang miệng ngậm kẹo mút, trong tay là chiếc điều khiển mini, dùng ánh mắt như điều hâu nhìn chăm chăm Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch, rõ ý cảnh cáo.

Hừ! Phạm Khương xấu xa, giờ thì quyền mở còng tay do sư phụ tôi nắm giữ, để xem anh còn làm được trò gì để uy hiếp tôi.

“Chắc.” Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch hừ một tiếng, chỉnh lại áo vest, chải chuốt lại đầu tóc, làm ra bộ dạng chưa từng có xung đột, miễn cưỡng bước ra khỏi nhà tắm.

Gâu gâu gâu gâu gâu! Đàn chó con lại lao về phía tôi, tôi bị dọa đến nhảy dựng lên, nếu không phải bị còng lại với Phạm Khương, tôi sớm đã bay lên giữa không trung tị nạn.

“Sư phụ cứu với!”

“Xin đệ tử hãy tự trọng, sư phụ đã hẹn các sư huynh đi ăn BBQ, cả đội đang chờ tôi, nhưng cậu yên tâm, trái tim của người làm thầy luôn ở bên cậu, cáo từ.”

Biến đi! Sư phụ quái quỷ gì chứ! Không phải hỗ trợ sau lưng sao? Tôi quả thật không thể tin nổi anh ta cứ thế mà lượn mất.

“Ổng nước phòng tắm nhà em rò nước rồi, anh đang tiện tay sửa lại hộ em.” Tên quỷ khát máu lắc lư con dao xếp, đi băng qua Trì Linh Dao như không có chuyện gì xảy ra.

“Cảm... cảm ơn Trưởng khoa.” Sếp đã nói như vậy, Trì Linh Dao cũng không nghi ngờ gì thêm, để thể hiện lòng cảm ơn, đành mời hắn ngồi lại, đi vào nhà bếp lo trà nước.

Gâu gâu gâu! Khịt khịt! Một bầy chó con bu lấy tôi, cố gắng bò lên chân.

Tôi đã chết trong lòng, không phản kháng nữa, yên phận cùng ngồi xuống, để mặc từng đứa một xâm phạm tôi.

“Yên tâm đi, tao chỉ muốn tách khỏi mày, gặp riêng cô ấy thôi, không có ý định giết Chu Phụng Thiên

đâu.”

Hắn cuối cùng cũng mở lòng từ bi, nói năng đàng hoàng, giúp tôi bắt từng quả cầu thịt nhỏ trên người xuống.

“Tôi không có ý kiến về lời anh nói, từ giây này trở đi, tôi sẽ không tin bất cứ lời nào của anh.”

“Trưởng khoa, mời uống trà ạ.” Trì Linh Dao đem ra một bình trà nóng, rồi đứng ở phía xa, hoàn toàn không có ý định trò chuyện, mặt rõ ràng đang nói “anh uống xong trà thì biến nhanh giùm”.

Tôi dám thề! Nụ cười mỉm trên mặt Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch chắc chắn là đang vui thầm trong lòng.

Hử! Có gì đáng đặc ý nhỉ! Trì Linh Dao đúng là không nỡ quên anh, nhưng thế thì sao chứ, đừng quên là anh đã ngỏm rồi!

OUT! Ra rìa rồi! Bây giờ tuyển thủ trên sàn đấu là Chu Phụng Thiên, cái tên quý khát máu nhà anh cơ bản là không có cửa so!

“Cảm ơn em, làm phiền rồi, ngủ sớm nhé.” Hắn cũng không kéo dài thời gian, nhắc chân dài đứng dậy một cách tao nhã và cũng lôi tôi về phía cửa một cách tao nhã.

“Hẹn gặp lại, Trưởng khoa.” Sếp sắp về, Trì Linh Dao xem như có thể tiễn khách rồi.

Đột ngột, hắn dừng bước ngay trước cửa, quay người lại một cách sang chảnh, khiến Trì Linh Dao sứt chút nữa nằm gọn trong lòng hắn.

Khóe môi hắn lại khẽ cong lên một đường, mỉm cười nhìn bộ dạng bối rối của cô, sau đó nhẹ nhàng để lại câu: “Mai gặp.”

Hử! Nếu không phải tận mắt chứng kiến tên này như bị nhập, tôi còn lâu mới tin Phạm Khương Dịch Trạch sẽ tán gái như vậy, rõ là cao thủ.

Đi ra khỏi nhà Trì Linh Dao, hắn vẫn chưa định “rút lui”, tôi chỉ có thể đứng yên một chỗ tỏ ý phản kháng.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, hắn đưa tay phải lên kéo một phát, bốn Sơ Tam chỉ đành ngoan ngoãn đi theo.

“Đi đâu đấy?” Tuy không cam lòng nhưng tôi đành đi theo.

“Đi gặp một người bạn cũ.”

A! Không lẽ là...

Tôi đại khái đoán được hắn định đi gặp ai.

Cảnh sát Dương Đạo Huy kéo dây kéo áo khoác lên, miệng ngậm một miếng thuốc, chuẩn bị rời khỏi Cục Hình sự, chỉ cần một cái liếc mắt đã lập tức nhận ra Chu Phụng Thiên đang ẩn mình sau cái cột.

“Khuya thế rồi cậu vẫn chưa tan làm sao?” Cảnh sát Dương nở ra một nụ cười hào sảng chỉ có ở đàn ông trung niên, đi về phía hân.

Như tôi được biết, Chu Phụng Thiên ngày trước trong tiểu đội cơ động đã quen biết cảnh sát Dương, và cũng trong khoảng thời gian đó, đã đem lòng thích Trì Linh Dao đang học đại học Cảnh sát.

Phạm Khương Dịch Trạch, Trì Linh Dao, Chu Phụng Thiên giống như đội hình “nhìn trước, thắng!”. Trong mắt Phạm Khương Dịch Trạch chỉ có thù hận, cơ bản là không nhìn thấy Trì Linh Dao ở đằng sau; và ánh nhìn của Trì Linh Dao chỉ dỗi về phía Phạm Khương Dịch Trạch, đương nhiên là cũng không biết trên thế gian này còn có một người con trai luôn lảng lạng dỗi theo cô.

Ba năm trước, sau vụ án nổ liên hoàn của Phạm Khương Dịch Trạch, Chu Phụng Thiên lập tức xin từ chức, còn dùng quan hệ quen biết chuyển về Khoa Pháp y Cục Hình sự nơi có Trì Linh Dao, ở bên chăm sóc cho Trì Linh Dao đang mất hết ý chí, là một người đàn ông rất có lòng.

“Đang chuẩn bị tan làm đây, muốn đi uống vài ly không?” Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch cười, bước xuống cầu thang cùng cảnh sát Dương rời khỏi Cục Hình sự, đi đến một quán rượu trong con hẻm nhỏ, bàn chuyện về vụ án nổ bom liên hoàn mà cảnh sát đang điều tra.

Hung thủ của vụ án này là Lưu Phẩm Hàn, cũng là một kẻ có gốc Hóa kỹ thuật, hoàn toàn là một tên bất chước, gì mà lấy biệt danh tự xưng là “Phạm Khương Dịch Trạch”, chỉ trong vòng hai tháng, đã cho nổ tung ba siêu thị, hai tòa chung cư, một chiếc xe điện, tổng cộng gây ra thiệt hại hơn hai trăm người bị thương, hơn một trăm người thiệt mạng, vẫn đang trốn ngoài vòng pháp luật.

Vì thủ phạm quá xảo quyệt, cảnh sát mãi không tóm được, dư luận xã hội liên tục đưa tin, bao nhiêu thứ không làm, tên đó lại lấy cái tên “Phạm Khương Dịch Trạch”, khiến bao nhiêu người hoảng sợ, khiến cảnh sát đau đầu.

“Người anh em à, sao hôm nay cậu ít lời thế, có tâm sự gì sao?” Cảnh sát Dương rót cho hân ly rượu, nhìn hân tò mò.

“Nghe bảo Lưu Phẩm Hàn hay xuất hiện gần trạm xe, có manh mối gì không” Hân chỉ đành miễn cưỡng hỏi vài câu.

“Làm gì có manh mối gì chứ, cơ bản là bẫy gió bắt ảnh, Lưu Phẩm Hàn là một tên mập, cao lắm mét bảy, người trong băng ghi hình dù cũng là một tên béo, nhưng lại lùn, nhìn thế nào cũng không giống Lưu Phẩm Hàn, khá chắc là do nhân viên quan sát ở trạm xe do quá sợ hãi, cứ thấy bóng đen là nổ súng.”

“Ừm.” Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch khẽ gật gù, cầm ly rượu lên, một hơi nốc cạn.

“Ba năm trước có tên Phạm Khương Dịch Trạch, đã đủ khiến tôi ngán ngấm rồi, bây giờ lại ngoi ra thêm một tên Lưu Phẩm Hàn 2.0 bản tiến hóa, thương vong còn lớn hơn, chết tiệt! Sao ông đây lại khổ như thế chứ.” Cảnh sát Dương ngẩng đầu thở dài, đành vui đầu ăn xiên nướng để giảm áp lực.

Vất vả rồi, cảnh sát Dương. Phạm Khương Dịch Trạch 1.0 bản hồi phục, đang đột lốt Chu Phụng Thiên ngồi kế bên ông kia.

“Đúng rồi, chuyện của cậu với Trì Linh Dao thế nào rồi? Có tiến triển gì không?” Cảnh sát Dương bao nhiêu thứ không hỏi lại đi hỏi cái này, tôi vô cùng lo sợ chút nữa ông ta uống say sẽ bị ám sát.

Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch vừa nghe đã liếc ông ta một cách lạnh lùng.

“Theo tôi thấy thì cô Trì Linh Dao đó trúng độc rồi, chẳng biết tên Phạm Khương Dịch Trạch có gì hay, cậu tưởng tượng nổi không? Mê mẩn từ hồi cấp ba đến tận bây giờ, cái tên chết tiệt đó lại không hề quen với cô ấy, cô gái ngốc ấy cứ thế tiếp tục chìm đắm sâu hơn, quả là li con mẹ nó kì!”

Mau dừng lại đi cảnh sát Dương! Nhà ông còn mẹ già vợ trẻ con thơ cần chăm sóc đấy, đừng tự đào mồ chôn mình nữa, nếu không người được đưa lên trang nhất của các tờ báo ngày mai sẽ là ông đó.

May là Phạm Khương Dịch Trạch không để trong lòng, chỉ tiếp tục im lặng uống rượu.

Bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, cảnh sát Dương bắt máy nghe liền vội vã đứng dậy: “Bên Cục tìm tôi, đi trước đây, hôm nay cậu mời nhé!” Nói xong vỗ nhẹ vai hắn và gấp gáp rời khỏi.

Phạm Khương Dịch Trạch lấy bóp từ trong túi áo vest ra chuẩn bị trả tiền, nào ngờ vừa mở bóp ra, trên ngăn trong suốt lại là gương mặt trẻ trung vui tươi thời còn học ở đại học Cảnh sát của Trì Linh Dao.

Năm tháng đã trôi qua, thanh xuân không thể quay lại.

Cách Chu Phụng Thiên yêu và đối đãi tình cảm, tính ra thì y hệt như Trì Linh Dao, đều là tình yêu đơn phương, yêu là khắc cốt, không từ không bỏ, nên hiển nhiên đặc biệt thấu hiểu tâm trạng Trì Linh Dao.

Cho nên mới nói, mối tình tay ba này xét đến cùng, hai người đau khổ nhất chính là Trì Linh Dao và Chu Phụng Thiên.

Cầm dao chém nước, nước vẫn chảy, nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm.

Phạm Khương Dịch Trạch lại gọi thêm rượu, uống một mình cả đêm.

Tôi chỉ đành cùng ngồi với hắn, uống nước ngọt, ăn xiên nướng, lâu lâu lại tặng hắn vài câu.

Ai bảo tình yêu trước giờ đều là thứ khó lí giải nhất chứ.

Chưa kể còn không có đáp án chính xác nữa.

ooo

Ngày hôm sau, Chu Phụng Thiên chậm rãi tỉnh giấc trên giường nhà mình, tay day day huyết thái dương, ngồi dậy nhìn khắp xung quanh, ký ức bị đứt đoạn, không nhớ lại được điều gì, rùng mình một cái, lại bị Phạm Khương Dịch Trạch nhập vào rồi.

“Anh đúng là tranh thủ từng giây nhỉ, ngày xưa bảy ngày đếm ngược của anh mà cũng gắt như vậy thì

bây giờ anh và Trì Linh Dao đã thành đôi thành cặp rồi.” Tôi lại chịu không được mà lên tiếng.

Hắn mặc kệ tôi, bước vào phòng tắm tắm gội sạch sẽ, sau đó đi đến phòng thay đồ của Chu Phụng Thiên định lựa một bộ chiến phục đi tán gái.

Ai mà ngờ được trong tủ đồ của Chu Phụng Thiên chỉ có ba màu sắc: trắng, đen, xám, nhiều lắm là xen vào vài bộ xanh đậm, xanh nhạt, xanh nhẹ, kiểu dáng hao hao nhau, cơ bản không có gì để chọn.

“Cái nào được?” Hắn mỗi tay cầm một chiếc sơ mi trắng đặt lên người, muốn tôi góp ý.

Tôi nghiêm túc suy nghĩ hết 5 giây và nói: “Tôi không tìm ra điểm khác biệt giữa hai cái áo này, cúc áo to nhỏ khác nhau sao?”

Hắn đảo mắt, đành bỏ cả hai cái, lấy từ trong tủ ra một cái áo len xanh nhạt.

“Hôm nay cuối tuần, anh định hẹn cô ấy sao?” Tôi tò mò chết đi được.

Hắn chỉ cười, không trả lời tôi.

Chậc! Làm màu gì chứ! Đây không tin anh có bản lĩnh mời được cô ấy đi.

Tôi khinh bỉ từ trong lòng.

Kết cục là tầm một tiếng sau, Trì Linh Dao ngoan ngoãn ngồi ở tiệm cà phê, uống ly latte vani nóng mà Phạm Khương Dịch Trạch gọi cho cô, ăn bánh việt quất cũng do Phạm Khương Dịch Trạch gọi.

“Trưởng khoa... anh có thật là... có thể đưa di vật của Phạm Khương Dịch Trạch cho em không?”

“Đương nhiên, di vật của Phạm Khương Dịch Trạch bị lưu giữ trong phòng lưu trữ vật chứng, anh có thể nhờ quan hệ mà lấy ra vài món.”

Không hổ là hắn! Tôi không thể không nể phục kỹ năng tán gái của hắn. Vừa mới thả mồi xuống đã câu được hắn một mỹ nhân ngư.

“Tốt quá rồi! Cảm... cảm ơn anh!”

“Nhưng, em phải giúp anh điều này.”

“Á?” Đương nhiên không phải là món quà tặng không, Trì Linh Dao lại đề phòng, cẩn thận mà hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Trong nhà buộc anh đi xem mắt, nhưng anh đó giờ chưa từng có kinh nghiệm hẹn hò.” Hắn trưng ra một nụ cười vừa ngượng ngịu vừa lúng túng nói tiếp: “Có thể mời em... lúc rảnh tập luyện với anh vài ngày không?”

Chết tiệt! Lấy danh nghĩa tập luyện để được hẹn hò, chẳng trách Trì Linh Dao tặng hắn cho hắn cái biểu cảm “anh da đen chấm hỏi”, cả tôi nghe xong cũng bị choáng rồi.

“Không sao, nếu em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng.”

Nói xong, hắn dẹp đi nụ cười nhờ vả người khác, khoác lên dáng vẻ của kẻ làm sếp, làm ra vẻ “ông

đây không vui, ông đây tính tiền và đi về”.

“Trường khoa, thực ra em... cũng không có kinh nghiệm hẹn hò gì, nếu anh không sợ em vụng về, em có thể luyện tập với anh.” Trì Linh Dao thấy tình hình không ổn, sợ sẽ không lấy được di vật của Phạm Khương Dịch Trạch, vội vàng gật đầu đồng ý.

“Vậy thì tốt quá rồi, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Hắc tử cười ngồi lại xuống ghế, ung dung uống cà phê, đúng là lật mặt nhanh hơn lật trang sách, kỹ năng diễn xuất đỉnh cao.

Tôi nói nè Phạm Khương Dịch Trạch, lúc còn sống anh không đi làm diễn viên quả thật là uổng phí đó, thế giới này nợ anh một giải Oscar.

Nếu nói về tập hẹn hò thì đi xem phim là một lựa chọn không tồi.

Vậy là bọn tôi rời khỏi tiệm cà phê đi đến rạp chiếu phim, chọn xem một bộ phim kinh dị giật gân để kích thích tế bào não.

Vì vẫn vướng còng tay, Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch ngồi ở giữa, Trì Linh Dao ngồi bên trái hắc tử, tôi ngồi bên phải hắc tử.

Từ đầu đến cuối, hai người bọn họ không hề chớp mắt lấy một lần, hoàn toàn bị thu hút vào nội dung đáng sợ của bộ phim.

Còn kẻ thứ ba là tôi, mấy thước phim đâm tương cà tôi quả thật không dám xem, vừa xem bụng vừa co giật.

Xem xong phim kinh dị, Phạm Khương Dịch Trạch hiển nhiên vẫn không có ý định buông tha cô ấy, nhưng hắc tử rời xa Nhân gian đã quá lâu, nhất thời không nghĩ ra được đi đâu tiếp theo, đành đề nghị xem tiếp một bộ phim hành động, Trì Linh Dao cũng rất hợp tác, sắp nói gì thì làm theo.

Không biết do mất ngủ lâu ngày, tinh thần không tốt không, Trì Linh Dao xem hết bộ phim kinh dị không phản ứng gì, đến phim hành động thì đã hết tỉnh táo nổi, tới cảnh nã súng, bom nổ ồ ồ ào lại dựa ra sau ghế mà ngủ quên, tôi thấy cơ hội tốt, liền chen qua cả Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch đang ngồi ở giữa, lấy đi hộp bắp rang trên tay cô ấy.

Bộ phim này tôi khá ưng, thêm vào sự giúp đỡ của bắp rang, tôi càng xem một cách thích thú hơn. Cuối cùng thì cũng hết phim, đèn trong phòng chiếu bật lên, người xem bắt đầu rời đi. Tôi miễn nguyện gật đầu, chuẩn bị ra ngoài.

Không ngờ quay qua nhìn, Trì Linh Dao vẫn còn đang ngủ, Phạm (Chu) Khương (Phụng) Dịch (Thiên) Trạch cũng ngủ luôn, đầu hai người dựa vào nhau, ngủ vừa say vừa ngon, như đang hẹn hò trong mộng giới ngọt ngào, tiếp tục buổi tập hẹn hò đang dang dở của họ.

Trời ơi, lúc này ai tới cũng được, giúp bọn họ ngưng đọng lại thời gian ngay giây phút này đi! Lúc trong đầu tôi vừa lóe lên suy nghĩ đó thì đột nhiên xung quanh im lặng, màn ảnh chiếu phim vụt tắt,

người xem đều biến mất, cả phòng chiếu chỉ còn mỗi ba người chúng tôi.

Ai? Ai mà tốt bụng như thế?

“Hey, Sơ Tam.” Một bóng hình xinh xắn dần hiện ra.

“An An!” Là Lưu Gia An, sứ giả của Cục Thần sứ: “Sao lại là cô?”

“Sếp Lớn phái tôi đến, chỉ có mười phút.”

“Mười phút cũng tốt rồi, cảm ơn!”

Hai người chúng tôi nhìn bọn họ đang ngủ ngon lành, bất giác đều thở nhẹ.

“Phạm Khương Dịch Trạch, tiếc thật nhỉ, bảy ngày đếm ngược của hắc ba năm trước ấy.” An An đột nhiên lên tiếng cảm thán.

“Đúng vậy.” Tâm trạng tôi bất chợt nặng trĩu.

Quyết định nhất thời, vĩnh viễn không thay đổi được.

Tiệc nuôi hay cảm khái nhiều thế nào cũng không thể quay lại ngày đó ba năm trước, bắt đầu lại từ đầu được.

Phạm Khương Dịch Trạch...

Trì Linh Dao...

Ngủ đi nào, chúc hai người có một giấc mơ đẹp.

Tâm nguyện không thể thực hiện được trong cuộc đời, hãy thực hiện nó trong giấc mơ vậy!

ooo

Đêm thu trong vắt, mặt trăng sáng rọi. Hai người đi dưới ánh đèn đường, bước về phía nhà Trì Linh Dao.

“Trưởng khoa, cảm ơn anh đã đưa em về.” Trì Linh Dao đứng trước cửa nhà, cúi chào hắc một cách xã giao.

“Nếu như ngay lúc này, đối tượng anh đang hẹn hò mời anh vào nhà ngồi, anh nên làm thế nào?”

Trì Linh Dao lập tức nhướn mày, nhìn hắc bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Không sao, xem như anh chưa từng hỏi.” Hắc đành gạt câu hỏi sang một bên.

“Tạm biệt Trưởng khoa.” Cô ấy quay lưng lại, lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, sau đó, không biết sự nhớ ra điều gì, bất ngờ quay người lại, dùng một ánh mắt chứa đầy nghi vấn nhìn chằm chằm hắc.

“Sao thế?” Hắc tò mò nhướn mày.

“Trưởng khoa,” Trì Linh Dao ngập ngừng, hít một hơi thật sâu mới dám hỏi: “Trên người anh... luôn có

thứ mùi này sao?”

Tieu rồi! Hai người bọn tôi cùng lúc la lên trong im lặng.

“Mùi gì vậy?” Hân chỉ đành giả ngây.

Vớ vẩn! Đương nhiên là mùi Etyl lactat.

“Không... không có gì.” Tự biết mình hỏi quá đường đột, Trì Linh Dao vội cười trừ.

“Mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.” Cô ấy mở cửa đi vào, trong nhà liền vọng ra tiếng sủa mừng của tụi chó con.

Lúc này tôi mới nhớ ra, cái tụi chó Akita này là kiệt tác của Chu Phụng Thiên.

Ba năm trước, có một khoảng thời gian Trì Linh Dao buộc phải dùng thuốc để chữa trị vết thương tinh thần, mới có thể sinh hoạt và làm việc bình thường, Chu Phụng Thiên vừa biết tình hình của cô liền xin đổi sang khoa Pháp y, lấy thân phận cấp trên bảo vệ cô ấy trong thầm lặng.

Cho đến năm nay, bệnh tình của Trì Linh Dao mới khá khẩm hơn, nhưng ý chí vẫn yếu ớt, đơn giản mà nói thì là không thể yêu nữa.

Chu Phụng Thiên nghĩ nát óc, mới nghĩ ra cách dùng thú cưng để thu hút sự chú ý của cô ấy, lại vừa đúng lúc chú chó Akita nhà bạn vừa sinh được một lứa, mỗi con đều hết sức dễ thương, Chu Phụng Thiên liền đem cả bày đi, một nửa cho mình nuôi, một nửa ép cô ấy nuôi giữ.

Trì Linh Dao vốn là một người yêu chó, sự có mặt của đàn chó con đúng là đã mang đến cho cuộc sống cô ấy không ít niềm vui.

Hy vọng... Hy vọng cô ấy có thể nương theo sự chảy trôi của thời gian, dần dần thoát khỏi cái đau đớn và buồn bã do Phạm Khương Dịch Trạch để lại, sống vui tươi trở lại, quay về với quỹ đạo của cuộc đời cô ấy.

ooo

Ngày nghỉ cuối cùng trong tuần, cũng là ngày cuối cùng trong chuyến về thăm Nhân gian của Phạm Khương Dịch Trạch.

Hân vẫn nhập vào cơ thể Chu Phụng Thiên, mới sáng sớm đã đi đánh thức Trì Linh Dao, dẫn cô ấy ra ngoài ăn sáng, đi dạo khắp nơi.

Hai người họ đi đến trung tâm mua sắm, đứng trước tủ trưng bày trang sức lung linh, chọn lựa một chiếc vòng cổ thích hợp cho kiểu con gái năng động.

“Trưởng khoa, đối tượng của anh năm nay bao nhiêu tuổi vậy? Nếu còn khá trẻ thì mặt dây chuyền này đang rất được giới trẻ ưa chuộng đó.” Trì Linh Dao mỉm cười gợi ý.

“Tuổi tác cỡ em, ngoại hình cũng giống em. Tôi chọn dây này.” Hấn nhìn người bán hàng, cô bán hàng lập tức nhanh tay lấy ra sợi dây chuyền hấn chọn, đặt lên trên chiếc hộp phủ vải nhung, đưa cho hấn kiểm tra.

Đó là một sợi dây được gia công tỉ mỉ, mặt dây chuyền hình một mặt trời nhỏ, ý chỉ ai thì đã quá rõ ràng.

Hấn mở chốt dây chuyền ra, không nói thêm lời nào mà đeo lên cho cô ấy.

“Trưởng khoa?” Trì Linh Dao giật mình, lập tức lùi lại.

“Mặt trời nhỏ này đeo lên không biết thế nào, nhờ em đeo thử giúp anh.”

“....Vâng.” Lúc này cô ấy mới ngoan ngoãn chìa cổ ra.

Phạm Khương Dịch Trạch tiến lại gần cô ấy hơn nữa, tư thế của hai người khiến cho kẻ thứ ba đứng giữa như thôi đồ cả mặt, tim đập loạn cả lên, đừng nói Trì Linh Dao đang bị kẹt giữa vòng tay của hấn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tôi đã không thể phân biệt đây là tiếng tim đập của ai nữa rồi, có thể là của Trì Linh Dao, cũng có thể là của Phạm Khương Dịch Trạch, nói chung không phải của tôi.

“Được rồi, em soi gương thử xem.” Cuối cùng hấn cũng mở vòng tay ra, thả tự do cho cô.

Mặt Trì Linh Dao đã đỏ như cà chua, suýt chút nữa là bốc cả khói, lúng túng đứng trước gương tự nhìn bản thân mình.

Ồ ồ ồ! Hợp lắm đấy! Chiếc dây chuyền này rõ là được làm riêng cho Trì Linh Dao mà. Tôi lập tức búng ngón cái, tặng cho Phạm Khương Dịch Trạch một cái like.

“Vậy thì sợi này.” Hấn lại nhìn cô bán hàng, chuẩn bị tính tiền.

Trì Linh Dao vừa nghe liền đưa tay ra sau cổ, tháo sợi dây ra.

“Đừng tháo, là tặng em đấy.” Hấn vội ngăn lại.

“Ơ? Sao có thể như thế!”

“Quà cảm ơn vì hai ngày qua em đã hẹn hò với anh, xin em nhất định phải giữ lấy.” Hấn kiên định.

“Nhưng em...” Trì Linh Dao nhìn hấn trả xong tiền, vừa lúng túng vừa xấu hổ.

Cô hãy nhận đi! Tuy rằng tiền là của Chu Phụng Thiên, nhưng do chính tay Phạm Khương Dịch Trạch chọn, rất hợp với cô đấy!

Tôi cười, đột ngột nhìn thấy một đội cảnh vệ sắc mặt căng thẳng chạy ngang trước mặt.

Không lâu sau đó, liền nghe loa phát thanh của trung tâm thương mại yêu cầu mọi người lập tức di tản.

Chuyện gì vậy? Tôi lập tức lấy Ngân Hà Nhỏ ra kết nối với Qua Qua.

Sau khi nghe câu trả lời của Qua Qua, tôi đổ cả mồ hôi lạnh.

... Xảy ra chuyện gì rồi? Phạm Khương Dịch Trạch hỏi tôi qua ánh mắt.

“Lưu Phẩm Hàn đã đặt một trái bom trong nhà vệ sinh nữ ở lầu bốn trung tâm thương mại, nửa tiếng trước bị nhân viên vệ sinh phát hiện, quản lý trung tâm thương mại đã gọi cảnh sát, tiêu đội gỡ bom sắp tới rồi.”

“Lầu bốn, không phải là chỗ chúng ta hiện tại...”

“Đúng vậy, chúng ta mau đưa Trì Linh Dao ra khỏi đây.”

Khi mọi người đã hoàn toàn di tản khỏi trung tâm thương mại, xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe cảnh sát đều đã có mặt ở hiện trường.

“Qua, người ghi chép của Lưu Phẩm Hàn nói gì rồi?” Ngân Hà Nhỏ của tôi vẫn giữ liên lạc với Thiên giới, để tiện kịp thời nắm bắt diễn biến mới nhất.

“Tên điên rồ đó được bác sĩ chuẩn đoán bị ung thư thời kỳ cuối, căn bản là hết muốn sống rồi, sớm đã lập kế hoạch hôm nay làm một vũ lớn, sẵn học hỏi thần tượng của hắn là Phạm Khương Dịch Trạch, làm một màn điệu hổ li sơn, cậu còn nhớ ba năm trước Phạm Khương Dịch Trạch cho nổ tung cả khoa Kỹ thuật hóa học đại học Húc Xuyên và Nhà thờ thánh mẫu không? Không sai! Lưu Phẩm Hàn hôm nay không chỉ định nổ tung trung tâm thương mại, mà còn định phá hủy nơi đã hủy hoại tuổi thơ của hắn, kéo theo cả một đoàn người vô tội cùng chết với hắn.”

Giọng Qua Qua vô cùng căng thẳng, tôi nghe xong cũng thất kinh: “Ai? Hắn muốn cho nổ nơi nào? Muốn lôi ai cùng chết?”

“Ngôi trường mà bố hắn đứng đầu - tiểu học Đạo Đồng.”

“May quá...” Tôi thở phào nhẹ nhõm, yên tâm nói: “Hôm nay là chủ nhật, bọn trẻ không đi học.”

“Sơ Tam, hôm nay là buổi tham quan sân trường của tiểu học Đạo Đồng.”

Băng dày ba tấc, đâu chỉ một ngày giá lạnh mà thành.

Mối thù hằn của Lưu Phẩm Hàn với bố mình, từ lúc hắn còn thơ ấu, đã gieo rắc hạt giống chết chóc.

Đó cũng là một đoạn quá trình trưởng thành đau đớn, cũng từ đó sinh ra tính cách chống đối xã hội của Lưu Phẩm Hàn.

Việc làm ba năm trước của Phạm Khương Dịch Trạch, vừa hay lại là tấm gương hoàn hảo để hắn học hỏi theo.

“Đừng lo, em về nghỉ ngơi trước đi.” Phạm Khương Dịch Trạch giao Trì Linh Dao cho một đồng nghiệp nữ của Cục Hình sự, rồi nhanh chóng lao về hướng xe van của cảnh sát Dương.

“Trưởng khoa!” Trì Linh Dao hét lớn.

Phạm Khương Dịch Trạch quay lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô ấy.

“Anh phải cẩn thận.” Cô nở một nụ cười nhẹ.

Phạm Khương Dịch Trạch nhìn chăm chăm cô ấy một hồi, bất ngờ chạy đến bên cô, ôm lấy cô vào lòng.

“Trường khoa?” Trì Linh Dao giật mình bất ngờ, đơ cả người.

“Xin lỗi, anh không còn nhiều thời gian nữa, vốn định ở cùng em thêm chút nữa, nhưng...”

“Trường khoa, anh sao vậy?”

“Bốn giờ chiều, chúng ta hẹn gặp ở cầu Phối Lí Giang, không gặp không về.” Sau khi thì thầm bên tai Trì Linh Dao, hắn lập tức chạy đi, leo lên xe van của cảnh sát Dương.

Hắn vừa lên xe, xe lập tức phóng đi.

Khi chúng tôi đến được trường tiêu học Đạo đồng, các em nhỏ và phụ huynh đang được đưa đi di tản đến nơi an toàn.

Nghe báo Lưu Phẩm Hàn tổng cộng đặt hết ba quả bom hẹn giờ trong sân trường, tiểu đội gỡ bom đã chia làm hai đội đang gỡ hai trái, còn trái bom cuối cùng, hiện giờ vẫn chưa biết vị trí chính xác ở đâu.

Tôi lập tức liên hệ Qua Qua, hỏi vị trí trái bom thứ ba từ người ghi chép của Lưu Phẩm Hàn, lập tức cùng Phạm Khương Dịch Trạch tìm đến đó.

Quả nhiên, khi bọn tôi vừa chạy đến phòng hiệu trưởng liền thấy bố của Lưu Phẩm Hàn - Lưu Vĩ Tường đang bất tỉnh, bị trói trên ghế, và trái bom chí mạng đặt trên người ông ta, đồng hồ đếm ngược chỉ còn hai phút.

“Không được rồi... Phạm Khương Dịch Trạch, nguy hiểm quá, tranh thủ lúc còn thời gian, mau rời khỏi đây.” Lưu Vĩ Tường là một người cha tệ bạc, cũng là thứ cặn bã đạo đức suy đồi, tôi chẳng quan tâm hắn sống hay chết.

“Tin tao đi, Sơ Tam, hai phút đối với tao là quá dư thời gian.” Phạm Khương Dịch Trạch vừa nói vừa rút con dao gấp ra, bắt đầu cắt tháo các trang bị thiết lập của quả bom.

“Nhưng anh đang trong cơ thể của Chu Phụng Thiên, không thể lấy tính mạng của anh ta ra cược được!” Tôi căng thẳng.

Hắn mặc kệ tôi, như một đứa trẻ vừa tìm được đồ chơi mới, hoàn toàn tập trung vào việc đang làm.

“Phạm Khương Dịch Trạch!” Tôi vừa hét xong liền nghe một tiếng cạch, sau đó, thiết bị hẹn giờ trên quả bom im lìm, đồng hồ đếm ngược dừng lại ở một phút năm giây, hay nói cách khác, hắn chỉ tốn năm mươi lăm giây.

Được rồi tôi thừa nhận! Là do tôi quá kích động rồi, tên này là chuyên gia đặt bom hàng đầu, lẽ ra tôi nên tin tưởng hắn.

“Anh chất quá.” Tôi đưa ra hai ngón cái, tặng hẳn hai cái like.

Vào cùng lúc đó, hai trái bom còn lại cũng đã bị gỡ, và cảnh sát Dương Đạo Huy cũng đã tóm được Lưu Phẫm Hàn.

Vụ thảm sát mô phỏng hôm nay, chính thức bị giải trừ.

Vào lúc hoàng hôn, chúng tôi đến cầu Phối Lí Giang đúng giờ hẹn.

Trì Linh Dao đứng bên kia cầu, nhẩn nại chờ đợi.

Phạm Khương Dịch Trạch đi đến trước mặt cô ấy, đưa cho cô túi xách trong tay mình.

“Trưởng khoa... đây là?”

“Thứ anh đã hứa với em, di vật của Phạm Khương Dịch Trạch.”

“Thật sao?” Trì Linh Dao vừa nghe, nhanh chóng mở túi xách ra, lấy ra một cuốn sổ ghi chép dày cộm.

“Đó là sổ ghi chép của Phạm Khương Dịch Trạch lúc còn sống, em giữ lấy đi.”

Trì Linh Dao mở cuốn sổ ghi chép ra, dùng bàn tay run rẩy lướt theo những dòng chữ hằn từng viết lúc còn sống, nước mắt tuôn ra.

“Đồ ngốc, quên hẳn đi!” Phạm Khương Dịch Trạch tối mặt lại, nói bằng giọng thờ ơ.

“Anh tưởng em không muốn quên sao... Nhưng dù đã cố gắng thế nào, mỗi đêm nằm trên giường đều nhớ đến cậu ta... Hôm sau thức dậy lại nhớ lại một lần nữa... cậu ấy cứ như không không khí vậy, có mặt ở khắp nơi, em căn bản...” Cô ấy vừa nói, vừa vô tình lật tới trang cuối cùng của sổ ghi chép, một tấm ảnh rơi ra, người trong ảnh chính là cô ấy, cô ấy lúc còn học cao trung.

“Tên khốn... chụp lén từ khi nào vậy...” Trì Linh Dao một tay cầm cuốn sổ, một tay cầm ảnh, khóc mờ cả đôi mắt rồi.

Phạm Khương Dịch Trạch đưa tay ra, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nhẹ nhàng, dịu dàng lau đi nước mắt cô ấy.

“Vĩnh biệt nhé, mặt trời nhỏ của anh.”

“... Anh gọi em là gì cơ?” Trì Linh Dao hoảng hốt trở mắt nhìn hẳn, không dám tin tưởng.

Phạm Khương Dịch Trạch chỉ cười không trả lời, trăm ngàn lời nói đều được viết ra bởi ánh mắt vô cùng không nở, sau đó hẩn khom người xuống, để lại một nụ hôn nhẹ trên má cô ấy và thoát ra khỏi cơ thể Chu Phụng Thiên.

Chu Phụng Thiên đứng không vững, Trì Linh Dao dùng hết sức đỡ lấy anh ta.

Chu Phụng Thiên vừa mới hoàn hồn, ý thức còn quá mơ hồ, không cách nào mở lời được.

Trì Linh Dao chậm rãi đến bên anh ta, khẽ hít lấy mùi trên người anh, như đã hiểu thắm, trong lòng, nước mắt lại tràn bờ.

Phạm Khương Dịch Trạch nghiêng rằng, dứt khoát quay lưng đi, thờ ơ nói với tôi: “Sơ Tam, chúng ta đi thôi.”

“Nhưng mà...” Mắt tôi đỏ lên, mũi sụt sịt, bị hấn lùi đi, cố quay đầu lại nhìn Trì Linh Dao đang ở sau lưng chúng tôi.

“Phạm Khương Dịch Trạch!” Đột nhiên, Trì Linh Dao hét lớn vào khoảng không lạnh lẽo tiêu điều trước mặt.

Tôi rõ ràng cảm thấy bước chân hấn khựng lại một chút, nhưng không quay đầu, sắc mặt không thay đổi mà bước về phía trước.

“Phạm Khương Dịch Trạchhhh! Đồ trời đánh chết tiệtttt! “ Trì Linh Dao hét lên, lòng đau như cắt.

“Mắng anh đấy...” Tôi khịt mũi, không để nước mắt trào ra.

“Nghe rồi.”

“Không quay lại nhìn cô ấy lần cuối sao?” Tôi đã quay đầu nhìn hết mấy lần, không tin hấn thật sự có thể tuyệt tình như thế.

“Không.” Phạm Khương Dịch Trạch cười nhạt, ngẩng đầu nhìn bầu trời phủ đầy mây hồng, bước từng bước về phía trước, không còn ý định vì cô ấy mà dừng lại nữa.

Tôi lại không nhịn được quay đầu nhìn, thấy Chu Phụng Thiên có lẽ đã tỉnh táo lại, đem một Trì Linh Dao đang khóc sụt sịt ôm vào trong lòng một cách ấm áp.

“Sơ Tam...”

“Sao đấy?”

“Cảm ơn mà.”

“... Có gì đâu, việc nên làm mà.” Hấn bất ngờ nói lời cảm ơn, tôi không quen được.

“Còn nữa, sau này không cần đưa tao hồ sơ cuộc đời của cô ấy nữa.”

“Tại sao?”

“Tại vì... Từ nay về sau, trong câu chuyện của cô ấy sẽ không còn tao nữa.”

“Ừm.” Tôi nghĩ tôi hiểu rồi.

Từ hôm nay trở đi, Trì Linh Dao chính thức từ biệt Phạm Khương Dịch Trạch, vứt bỏ quá khứ đau buồn sau lưng, đón tiếp một tương lai mới mẻ.

Và tương lai của cô ấy, có Chu Phụng Thiên, người nguyện ý sẻ chia cùng cô ấy, bất kể nỗi đau hay hạnh phúc.

Đợi cho dòng chảy thời gian cuốn trôi đi mọi thứ, sẽ có một ngày, Trì Linh Dao bước ra khỏi vực tối để đến với một cuộc sống hạnh phúc hoàn mỹ.

Phạm Khương Dịch Trạch, chúc mừng anh.

Đã học được cách chúc phúc, đã học được cách thành toàn.

Đời người ngắn ngủi là thế, yêu và hận, đến cuối cùng cũng chỉ là một tia sáng lóe lên nhất thời,

Sao phải bám víu, sao phải níu kéo.

Chi bằng chúc phúc, chi bằng thành toàn.

TABLE OF CONTENTS

Start

Mở đầu: Thông báo tử vong

Chương 1: Món quà

Chương 2: Kẻ trộm

Chương 3: Hoa nở hoa tàn

Chương 4: Tuyết Lị

Chương 5: Chàng dũng sĩ nhí

Chương 6: Biên duyên

Chương 7: Vận mệnh

Phần kết: Bảy ngày đếm ngược

Tái bút: Hành trình tìm kiếm giấc mơ

Ngoại truyện 1: Chuyện thường ngày

Ngoại truyện 2: Lời đồn đại

Ngoại truyện 3: Quay về nhân gian

Bảy ngày đếm ngược

Tác giả: Cát Bốc Lặc

Minh họa: ooi choon liang

Dịch giả: Mỹ Linh - Đinh Đình

AMAK

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI